

CHÚNG TÔI TIN

TÍN LÝ CỦA NHỮNG NGƯỜI THỜ TRỜI

"IN GOD WE TRUST"

VIETNAMESE MISSIONARY INSTITUTE

CHÚNG TÔI TIN

HỘI THÁNH QUÊ HƯƠNG

Yêu Quê Hương & Yêu Người Tha Hương

Tác giả: RANDY FRAZEE, General Editor,

BELIEVE Student Edition, Zondervan, 2015

Chuyển Ngữ: Mục Sư Nguyễn Văn Huệ, Dallas.

Mục Lục

Lời Giới Thiệu

SUY NGHĨ

TÔI TIN GÌ?

(Tôi tin ai?)

Chương 1. ÔNG TRỜI CÓ THẬT

Chương 2. ÔNG TRỜI RẤT GẦN

Chương 3. CHỈ NHỜ TRỜI CỨU

Chương 4. LỜI SỰ SỐNG

Chương 5. ĐỊA VỊ MỚI

Chương 6. HỘI THÁNH

Chương 7. LOÀI NGƯỜI

Chương 8. LÒNG THƯƠNG XÓT

Chương 9. CHÚC VỤ QUẢN LÝ

Chương 10. CỠ ĐỜI ĐỜI

HÀNH ĐỘNG

TÔI PHẢI LÀM GÌ?

(Tôi Góp Phần Làm Gì?)

Chương 11. THỜ PHƯỢNG

Chương 12. CẦU NGUYỆN

- Chương 13. HỌC KINH THÁNH
- Chương 14. MỘT LÒNG MỘT DẠ
- Chương 15. ĐẦU PHỤC HOÀN TOÀN
- Chương 16. XÂY DỰNG CỘNG ĐỒNG
- Chương 17 KHÁT KHAO ÂN TỬ THUỘC LINH
- Chương 18 DÂNG THỜI GIỜ
- Chương 19. DÂNG TÀI LỰC
- Chương 20. CHIA SẺ ĐỨC TIN

TRỞ NÊN

TÔI THÀNH NGƯỜI THE NÀO

(Tôi Muốn Trở Thành Người TRỜI Muốn)

- Chương 21. YÊU THƯƠNG
- Chương 22. VUI MỪNG
- Chương 23. BÌNH AN
- Chương 24. TỰ CHẾ
- Chương 25. HY VỌNG
- Chương 26. KIÊN NHẪN
- Chương 27. TỬ TẾ
- Chương 28. TRUNG TÍN
- Chương 29. MỀM MẠI
- Chương 30. KHIÊM NHƯỜNG

Lời Tựa

Từ năm 1933 -1945, Đức quốc xã dưới sự lãnh đạo của Adolf Hitler đã tiến hành khủng bố và tàn sát người Do Thái khắp Châu Âu. Mục tiêu của A. Hitler là xóa sổ người Do Thái khỏi địa cầu. Hơn sáu triệu người Do Thái đã bị giết trong cuộc đại tàn sát của A. Hitler.

Lúc bấy giờ có một nhóm nhỏ sinh viên học sinh Cơ đốc người Hà Lan tìm cách cứu sống những người Do Thái. Trong giai đoạn từ 1940-1945, nhóm này đã cứu được khoảng 800 người Do Thái. Một số thành viên của nhóm đã bị sát hại vì nỗ lực cứu người Do Thái.

Một Ra-bi (thầy dạy luật pháp) của người Do Thái được cứu thoát khỏi chết trong cuộc tàn sát Holocaust hỏi một thiếu niên trong nhóm học sinh Hà Lan: “Em biết là em có thể bị sát hại khi tham gia bảo vệ người Do Thái chúng tôi. Động cơ nào thúc đẩy em làm việc đó?” Em học sinh trả lời: “Tôi muốn theo gương Chúa Giê-su, là người sẵn sàng chết cho những người xa lạ và những kẻ ghét Ngài.” Vị Ra-bi nói: “Tôn giáo của em thực sự có ý nghĩa.” Em học sinh trả lời: “Cơ đốc giáo không phải là một tôn giáo, nhưng nó là một phong trào cách mạng thuộc linh chống lại quyền lực của sự tối tăm.”

Điều gì đã truyền cảm hứng cho những thanh niên trẻ tuổi kia sẵn sàng hy sinh chính bản thân vì sự sống của người Do Thái?

ĐIỀU CÁC EM TIN

Các em học sinh người Hà Lan trong câu chuyện trên đã tin vào Kinh Thánh với hết cả tâm lòng. Điều các em tin đã thay đổi tận gốc rễ những suy nghĩ và quan niệm về cuộc sống của bản thân. Tình yêu của các em hướng về người Do Thái tự động tuôn chảy khi Lời Chúa hành động bên trong lòng các em.

Đây không phải là lần đầu tiên Đức Chúa Trời dùng những người trẻ tuổi trong kế hoạch của Ngài. Xuyên suốt Kinh Thánh chúng ta sẽ thấy những người nam, người nữ nói “Vâng” với Đức Chúa Trời khi Ngài kêu gọi họ hành động cho chân lý của Ngài. Họ đã nói “Không” với ma quỷ, và chống cự nó trong quyền năng thần thượng.

- **Giô-sép.** Năm lên 17 tuổi Giô-sép đã nhận một giấc mơ kỳ diệu từ Chúa. Trong giấc mơ đó chàng thanh niên này sẽ là người lãnh đạo quan trọng trong tương lai. Trải qua một chặng đường dài gian khổ lên voi xuống chó, cuối cùng Giô-sép trở thành Thủ tướng của Ai-cập. Chính ông đã cứu dòng dõi Y-sơ-ra-ên khỏi nạn đói.

- **Đa-vít.** Vào giữa khoảng 15 -16 tuổi, Đa-vít được xức dầu để chuẩn bị làm vua Y-sơ-ra-ên. Đời sống tiếp theo sau đó không dễ dàng gì với người được xức dầu. Đa-vít nhiều lần thoát chết khỏi sự truy sát của Sau-lơ. Khi Sau-lơ chết sĩ nhục trong chiến trận, Đa-vít chính thức cai trị Y-sơ-ra-ên. Dù có khuyết điểm, nhưng Kinh Thánh ghi nhận Đa-vít là một người đi theo tấm lòng của Đức Chúa Trời cho đến khi qua đời.

- **Giô-si-a.** Giô-si-a được lên ngôi vua trong một thời kỳ u ám của tuyển dân khi mới 8 tuổi. Thế nhưng trong suốt 31 năm trị vì vương quốc, ông đã đã lãnh đạo một phong trào khôi phục đức tin, từ bỏ hình tượng và trở về thờ phượng Đức Chúa Trời.

- **Đa-ni-ên.** Đa-ni-ên và ba người bạn trẻ Hê-bơ-rơ là những thanh niên phục vụ trong triều đình của vua Ba-by-lôn. Họ đã đứng về phía Đức Chúa Trời bất chấp những sắc lệnh trừng phạt của Nê-bu-cát-nét-sa. Họ đã không thỏa hiệp với tôn giáo và thế giới ngoại bang.

- **Ma-ri.** Đức Chúa Trời đã chọn Ma-ri (hầu hết những người Chúa chọn đều trẻ tuổi) để sinh hạ Chúa Giê-su. Ma-ri đã nói “Vâng” với Đức Chúa Trời trong những thời khắc khó khăn nhất.

• **Ti-mô-thê.** Sứ đồ Phao-lô đã chọn Ti-mô-thê, người thanh niên trẻ tuổi có ân tứ và huấn luyện anh. Hai người này đã khai sinh ra hàng loạt hội thánh trong các chuyến đi truyền giáo.

Điều gì là những lẽ thật căn bản mà những người trẻ tuổi trên đây tin vào, và rồi cuộc đời họ đã dẫn thân cho chính nghĩa của Đức Chúa Trời? Nội dung quyển sách này sẽ trình bày những điều đó.

Mười chương đầu tiên trả lời cho câu hỏi: Tôi tin điều gì? Phần này giải thích về những niềm tin căn bản của đời sống Cơ đốc.

Mười chương tiếp theo trả lời câu hỏi: Tôi phải làm gì? Phần này nhấn mạnh đến nếp sống đạo của Cơ đốc nhân.

Mười chương cuối cùng sẽ trình bày về các phẩm hạnh của đời sống Cơ đốc. Nó trả lời cho câu hỏi: Tôi sẽ trở nên giống như ai?

Hãy nhớ rằng TIN là một từ hành động. Đức Chúa Trời không chỉ muốn bạn tin bằng lý trí, nhưng với tất cả tấm lòng và áp dụng đức tin đó vào đời sống thường nhật. Ngài muốn biến đổi đời sống bạn để hướng tới những việc tốt lành hôm nay và mãi mãi về sau. Ngài muốn cộng thêm vào (extra) đời sống bình thường (ordinary) của bạn, hầu cho bạn có khả năng sống một đời sống phi thường (extraordinary) trong Christ. Những gì Chúa đã hành động với những người trẻ trong quá khứ, thì Ngài cũng muốn hành động như vậy với bạn ngày hôm nay, nếu bạn cũng TIN như họ.

Lời cầu nguyện của tôi là xin Chúa cho bạn nhận thức Ngài yêu thương bạn nhiều dường bao. Cầu xin Chúa ban cho bạn đức tin nơi Ngài cách hết lòng, hầu cho toàn bộ đời sống của bạn: lời nói, tư tưởng, hành động và các mối quan hệ đều phản ánh vẻ đẹp đầy quyền năng của Ngài. Và rồi khi bạn đọc hết trang cuối cùng của quyển sách này bạn sẽ la lớn lên cho thế giới biết: Tôi TIN cậy hoàn toàn vào Đức Chúa Trời.

Randy Frazee
General Editor

Lời Giới Thiệu

Trước khi có các tôn giáo du nhập vào nước ta, người Việt đã biết thờ Trời. Các vua chúa trước sau từng cầm quyền trong lịch sử Việt Nam đều đã xây dựng các hình thức thờ Trời và cầu Trời. Đạo lý của người Việt là đạo THỜ TRỜI. Là con cháu người Việt, chúng ta cần làm bổn phận của những người thờ Trời bằng cách khôi phục lại truyền thống thờ Trời. Tuy nhiên chúng ta có trách nhiệm khám phá, xây dựng và phát triển chương trình Thờ Trời cho đúng ý mệnh của Trời, theo đúng sách Trời, mục đích làm vinh hiển danh Trời, sống làm đẹp lòng Trời.

Do xa Trời, quên Trời và quay lưng với Trời quá lâu, người Việt cần ăn năn quay lại thờ Trời theo sự chỉ dẫn của sách Trời là Kinh Thánh. Đức tin ảnh hưởng đời sống. Đời sống cụ thể trong hiện tại và tương lai. Đây là sự thật. Đa số người Mỹ đã khám phá sự thật này. Người Mỹ đã dứt khoát tuyên bố cách công khai sự khám phá của mình trên mỗi tờ dollar Mỹ: IN GOD WE TRUST nghĩa là CHÚNG TÔI THỜ TRỜI. Ngày nay người Việt chúng ta cũng phải bắt đầu

công khai tuyên bố: CHÚNG TÔI THỜ TRỜI, một quyết tâm dứt khoát từ trong lòng mỗi người, trong gia đình, và trong cả nước chúng ta.

Người Việt trong cả nước hiện đang cần một chương trình giáo huấn có thẩm quyền để phát triển đức tin thờ Trời, tôi gọi đó là Chương Trình Đào Tạo Môn Đồ của Hội Thánh Quê Hương. Một chương trình lớn, lâu dài và lây lan.

Trong lần về thăm quê hương gần đây, tôi thấy các thành phố càng ngày càng đông người, tôi thấy nạn kẹt xe không lối thoát, không hướng đi, tôi nhớ đến ngôn ngữ mô tả của Kinh Thánh về những người đang bị đui đến sự chết, tôi thấy hình ảnh của bầy chiên không có người chăn. Tôi thấy sự kiện đại đa số người Việt vẫn chưa trở lại thờ Trời. Rồi tôi cũng nghe anh em cho biết có nhiều người tín hữu đang hoang mang về các giáo lý mới nhập như ĐỨC CHÚA TRỜI MẸ, hay ĐỨC CHÚA TRỜI CHỈ CÓ MỘT NGÔI... hay CHỈ CÓ LÀM BÁP-TEM TRONG DANH CHÚA GIÊ-SU MỚI ĐÚNG CÁCH... Điều này cho thấy người Việt chúng ta đang có một nhu cầu tinh thần to lớn. Chúng ta không thể làm ngơ trước nhu cầu này. Có nhu cầu phải có giải pháp. Giải pháp có liên quan đến nếp sống đức tin và niềm hy vọng của chúng ta. Và giải pháp duy nhất chúng ta tìm được là từ nơi Kinh Thánh, nguồn lẽ thật vững chắc, không hề thay đổi.

Kinh Thánh cảnh cáo, "Ai tưởng mình đứng, coi chừng kéo ngã." Nếu một người không tin những giáo huấn bày tỏ rõ ràng trong Kinh Thánh, người đó sẽ nghi ngờ và tiếp tục nghi ngờ từ giáo huấn này đến các giáo huấn khác. Điều này chẳng những gây hại cho bản thân người đó nhưng còn làm hoang mang nhiều người khác, dẫn đến sự nghi ngờ Lời Chúa. Kinh Thánh là Lời Chúa truyền một lần đủ cả.

Ngay người tín hữu còn nghi ngờ lời Chúa, còn hoang mang và gieo rắc hoang mang thì làm thế nào một người chưa tin Chúa, hay đang tìm hiểu về Chúa có thể yên tâm tin cậy vâng lời? Lời Chúa vững lập đời đời. Điều quan trọng là tin chắc. Bạn có tin chắc Kinh Thánh không?

"Bạn có biết chắc mình đã được Trời cứu hay chưa?"

"Bạn có biết chắc mình đang có một chỗ trong quê hương tốt hơn ở trên trời hay không?"

Những người đang tìm chọn hướng đi của cuộc đời mình khi không được dẫn dắt rõ ràng sẽ không biết chọn đi con đường nào cho đúng, cho chắc. Người biết chắc sẽ đi tới, người không biết chắc sẽ thối lui.

Thông thường những người hay nghi ngờ và hay gieo rắc hoang mang thường chỉ biết ít mà không biết nhiều, chỉ thấy gần mà không thấy xa, chỉ chú ý bàn đến một khía cạnh và bỏ qua các khía cạnh khác. Họ chú ý đến điểm phụ và quên điểm chính. Họ tìm các ân tứ và quên tìm các bông trái. Họ xem đó như khám phá mới và chỉ một mình họ mới nắm vững lẽ thật. Đó cũng là lý do Hội Thánh chia rẽ ra thành nhiều nhóm nhánh, thành các hệ phái khác nhau, không hiệp tác với nhau, làm buồn lòng Trời, gây bối rối cho người chọn cách trở lại thờ Trời. Cho đến ngày nay tôi tin Chúa Giê-su, Con Một Đức Chúa Trời đang ngồi bên hữu Đức Chúa Trời và cầu thay

cho sự hiệp nhất của Hội Thánh. Đức Chúa Trời vẫn muốn mọi người được cứu rỗi và hiểu biết lẽ thật. Chúng ta đang cần một tiếng nói chung.

Tôi thích nhất câu nói của một Mục Sư Giáo Sư người Mỹ, Tiên Sĩ Warren W. Wiersbe, "Chúng ta sống nhờ lời hứa của Chúa chứ không phải nhờ những lời giải thích." Bạn và tôi ai cũng muốn được nghe lời giải thích. Chỉ hãy để Kinh Thánh giải thích. Tôi nghĩ nếu một người không tin thì không một giải thích nào có thể thỏa mãn tâm lòng người đó.

Sứ đồ Phao-lô đã từng tuyên bố, "Hỡi anh em, tôi nhắc lại cho anh em Tin lành mà tôi đã rao giảng và anh em đã nhận lấy, cùng đứng vững vàng trong đạo ấy, và nhờ đạo ấy, anh em được cứu rỗi, miễn là anh em giữ lấy y như tôi đã giảng cho; *bằng không*, thì anh em dầu có tin cũng vô ích" (1 Cô-rinh-tô 15:1-2).

Một tín lý vững chắc luôn phù hợp với Kinh Thánh và vững lập trước sự thử thách của thời gian.

Đó cũng là lý do tôi thích ý niệm: "Học để dạy và dạy để học." Là con cái Chúa chúng ta phải học nữa, học mãi. Chúng ta nên học bằng cách dạy. Chúng ta phải học, phải dạy, phải nghĩ, phải có kỷ luật thuộc linh cho bản thân, để sớm trở nên giống Chúa Giê-su.

Trong cố gắng góp phần tích cực cho nỗ lực rao giảng tin lành của Hội Thánh Quê Hương, tôi đã chọn và dịch sách này với chủ đề CHÚNG TÔI TIN. Mục đích của sách là giúp cho người tin Chúa vững vàng sống trong đức tin và từ đó sẽ dạn dĩ tham gia thi hành đại mạng lệnh của Chúa.

HỌC ĐẠO, SỐNG ĐẠO và TRUYỀN ĐẠO là phương châm của mỗi tín nhân chúng ta.

Đây là việc lớn lao và lâu dài nhằm cứu tội nhân hư mất, đưa một người từ tối qua sáng, từ tội nhân trở thành thánh nhân, một người đang đi xuống quay đầu để đi lên, một người đang hư mất được cứu rỗi an toàn, một người đang làm nô lệ cho tội lỗi được giải thoát trở nên con cái tự do của Đức Chúa Trời.

Bạn biết không, chúng ta đang có một kẻ thù chí tử, không phải là người mà là Satan, còn gọi là Ma Quỷ, kẻ chỉ chuyên cướp, giết và hủy diệt, kẻ chỉ muốn chúng ta đi xuống, xa cách nhà Cha, xa cách Đức Chúa Trời hằng sống. Chúng ta cần khẳng định niềm tin rằng không có gì tốt từ Ma Quỷ, không có gì xấu từ Đức Chúa Trời. Ma quỷ luôn luôn xấu, ác, Trời luôn luôn tốt, thiện. Chúng ta biết âm mưu của Ma Quỷ và không để cho Ma Quỷ nhân dịp. Ma Quỷ luôn tìm đủ cách để sửa đổi, thêm bớt, gây nghi ngờ Lời Chúa giống như nó đã làm và đã thành công trong việc sửa đổi, thêm bớt và gây nghi ngờ lời Chúa dẫn đến tội lỗi không vâng lời Chúa trong trường hợp ông bà A-đam và Ê-va, tổ phụ của loài người. Xem Sáng Thế Ký chương 3.

Ma Quỷ cũng dùng lối cám dỗ gây nghi ngờ Lời Chúa cả đối với trường hợp Chúa Giê-su, Con Đức Chúa Trời, trong đồng vắng. Chúa Giê-su đã chiến thắng Ma Quỷ khi Ngài trung dẫn Kinh Thánh.

Nghi ngờ lời Chúa không phải là không có hậu quả. Hãy nhớ đến bà Ê-va và ông A-đam với hậu quả di truyền tội lỗi mà cả nhân loại đang gánh chịu. Hãy nghĩ đến ông Xa-cha-ri, thầy tế lễ nghi ngờ lời thiên sứ truyền là ông sẽ có đứa con trai dọn đường cho Chúa Cứu Thế. Ông không tin và ông đã bị câm, không nói được trong một thời gian.

Kinh Thánh ghi chép vô số các phép lạ do Chúa làm. Ngày nay Chúa vẫn còn làm phép lạ. Ngài không hề thay đổi. Nhưng cũng chính Mục Sư Warren W. Wiersbe đã nhận xét, "Phép lạ lớn nhất trong tất cả các phép lạ là sự biến đổi của một tội nhân hư mất trở thành con cái của Đức Chúa Trời nhờ ân điển của Đức Chúa Trời. Đó là phép lạ đáp ứng nhu cầu lớn nhất, kéo dài lâu nhất, và có giá trị kém nhất--huyết báu của Chiên Con." Đó là lý do tôi thích đi ra truyền bá tin lành, tôi thích dạy để cứu những linh hồn. Phép lạ biến đổi cuộc đời sẽ đến theo sau.

Đức tin ảnh hưởng đời sống. Tin là quan trọng nhưng tin ai là quan trọng hơn. Tôi nghĩ đến những anh hùng đức tin được tác giả sách Hê-bơ-rơ tổng hợp trong Hê-bơ-rơ chương 11.

Tôi nghĩ đến câu 13 đến 16,

*Hết thấy những người đó đều chết trong đức tin, chưa nhận lãnh những điều hứa cho mình; chỉ trông thấy và chào mừng những điều đó từ đằng xa, xưng mình là kẻ khách và bộ hành trên đất. Những kẻ nói như thế, tỏ rõ rằng mình đương đi tìm nơi quê hương. Ví thử họ đã tưởng đến nơi quê hương mà mình từ đó đi ra, thì cũng có ngày trở lại, **nhưng họ ham mến một quê hương tốt hơn, tức là quê hương ở trên trời; nên Đức Chúa Trời không hổ thẹn mà xưng mình là Đức Chúa Trời của họ, vì Ngài đã sắm sẵn cho họ một thành.***

Dù ngày nay chúng ta theo giáo phái nào, tổ chức tôn giáo nào, nếu chúng ta không đi lên là chúng ta đang đi xuống, nếu chúng ta không có một chỗ nơi quê hương trên trời, thì mọi hào quang chỗ đứng nơi quê hương trên đất đều vô ích.

Chính vì đó mà lòng tôi cảm động để cố gắng góp phần giúp được nhiều người trở lại thờ Trời, đặt đức tin nơi Con Trời, đúng như lời dạy của Kinh Thánh, "Vả, sự sống đời đời là nhìn biết Cha, tức là Đức Chúa Trời có một và thật, cùng Giê-su Christ, là Đấng Cha đã sai đến" (Giăng 17:3).

Tôi muốn góp phần xây dựng và phát triển HỘI THÁNH QUÊ HƯƠNG, nơi mà những người đang thờ TRỜI luôn "ham mến một quê hương tốt hơn ở trên trời," dù đó là người đang sống giữa quê hương hay đang là người tha hương.

Mục Sư Nguyễn Văn Huệ

TÔI TIN

Tôi Tin Gì?

Người lành bởi lòng chứa điều thiện mà phát ra điều thiện,

kẻ dữ bởi lòng chứa điều ác mà phát ra điều ác;

vì do sự đầy dẫy trong lòng mà miệng nói ra (Lu-ca 6:45).

Điều chúng ta tin trong lòng hôm nay sẽ quyết định chúng ta trở thành một người như thế nào trong tương lai. Đức Chúa TRỜI muốn bạn và tôi trở thành một người giống như Chúa Giê-su, Con Một Đức Chúa Trời. Đây là một người TRỜI muốn bạn trở thành. Đây là lý tưởng sống chân thật nhất và mạnh mẽ nhất. Và cuộc hành trình *trở nên* giống Chúa Giê-su bắt đầu bằng cách *suy nghĩ* giống Chúa Giê-su.

Mười chương sách sau đây là mười chìa khóa đức tin của người THỜ TRỜI. Những đức tin này không chỉ là những gì Chúa dạy nhưng cũng là những gì Chúa làm gương khi Ngài còn sống trên đất. Nhờ sống với những đức tin này từ trí tới lòng, chúng ta sẽ đi bước đầu trở nên giống Chúa Giê-su.

Mỗi chương sau đây có những chương Kinh Thánh chú ý đến từng chủ đề. Bạn sắp khám phá những gì TRỜI muốn bạn biết và tin trong những chủ đề quan trọng này. Hãy bắt đầu học mỗi chương với tinh thần ham mê muốn học biết và muốn hiểu rõ. Lúc đó bạn hãy cầu nguyện và tự hỏi, TÔI TIN GÌ?

Đời sống THỜ TRỜI không có lối đi tắt, nhưng là một cuộc hành trình dài. Mỗi chương sách bạn đọc, bạn học và bạn tin trong lòng, nhờ ơn cứu giúp lạ lùng của TRỜI, bạn sẽ có đời sống biến đổi theo hướng tích cực nhất.

Khi bạn bắt đầu *suy nghĩ* giống Chúa Giê-su, bạn sẽ tiến mạnh trên con đường *trở nên* giống Chúa Giê-su.

SUY NGHĨ GIỐNG NGÀI

Chương 1

ÔNG TRỜI CÓ THẬT

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Ông Trời là ai?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin Đức Chúa Trời của Kinh Thánh là Đấng có một và thật - Ngài là Đức Cha, Đức Con và Đức Thánh Linh.

CÂU CHÌA KHÓA

Nguyện xin ơn của Đức Chúa Giê-su Christ, sự yêu thương của Đức Chúa Trời, và sự giao thông của Đức Thánh Linh ở với anh em hết thủy! (2 Cô-rinh-tô 13:13).

HƯỚNG ĐI CỦA CẢ CHƯƠNG

Tin TRỜI là nền tảng chính để THỜ TRỜI. ĐẠO TRỜI là một hệ thống đức tin căn cứ trên một Đấng Tạo Hóa vô thủy vô chung, liên hệ với các tạo vật của Ngài như là ĐỨC CHÚA TRỜI BA NGÔI, tích cực bày tỏ tính siêu việt của Ngài trên tất cả các thần linh.

Bạn sẽ đọc các phân đoạn Kinh Thánh trong chương sách này mô tả sự hiểu biết của chúng ta về TRỜI, các khía cạnh của bản thể Ngài và điều đó có ý nghĩa gì với chúng ta:

- * TRỜI Tự Bày Tỏ Chính Mình Ngài
- * TRỜI Có Một Và Thật
- * TRỜI Trong Ba Ngôi Vị: Cha, Con và Thánh Linh.
- * TRỜI BA NGÔI Trong Đời Sống Chúng Ta.

TRỜI Tự Bày Tỏ Chính Mình Ngài

Mọi sự đều bắt đầu với Đức Chúa TRỜI. Kinh Thánh không bao giờ cố gắng biện minh về sự thực hữu của Đức Chúa TRỜI. TRỜI đã tự bày tỏ chính mình Ngài đầy quyền năng qua các tạo

vật, cả trong lãnh vực vĩ mô lẫn lãnh vực vi mô, để cuối cùng không một ai có lý do để chối từ là họ không thể tin TRỜI.

Ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất

(Sáng thế ký 1:1).

*Các tầng trời rao truyền sự vinh hiển của Đức Chúa Trời,
Bầu trời giải tỏ công việc tay Ngài làm.
Ngày này giảng cho ngày kia,
Đêm này tỏ sự tri thức cho đêm nọ.
Chẳng có tiếng, chẳng có lời nói;
Cũng không ai nghe tiếng của chúng nó.
Dây đo chúng nó bủa khắp trái đất,
Và lời nói chúng nó truyền đến cực địa.
Nơi chúng nó Ngài đã đóng trại cho mặt trời;*

(Thi Thiên 19:1-4).

"bởi những sự trọn lành của Ngài mắt không thấy được, tức là quyền phép đời đời và bền tánh Ngài, thì từ buổi sáng thế vẫn sờ sờ như mắt xem thấy, khi người ta xem xét công việc của Ngài. Cho nên họ không thể chữa mình được"

(Rô-ma 1:20).

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn thấy những phẩm chất vô hình nào của Đức Chúa Trời khi Ngài bày tỏ trong thiên nhiên? Nói cách khác thiên nhiên đã bày tỏ cho chúng ta điều gì về Đấng Tạo Hóa?

TRỜI Có Một Và Thật

Từ đầu đến cuối, Kinh Thánh bày tỏ chỉ có một Đức Chúa Trời thật. Nhưng Ngài là ai? Sách Phục Truyền Luật Lệ Ký nhìn lại thế nào Ông Môi-se đã dắt dẫn dân Israel ra khỏi ách nô lệ ở Ai-cập. Trong thời kỳ đó Đức Chúa Trời, qua mười tai vạ, đã bày tỏ chính mình Ngài như là một Đức Chúa Trời thật, toàn năng trên vua Pha-ra-ôn. Bây giờ một thế hệ mới đã lớn lên trong sa mạc và sắp thừa hưởng miền đất do Đức Chúa Trời đã hứa ban cho tổ phụ Áp-ra-ham. Ông Môi-se đã hiến cho thế hệ thứ hai này một loạt các bài giảng từ biệt để nhắc họ hãy lựa chọn, tôn thờ, và đi theo một Đức Chúa Trời thật vốn là Đức Chúa Trời của tổ phụ Áp-ra-ham. Y-sác và Gia-cốp. Nếu họ vâng lời, mọi sự sẽ trở nên tốt đẹp cho họ.

Và, này là điều răn, luật lệ và mạng lệnh mà Đức Chúa Trời các ngươi đã phán dặn ta dạy lại cho, để các ngươi làm theo nó trong xứ mà các ngươi sẽ đi vào nhận lấy; hầu cho ngươi kính sợ Đức Chúa Trời ngươi, trọn đời, ngươi và con cháu ngươi vâng giữ các luật lệ và điều răn của Ngài mà ta truyền cho ngươi, để ngươi được sống lâu ngày. Hỡi Y-sơ-ra-ên, ngươi hãy nghe lấy và cẩn thận làm theo, hầu cho ngươi được phước và thêm lên nhiều trong xứ đượm sữa và mật, y như Đức Chúa Trời của tổ phụ ngươi đã phán hứa cùng ngươi.

Hỡi Y-sơ-ra-ên! Hãy nghe: Đức Chúa Trời chúng ta là Chúa Trời có một không hai.

Ngươi phải hết lòng, hết ý, hết sức kính mến Đức Chúa Trời ngươi. Các lời mà ta truyền cho ngươi ngày nay sẽ ở tại trong lòng ngươi; khá ân cần dạy dỗ điều đó cho con cái ngươi, và phải nói đến, hoặc khi ngươi ngồi trong nhà, hoặc khi đi ngoài đường, hoặc lúc ngươi nằm, hay là khi chỗi dậy. Khá buộc nó trên tay mình như một dấu, và nó sẽ ở giữa hai con mắt ngươi như ấn chỉ; cũng phải viết các lời đó trên cột nhà, và trên cửa ngươi.

Phục Truyền 6:1-9.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Một số điều gì Đức Chúa Trời đã đòi hỏi dân của Ngài? Điều đòi hỏi nào bạn nghĩ là ngày nay Đức Chúa Trời muốn bạn cải thiện?

Sau khi Môi-se qua đời, Giô-suê đã trở thành người lãnh đạo vĩ đại kế tiếp của dân Israel. Ông được giao nhiệm vụ dắt dẫn dân chúng tiến vào đất hứa. Đức Chúa Trời đã ở với họ và chiến đấu cho họ khi họ bắt đầu chinh phục đất hứa. Dưới tài lãnh đạo của Giô-suê, dân Israel vẫn còn kiên định trong lòng tin cậy với Đức Chúa Trời. Trước khi qua đời ông Giô-suê đã tụ họp dân chúng lại và đã rao truyền một bài giảng thách thức họ hãy chọn phục vụ TRỜI là Đấng có một và thật.

Ta bèn đem tổ phụ các ngươi ra khỏi xứ Ê-díp-tô, và các ngươi đi đến biển. Người Ê-díp-tô dùng xe binh và lính kỵ mà đuổi theo tổ phụ các ngươi đến Biển Đỏ. Bấy giờ, tổ phụ các ngươi kêu cầu cùng Đức Chúa Trời, Ngài bèn giáng sự tối tăm giữa các ngươi và dân Ê-díp-tô, dẫn nước biển lấp trên mình chúng nó, và mắt các ngươi đã thấy điều ta đã làm cho người Ê-díp-tô; và các ngươi có ở lâu ngày trong đồng vắng.

Kế đó, ta dẫn các ngươi vào xứ dân A-mô-rít, ở bên kia sông Giô-đanh; chúng nó chiến đấu cùng các ngươi, và ta có phó chúng nó vào tay các ngươi. Các ngươi chiếm xứ chúng nó làm sản nghiệp, và ta đã diệt chúng nó khỏi trước mặt các ngươi. Ba-lác, con trai Xếp-bô, vua Mô-áp, chỗi dậy chinh chiến với Y-sơ-ra-ên, sai đòi Ba-la-am, con trai Bê-ô, đặng rủa sả các ngươi. Nhưng ta không muốn nghe Ba-la-am; vì vậy, người buộc phải chúc phước cho các ngươi, và ta giải cứu các ngươi khỏi tay Ba-lác.

Sau khi qua sông Giô-đanh rồi, thì các ngươi đến thành Giê-ri-cô. Người Giê-ri-cô, dân A-mô-rít, dân Phê-rê-sít, dân Ca-na-an, dân Hê-tít, dân Ghi-rê-ga-sít, dân Hê-vít, và dân Giê-bu-sít chiến đấu cùng các ngươi, và ta phó chúng nó vào tay các ngươi. Ta sai ong lổ đuổi chúng nó khỏi trước mặt các ngươi, y như hai vua dân A-mô-rít. - Ấy chẳng phải nhờ guom ngươi, cũng chẳng phải nhờ cung ngươi. Ta ban cho các ngươi đất mà các ngươi không có cày, những thành

mà các người không có xây, và các người ở đó; những vườn nho và cây ô-li-ve mà các người không có trồng, để dùng làm vật thực cho các người.

Vậy bây giờ, hãy kính sợ Đức Chúa Trời, và phục sự Ngài cách thành tâm và trung tín; hãy bỏ xa các thần mà tổ phụ các người hầu việc bên kia sông, và tại xứ Ê-díp-tô; phải phục sự Đức Chúa Trời.

Giô-suê 24:6-14.

Tiếc thay dân Israel đã không vâng giữ lời hứa chỉ đi theo một TRỜI mà thôi. Trái lại, họ vâng theo các gương xấu của những vua của họ. Vua A-háp là một vua ác khi vua du nhập sự thờ cúng thần Ba-anh vào nước Israel. Nhưng Đức Chúa Trời đã chứng minh cách lạ lùng qua tiên tri Ê-li rằng Ngài, chứ không phải Ba-anh, là Đức Chúa Trời có một và thật.

Đoạn Ê-li đến trước mặt dân-sự mà nói rằng: Các người đi gieo hai bên cho đến chùng nào? Nếu Trời là Đức Chúa Trời, khá theo Ngài; nếu Ba-anh là Đức Chúa Trời, hãy theo hắn. Song dân-sự không đáp một lời. Bấy giờ, Ê-li nói với dân-sự rằng: Trong vòng những tiên-tri của Đức Chúa Trời, chỉ một mình ta còn lại; còn các tiên-tri Ba-anh số là bốn trăm năm mươi người. Vậy, hãy cho chúng ta hai con bò đực; họ phải chọn một con cho mình, sả ra từng miếng, sắp để trên củi, nhưng chớ châm lửa. Còn ta, ta sẽ làm con bò kia, để nó trên củi, nhưng không châm lửa. Đoạn, hãy kêu-cầu danh của thần các người, còn ta, ta sẽ kêu-cầu danh của Đức Chúa Trời. Thần đáp lời bằng lửa, ấy quả là Đức Chúa Trời. Cả dân-sự đều đáp rằng: Lời nói rất phải. Ê-li bèn nói với những tiên-tri Ba-anh rằng: Hãy chọn một con bò đực, làm nó trước đi, vì các người đồng; rồi hãy cầu-khẩn danh của thần các người; nhưng chớ châm lửa. Vậy, chúng bắt con bò mà người ta đã ban cho mà làm nó; rồi từ sớm-mai đến trưa, chúng cầu-khẩn danh của Ba-anh, và rằng: Hỡi Ba-anh! Xin đáp lời chúng tôi. Nhưng chẳng có tiếng gì, cũng chẳng ai đáp lời; chúng đều nhảy chung-quanh bàn-thờ mình đã dựng lên. Khi đã đến trưa, Ê-li nhạo chúng mà rằng: Khá la lớn lên đi, vì người là thần: Hoặc người đương suy-gẫm, hoặc ở đâu xa, hoặc đương đi đường; hay là có lẽ người ngủ, và sẽ thức dậy. Vậy, chúng kêu lớn tiếng; và theo thói-lệ họ, lấy guom giáo gạch vào mình cho đến chùng máu chảy ra.

Khi quá trưa rồi, họ cứ nói tiên-tri như vậy cho đến giờ dâng của-lễ chay ban chiều; nhưng vẫn không có tiếng gì, chẳng ai đáp lời, cũng không có ý đến. Bấy giờ, Ê-li nói với cả dân-sự rằng: Hãy đến gần ta. Dân-sự bèn đến gần người. Đoạn, Ê-li sửa lại cái bàn-thờ của Đức Chúa Trời bị phá-hủy. Người lấy mười hai hòn đá, theo số mười hai chi-phái của các con trai Gia-cốp, là người mà lời của Đức Chúa Trời đã phán cho rằng: Y-sơ-ra-ên sẽ là tên người. Người dùng mười hai hòn đá ấy mà dựng lên một cái bàn-thờ nhân danh Đức Chúa Trời; chung-quanh bàn-thờ, người đào một cái mương dựng được hai đầu hột giống; rồi chắt củi, sả bò tơ ra từng miếng, và sắp nó lên trên củi. Kế người nói: Hãy múc đầy bốn bình nước, và đem đổ trên của-lễ thiêu và củi. Người lại nói: Hãy làm lần thứ nhì; thì người ta làm lần thứ nhì. Người tiếp: Hãy làm lần thứ ba, và họ làm lần thứ ba, cho đến đổ nước chảy chung-quanh bàn-thờ, và đầy cái mương nữa,

Đến giờ dâng của-lễ chay ban chiều, tiên-tri Ê-li đến gần và nguyện rằng: Lạy Đức Chúa

Trời của Áp-ra-ham, của Y-sác, và của Y-sơ-ra-ên, ngày nay xin hãy tỏ cho người ta biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời trong Y-sơ-ra-ên, rằng tôi là kẻ tôi-tớ Ngài, và tôi vâng lời Ngài mà làm mọi sự này. Đức Chúa Trời ôi! Xin nhậm lời tôi, xin đáp lời tôi, hầu cho dân-sự này nhìn-biết rằng Trời là Đức Chúa Trời, và Ngài khiến cho lòng họ trở lại.

Lửa của Đức Chúa Trời bèn giáng xuống, thiêu-đốt của-lễ thiêu, củi, đá, bụi, và rút nước trong mương.

Thấy vậy, cả dân-sự sấp mình xuống đất, và la rằng: Chúa Trời là Đức Chúa Trời! Chúa Trời là Đức Chúa Trời!

(1 Các Vua 18:21-39).

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Tại sao Đức Chúa Trời cứ chứng minh đi, chứng minh lại rằng Ngài là TRỜI có một và thật? Ngày nay dân chúng có nhu cầu tương tự về minh chứng sự thực hữu của Đức Chúa Trời hay không?

TRỜI Trong Ba Ngôi Vị: Cha, Con và Thánh Linh.

Trải qua suốt thời Cựu Ước, dân chúng được mời gọi hãy thờ phượng một Đức Chúa Trời chân thật, nhưng chúng ta biết gì về Đấng lạ lùng và đáng kinh ngạc này? Những người thờ TRỜI tin rằng Đức Chúa Trời thực ra là ba ngôi vị, một Đấng Ba Ngôi. Mặc dầu chữ Ba Ngôi không có trong Kinh Thánh, ngay từ đầu câu chuyện sáng tạo chúng ta thấy ngụ ý Đức Chúa Trời không phải là số ít. Sáng thế ký 1:26 chép, "Đức Chúa Trời phán, chúng ta hãy làm nên loài người giống như hình ta, giống ta." Chính TRỜI là một cộng đồng.

Câu chuyện sáng tạo dạy rằng chúng ta được dựng nên trong hình ảnh của Đức Chúa Trời. Khi Ngài dựng nên người đầu tiên (A-đam), Ngài muốn ông kinh nghiệm cộng đồng và mối liên hệ vốn hiện hữu đời đời trong Đức Chúa Trời Ba Ngôi. Đó là lý do Ngài dựng nên Bà Ê-va. Hãy lưu ý rằng A-đam và Ê-va không phải là hai con người riêng biệt. Ê-va ra từ A-đam và họ trở thành hai người khác nhau cùng chia chung một thân vị, giống như Đức Chúa Trời. Ngài là ba ngôi vị khác nhau cùng chia sẻ một Đức Chúa TRỜI có một và thật.

Đức Chúa Trời đem người ở vào cảnh vườn Ê-đen để trông và giữ vườn. Rồi, Đức Chúa Trời phán dạy rằng: Người được tự do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn; nhưng về cây biết điều thiện và điều ác thì chớ hề ăn đến; vì một mai người ăn, chắc sẽ chết.

Đức Chúa Trời phán rằng: Loài người ở một mình thì không tốt; ta sẽ làm nên một kẻ giúp đỡ giống như nó. Đức Chúa Trời lấy đất nắn nên các loài thú đồng, các loài chim trời, rồi dẫn đến trước mặt A-đam để xem người đặt tên chúng nó làm sao, hầu cho tên nào A-đam đặt cho

mỗi vật sống, đều thành tên riêng cho nó. A-đam đặt tên các loài súc vật, các loài chim trời cùng các loài thú đồng; nhưng về phần A-đam, thì chẳng tìm được một ai giúp đỡ giống như mình hết. Đức Chúa Trời làm cho A-đam ngủ mê, bèn lấy một xương sườn, rồi lấp thịt thể vào. Đức Chúa Trời dùng xương sườn đã lấy nơi A-đam làm nên một người nữ, đưa đến cùng A-đam. A-đam nói rằng: Người này là xương bởi xương tôi, thịt bởi thịt tôi mà ra. Người này sẽ được gọi là người nữ, vì nó do nơi người nam mà có. Bởi vậy cho nên người nam sẽ lia cha mẹ mà dính dứu cùng vợ mình, và cả hai sẽ nên một thịt.

Sáng thế ký 2:15-24.

Hãy nhắc lại Sáng thế ký 1:26, " Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta." Ngay từ đầu trong Kinh Thánh, Đức Chúa Trời là số nhiều. Nhưng đặc điểm cá nhân của mỗi Ngôi như thế nào, và làm sao lại là một Đấng? Ba Ngôi tương tác như thế nào? Lời mở đầu của sách Tin Lành Giảng giúp ta câu trả lời rõ hơn.

Ban đầu có Ngôi Lời, Ngôi Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Ngôi Lời là Đức Chúa Trời. Ban đầu Ngài ở cùng Đức Chúa Trời. ³ *Muôn vật bởi Ngài làm nên, chẳng vật chi đã làm nên mà không bởi Ngài. Trong Ngài có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người. Sự sáng soi trong tối tăm, tối tăm chẳng hề nhận lấy sự sáng.*

Giăng 1:1-5.

Chữ Ngôi Lời ở đây chỉ về Chúa Giê-su, bởi vì Ngài là con đường giao thông của Đức Chúa Trời với chúng ta. Giảng chỉ về Ngài là TRỜI. Giảng cũng nói Ngài có mặt từ ban đầu. Chính Giê-su là Ngôi Lời thiêng liêng đã đồng công với Đức Chúa Trời để tạo ra tất cả những điều chúng ta thấy được hoặc không thấy được.

Như vậy ai là Ngôi Ba trong Ba Ngôi? Sáng thế ký câu 2 dạy rằng Đức Thánh Linh cũng có mặt trong sự sáng tạo. "Và, đất là vô hình và trống không, sự mờ tối ở trên mặt vực; Thần Đức Chúa Trời vận hành trên mặt nước" (Sáng thế 1:2). Chúa Giê-su và Chúa Thánh Linh đều có mặt trong sự sáng tạo, vậy hai ngôi này là Đức Chúa Trời. Vậy ai nữa đã tạo thành một Đức Chúa Trời? Chúng ta tiến tới Lễ Báp-têm của Chúa Giê-su để thấy câu trả lời. Hãy xem cả ba ngôi trong Đức Chúa Trời Ba Ngôi đều có mặt trong lễ báp-têm.

Bởi dân chúng vẫn trông đợi, và ai nấy đều tự hỏi trong lòng nếu Giảng phải là Đấng Christ chẳng, nên Giảng cất tiếng nói cùng mọi người rằng: Phần ta làm phép báp-têm cho các người bằng nước; song có một Đấng quyền phép hơn ta sẽ đến, ta không đáng mở dây giày Ngài. Chính Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các người bằng Đức Thánh Linh và bằng lửa. Tay Ngài sẽ cầm nia mà giê thật sạch sân lúa mình, và thâu lúa mì vào kho; nhưng đốt trấu trong lửa chẳng hề tắt.

Trong khi Giảng rao truyền tin lành, thì cũng khuyên bảo dân chúng nhiều điều nữa.

Lu-ca 3:15-18.

Vả, khi hết thấy dân chúng đều chịu phép báp-têm, Đức Chúa Giê-su cũng chịu phép báp-têm. Ngài đương cầu nguyện thì trời mở ra, Đức Thánh Linh lấy hình chim bồ câu ngự xuống trên Ngài; lại có tiếng từ trên trời phán rằng: Người là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường.

Lu-ca 3:21-22.

Ba ngôi vị đã được bày tỏ đầy trọn trong Kinh Thánh để tạo nên đặc điểm của một Đức Chúa Trời thật: Đức Cha, Đức Con và Đức Thánh Linh. Cả Ba Ngôi đều có liên hệ trong Lễ Báp-tem của Chúa Giê-su: Đức Cha phán, Đức Con chịu báp-têm, và Đức Thánh Linh ngự xuống trên Đức Con. Trải qua các thế kỷ, những người tin thờ TRỜI đã xưng nhận Đức Chúa Trời có một và thật này là Đức Chúa Trời Ba Ngôi, ba ngôi vị h trong một Đức Chúa Trời. Dầu khó hiểu nhưng khi hiểu rõ, giáo lý này thích hợp với đời sống chúng ta.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn đã kinh nghiệm cách thế nào về Đức Chúa Trời như là Đức Cha, như là Đức Con và như là Đức Thánh Linh?

TRỜI BA NGÔI Trong Đời Sống Chúng Ta.

Tóm lại đây là cách Đức Chúa Trời Ba Ngôi làm việc: Bởi vì Đức Cha rất yêu thương nhân loại chúng ta, nên đã ban sai Đức Con đến sống và chết cho tội lỗi của chúng ta. Đức Thánh Linh sống trong lòng của tất cả những người tin nhận sự chết và sự sống lại của Chúa Giê-su. Đó là tin lành!

Trong Kinh Thánh có rất nhiều người đã dấn thân suốt đời rao báo tin lành về Chúa Giê-su. Sứ đồ Phao-lô là một trong số những người này. Ông lưu hành khắp thế giới cổ để nói với tất cả mọi người về Đức Chúa Trời. Khi ông đến Hy Lạp, ông để ý thấy có những người sống tại đó, dù là người có học thức, thông thái đã lập ra các bàn thờ cho các thần linh, kể cả một bàn thờ dâng lên "THỜ TRỜI KHÔNG BIẾT" để phòng thiếu sót trong sự thờ phụng làm mất lòng các nữ thần hay nam thần. Phao-lô đã gặp hội đồng trưởng lão của họ gọi là Areopagus, và tuyên bố đặc điểm của Đức Chúa Trời này là Đấng Tạo Hóa sáng tạo mọi sự ngay từ ban đầu (xem Sáng thế 1-2), và bây giờ Ngài đang thể hiện trong ngôi hai của Đức Chúa Trời Ba Ngôi, tức là Chúa Giê-su Christ. Những lời giảng của Phao-lô cho dân chúng thành A-thên đều có thể áp dụng cho tất cả những người tin Ngài, dù đang sống ở bất cứ nơi nào và không có bất cứ nơi nào trên thế giới này mà tay Ngài không chạm đến. Đức Chúa Trời Ba Ngôi liên hệ đan quyện vào mọi khía cạnh trong đời sống của chúng ta.

Phao-lô đương đợi hai người tại thành A-thên, động lòng tức giận, vì thấy thành đều đầy những thần tượng. Vậy, người biện luận trong nhà hội với người Giu-đa và người mới theo đạo Giu-đa; lại mỗi ngày, với những kẻ nào mình gặp tại nơi chợ. Có mấy nhà triết học về phái Epicuriens và phái Stociens cũng cãi lẽ với người. Kẻ thì hỏi: Người già mếp này muốn nói gì đó? Người thì

nói: Người dường như giảng về các thần ngoại quốc (vì Phao-lô truyền cho chúng về Đức Chúa Giê-su và sự sống lại). Chúng bắt người, đem đến nơi A-rê-ô-ba, mà hỏi rằng: Chúng tôi có thể biết được đạo mới nào mà ông dạy đó chăng? Vì chúng ông giảng cho chúng tôi nghe sự lạ. Chúng tôi muốn biết ý nghĩa điều đó là gì. Và, hết thấy người A-thên và người ngoại quốc ngụ tại thành A-thên chỉ lo nói và nghe việc mới lạ mà thôi.

Bấy giờ, Phao-lô đứng giữa A-rê-ô-ba, nói rằng: Hỡi người A-thên, phàm việc gì ta cũng thấy các người sốt sắng quá chừng. Vì khi ta trải khắp thành các người, xem xét khi vật các người dùng thờ phượng, thì thấy một bàn thờ có chạm chữ rằng: THỜ TRỜI KHÔNG BIẾT. Vậy, Đáng các người thờ mà không biết đó, là Đáng ta đương rao truyền cho.

Đức Chúa Trời đã dựng nên thế giới và mọi vật trong đó, là Chúa của trời đất, chẳng ngự tại đền thờ bởi tay người ta dựng nên đâu. Ngài cũng chẳng dùng tay người ta hầu việc Ngài dường như có cần đến sự gì, vì Ngài là Đáng ban sự sống, hơi sống, muôn vật cho mọi loài. Ngài đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ một người và khiến ở khắp trên mặt đất, định trước thì giờ đời người ta cùng giới hạn chỗ ở, hầu cho tìm kiếm Đức Chúa Trời, và hết sức rờ tìm cho được, dầu Ngài chẳng ở xa mỗi một người trong chúng ta. Vì tại trong Ngài, chúng ta được sống, động, và có, y như xưa một vài thi nhân của các người có nói rằng: Chúng ta cũng là dòng dõi của Ngài.

Vậy, bởi chúng ta là dòng dõi Đức Chúa Trời, thì chớ nên ngờ rằng Chúa giống như vàng, bạc, hay là đá, bởi công nghệ và tài xảo của người ta chạm trở nên. Vậy thì, Đức Chúa Trời đã bỏ qua các đời ngu muội đó, mà nay biểu hết thấy các người trong mọi nơi đều phải ăn năn, vì Ngài đã chỉ định một ngày, khi Ngài sẽ lấy sự công bình đoán xét thế gian, bởi Người Ngài đã lập, và Đức Chúa Trời đã khiến Người từ kẻ chết sống lại, để làm chứng chắc về điều đó cho thiên hạ

Khi chúng nghe nói về sự sống lại của kẻ chết, kẻ thì nhạo báng, người thì nói rằng: Lúc khác chúng ta sẽ nghe người nói về việc đó. Vì vậy, Phao-lô từ giữa đám họ bước ra. Nhưng có mấy kẻ theo người và tin; trong số đó, có Đê-ni, là một quan tòa nơi A-rê-ô-ba, và một người đàn bà tên là Đa-ma-ri, cùng các người khác.

Công vụ 17:16-34.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn nghĩ câu nói sau đây của Phao-lô có ý nghĩa gì: Vì tại trong Ngài, chúng ta được sống, động, và có? Sự tùy thuộc vào Đức Chúa Trời ảnh hưởng như thế nào đến đời sống hằng ngày của chúng ta?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Kinh Thánh không bao giờ cố gắng để chứng minh sự thực hữu của Đức Chúa Trời. Đó là một sự kiện hiển nhiên. Đức Chúa Trời đã tự bày tỏ chính mình Ngài qua thiên nhiên, trong lễ báp-têm của Chúa Giê-su, và trong lương tâm của mỗi người chúng ta, nên cuối cùng không ai bào chữa được tại sao mình không tin Ngài. Câu hỏi quan trọng ngay từ đầu chương dẫn đến lời tuyên bố về Đức Chúa Trời có một và thật này là ai. Đức Chúa Trời là Đấng bảo vệ dân Israel và chúng tỏ địa vị cao cả trên hết thảy các thần linh là Đấng tuyên bố, TA LÀ (Đấng Tự Hữu Hằng Hữu). Cuộc hành trình đức tin bắt đầu với đức tin của chúng ta nơi Đức Chúa TRỜI. Giống như dân Israel thời Cựu Ước và các tín hữu đầu tiên thời Tân Ước, chúng ta cũng được mời gọi để tuyên bố về đức tin bản thân của chúng ta. Chúng ta có tin Đức Chúa Trời có một và thật không? Chúng ta có chấp nhận Kinh Thánh khi Lời Chúa bày tỏ rằng Đức Chúa Trời thực hữu trong Ba Ngôi không?

SUY NGHĨ GIỐNG NGÀI

Chương 2

ÔNG TRỜI RẤT GẦN

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Ông Trời có quan tâm đến tôi không?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin Đức Chúa Trời quan tâm và chăm sóc đến đời sống hằng ngày của tôi.

CÂU CHÌA KHÓA

Tôi ngược mắt lên trên núi:
Sự tiếp trợ tôi đến từ đâu?
Sự tiếp trợ tôi đến từ Đức Chúa Trời,
Là Đấng đã dựng nên trời và đất.

(Thi Thiên 121:1-2)

HƯỚNG ĐI CỦA CẢ CHƯƠNG

TRỜI của Kinh Thánh là Đức Chúa Trời có một và thật - Đức Cha, Đức Con và Đức Thánh Linh. Ngài là Đức Chúa Trời toàn năng, toàn tri đời đời. Nhưng Ngài có tốt lành không? Ngài có liên hệ gì với các tạo vật của Ngài không? Ngài có yêu chúng ta không? Ngài có chương trình cho chúng ta không? Ngài có tham gia can thiệp vận hành các biến cố trong đời sống của chúng ta theo mục đích định sẵn của Ngài không?

Hãy suy xét đến các câu hỏi trên đây khi bạn đọc Kinh Thánh trong chương sách đang khám phá ba cách mà TRỜI bày tỏ cho chúng ta là Ngài rất gần.

* TRỜI Là Đáng Tốt Lành

* TRỜI Có Một Kế Hoạch

* TRỜI Chăm Sóc Chúng Ta.

TRỜI Là Đáng Tốt Lành

Ông Áp-ra-ham và bà Sa-ra là những tổ phụ vĩ đại của dân Israel trước mang tên là Áp-ram và Sa-rai. Đức Chúa Trời đã hứa với ông Áp-ra-ham rằng ông sẽ là cha của một dân tộc lớn, nhưng làm cha thế nào khi ông không có con nối dõi?

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc câu chuyện của Áp-ra-ham, Sa-ra và A-ga, hãy để ý xem những cách nào Đức Chúa Trời đã bày tỏ sự tốt lành của Ngài cho họ. Những điều này đã ảnh hưởng thế nào trên họ?

Vả, Sa-rai, vợ của Áp-ram, vẫn không sanh con; nàng có một con đòi Ê-díp-tô, tên là A-ga. Sa-rai nói cùng Áp-ram rằng: Đây, Đức Chúa Trời đã làm cho tôi son sẻ, vậy xin ông hãy lại ăn ở cùng con đòi tôi, có lẽ tôi sẽ nhờ nó mà có con chăng. Áp-ram bèn nghe theo lời của Sa-rai. Sau khi Áp-ram đã trú ngụ mười năm tại xứ Ca-na-an, Sa-rai, vợ người, bắt A-ga, là con đòi Ê-díp-tô mình, đưa cho chồng làm hầu. Người lại cùng con đòi, thì nàng thọ thai. Khi con đòi thấy mình thọ thai, thì khinh bỉ bà chủ mình. Sa-rai nói cùng Áp-ram rằng: Điều sỉ nhục mà tôi bị đây đổ lại trên ông. Tôi đã phú con đòi tôi vào lòng ông, mà từ khi nó thấy mình thọ thai, thì lại khinh tôi. Cầu Đức Chúa Trời xét đoán giữa tôi với ông. Áp-ram đáp cùng Sa-rai rằng: Đây, con đòi đó ở trong tay người, phân xử thế nào, mặc ý người cho vừa dạ. Đoạn, Sa-rai hành hạ A-ga, thì nàng trốn đi khỏi mặt người.

Nhưng thiên sứ của Đức Chúa Trời thấy nàng ở trong đồng vắng gần bên suối nước, nơi mé đường đi về Su-ơ, thì hỏi rằng: Hỡi A-ga, đòi của Sa-rai, người ở đâu đến, và sẽ đi đâu? Nàng thưa rằng: Tôi lánh xa mặt Sa-rai, chủ tôi. Thiên sứ của Đức Chúa Trời dạy nàng rằng: Người hãy trở về chủ người, và chịu lụy dưới tay người. Thiên sứ của Đức Chúa Trời lại phán rằng: Ta sẽ thêm dòng dõi người nhiều, đông đảo đến nỗi người ta đếm không đặng nữa. ¹¹ Lại phán rằng:

Này, người đương có thai, sẽ sanh một trai,

đặt tên là Ích-ma-ên;

vì Đức Chúa Trời có nghe sự sầu khổ của người.

Đứa trẻ đó sẽ như một con lừa rừng:

tay nó sẽ địch cùng mọi người, và tay mọi người địch lại nó.

Nó sẽ ở về phía đông,

đôi mắt cùng hét thấy anh em mình.

Nàng gọi Đức Chúa Trời mà đã phán cùng mình, danh là “Đức Chúa Trời hay đoán xem,” vì nàng nói rằng: Chính tại đây, tôi há chẳng có thấy được Đấng đoán xem tôi sao? Bởi cơ ấy, người ta gọi cái giếng này ở về giữa khoảng của Ca-đê và Bê-re, là giếng La-chai-Roi.

Rồi nàng A-ga sanh được một con trai; Áp-ram đặt tên đứa trai đó là Ích-ma-ên.

Và lại, khi A-ga sanh Ích-ma-ên cho Áp-ram, thì Áp-ram đã được tám mươi sáu tuổi.

Sáng thế ký 16:1-16

Ông Áp-ra-ham và bà Sa-ra đã cố gắng giúp Đức Chúa Trời bằng cách đặt ông Áp-ra-ham vào thế có con với cô A-ga. Hậu quả là việc rắc rối lớn đã xảy ra. Nhưng ngay trong câu chuyện này, chúng ta thấy khởi đầu của một khuôn mẫu--đó là Đức Chúa Trời đã chuyển những chuyện rắc rối này trở thành điều tốt lành. Cô A-ga đã từng trải những hậu quả đau đớn do ông bà Áp-ra-ham thiếu đức tin. Nhưng Đức Chúa Trời đã nghe tiếng khóc của cô và đã giúp đỡ cô. Câu chuyện tiếp tục như sau...

Đức Chúa Trời đến viếng Sa-ra, theo như lời Ngài đã phán, và làm cho nàng như lời Ngài đã nói. Sa-ra thọ thai, sanh một con trai cho Áp-ra-ham trong khi tuổi đã già, đúng kỳ Đức Chúa Trời đã định. Áp-ra-ham đặt tên đứa trai mà Sa-ra đã sanh cho mình là Y-sác. Đúng tám ngày, Áp-ra-ham làm phép cắt bì cho Y-sác theo như lời Đức Chúa Trời đã phán dặn. Và, khi Y-sác ra đời, thì Áp-ra-ham đã được một trăm tuổi. Sa-ra nói rằng: Đức Chúa Trời làm cho tôi một việc vui cười; hết thấy ai hay được cũng sẽ vui cười về sự của tôi. Lại nói rằng: Há ai dám nói với Áp-ra-ham rằng Sa-ra sẽ cho con bú ư? Vì tôi đã sanh một đứa trai trong lúc người già yếu rồi.

Đứa trẻ lớn lên, thì thôi bú. Chánh ngày Y-sác thôi bú, Áp-ra-ham bày một tiệc lớn ăn mừng. Sa-ra thấy đứa trai của A-ga, người Ê-díp-tô, đã sanh cho Áp-ra-ham, cười cợt, thì người nói với Áp-ra-ham rằng: Hãy đuổi con đòi với con nó đi đi, vì đứa trai của con đòi này sẽ chẳng được kế nghiệp cùng con trai tôi là Y-sác đâu. Lời này lấy làm buồn lòng Áp-ra-ham lắm, vì có con trai mình. Nhưng Đức Chúa Trời phán cùng Áp-ra-ham rằng: Ngươi chớ buồn bực vì con trai và con đòi ngươi. Sa-ra nói thế nào, hãy nghe theo tiếng người nói; vì do nơi Y-sác sẽ sanh ra dòng dõi lưu danh ngươi. Ta cũng sẽ làm cho đứa trai của con đòi trở nên một dân, vì nó cũng do nơi ngươi mà ra.

Áp-ra-ham dậy sớm, lấy bánh và một bầu nước, đưa cho A-ga; để các món đó trên vai nàng, và giao đứa trai cho nàng, rồi đuổi đi. Nàng ra đi, đi đông dài trong đồng vắng Bê-e-Sê-ba. Khi nước trong bầu đã hết, nàng để đứa trẻ dưới một cội cây nhỏ kia, đi ngồi đối diện cách xa xa dài chừng một khoảng tên bán; vì nói rằng: Ôi! Tôi nữ nào thấy đứa trẻ phải chết! Nàng ngồi đối diện đó, cất tiếng la khóc.

Đức Chúa Trời nghe tiếng đứa trẻ khóc, thì thiên sứ của Đức Chúa Trời từ trên trời kêu nàng A-ga mà phán rằng: Hỡi A-ga! Ngươi có điều gì vậy? Chớ sợ chi, vì Đức Chúa Trời đã nghe tiếng đứa trẻ ở đâu đó rồi. Hãy đứng dậy đỡ lấy đứa trẻ và giơ tay nắm nó, vì ta sẽ làm cho nó nên một dân lớn. Đoạn, Đức Chúa Trời mở mắt nàng ra; nàng bèn thấy một cái giếng nước, và đi lại múc đầy bầu cho đứa trẻ uống. Đức Chúa Trời vừa giúp đứa trẻ; nó lớn lên, ở trong đồng vắng, có tài bắn cung. Nó ở tại trong đồng vắng Pha-ran; mẹ cưới cho nó một người vợ quê ở xứ Ê-díp-tô.

Sáng thế ký 21:1-21

Mặc dù cô A-ga và cậu Ích-ma-ên không phải là nhân vật chính của chuyện kể Kinh Thánh, Đức Chúa Trời vẫn chu cấp cho họ và hứa ban phước cho dòng dõi của họ. Ngài làm vậy vì Ngài là Đấng hay thương xót và là TRỜI rất gần với con người.

Một nhân vật khác là người kinh nghiệm rõ về sự gần gũi với Đức Chúa Trời là vua Đa-vít. Ông là một thi sĩ, ca sĩ, người chăn chiên, người chiến sĩ. Ông đã sáng tác nhiều vần thơ và làm nhiều bài hát để bày tỏ tấm lòng ngưỡng mộ của ông với Đức Chúa Trời có một và thật. Những bài thơ của vua Đa-vít đã được chọn làm Thánh Thi trong Kinh Thánh. Ông viết về những ngày chăn chiên, nhưng ngày bị vua Sau-lơ săn đuổi, ông viết về những ngày làm vua và những ngày sắp từ giã cuộc đời. Những bài hát do vua Đa-vít cũng như các tác giả Thi Thiên viết đã diễn tả tâm tình tri ân của họ trong mối liên hệ mật thiết với Đức Chúa Trời gần gũi thân thương.

Đức Chúa Trời là Đấng chặn giữ tôi; tôi sẽ chẳng thiếu thốn gì.

Ngài khiến tôi an nghỉ nơi đồng cỏ xanh tươi

Dẫn tôi đến mé nước bình tịnh.

Ngài bỏ lại linh hồn tôi,

Dẫn tôi vào các lối công bình, vì cố danh Ngài.

Dẫu khi tôi đi trong trùng bóng chết,

Tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào; vì Chúa ở cùng tôi:

Cây trượng và cây gậy của Chúa an ủi tôi.

Chúa dọn bàn cho tôi

Trước mặt kẻ thù nghịch tôi;

Chúa xúc dầu cho đầu tôi,

Chén tôi đầy tràn.

Quả thật, trọn đời tôi

Phước hạnh và sự thương xót sẽ theo tôi;

Tôi sẽ ở trong nhà Đức Chúa Trời

Cho đến lâu dài.

Thi Thiên 23:1-6.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn đã kinh nghiệm về Đức Chúa Trời rất gần gũi thân cận như thế nào? Có khi nào bạn thấy Ngài đang soi xét lòng bạn không? Kết quả thế nào?

TRỜI Có Một Kế Hoạch

Trong số tất cả những vị vua kẻ nghiệp vua Đa-vít, chỉ có một số ít trong số họ là vua thiện, vua hiền. Một trong những vị vua thiện là Ê-xê-chia. Ông đã vâng theo mệnh TRỜI cách can đảm dầu khi không được ủng hộ.

Rồi khi được 38 tuổi, vua Ê-xê-chia bị mắc bệnh gần chết. Ông rất sợ và cầu xin Đức Chúa Trời thương xót. Đáp lại, Đức Chúa Trời đã trả lời ông với một thông điệp chấn động và một kế hoạch thay đổi.

Chúng ta biết từ Kinh Thánh rằng Đức Chúa Trời có một kế hoạch riêng cho từng đời sống chúng ta - thậm chí Ngài đã định trước con số ngày tháng trong cuộc đời chúng ta. Câu chuyện này cho thấy thế nào Đức Chúa Trời sẽ nghe lời cầu nguyện của chúng ta và nhìn thấy nước mắt của chúng ta. Có thể Ngài không đáp lời cầu xin của chúng ta theo mơ ước của chúng ta nhưng do lòng thương xót và thỉnh nguyện của chúng ta, Ngài sẽ thay đổi kế hoạch vốn có của Ngài cho chúng ta.

Trong lúc đó, Ê-xê-chia bị bệnh nặng gần chết. Tiên tri Ê-sai, con trai A-mốt, đến cùng người, và nói rằng: Đức Chúa Trời phán như vậy: Hãy trở lại cho nhà ngươi, vì ngươi sẽ thác, chẳng sống được đâu. Ê-xê-chia bèn xây mặt mình vào phía vách, và cầu nguyện Đức Chúa Trời, mà rằng: Ôi Đức Chúa Trời! Xin hãy nhớ lại rằng tôi đã lấy sự thành thật và lòng trọn lành, đi trước mặt Chúa, và làm theo điều tốt lành tại trước mặt Ngài. Đoạn, Ê-xê-chia khóc rất thảm thiết.

*Ê-sai chưa đi khỏi thành trong, có lời của Đức Chúa Trời phán với người rằng: **Hãy trở lại, nói với Ê-xê-chia, vua của dân sự ta rằng: Đức Chúa Trời của Đa-vít, tổ phụ ngươi, phán như vậy: Ta có nghe lời cầu nguyện ngươi, thấy nước mắt của ngươi, nay ta sẽ chữa lành cho ngươi; đến ngày thứ ba ngươi sẽ đi lên đền của Đức Chúa Trời. Ta sẽ thêm tuổi ngươi mười lăm năm, ta sẽ giải cứu ngươi và thành này khỏi tay vua A-si-ri. Vì cơ ta và Đa-vít, kẻ tôi tớ ta, ta sẽ bình vực thành này.***

Ê-sai bèn biểu: Hãy lấy một cái bánh trái vả. Người ta lấy nó đắp trên mụn ung, thì vua được lành.

2 Các Vua 20:1-7.

Trong khi câu chuyện của vua Ê-xê-chia chú ý đến tuổi thọ và lúc lìa đời của đời sống ông, câu chuyện của tiên tri Giê-rê-mi lại lui về từ trước ngày ông chào đời. Giê-rê-mi là một tiên tri đang sống giữa thời vương quốc bị phân chia. Ông sống ở vương quốc phía nam của Giu-đa và đã nói

tiên tri với dân chúng rằng quân Ba-by-lôn sắp chinh phục đất nước và bắt dân chúng lưu đày. Trong cả cuộc đời của Vua Ê-xê-chia và Giê-rê-mi, Đức Chúa Trời đã tỏ ra là Đáng ghanh gửi quan tâm chăm lo cho đời sống chúng ta. Hãy để ý đến các chi tiết rõ nét về các lời cảnh cáo của Đức Chúa Trời và lời hứa về sự can thiệp và bảo vệ của Ngài đối với vị tiên tri.

*Có lời Đức Chúa Trời phán cùng tôi như vậy: **Trước khi tạo nên người trong lòng mẹ, ta đã biết người rồi; trước khi người sanh ra, ta đã biệt riêng người, lập người làm kẻ tiên tri cho các nước.***

Tôi thưa rằng: Ôi! Hỡi Chúa, này tôi chẳng biết nói chi, vì tôi là con trẻ. Nhưng Đức Chúa Trời lại phán: Chớ nói: Tôi là con trẻ; vì người sẽ đi khắp nơi nào ta sai người đi, và sẽ nói mọi điều ta truyền cho nói. Đừng sợ vì có chúng nó; vì ta ở với người đặng giải cứu người, Đức Chúa Trời phán vậy.

Đoạn, Đức Chúa Trời dang tay rờ miệng tôi. Đức Chúa Trời lại phán cùng tôi rằng: Này, ta đã đặt những lời ta trong miệng người. Hãy xem, ngày nay ta đã lập người trên các dân các nước, đặng người hoặc nhỏ, hoặc phá, hoặc diệt, hoặc đổ, hoặc dựng, hoặc trồng.

Giê-rê-mi 1:4-10.

Vậy, người hãy thắt lưng, chớ dấy, bảo cho chúng nó mọi sự mà ta truyền cho người. Đừng sợ sệt vì có chúng nó, kéo ta làm cho người sợ sệt trước mặt chúng nó chẳng.¹⁸ Này, ngày nay, ta lập người lên làm thành vững bền, làm cột bằng sắt, làm tường bằng đồng, nghịch cùng cả đất này, nghịch cùng các vua Giu-đa, các quan trưởng nó, các thầy tế lễ, và dân trong đất.¹⁹ Họ sẽ đánh nhau với người, nhưng không thắng người; vì ta ở cùng người đặng giải cứu người, Đức Chúa Trời phán vậy.

Giê-rê-mi 1:17-19.

Việc Đức Chúa Trời kêu gọi Giê-rê-mi là rất cụ thể và rất khó khăn. Ngài dùng ông để cảnh cáo vương quốc Giu-đa phía nam về sự bất trung và gian ác của họ và sự kỷ luật của Ngài đang chờ họ. Ông biết trước họ sẽ không nghe, nhưng ông phải can đảm trung tín trong nhiệm vụ và phải công bố lời này.

Có ba lần quân đội Ba-by-lôn tấn công Giê-ru-sa-lem và đã mang đi một số dân chúng qua Ba-by-lôn. Năm 597 BC, sau cuộc lưu đày lần thứ hai, Đức Chúa Trời giao cho Giê-rê-mi nhiệm vụ viết bức thư cho dân chúng bị lưu đày để nhắc nhở họ rằng Ngài sẽ có một chương trình, một kế hoạch tốt cho đời sống của họ, đúng theo như kinh nghiệm của Giê-rê-mi.

Này là lời thơ của tiên tri Giê-rê-mi từ thành Giê-ru-sa-lem gửi cho các trưởng lão hiện còn bị phu tù, cùng cho các thầy tế lễ, các tiên tri, và cả dân mà vua Nê-bu-cát-nét-sa đã bắt từ Giê-ru-sa-lem điếu về Ba-by-lôn.

Giê-rê-mi 29:1

Và, Đức Chúa Trời phán như vậy: Khi bảy mươi năm sẽ mãn cho Ba-by-lôn, ta sẽ thăm viếng các ngươi, sẽ làm trọn lời tốt lành cho các ngươi, khiến các ngươi trở về đất này. Đức Chúa Trời phán: **Vì ta biết ý tưởng ta nghĩ đối cùng các ngươi, là ý tưởng bình an, không phải tai họa, để cho các ngươi được sự trông cậy trong lúc cuối cùng của mình.** Bảy giờ các ngươi sẽ kêu cầu ta, sẽ đi và cầu nguyện ta, và ta sẽ nhậm lời. Các ngươi sẽ tìm ta, và gặp được khi các ngươi tìm kiếm ta hết lòng. Đức Chúa Trời phán: Ta sẽ cho các ngươi tìm được ta, và sẽ đem những phu tù các ngươi trở về. Đức Chúa Trời phán: Ta sẽ nhóm các ngươi lại từ mọi nước và mọi nơi mà ta đã đuổi các ngươi đến, và sẽ đem các ngươi về trong đất mà ta đã khiến các ngươi bị đầy đi khỏi đó.

Giê-rê-mi 29:10-14.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đức Chúa Trời đã tỏ như thế nào cho dân chúng bị lưu đầy ở Ba-by-lôn rằng Ngài vẫn chăm lo cho họ và Ngài muốn điều tốt nhất cho họ. Ngài có an ủi bạn trong lúc khó khăn không?

TRỜI Chăm Sóc Chúng Ta.

Chúa Giê-su, Con Một Đức Chúa Trời đã giáng thế. Ngài đã sinh ra như một người và sống giữa chúng ta. Sự giáng sinh của Ngài đánh tan mọi hồ nghi về TRỜI là Đấng xa xôi. Danh Chúa Giê-su là Em-ma-nu-ên nghĩa là Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta.

Khi một đoàn dân đông tụ tập quanh ngọn đồi bên cạnh bờ biển Ga-li-lê, Chúa Giê-su đã dạy đoàn dân một mối này về mối quan tâm gần gũi của TRỜI đối với đời sống của họ.

Vậy nên ta phán cùng các ngươi rằng: Đừng vì sự sống mình mà lo đồ ăn uống; cũng đừng vì thân thể mình mà lo đồ mặc. Sự sống há chẳng quý trọng hơn đồ ăn sao, thân thể há chẳng quý trọng hơn quần áo sao? ²⁶ Hãy xem loài chim trời: Chẳng có gieo, gặt, cũng chẳng có thâu trữ vào kho tàng, mà Cha các ngươi trên trời nuôi nó. Các ngươi há chẳng phải là quý trọng hơn loài chim sao? ²⁷ Và lại, có ai trong vòng các ngươi lo lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không? ²⁸ Còn về phần quần áo, các ngươi lại lo lắng mà làm chi? Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thế nào; chẳng làm khó nhọc, cũng không kéo chỉ; ²⁹ nhưng ta phán cùng các ngươi, dầu vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa nào trong giống đó. ³⁰ Hỡi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thế ấy thay, huống chi là các ngươi! ³¹ Ấy vậy, các ngươi chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? Uống gì? Mặc gì? ³² Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các ngươi ở trên trời vốn biết các ngươi cần dùng những điều đó rồi. ³³ Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các ngươi mọi điều ấy nữa. ³⁴ Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.

Ma-thi-ơ 6: 25-34.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Tại sao Chúa Giê-su dạy chúng ta không nên lo lắng?

Bạn đang có mỗi lo lắng riêng tư nào không? Lời hứa nào của Ngài đang giúp bạn có được lòng tin và sức mạnh?

Sau khi Chúa Giê-su chịu chết trên thập tự giá, chịu chôn, sống lại và thăng thiên về trời với Cha. Bây giờ Ngài đã ban sai Đức Thánh Linh giáng ngự trong lòng tất cả những ai tin nhận Ngài. Ngài đã giáng ngự trong những đền thờ do con người dựng nên, nay Ngài sống ngay trong lòng người. Đức Thánh Linh biến đổi chúng ta từ trong ra ngoài bằng cách hướng dẫn, thách thức, xác nhận, an ủi và ban quyền năng cho chúng ta. Sách Rô-ma do sứ đồ Phao-lô viết, cho chúng ta biết về quyền năng của Đức Thánh Linh trong đời sống của chúng ta.

Cũng một lẽ ấy, Đức Thánh Linh giúp cho sự yếu đuối chúng ta. Vì chúng ta chẳng biết sự mình phải xin dâng cầu nguyện cho xứng đáng; nhưng chính Đức Thánh Linh lấy sự thổ thán không thể nói ra được mà cầu khẩn thay cho chúng ta. Đáng dò xét lòng người hiểu biết ý tưởng của Thánh Linh là thế nào, vì ấy là theo ý Đức Chúa Trời mà Ngài cầu thế cho các thánh đồ vậy. Và, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý muốn Ngài đã định.

Rô-ma 8:26-28.

Vì tôi chắc rằng bất kỳ sự chết, sự sống, các thiên sứ, các kẻ cầm quyền, việc bây giờ, việc hầu đến, quyền phép, ³⁹ bề cao, hay là bề sâu, hoặc một vật nào, chẳng có thể phân rẽ chúng ta khỏi sự yêu thương mà Đức Chúa Trời đã chứng cho chúng ta trong Đức Chúa Giê-su Christ, là Chúa chúng ta.

Rô-ma 8:38-39.

Tình yêu thương diệu kỳ TRỜI dành cho dân Ngài thật lớn biết bao! Trong tinh thần của tình yêu này, sứ đồ Gia-cơ, người em ruột của Chúa Giê-su, đã viết một bức thư thực tế cho các môn đồ của Chúa Giê-su. Ông nhắc họ rằng Đức Chúa Trời đang chăm lo cho đời sống hằng ngày của họ-- mặc dầu họ cũng có vai trò của mình. Đức Chúa Trời luôn có mặt ở đó và chăm sóc chúng ta-- dù lúc thuận cũng như lúc nghịch. Chúng ta có thể tìm kiếm Chúa và cầu xin sự khôn ngoan của Ngài. Chúng ta cũng phải cẩn thận không qui trách Chúa về những thử thách và cám dỗ của chúng ta, thay vào đó chúng ta hãy cảm tạ Ngài về những ơn lành Ngài đã ban cho chúng ta.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Trong khi đọc phân đoạn Kinh Thánh dưới đây, hãy tự hỏi, Đức Chúa Trời bày tỏ mối quan tâm chăm lo cho chúng ta như thế nào khi chúng ta đang trải qua những kinh nghiệm khó khăn trong đời sống?

Hỡi anh em, hãy coi sự thử thách trăm bề thoát đến cho anh em như là điều vui mừng trọn vẹn, vì biết rằng sự thử thách đức tin anh em sanh ra sự nhịn nhục. Nhưng sự nhịn nhục phải làm trọn việc nó, hầu cho chính mình anh em cũng trọn lành toàn vẹn, không thiếu thốn chút nào. Ví bằng trong anh em có kẻ kém khôn ngoan, hãy cầu xin Đức Chúa Trời, là Đấng ban cho mọi người cách rộng rãi, không trách móc ai, thì kẻ ấy sẽ được ban cho.

Gia-cơ 1:2-5.

Chớ có ai đương bị cám dỗ mà nói rằng: Ấy là Đức Chúa Trời cám dỗ tôi; vì Đức Chúa Trời chẳng bị sự ác nào cám dỗ được, và chính Ngài cũng không cám dỗ ai. Nhưng mỗi người bị cám dỗ khi mắc tư dục xui giục mình. Đoạn, lòng tư dục cưu mang, sanh ra tội ác; tội ác đã trọn, sanh ra sự chết.

Hỡi anh em yêu dấu, chớ tự dối mình: mọi ân điển tốt lành cùng sự ban cho trọn vẹn đều đến từ nơi cao và bởi Cha sáng láng mà xuống, trong Ngài chẳng có một sự thay đổi, cũng chẳng có bóng của sự biến cải nào. Ấy chính Ngài theo ý muốn mình, đã dùng lời chân thật sanh chúng ta, hầu cho chúng ta được nên như trái đầu mùa của những vật Ngài dựng nên.

Gia-cơ 1:13-18.

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh là Đấng có một và thật, Đấng toàn năng và toàn tri. Khi đọc Kinh Thánh, chúng ta khám phá nhiều lần nhiều lúc Ngài là Đấng tốt lành. Lòng của Ngài và ý muốn của Ngài đối với chúng ta luôn luôn là đứng đắn và tốt lành. Kế hoạch của Ngài dành cho chúng ta đem lại hy vọng, thịnh vượng và có tương lai. Nói tóm lại, Đức Chúa Trời chăm lo cho chúng ta. Khi chúng ta nắm vững những niềm tin chìa khóa này, không chỉ có trong tâm trí nhưng cũng có trong lòng mình, thì mỗi ngày chúng ta có thể bước đi với niềm vui, hy vọng, và tin tưởng.

SUY NGHĨ GIỐNG NGÀI

Chương 3

CHỈ NHỜ TRỜI CỨU

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Tôi phải làm sao để có mối liên hệ với Ông Trời?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin một người có mối liên hệ với Đức Chúa Trời nhờ ân điển của Đức Chúa Trời qua đức tin nơi Chúa Giê-su Christ.

CÂU CHÌA KHÓA

Vả, ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin, mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời. Ấy chẳng phải bởi việc làm đâu, hầu cho không ai khoe mình.
Ê-phê-sô 2:8-9.

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Cho đến nay chúng ta đã khám phá thấy rằng TRỜI của Kinh Thánh là Đức Chúa TRỜI có một và thật--Đức Cha, Đức Con và Đức Thánh Linh. Chúng ta cũng khám phá Ngài không phải xa lạ, hay không quan tâm đến đời sống chúng ta, trái lại Ngài rất gần và rất thân thiện. Ngài là Đấng rất tốt lành. Ngài có một chương trình và mục đích cho đời sống của chúng ta. Ngài chăm sóc chúng ta cách sâu xa. Bây giờ chúng ta chuyển qua một câu hỏi quan trọng nhất, đó là, "Làm thế nào để có mối liên hệ với Đức Chúa Trời?" Trong chương này, bạn sẽ đọc một bảng thu thập các câu Kinh Thánh về sự cứu rỗi vốn tạo ra câu chuyện tình vĩ đại nhất đã từng được kể ra:

* Nan Đề: Chúng ta không ra đời trong mối liên hệ với Đức Chúa Trời.

* Giải Pháp: Chỉ có một giải pháp duy nhất và Đức Chúa Trời thiện lành đã cung ứng giải pháp đó.

* Thành Quả: Chúng ta có thể có mối liên hệ lâu dài với TRỜI yêu của chúng ta.

Nan Đề

Satan, kẻ lừa dối lớn, mặc lấy hình con rắn, một tạo vật của TRỜI, và lừa dối ông A-đam và bà Ê-va đến chỗ không vâng lời Đức Chúa Trời. Sau khi tạo dựng ông A-đam và bà Ê-va, TRỜI đã truyền cho họ không được ăn một loại trái cây giữa vườn Ê-đen. Nhưng Satan đã dụ dỗ họ tin rằng Ngài không nói thật khi cấm họ không được ăn trái cấm đó. Kẻ lừa dối đã thành công và ông bà A-đam Ê-va đã từ khước TRỜI và lời hứa cùng Ngài sống ở trong vườn.

Hậu quả của sự phản nghịch của tổ phụ A-đam - Ê-va đã lưu truyền qua con cháu của họ và từ đó cũng truyền qua thế hệ này đến thế hệ khác. Kinh Thánh gọi đó là tội lỗi di truyền. Mọi người đều thừa hưởng thứ tội lỗi này ngay từ lúc sinh ra và đã thể hiện bản tính tội lỗi này trong suốt cuộc đời của họ. Tội lỗi di truyền này sinh ra sự chết, cả sự chết thể xác lẫn sự chết thuộc linh phân cách với TRỜI.

Đoạn, Đức Chúa Trời lập một cảnh vườn tại Ê-đen, ở về hướng Đông, và đặt người mà Ngài vừa dựng nên ở đó. Đức Chúa Trời khiến đất mọc lên các thứ cây đẹp mắt, và trái thì ăn ngon; giữa vườn lại có cây sự sống cùng cây biết điều thiện và điều ác.

Sáng thế ký 2:8-9.

Đức Chúa Trời đem người ở vào cảnh vườn Ê-đen để trồng và giữ vườn. Rồi, Đức Chúa Trời phán dạy rằng: Ngươi được tự do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn; nhưng về cây biết điều thiện và điều ác thì chớ hề ăn đến; vì một mai ngươi ăn, chắc sẽ chết.

Sáng thế ký 2:15-17.

Và, trong các loài thú đồng mà Đức Chúa Trời đã làm nên, có con rắn là giống quỷ quyết hơn hết. Rắn nói cùng người nữ rằng: Mà chi! Đức Chúa Trời há có phán dặn các ngươi không được phép ăn trái các cây trong vườn sao? Người nữ đáp rằng: Chúng ta được ăn trái các cây trong vườn, song về phần trái của cây mọc giữa vườn, Đức Chúa Trời có phán rằng: Hai ngươi chẳng nên ăn đến và cũng chẳng nên đá động đến, e khi hai ngươi phải chết chẳng. Rắn bèn nói với người nữ rằng: Hai ngươi chẳng chết đâu; nhưng Đức Chúa Trời biết rằng hễ ngày nào hai ngươi ăn trái cây đó, mắt mình mở ra, sẽ như Đức Chúa Trời, biết điều thiện và điều ác. Người nữ thấy trái của cây đó bộ ăn ngon, lại đẹp mắt và quý vì để mở trí khôn, bèn hái ăn, rồi trao cho chồng đứng gần mình, chồng cũng ăn nữa.

Sáng thế ký 3:1-6.

Đức Chúa Trời phán hỏi người nữ rằng: Ngươi có làm điều chi vậy? Người nữ thưa rằng: Con rắn dỗ dành tôi và tôi đã ăn rồi.

Đức Chúa Trời bèn phán cùng rắn rằng:

Vì mày đã làm điều như vậy,

mây sẽ bị rửa sạch trong vòng các loài súc vật,
các loài thú đồng, mây sẽ bò bằng bụng và ăn bụi đất trọn cả đời.
Ta sẽ làm cho mây cùng người nữ,
dòng dõi mây cùng dòng dõi người nữ nghịch thù nhau.
Người sẽ giày đạp đầu mây, còn mây sẽ cắn gót chân người.
Sáng thế ký 3: 13-15.

Đức Chúa Trời lấy da thú kết thành áo dài cho vợ chồng A-đam, và mặc lấy cho.
Đức Chúa Trời phán rằng: Này, về sự phân biệt điều thiện và điều ác, loài người đã thành một
bực như chúng ta; vậy bây giờ, ta hãy coi chừng, e loài người giơ tay lên cũng hái trái cây sự
sống mà ăn và được sống đời đời chẳng. **Đức Chúa Trời bèn đuổi loài người ra khỏi vườn Ê-
đen dựng cây cây đất, là nơi có người ra. Vậy, Ngài đuổi loài người ra khỏi vườn, rồi đặt tại
phía đông vườn Ê-đen các thần chê-ru-bim với gươm lưỡi chổi lửa, để giữ con đường đi đến
cây sự sống.**
Sáng thế ký 3:21-24.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn mô tả về đời sống của ông bà A-đam - Ê-va ở cùng với TRỜI như thế nào trước khi họ phản
nghịch Ngài? Đời sống bạn thay đổi như thế nào khi bạn không vâng lời Ngài?

Giải Pháp

Khi A-đam và Ê-va phạm tội, TRỜI đã lập kế hoạch đưa loài người trở lại mối liên hệ với Ngài.
Khi Ngài thay áo quần lá vả của họ bằng áo quần da chiên, Ngài cho thấy một tín hiệu quan
trọng-- đó là phải lấy huyết của người khác để đền tội cho loài người.

Một trong những gương mẫu sớm nhất của việc lấy huyết đền tội này đã xảy ra khi Ngài chuẩn
bị giải phóng dân Israel thoát ách nô lệ 400 năm tại Ai-cập. TRỜI đã chọn ông Môi-se như là sứ
giả của Ngài đến với Pha-ra-ôn để yêu cầu vua tha cho dân sự Ngài khỏi ách nô lệ và cho họ ra
đi chiếm hữu đất hứa. Nhưng Pha-ra-ôn đã cứng lòng không muốn để cho dân chúng đi. Để
khiến Pha-ra-ôn hiểu và tin nơi quyền năng của TRỜI, Ngài đã đổ xuống mười tai vạ khủng
khiếp trên xứ Ai-cập. Tai vạ thứ mười và là tai vạ cuối cùng là hình bóng về giải pháp tối hậu để
giải phóng nhân loại thoát ách nô lệ tội lỗi. Giải pháp đó là Chúa Giê-su, Chiên Con của TRỜI
chịu chết đổ huyết trên thập tự giá.

**Vậy, Môi-se nhóm lại các trưởng lão Y-sơ-ra-ên mà nói rằng: Hãy đi bắt một con trong bầy
cho mọi nhà các ngươi, và giết nó làm lễ Vượt qua. Rồi hãy lấy một chùm kinh giới nhúng
vào huyết trong chậu, bôi lên mây và hai cây cột cửa, đoạn, trong các ngươi chó ai ra khỏi**

cửa nhà mình cho đến sáng mai. Đức Chúa Trời sẽ đi qua đặng hành hại xứ Ê-díp-tô; khi thấy huyết nơi mành và hai cây cột cửa, Ngài sẽ vượt qua, không cho kẻ tiêu diệt vào nhà các người đặng hành hại.

Hãy giữ lễ này như một lệ lập ra đời đời cho các người và con cháu các người. Khi nào các người vào xứ mà Đức Chúa Trời sẽ ban cho, như lời Ngài đã phán, thì hãy giữ lễ này. Khi con cháu các người hỏi rằng: Lễ này là nghĩa chi? Hãy đáp rằng: Ấy là của tế lễ Vượt qua của Đức Chúa Trời, vì khi Ngài hành hại xứ Ê-díp-tô thì Ngài đi vượt qua các nhà dân Y-sơ-ra-ên, và cứu nhà chúng ta đó.

Dân Y-sơ-ra-ên bèn cúi đầu lạy, rồi đi, làm theo như lời Đức Chúa Trời đã phán dặn Môi-se và A-rôn.

Và, khi giữa đêm, Đức Chúa Trời hành hại mọi con đầu lòng tại xứ Ê-díp-tô, từ thái tử của Pha-ra-ôn ngồi trên ngai mình, cho đến con cả người bị tù, và hết thảy con đầu lòng của súc vật. Đương lúc ban đêm, Pha-ra-ôn, quần thần cùng hết thảy người Ê-díp-tô đều chờ dậy; có tiếng kêu la inh ỏi trong xứ Ê-díp-tô, vì chẳng một nhà nào là không có người chết. Trong đêm đó, Pha-ra-ôn bèn đòi Môi-se và A-rôn mà phán rằng: Hai người và dân Y-sơ-ra-ên hãy chờ dậy, ra khỏi giữa vòng dân ta mà đi hầu việc Đức Chúa Trời, như các người đã nói.

Xuất Ai-cập ký 12:21-31.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Có những điểm tương đồng gì giữa tế lễ dâng con chiên và sự hy sinh của Chúa Giê-su? Huyết báu của Chúa Cứu Thế đã áp dụng thế nào cho đời sống chúng ta như lễ Vượt Qua đối với dân Israel?

Khoảng 700 năm sau biến cố Xuất Ai-cập và 700 năm trước sự giáng sinh của Chúa Cứu Thế, TRỜI đã cảm thúc tiên tri Ê-sai nói tiên tri về Chúa Giê-su. Lời tiên tri sau đây về "người đầy tớ chịu khổ" đem ý niệm về huyết báu hy sinh và Chiên Con của Lễ Vượt Qua lên một tầm mức cao hơn. Lời Kinh Thánh Tân Ước trích dẫn nhiều hơn Cựu Ước đã nói tiên tri về sứ mạng của Đấng cung ứng con đường tha tội cho chúng ta.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy nhắc lại chi tiết về thời điểm Chúa Giê-su sống trên đất và tìm những nét tương tự giữa đời sống Chúa Giê-su và lời tiên tri của Ê-sai về người đầy tớ chịu khổ.

Người đã lớn lên trước mặt Ngài như một cái chồi, như cái rễ ra từ đất khô. Người chẳng có hình dung, chẳng có sự đẹp đẽ; khi chúng ta thấy người, không có sự tốt đẹp cho chúng ta ưa thích được. Người đã bị người ta khinh dể và chán bỏ, từng trải sự buồn bực, biết sự đau ốm, bị khinh như kẻ mà người ta che mặt chẳng thèm xem; chúng ta cũng chẳng coi người ra gì.

Thật người đã mang sự đau ốm của chúng ta, đã gánh sự buồn bực của chúng ta; mà chúng ta lại tưởng rằng người đã bị Đức Chúa Trời đánh và đập, và làm cho khốn khổ.

Nhưng người đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết, vì sự gian ác chúng ta mà bị thương, Bởi sự sửa phạt người chịu chúng ta được bình an, bởi làn roi người chúng ta được lành bệnh.

Chúng ta thấy đều như chiêm đi lạc, ai theo đường nầy: Đức Chúa Trời đã làm cho tội lỗi của hết thấy chúng ta đều chất trên người.

Người bị hiếp đáp, nhưng khi chịu sự khốn khổ chẳng hề mở miệng. Như chiêm con bị dắt đến hàng làm thịt, như chiêm cầm ở trước mặt kẻ hót lông, người chẳng từng mở miệng. Bởi sự ức hiếp và xử đoán, nên người đã bị cắt lầy; trong những kẻ đồng thời với người có ai suy xét rằng người đã bị dứt khỏi đất người sống, là vì có tội lỗi dân ta đáng chịu đánh phạt? Người ta đã đặt mồ người với những kẻ ác, nhưng khi chết, người được chôn với kẻ giàu; dầu người chẳng hề làm điều hung dữ và chẳng có sự dối trá trong miệng.

Ê-sai 53: 2-9.

Giải pháp của TRỜI cho nan đề phân cách của người với TRỜI đã được nói trước và bày tỏ trải qua dòng lịch sử của dân Israel. Khi Ngài tha cho dân Israel qua chiêm con Lê Vượt Qua, ý của Ngài đã rõ. Khi tiên tri Ê-sai nói về "người đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết, vì sự gian ác chúng ta mà bị thương" thì lý lịch của người đầy tớ chịu khổ thật rõ ràng, không chối cãi được. Các tế lễ và lời tiên tri đều đã ứng nghiệm khi Đấng Cứu Thế Giê-su chịu đóng đinh trên thập tự giá thay cho tội lỗi của nhân loại. Kế hoạch của TRỜI đã định từ vườn Ê-đen cuối cùng đã hoàn thành.

Những kẻ đi ngang qua đó chế cười Ngài, lắc đầu, mà nói rằng: Người là kẻ phá đền thờ và dựng lại trong ba ngày, hãy cứu lấy mình đi! Nếu người là Con Đức Chúa Trời, hãy xuống khỏi cây thập tự! Các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo và các trưởng lão cũng nhạo Ngài rằng: Nó đã cứu kẻ khác mà cứu mình không được. Nếu phải Vua dân Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy xuống khỏi cây thập tự đi, thì chúng ta mới tin. Nó nhờ cây Đức Chúa Trời; nếu Đức Chúa Trời yêu nó thì bây giờ Ngài phải giải cứu cho, vì nó đã nói rằng: Ta là Con Đức Chúa Trời. Hai tên trộm cướp bị đóng đinh trên cây thập tự với Ngài cũng nhểc móc Ngài như vậy.

⁴⁵ Từ giờ thứ sáu đến giờ thứ chín, ^[†]

khắp cả xứ đều tối tăm mù mịt. Ước chừng giờ thứ chín, Đức Chúa Giê-su kêu tiếng lớn lên rằng: Ê-li, Ê-li, lam-ma-sa-bách-ta-ni? nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi! Đức Chúa Trời tôi ơi! Sao Ngài lia bỏ tôi? Có mấy người đứng đó, nghe kêu, thì nói rằng: Nó kêu Ê-li. Liền có một người trong bọn họ chạy lấy một miếng bông đá, và thấm đầy máu, để trên đầu cây sậy mà đưa cho Ngài uống. Nhưng kẻ khác thì lại nói rằng: Hãy để vậy, coi thử có Ê-li đến giải cứu nó chăng. Đức Chúa Giê-su lại kêu lên một tiếng lớn nữa, rồi trút linh hồn.

Và nầy, cái màn trong đền thờ bị xé ra làm hai từ trên chí dưới, đất thì rung động, đá lớn bể

ra, mồ mả mở ra, và nhiều thây của các thánh qua đời được sống lại. Sau khi Đức Chúa Giê-su đã sống lại, các thánh đó ra khỏi mồ mả, đi vào thành thánh, và hiện ra cho nhiều người thấy.

Thầy đội và những lính cùng với người canh giữ Đức Chúa Giê-su, thấy đất rung động và những điều xảy đến, thì sợ hãi lắm, mà nói rằng: Thật người này là Con Đức Chúa Trời.

Ma-thi-ơ 27: 39-54.

Chúa Giê-su được chôn cất trong thạch mộ, được niêm phong sau tảng đá lớn lấp của mộ và còn được lính La-mã canh gác sợ có người ăn cắp xác. Nhưng vào ngày thứ ba, không có ấn niêm phong hay sức mạnh nào của lính La Mã có thể giữ được Ngài trong mộ.

Sau ngày Sa-bát, ngày thứ nhứt trong tuần lễ, lúc tung tung sáng, có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác đến thăm mộ. Và này, đất rung động dữ dội, vì có thiên sứ của Chúa ở trên trời xuống, đến lăn hòn đá ra mà ngồi ở trên. Hình dung của thiên sứ giống như chớp nhoáng, và áo trắng như tuyết. Vì đó, những lính canh sợ hãi run rẩy, trở nên như người chết.⁵

Song thiên sứ nói cùng các người đàn bà đó rằng: Các ngươi đừng sợ chi cả; vì ta biết các ngươi tìm Đức Chúa Giê-su, là Đấng bị đóng đinh trên thập tự giá. Ngài không ở đây đâu; Ngài sống lại rồi, như lời Ngài đã phán. Hãy đến xem chỗ Ngài đã nằm; và hãy đi mau nói cho môn đồ Ngài hay rằng Ngài đã từ kẻ chết sống lại. Đây này, Ngài đi trước các ngươi qua xứ Ga-li-lê; ở đó, các ngươi sẽ thấy Ngài. Ấy, ta đã bảo các ngươi.

Hai người đàn bà đó bèn vội vàng ra khỏi mộ, vừa sợ vừa cả mừng, chạy báo tin cho các môn đồ. Này, Đức Chúa Giê-su gặp hai người đàn bà đó, thì phán rằng: Mừng các ngươi! Hai người cùng đến gần, ôm chân Ngài, và thờ lạy Ngài. Đức Chúa Giê-su bèn phán rằng: Đừng sợ chi cả; hãy đi báo cho anh em ta đi qua xứ Ga-li-lê, ở đó sẽ thấy ta.

Ma-thi-ơ 28:1-10.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn có thể chỉ rõ một lúc nào đó khi bạn nhận thức rằng Chúa Cứu Thế đã chết thay vì bạn không? Hãy mô tả tiến trình và cảm giác lúc đó của bạn.

Thành Quả

Mặc dù tất cả những chuyện kể lạ lùng liên kết từ Đấng Cứu Thế đã hứa cùng con người của Chúa Giê-su, người Do Thái đã không nhận biết hay chấp nhận Chúa Giê-su là Cứu Chúa của thế gian. Họ không nhận biết Đấng mở đường cho chúng ta được tha tội để chúng ta có thể thiết lập mối liên hệ với TRỜI, chiến thắng sự chết và được hưởng sự sống đời đời. Sứ đồ Giăng có kể

lại câu chuyện một lãnh đạo tôn giáo người Do Thái đã tìm đến với Chúa Giê-su lúc ban đêm để hỏi Ngài về thân thể và sứ mạng của Ngài.

Trong vòng người Pha-ri-si, có người tên là Ni-cô-đem, là một người trong những kẻ cai trị dân Giu-đa. Ban đêm, người này đến cùng Đức Chúa Giê-su mà nói rằng: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy là giáo sư từ Đức Chúa Trời đến; vì những phép lạ thầy đã làm đó, nếu Đức Chúa Trời chẳng ở cùng, thì không ai làm được. Đức Chúa Giê-su cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. Ni-cô-đem thưa rằng: Người đã già thì sanh lại làm sao được? Có thể nào trở vào lòng mẹ và sanh lần thứ hai sao? Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh Linh mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời. Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi Thánh Linh là thần. Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với ngươi: Các ngươi phải sanh lại. Gió muốn thổi đâu thì thổi, ngươi nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy.

*Ni-cô-đem lại nói: Điều đó làm thế nào được? Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Ngươi là giáo sư của dân Y-sơ-ra-ên, mà không hiểu biết những điều đó sao! Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, chúng ta nói điều mình biết, làm chứng điều mình đã thấy; còn các ngươi chẳng hề nhận lấy lời chứng của chúng ta. Ví bằng ta nói với các ngươi những việc thuộc về đất, các ngươi còn chẳng tin thay; huống chi ta nói những việc thuộc về trời, thì các ngươi tin sao được? Chưa hề có ai lên trời, trừ ra Đấng từ trời xuống, ấy là Con người vốn ở trên trời. Xưa Môi-se treo con rắn lên nơi đồng vắng thế nào, thì Con người cũng phải bị treo lên đường ấy, hầu cho hễ ai tin đến Ngài đều được sự sống đời đời. **Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời.***

Vả, Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế gian, chẳng phải để đoán xét thế gian đâu, nhưng hầu cho thế gian nhờ Con ấy mà được cứu. Ai tin Ngài thì chẳng bị đoán xét đâu; ai không tin thì đã bị đoán xét rồi, vì không tin đến danh Con một Đức Chúa Trời.

Giăng 3:1-18.

Trong thư tín gửi cho Hội Thánh người La Mã, sứ đồ Phao-lô là người được TRỜI kêu gọi để rao giảng Phúc Âm đến cả thế giới, đã nhắc cho chúng ta biết chúng ta phải làm gì để nhận được món quà ân điển, là ơn cứu rỗi linh hồn.

Cho nên, như bởi một người mà tội lỗi vào trong thế gian, lại bởi tội lỗi mà có sự chết, thì sự chết đã trải qua trên hết thảy mọi người như vậy, vì mọi người đều phạm tội.

Rô-ma 5:12.

Song tội lỗi chẳng phải như sự ban cho của ân điển. Vì nếu bởi tội lỗi của chỉ một người mà mọi kẻ khác đều phải chết, thì huống chi ơn của Đức Chúa Trời và sự ban cho trong ơn Ngài tỏ ra bởi một người là Đức Chúa Giê-su Christ, chan chứa cho hết thảy mọi người khác là dường nào! Lại sự ban cho này chẳng phải như việc xảy đến bởi một người phạm tội đâu: Sự phán xét bởi

chỉ một tội mà làm nên đoán phạt; nhưng sự ban cho của ân điển thì sau nhiều tội rồi, dẫn đến sự xưng công bình. Và, nếu bởi tội một người mà sự chết đã cai trị bởi một người ấy, thì huống chi những kẻ nhận ân điển và sự ban cho của sự công bình cách dư dật, họ sẽ nhờ một mình Đức Chúa Giê-su Christ mà cai trị trong sự sống là đường nào!

Vậy, như bởi chỉ một tội mà sự đoán phạt rải khắp hết thảy mọi người thế nào, thì bởi chỉ một việc công bình mà sự xưng công bình, là sự ban sự sống, cũng rải khắp cho mọi người thế ấy. Vì, như bởi sự không vâng phục của một người mà mọi người khác đều thành ra kẻ có tội, thì cũng một lẽ ấy, bởi sự vâng phục của một người mà mọi người khác sẽ đều thành ra công bình.

Rô-ma 5:15-19.

Vậy nếu miệng người xưng Đức Chúa Giê-su ra và lòng người tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, thì người sẽ được cứu; vì tin bởi trong lòng mà được sự công bình, còn bởi miệng làm chứng mà được sự cứu rỗi.

Rô-ma 10:9-10.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Tại sao cả hai việc tin trong lòng và xưng ra ngoài miệng rằng Giê-su là Chúa thật là quan trọng. Việc gì sẽ xảy ra nếu bạn chỉ làm điều này mà không làm điều kia?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Trước khi sáng thế, TRỜI đã có kế hoạch B để giúp loài người có thể tái lập mối liên hệ với Ngài. Quả thật vậy, kế hoạch B đã trở nên cần thiết khi ông bà A-đam - Ê-va đã ăn trái cây cấm, dẫn đến tội lỗi và sự chết cho cả thế gian. Nhưng nhờ ơn hy sinh của Đức Chúa Con trên tự giá, chúng ta có được con đường trở về với TRỜI qua đức tin trong Chúa Giê-su Christ. Nếu chúng ta tin lẽ thật này, không chỉ trong đầu nhưng cũng ở trong lòng và công khai xưng nhận ra cho thế giới nghe, chúng ta sẽ được cứu rỗi.

Chương 4

KINH THÁNH: LỜI SỰ SỐNG

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào để biết Đức Chúa TRỜI và ý muốn của Ngài cho đời sống tôi?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin Kinh Thánh là Lời được linh cảm của TRỜI hướng dẫn cả đức tin lẫn các hành động của tôi.

CÂU CHÌA KHÓA

Cả Kinh thánh đều là bởi Đức Chúa Trời soi dẫn, có ích cho sự dạy dỗ, bẻ trách, sửa trị, dạy người trong sự công bình, hầu cho người thuộc về Đức Chúa Trời được trọn vẹn và sẵn sàng để làm mọi việc lành.

2 Ti-mô-thê 3:16-17.

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Làm thế nào để biết TRỜI? Chúng ta thấy và hiểu thế giới chúng ta đang sống như thế nào? Làm thế nào để biết rõ chúng ta đến từ đâu và tại sao chúng ta có mặt ở đây? Rồi chúng ta sẽ đi đâu? Câu trả lời thật tuyệt vời--Đức Chúa TRỜI đã tự bày tỏ chính mình Ngài và kế hoạch vĩ đại của Ngài cho chúng ta. Công việc của chúng ta là lắng nghe và vâng lời Ngài.

Chỉ đơn giản nhìn xem thiên nhiên và thế giới chung quanh, chúng ta có thể kết luận là có ÔNG TRỜI. Nhưng chúng ta học biết gì về Ngài? Làm thế nào để lập được mối liên hệ đầy trọn với Ngài? Kế hoạch và mục đích của Ngài dành cho chúng ta là gì? Ngài muốn chúng ta biết những nguyên tắc nào để sống nhằm hướng chúng ta đến với chân lý của Ngài? Giải đáp cho tất cả những câu hỏi này được tìm thấy trong sự mạc khải của Đức Chúa Trời--Kinh Thánh.

Trong chương này chúng ta sẽ đọc một số thông điệp của TRỜI trong Kinh Thánh nói rõ ý muốn của Ngài và chúng ta sẽ khám phá tại sao Kinh Thánh có được quyền năng như thế đối với những người thờ TRỜI.

* TRỜI Phán

* Thảm Quyền của Kinh Thánh

* Mục Đích của Kinh Thánh

TRỜI Phán

Trong Kinh Thánh có nhiều trường hợp Đức Chúa TRỜI đã truyền những thông điệp cụ thể rõ ràng cho dân chúng của Ngài. Trong một số trường hợp, chẳng hạn như với ông Môi-se bên bụi gai cháy, TRỜI đã nói lớn tiếng. Trong những trường hợp khác, Ngài nói qua các giấc chiêm bao, Khải tượng hay ngụ ý. Nhưng lời Chúa luôn ban cho dân sự của Ngài để bày tỏ kế hoạch của Ngài cho họ và rồi được ghi chép lại trong Kinh Thánh nhằm đem ích lợi cho cả nhân loại. TRỜI bày tỏ ý muốn của Ngài trong Kinh Thánh là vì Ngài yêu thương chúng ta.

Vả, Môi-se chặn bầy chiên cho Giê-trô, ông gia mình, là thầy tế lễ tại xứ Ma-đi-an; dẫn bầy chiên qua phía bên kia đồng vắng, đến núi của Đức Chúa Trời, là núi Hô-rép. Thiên sứ của Đức Chúa Trời hiện ra cùng người trong ngọn lửa, giữa bụi gai kia. Người nhìn thấy cả bụi gai đang cháy, nhưng không hề tàn. Môi-se bèn nói rằng: Ta hãy tễ bước lại đặng xem sự lạ lớn này, vì có sao bụi gai chẳng tàn chút nào. Đức Giê-hô-va thấy người tễ bước lại xem, Đức Chúa Trời bèn ở giữa bụi gai gọi rằng: Hỡi Môi-se, hỡi Môi-se! Người thưa rằng: Có tôi đây! Đức Chúa Trời phán rằng: Chớ lại gần chốn này. Hãy cởi giày người ra, vì chỗ người đang đứng là đất thánh. Rồi Ngài lại nói: Ta là Đức Chúa Trời của tổ phụ ngươi, Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, và Đức Chúa Trời của Gia-cốp. Môi-se liền che mặt, vì sợ nhìn đến Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời phán rằng: Ta đã thấy rõ ràng sự cực khổ của dân ta tại xứ Ê-díp-tô, và có nghe thấu tiếng kêu rêu vì có người đốc công của nó; phải, ta biết được nỗi đau đớn của nó. Ta ngự xuống đặng cứu dân này khỏi tay người Ê-díp-tô, dẫn từ xứ ấy lên đến một xứ kia đẹp đẽ và rộng rãi, đượm sữa và mật, tức là nơi dân Ca-na-an, dân Hê-tít, dân A-mô-rít, dân Phê-rê-sít, dân Hê-vít, và dân Giê-bu-sít ở. Nay, tiếng kêu rêu của dân Y-sơ-ra-ên thấu đến ta, và ta đã thấy dân Ê-díp-tô hà hiếp chúng nó thế nào; vậy bây giờ, hãy lại đây, đặng ta sai người đi đến Pha-ra-ôn, để dắt dân ta, là dân Y-sơ-ra-ên, ra khỏi xứ Ê-díp-tô.

Môi-se bèn thưa rằng: Tôi là ai, dám đi đến Pha-ra-ôn, đặng dắt dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô? Đức Chúa Trời phán rằng: Ta sẽ ở cùng ngươi; này là điều làm dấu cho ngươi biết rằng ta đã sai người đi: Khi ngươi dắt dân sự ra khỏi xứ Ê-díp-tô rồi, thì các người sẽ phụng sự Đức Chúa Trời tại trên núi này.

Môi-se thưa cùng Đức Chúa Trời rằng: Này, tôi sẽ đi đến dân Y-sơ-ra-ên, nói cùng họ rằng: Đức Chúa Trời của tổ phụ các người sai ta đến cùng các người; nhưng nếu họ hỏi: Tên Ngài là chi? thì tôi nói với họ làm sao? Đức Chúa Trời phán rằng: Ta là Đấng tự hữu hằng hữu; rồi Ngài lại rằng: Hãy nói cho dân Y-sơ-ra-ên như vậy: Đấng tự hữu đã sai ta đến cùng các người.

Xuất Ai-cập 3:1-14.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Chúng ta học được gì về bản tính của Đức Chúa TRỜI từ câu chuyện của Môi-se và bụi gai cháy? Môi-se đã phản ứng thế nào trước sự giao thông trực tiếp từ Đức Chúa TRỜI? Bạn phản ứng như thế nào nếu bạn đứng trước một trường hợp tương tự như vậy?

Đức Chúa TRỜI phán với loài người phân lớn qua các tiên tri trong Cựu Ước và qua Chúa Giê-su cùng các sứ đồ trong Tân Ước. Sau khi Chúa Giê-su chết trên thập tự giá và đã sống lại cách lạ lùng, có hai môn đồ đang đi bộ trên con đường từ Giê-ru-sa-lem đến thành Em-ma-út. Chúa Giê-su đến gần họ, đi bộ với họ và nói chuyện về chính mình Ngài mặc dầu lúc đầu họ không nhìn biết Ngài. Không lâu sau đó, Ngài đã hiện ra với họ khi họ cùng họp lại với các môn đồ khác. Thật là có ý nghĩa khi Ngài dùng các sách Luật Pháp, các Lời Tiên Tri và các Thánh Vịnh trong Kinh Cựu Ước để chứng minh với họ Ngài là Đấng Cứu Thế (Mê-si-a). Chúa Giê-su hiểu rõ những sách này là lời được linh cảm của Đức Chúa TRỜI.

Đoạn, Ngài bắt đầu từ Môi-se rồi kể đến mọi đấng tiên tri mà cắt nghĩa cho hai người đó những lời chỉ về Ngài trong cả Kinh Thánh. Khi hai người đi gần đến làng mình định đi, thì Đức Chúa Giê-su dường như muốn đi xa hơn nữa. Nhưng họ ép Ngài dừng lại, mà thưa rằng: Xin ở lại với chúng tôi; vì trời đã xế chiều hầu tối. Vậy, Ngài vào ở lại cùng họ. Đương khi Ngài ngồi ăn cùng hai người, thì lấy bánh, chúc tạ, đoạn, bẻ ra cho họ. Mắt họ bèn mở ra, mà nhìn biết Ngài; song Ngài thoạt biến đi không thấy. Hai người nói cùng nhau rằng: Khi nầy đi đường, Ngài nói cùng chúng ta và cắt nghĩa Kinh Thánh, lòng chúng ta há chẳng nóng nẩy sao?

Nội giờ đó, họ liền đứng dậy, trở về thành Giê-ru-sa-lem, gặp mười một sứ đồ cùng các môn đồ khác đương nhóm lại, nói với họ rằng: Chúa thật đã sống lại, và hiện ra với Si-môn. Rồi hai người thuật lại sự đã xảy đến khi đi đường, và nhìn biết Ngài lúc bẻ bánh ra là thể nào.

*Môn đồ đương nói với nhau như vậy, chính Đức Chúa Giê-su hiện ra giữa đó mà phán rằng: Bình an cho các ngươi! Nhưng môn đồ đều sững sốt rụng rời, tưởng thấy thần. Ngài phán rằng: Sao các ngươi bối rối, và sao trong lòng các ngươi nghi làm vậy? Hãy xem tay chân ta: Thật chính ta. Hãy rờ đến ta, và hãy xem; thần thì không có thịt xương, mà các ngươi thấy ta có. Đương phán vậy, Ngài giơ tay và chân ra cho xem. Nhưng vì có môn đồ vui mừng, nên chưa tin chắc, và lấy làm lạ, thì Ngài phán rằng: Ở đây các ngươi có gì ăn không? Môn đồ dâng cho Ngài một miếng cá nướng. Ngài nhận lấy mà ăn trước mặt môn đồ. **Đoạn, Ngài phán rằng: Ấy đó là điều mà khi ta còn ở với các ngươi, ta bảo các ngươi rằng mọi sự đã chép về ta trong luật pháp Môi-se, các sách tiên tri, cùng các thi thiên phải được ứng nghiệm. Bấy giờ Ngài mở trí cho môn đồ được hiểu Kinh Thánh.** Ngài phán: Có lời chép rằng Đấng Christ phải chịu đau đớn dường ấy, ngày thứ ba sẽ từ kẻ chết sống lại, và người ta sẽ nhân danh Ngài mà rao giảng cho dân các nước sự ăn năn để được tha tội, bắt đầu từ thành Giê-ru-sa-lem. Các ngươi làm chứng về mọi việc đó; ta đây, sẽ ban cho các ngươi điều Cha ta đã hứa, còn về phần các ngươi, hãy đợi trong thành cho đến khi được mặc lấy quyền phép từ trên cao.*

Lu-ca 24:27-49.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Chúa Giê-su đã giúp như thế nào để các môn đồ của Ngài hiểu rõ Ngài là ai và tại sao Ngài đến?

Trước khi hiện ra cho mười một sứ đồ tại Giê-ru-sa-lem, Chúa Giê-su đã hiện ra cho Si-môn Phê-rô là người sau khi chối Chúa, đã trở thành một môn đồ trung tín và là nhà lãnh đạo chính của Hội Thánh đầu tiên.

Giống như các lãnh đạo Hội Thánh khác, sứ đồ Phê-rô đã gửi những bức thư cho các tín hữu đầu tiên, những bức thư này đã được giữ gìn lại trong Kinh Tân Ước. Ông đã viết bức thư thứ hai gửi cho các Hội Thánh bởi vì các tà thuyết đã bắt đầu xen vào Hội Thánh khiến con dân Chúa xa cách Lờì Ngài. Sứ đồ Phê-rô đã viết thư để đưa họ trở lại với chân lý. Ông đã giải thích thế nào Đức Chúa TRỜI đã hướng dẫn viết Kinh Thánh và người thờ TRỜI phải biết sử dụng Kinh Thánh như thế nào để hướng dẫn đời sống họ.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc các sứ điệp của Phê-rô dưới đây, hãy suy nghĩ Kinh Thánh giúp chúng ta như thế nào để hiểu con người thật và mục đích của Chúa Giê-su. Bạn mô tả Chúa Giê-su là ai và tại sao Ngài đến thế gian?

Si-môn Phi-e-rô, làm tôi tớ và sứ đồ của Đức Chúa Giê-su Christ, gửi cho những kẻ cậy sự công bình của Đức Chúa Trời chúng ta và của Cứu Chúa là Đức Chúa Giê-su Christ, đã lãnh phần đức tin đồng quý báu như của chúng tôi: nguyện xin ân điển và sự bình an được gia thêm cho anh em bởi sự nhận biết Đức Chúa Trời và Đức Chúa Giê-su, là Chúa chúng ta!

Quyền phép Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi điều thuộc về sự sống và sự tin kính, khiến chúng ta biết Đáng lấy vinh hiển và nhân đức mà gọi chúng ta, và bởi vinh hiển nhân đức ấy, Ngài lại ban lời hứa rất quý rất lớn cho chúng ta, hầu cho nhờ đó anh em được lánh khỏi sự hư nát của thế gian bởi tư dục đến, mà trở nên người dự phần bôn tánh Đức Chúa Trời. Vậy nên, về phần anh em, phải gắng hết sức thêm cho đức tin mình sự nhân đức, thêm cho nhân đức sự học thức, thêm cho học thức sự tiết độ, thêm cho tiết độ sự nhịn nhục, thêm cho nhịn nhục sự tin kính, thêm cho tin kính tình yêu thương anh em, thêm cho tình yêu thương anh em lòng yêu mến. Vì nếu các điều đó có đủ trong anh em và đầy dẫy nữa, thì ắt chẳng để cho anh em ở đứng hoặc không kết quả trong sự nhận biết Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta đâu. Nhưng ai thiếu những điều đó, thì thành ra người cận thị, người mù; quên hẳn sự làm sạch tội mình ngày trước. Vậy, hỡi anh em, hãy chú ý cho chắc chắn về sự Chúa kêu gọi và chọn lựa mình. Làm điều đó anh em sẽ không hề vấp ngã; dường ấy, anh em sẽ được cho vào cách rộng rãi trong nước đời đời của Đức Chúa Giê-su Christ là Chúa và Cứu Chúa của chúng ta.

Bởi vậy cho nên, dầu anh em biết rõ ràng và chắc chắn trong lẽ thật hiện đây, tôi cũng sẽ nhắc lại những điều đó cho anh em chẳng thôi. Nhưng tôi còn ở trong nhà tạm này bao lâu, thì coi sự lấy lời răn bảo mà tỉnh thức anh em, là bôn phận của tôi vậy; vì tôi biết tôi phải vội lìa nhà tạm này, như Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta đã bảo cho tôi. Nhưng tôi ân cần rằng sau khi tôi đi, anh em có thể hằng nhớ điều tôi đã nói.

*Vả, khi chúng tôi đã làm cho anh em biết quyền phép và sự đến của Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta, thì chẳng phải là theo những chuyện khéo đặt để, bèn là chính mắt chúng tôi đã ngó thấy sự oai nghiêm Ngài. Vì Ngài đã nhận lãnh sự tôn trọng vinh hiển từ nơi Đức Chúa Trời, Cha Ngài, khi Đấng tôn nghiêm rất cao phán cùng Ngài rằng: “Đây là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường.” Chính chúng tôi cũng từng nghe tiếng ấy đến từ trời, lúc chúng tôi ở với Ngài trên hòn núi thánh. Nhân đó, chúng tôi càng tin lời các đấng tiên tri chắc chắn hơn, anh em nên chú ý lời đó, như cái đèn soi sáng trong nơi tối tăm, cho đến chừng nào ban ngày lộ ra, và sao mai mọc trong lòng anh em. **Trước hết, phải biết rõ rằng chẳng có lời tiên tri nào trong Kinh thánh lấy ý riêng giải nghĩa được. Vì chẳng hề có lời tiên tri nào là bởi ý một người nào mà ra, nhưng ấy là bởi Đức Thánh Linh cảm động mà người ta đã nói bởi Đức Chúa Trời.***

2 Phê-rơ 1:1-21.

Thâm Quyền của Kinh Thánh

Để hiểu quyền năng của Kinh Thánh như thế nào và tại sao Kinh Thánh giữ chỗ đứng có thâm quyền to lớn như thế trong đời sống của người Do Thái, chúng ta phải quay trở lại những ngày đầu của nước Israel. Với cánh tay đầy quyền năng, Đức Chúa Trời đã dẫn dắt dân Do Thái ra khỏi ách nô lệ tại Ai-cập. Trong sa mạc

Đức Chúa TRỜI đã chuẩn bị mọi sự cho họ để tiến vào đất hứa mà Ngài đã hứa với tổ phụ Áp-ra-ham từ 600 năm trước. Rồi TRỜI đã từ trời giáng xuống chân núi Si-nai để gặp đầy tớ của Ngài là Môi-se cùng dân chúng và ban bố Mười Điều Răn. Những luật lệ này được TRỜI phán trực tiếp với Môi-se có thâm quyền để hướng dẫn các giá trị và thái độ sống của toàn dân Do Thái trong hàng ngàn năm qua.

Bấy giờ, Đức Chúa Trời phán mọi lời này, rằng:

*Ta là Đức Chúa Trời ngươi, đã rút ngươi ra khỏi xứ Ê-díp-tô, là nhà nô lệ.
Trước mặt ta, ngươi chớ có các thần khác.*

Ngươi chớ làm tượng chạm cho mình, cũng chớ làm tượng nào giống những vật trên trời cao kia, hoặc nơi đất thấp này, hoặc trong nước dưới đất.

Ngươi chớ quì lạy trước các hình tượng đó, và cũng đừng hầu việc chúng nó; vì ta là Đức Chúa Trời ngươi, tức là Đức Chúa Trời kỳ tà, hễ ai ghét ta, ta sẽ nhân tội tổ phụ phạt lại con cháu đến ba bốn đời, và sẽ làm ơn đến ngàn đời cho những kẻ yêu mến ta và giữ các điều răn ta.

Ngươi chớ lấy danh Đức Chúa Trời ngươi mà làm chơi, vì Đức Chúa Trời chẳng cảm bằng vô tội kẻ nào lấy danh Ngài mà làm chơi.

Hãy nhớ ngày nghỉ đặng làm nên ngày thánh.

Ngươi hãy làm hết công việc mình trong sáu ngày; nhưng ngày thứ bảy là ngày nghỉ của Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi: trong ngày đó, ngươi, con trai, con gái, tôi trai tớ gái, súc vật của ngươi, hoặc khách ngoại bang ở trong nhà ngươi, đều chớ làm công việc chi hết; vì trong sáu ngày Đức Giê-hô-va đã dựng nên trời, đất, biển, và muôn vật ở trong đó, qua ngày thứ bảy thì Ngài nghỉ: vậy nên Đức Giê-hô-va đã ban phước cho ngày nghỉ và làm nên ngày thánh.

Hãy hiếu kính cha mẹ ngươi, hầu cho ngươi được sống lâu trên đất mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi ban cho.

Ngươi chớ giết người.

Ngươi chớ phạm tội tà dâm.

Ngươi chớ trộm cướp.

Ngươi chớ nói chứng dối cho kẻ lân cận mình.

Ngươi chớ tham nhà kẻ lân cận ngươi, cũng đừng tham vợ người, hoặc tôi trai tớ gái, bò, lừa, hay là vật chi thuộc về kẻ lân cận ngươi.

Xuất Ai-cập 20:1-17.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bảng Mười Điều Răn có còn thích hợp với chúng ta ngày nay hay không? Điều Răn nào là khó giữ nhất đối với bản thân của bạn?

Lời Chúa trong Kinh Thánh chuyên chở thẩm quyền to lớn bởi vì đây là lời phán của Đức Chúa TRỜI. Có nhiều thí dụ về thẩm quyền của cả Kinh Thánh Cựu Ước và Tân Ước. Chẳng hạn, ngay sau khi Giăng làm báp-têm cho Chúa Giê-su, Đức Thánh Linh đã dẫn Ngài vào đồng vắng là nơi Satan đã cố lợi dụng tình trạng cô độc, đói khát, và thân xác mệt mỏi của Chúa Giê-su. Nhưng quyền năng của Lời Chúa đã được bày tỏ ra trong phản ứng của Chúa Giê-su với Satan; Chúa Giê-su đã trung dẫn Kinh Thánh ba lần--hai câu trong sách Phục Truyền và một câu trong sách Thi Thiên-- như là thẩm quyền của Ngài để chiến thắng các cám dỗ. Bất chấp đối diện với sự cám dỗ thật vào thời điểm yếu mệt nhất, Chúa Giê-su vẫn nắm vững lẽ thật của Lời Chúa.

Bấy giờ, Đức Thánh Linh đưa Đức Chúa Giê-su đến nơi đồng vắng, đặt chịu ma quỷ cám dỗ. Ngài đã kiêng ăn bốn mươi ngày bốn mươi đêm rồi, sau thì đói. Quỷ cám dỗ đến gần Ngài, mà nói rằng: Nếu ngươi phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá này trở nên bánh đi.

Đức Chúa Giê-su đáp: Có lời chép rằng: Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời.

Ma quỷ bèn đem Ngài vào nơi thành thánh, đặt Ngài trên nóc đền thờ, và nói rằng: Nếu ngươi phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy gieo mình xuống đi; vì có lời chép rằng:

Chúa sẽ truyền các thiên sứ gìn giữ ngươi, thì:

Các đá ấy sẽ nâng ngươi trong tay,

Kéo chân ngươi vấp nhằm đá chông.

Đức Chúa Giê-su phán: Cũng có lời chép rằng: Ngươi đừng thử Chúa là Đức Chúa Trời ngươi.

Ma quỷ lại đem Ngài lên trên núi rất cao, chỉ cho Ngài các nước thế gian, cùng sự vinh hiển các nước ấy; mà nói rằng: Ví bằng ngươi sấp mình trước mặt ta mà thờ lạy, thì ta sẽ cho ngươi hết thấy mọi sự này.

Đức Chúa Giê-su bèn phán cùng nó rằng: Hỡi quỷ Sa-tan, ngươi hãy lui ra! Vì có lời chép rằng: Ngươi phải thờ phượng Chúa là Đức Chúa Trời ngươi, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi.

Ma quỷ bèn bỏ đi; liền có thiên sứ đến gần mà hầu việc Ngài.

Ma-thi-ơ 4:1-11.

Mục Đích của Kinh Thánh

Chính Chúa Giê-su đã nương dựa vào Kinh Thánh, và Ngài truyền sự nương dựa này cho các môn đồ của Ngài. Một môn đồ trung tín của Chúa là Phao-lô đang nằm trong ngục tối ở Rô-ma và đang chờ chết. Bất chấp khổ đau, ông đã tìm cách gởi thư cho người học trò trẻ tuổi của ông là Ti-mô-thê để khuyến khích người học trò này chỗi dậy và làm người lãnh đạo ngay lành. Điều thích thú nhất là Phao-lô đã khuyên người học trò muốn lãnh đạo giỏi hãy đọc Kinh Thánh và nương dựa vào Kinh Thánh vì Kinh Thánh là công cụ để trang bị người lãnh đạo cho mọi việc lành.

Về phần con, hãy đứng vững trong những sự con đã đem lòng tin chắc mà học và nhận lấy, vì biết con đã học những điều đó với ai, và từ khi con còn thơ ấu đã biết Kinh thánh vốn có thể khiến con khôn ngoan để được cứu bởi đức tin trong Đức Chúa Giê-su Christ. Cả Kinh thánh đều là bởi Đức Chúa Trời soi dẫn, có ích cho sự dạy dỗ, bẻ trách, sửa trị, dạy người trong sự công bình, hầu cho người thuộc về Đức Chúa Trời được trọn vẹn và sẵn sàng để làm mọi việc lành.

2 Ti-mô-thê 3:14-17.

Tác giả sách Hê-bơ-rơ xây dựng ý tưởng rằng Đức Chúa TRỜI đã hà hơi sống vào

mọi sự - kể cả lời Kinh Thánh. Kinh Thánh là lời sống và linh nghiệm, có khả năng xuyên thấu tâm lòng và ý tưởng của người đọc.

Vì lời của Đức Chúa Trời là lời sống và linh nghiệm, sắc hơn gươm hai lưỡi, thấu vào đến đôi chia hồn, linh, cốt, tủy, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng.

Hê-bơ-rơ 4:12.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn đã kinh nghiệm Lời Chúa là sống và linh nghiệm như thế nào trong đời sống thuộc linh của bạn?

Trong suốt cả Kinh Thánh, các tác giả Kinh Thánh đã cảnh cáo người đọc không được thêm hay bớt Lời Chúa. Đức Chúa TRỜI đã ban Kinh Thánh và bảo tồn Kinh Thánh cho chúng ta để chúng ta có thể nương dựa Kinh Thánh hướng dẫn đời sống của chúng ta. Vì thế, người thờ TRỜI hãy tin cậy Kinh Thánh và nắm vững thẩm quyền của Kinh Thánh minh định đức tin và hành động của chúng ta.

Hỡi Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy nghe những mạng lệnh và luật lệ mà ta dạy các ngươi; hãy làm theo, để các ngươi được sống và vào xứ mà Đức Chúa Trời của tổ phụ các ngươi ban cho các ngươi nhận được. Các ngươi chớ thêm chi và đừng bớt chi về điều ta truyền cho, để giữ theo các điều răn của Đức Chúa Trời các ngươi mà ta đã truyền.

Phục Truyền 4:1-2.

Trong sách Châm Ngôn, ông A-gu-rơ tuyên bố,

"Chớ thêm chi vào các lời Ngài.

E Ngài quả trách ngươi, và ngươi bị cầm nói dối chằng."

Châm Ngôn 30:5-6.

Sứ đồ Giăng, là tác giả sách Khải Huyền, đã viết:

Tôi ngờ cho kẻ nào nghe lời tiên tri trong sách này: Nếu ai thêm vào sách tiên tri này điều gì, thì Đức Chúa Trời sẽ thêm cho người ấy tai nạn đã ghi chép trong sách này. Và kẻ nào bớt điều gì trong những lời ở sách tiên tri này, thì Đức Chúa Trời sẽ cất lấy phần họ về cây sự sống và thành thánh, mà đã chép ra trong sách này.

Khải Huyền 22:18-19.

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Làm thế nào để chúng ta biết Đức Chúa TRỜI và ý muốn của Ngài cho đời sống chúng ta? ĐỨC Chúa TRỜI có một và thật, yêu thương gần gũi đang nói chuyện với chúng ta. Qua dòng lịch sử Ngài đã nói qua các giấc chiêm bao, các Khải tượng và thậm chí qua bụi gai cháy. Cách chính yếu mà Đức Chúa TRỜI bày tỏ chính mình Ngài và chân lý của Ngài cho chúng ta ngày nay là qua Kinh Thánh. Vì có đây là những lời sống của TRỜI, chúng ta có thể dành uy quyền chân chính cho Kinh Thánh hướng dẫn đời sống chúng ta. Bất cứ điều gì Ngài hứa trong Kinh Thánh đều sẽ ứng nghiệm và hoàn thành mục đích của Ngài. Bạn có tin Kinh Thánh là Lời của Đức Chúa TRỜI và có thẩm quyền để điều khiển đức tin và hành động của chúng ta không?

SUY NGHĨ GIỐNG NGÀI

Chương 5

ĐỊA VỊ MỚI

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Tôi là ai?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin tôi là người quan trọng vì địa vị của tôi là con cái của Đức Chúa Trời.

CÂU CHÌA KHÓA

Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài.

Giăng 1:12

HƯỚNG ĐI CỦA CẢ CHƯƠNG

Khi mở quyển Kinh Thánh, chúng ta khám phá thấy Đức Chúa TRỜI có một và thật - Đức Cha, Đức Con và Đức Thánh Linh - đã liên hệ và quan tâm đến đời sống hằng ngày của chúng ta. Chúng ta cũng học biết rằng Ngài đã dẫn đường để chúng ta đến với mối liên hệ thân mật với Ngài qua đức tin đặt nơi Chúa Giê-su Christ. Khi chúng ta tin và nhận món quà ân điển này, chúng ta trở thành người mới với địa vị mới và nhãn quan mới về đời sống. Sự xứng đáng của chúng ta không được đánh giá bởi việc chúng ta làm gì nhưng bởi chúng ta là ai. Chúng ta có giá trị vì chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời.

Tôi là ai? Trong những trang sau, chúng ta hãy tìm hiểu lẽ thật Lời Chúa về:

- * Tên Mới Của Chúng Ta
- * Một Giao Ước Mới
- * Phép Nhận Làm Con của Chúa
- * Làm Người Kế Tục của Chúa

Tên Mới Của Chúng Ta

Trong thời đại của Kinh Thánh, tên một người không chỉ là lời giới thiệu về một gia đình hay là cách tỏ ra lai lịch của một người, nhưng chủ yếu là cách mô tả đôi nét về người đó. Kinh Thánh đã ghi lại một số trường hợp khi Đức Chúa TRỜI đặt tên mới cho một người. Lúc đó Ngài ban cho họ một định mệnh mới và một sứ mạng mới trong đời sống. Chẳng hạn ông Áp-ram (nghĩa là cha tôn quý) được Chúa đổi tên thành Áp-ra-ham (nghĩa là cha nhiều người). Ý nghĩa của tên Áp-ra-ham tiêu biểu cho kế hoạch Chúa khiến dòng dõi của Áp-ra-ham trở thành dân tộc lớn của Israel và cuối cùng là qua dòng dõi thuộc linh của ông Chúa Giê-su lập Hội Thánh là thân thể Đấng Christ.

Khi Áp-ram được chín mươi chín tuổi, thì Đức Giê-hô-va hiện đến cùng người và phán rằng: Ta là Đức Chúa Trời toàn năng; ngươi hãy đi ở trước mặt ta làm một người trọn vẹn. Ta sẽ lập giao ước cùng ngươi, làm cho dòng dõi ngươi thêm nhiều quá bội.

Áp-ram bèn sấp mình xuống đất; Đức Chúa Trời phán cùng người rằng: Này, phần ta đây, ta đã lập giao ước cùng ngươi; vậy ngươi sẽ trở nên tổ phụ của nhiều dân tộc. Thiên hạ chẳng còn gọi ngươi là Áp-ram nữa, nhưng tên ngươi sẽ là Áp-ra-ham, vì ta đặt ngươi làm tổ phụ của nhiều dân tộc. Ta sẽ làm cho ngươi sanh sản rất nhiều, làm cho ngươi thành nhiều nước; và các vua sẽ do nơi ngươi mà ra. Ta sẽ lập giao ước cùng ngươi, và cùng hậu tự ngươi trải qua các đời; ấy là giao ước đời đời, hầu cho ta làm Đức Chúa Trời của ngươi và của dòng dõi ngươi.

Sáng thế ký 17:1-7.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Chúa ban cho Áp-ra-ham và Sa-ra các tên mới để tiêu biểu cho bản sắc mới và giao ước mới của họ với Chúa. Nhìn lại trước đây khi bạn lần đầu gặp Chúa, nếu bạn chọn một tên mới cho mình thì đó là tên gì? Tại sao?

Một Giao Ước Mới

Lời hứa Đức Chúa Trời ban cho tuyển dân Israel trong Cựu Ước được gọi là giao ước cũ. Giao ước này bao gồm sự hướng dẫn cho tuyển dân dưới quyền lãnh đạo của Môi-se. Giao ước là một thỏa thuận ràng buộc giữa hai đối tác. Trong trường hợp này là giữa Đức Chúa Trời và Israel, và mỗi bên đều có trách nhiệm thực hiện các lời hứa trong giao ước. Tuy nhiên tiên tri Giê-rê-mi đã nói về một giao ước mới - một sự đối xử mới mà Đức Chúa Trời đã làm - đó là xác định lại đặc tính của tuyển dân. Lần này nó bao hàm nhiều vấn đề hơn chứ không chỉ là thay đổi một cái tên. Giao ước cũ làm thay đổi tuyển dân bên ngoài, trong khi giao ước mới thay đổi chúng ta từ bên trong.

³¹ Đức Giê-hô-va phán: *Này, những ngày đến, bấy giờ ta sẽ lập một giao ước mới với nhà Y-sơ-ra-ên và với nhà Giu-đa.* ³² *Giao ước này sẽ không theo giao ước mà ta đã kết với tổ phụ chúng nó trong ngày ta nắm tay dắt ra khỏi đất Ê-díp-tô, tức giao ước mà chúng nó đã phá đi, dầu rằng ta làm chông chúng nó, Đức Giê-hô-va phán vậy.*

³³ Đức Giê-hô-va phán: *Này là giao ước mà ta sẽ lập với nhà Y-sơ-ra-ên sau những ngày đó. Ta sẽ đặt luật pháp ta trong bụng chúng nó và chép vào lòng. Ta sẽ làm Đức Chúa Trời chúng nó, chúng nó sẽ làm dân ta.* ³⁴ *Chúng nó ai nấy sẽ chẳng dạy kẻ lân cận mình hay là anh em mình, mà rằng: Hãy nhận biết Đức Giê-hô-va! Vì chúng nó thấy đều sẽ biết ta, kẻ nhỏ cũng như kẻ lớn. Đức Giê-hô-va phán: Ta sẽ tha sự gian ác chúng nó, và chẳng nhớ tội chúng nó nữa.*

(Giê-rê-mi 31:31-34)

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Nêu ra những điểm chính trong giao ước mới của Đức Chúa Trời? Những tác động nào mà giao ước mới hành động trên chúng ta - Đức Chúa Trời nhìn thấy chúng ta như thế nào qua giao ước mới?

Chúa Giê-su đã hoàn thành đòi hỏi của giao ước cũ mà Đức Chúa Trời đã thiết lập với Môi-se và mở ra kỷ nguyên ân điển. Những ai biết tiếp nhận giao ước mới này và từ bỏ tội lỗi sẽ được thanh tẩy, nhận được một đời sống mới.

⁹ *Sự sáng này là sự sáng thật, khi đến thế gian soi sáng mọi người]*

¹⁰ *Ngôi Lời ở thế gian, và thế gian đã làm nên bởi Ngài; nhưng thế gian chẳng từng nhìn biết Ngài.* ¹¹ *Ngài đã đến trong xứ mình, song dân mình chẳng hề nhận lấy.* ¹² *Nhưng hề ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh*

Ngài, ¹³ là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy.

(Giăng 1:9-13)

Phép Nhận Làm Con của Chúa

Tất cả những ai tiếp nhận Chúa Giê-su làm Cứu Chúa đều nhờ Ngài mà có một đời sống mới. Có thể minh họa điều này qua câu chuyện của Xa-chê. Ông này là một viên chức thu thuế cho chính quyền La-mã. Nghề nghiệp của Xa-chê bị tẩy dân căm ghét, vì các viên chức thu thuế thường làm giàu qua việc biến thủ tiền bạc thu thuế từ người Do thái. Tuy nhiên nhân vật Xa-chê này đã được biến đổi khi ông gặp Chúa Giê-su. Cơ hội vẫn mở ra cho những người xấu xa, gian ác được trở nên con cái của Đức Chúa Trời.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn nghĩ gì về đặc quyền được nhận làm con của Đức Chúa Trời khi bạn chưa đọc bài học này? Phép nhận làm con nói gì với chúng ta về người được nhận làm con nuôi? Hành động Đức Chúa Trời nhận chúng ta làm con nuôi dạy chính bản thân chúng ta điều gì?

¹ Đức Chúa Giê-su vào thành Giê-ri-cô, đi ngang qua phố. ² Tại đó, có một người tên là Xa-chê, làm đầu bọn thu thuế, và giàu-có. ³ Người đó tìm xem Đức Chúa Giê-su là ai, nhưng không thấy được, vì đoàn dân đông lắm, mà mình lại thấp. ⁴ Vậy, Xa-chê chạy trước, trèo lên cây sung, để ngó thấy Đức Chúa Giê-su, vì Ngài phải đi qua đó. ⁵ Đức Chúa Giê-su đến chỗ ấy, ngược mắt lên mà phán rằng: Hỡi Xa-chê, hãy xuống cho mau, vì hôm nay ta phải ở nhà ngươi. ⁶ Xa-chê vội vàng xuống và mừng rước Ngài. ⁷ Ai nấy thấy vậy, đều lầm bầm rằng: Người này vào nhà kẻ có tội mà trọ! ⁸ Song Xa-chê đứng trước mặt Chúa, thưa rằng: Lạy Chúa, này, tôi lấy nửa gia tài mình mà cho kẻ nghèo, và nếu có làm thiệt hại ai, bất kỳ việc gì, tôi sẽ đền gấp tư. ⁹ Đức Chúa Giê-su bèn phán rằng: Hôm nay sự cứu đã vào nhà này, vì người này cũng là con cháu Áp-ra-ham.

(Lu-ca 19:1-9)

Những người trong hội thánh đầu tiên đã có những khuôn mẫu sinh động của những đời sống được thay đổi nhờ theo Chúa Giê-su. Lá thư của sứ đồ Phao-lô gửi cho người Rô-ma đã trình bày rõ ràng về lẽ thật của việc được nhận làm con nuôi theo giao ước mới. Vị sứ đồ đã bắt đầu với tình trạng tội lỗi của con người và cái giá phải trả cho việc đó. Sau đó ông kết thúc với việc mô tả diệu vinh về việc chúng ta được nhận làm con nuôi bước vào trong gia đình của Đức Chúa Trời với một bản sắc mới.

¹⁰ như có chép rằng:

Chẳng có một người công bình nào hết, dẫu một người cũng không.

¹¹ Chẳng có một người nào hiểu biết,

Chẳng có một người nào tìm kiếm Đức Chúa Trời.

¹² Chúng nó đều sai lạc cả, thấy cùng nhau ra vô ích;

Chẳng có một người làm điều lành, dẫu một người cũng không.

¹³ Họng chúng nó như huyết mà mở ra;

Dùng lưỡi mình để phỉnng gạc;

Dưới môi chúng nó có nọc rắn hổ mang

¹⁴ Miệng chúng nó đầy những lời nguyền rủa và cay đắng

¹⁵ Chúng nó có chân nhẹ nhàng đặt làm cho đổ máu.

¹⁶ Trên đường lối chúng nó rắc những sự tàn hại và khổ nạn,

¹⁷ Chúng nó chẳng hề biết con đường bình an.

¹⁸ Chẳng có sự kính sợ Đức Chúa Trời ở trước mặt chúng nó.

¹⁹ Vả, chúng ta biết rằng những điều mà luật pháp nói, là nói cho mọi kẻ ở dưới luật pháp, hầu cho miệng nào cũng phải ngậm lại, cả thiên hạ đều nhận tội trước mặt Đức Chúa Trời; ²⁰ vì chẳng có một người nào bởi việc làm theo luật pháp mà sẽ được xưng công bình trước mặt Ngài, vì luật pháp cho người ta biết tội lỗi.

²¹ Nhưng hiện bây giờ, sự công bình của Đức Chúa Trời, mà luật pháp và các đấng tiên tri đều làm chứng cho, đã bày tỏ ra ngoài luật pháp: ²² tức là sự công bình của Đức Chúa Trời, bởi sự tin đến Đức Chúa Giê-su Christ, cho mọi người nào tin. Chẳng có phân biệt chi hết, ²³ vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, ²⁴ và họ nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Giê-su Christ, ²⁵ là Đấng Đức Chúa Trời đã lập làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày tỏ sự công bình mình như vậy, vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia, ²⁶ trong buổi Ngài nhậm nhục; tức là Ngài đã tỏ sự công bình Ngài trong thời hiện tại, tỏ ra mình là công bình và xưng công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Giê-su.

(Rô-ma 3:10-26)

⁶ Thật vậy, khi chúng ta còn yếu đuối, Đấng Christ đã theo kỳ hẹn chịu chết vì kẻ có tội. ⁷ Vả, họa mới có kẻ chịu chết vì người nghĩa; dễ thường cũng có kẻ bằng lòng chết vì người lành. ⁸ Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết. ⁹ Huống chi nay chúng ta đã nhờ huyết Ngài được xưng công bình, thì sẽ nhờ Ngài được cứu khỏi cơn thạnh nộ là dường nào! ¹⁰ Vì nếu khi chúng ta còn là thù nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà đã được hòa thuận với Ngài bởi sự chết của Con Ngài, thì huống chi nay đã hòa thuận rồi, chúng ta sẽ nhờ sự sống của Con ấy mà được cứu là dường nào!

¹¹ Nào những thế thôi, chúng ta lại còn khoe mình trong Đức Chúa Trời bởi Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta, nhờ Ngài mà chúng ta hiện nay đã được sự hòa thuận.

(Rô-ma 5:6-11)

¹ Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Chúng ta phải cứ ở trong tội lỗi, hầu cho ân điển được dư dật chăng? ² Chẳng hề như vậy! Chúng ta đã chết về tội lỗi, lẽ nào còn sống trong tội lỗi nữa? ³ Hay là, anh em chẳng biết rằng chúng ta thấy đều đã chịu phép báp-têm trong Đức Chúa Giê-su Christ, tức là chịu phép báp-têm trong sự chết Ngài sao? ⁴ Vậy chúng ta đã bị chôn với Ngài bởi phép báp-têm trong sự chết Ngài, hầu cho Đấng Christ nhờ vinh hiển của Cha được từ kẻ chết sống lại thế nào, thì chúng ta cũng sống trong đời mới thế ấy. ⁵ Vì nếu chúng ta làm một cùng Ngài bởi sự chết giống như sự chết của Ngài, thì chúng ta cũng sẽ làm một cùng Ngài bởi sự sống lại giống nhau. ⁶ Vì biết rõ rằng người cũ của chúng ta đã bị đóng đinh trên thập tự giá với Ngài, hầu cho thân thể của tội lỗi bị tiêu diệt đi, và chúng ta không phục dưới tội lỗi nữa. ⁷ Vì ai đã chết thì được thoát khỏi tội lỗi

(Rô-ma 6:1-7)

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc Rô-ma chương 8, hãy tìm ra những gì Đức Chúa Trời ban cho những người ở trong Chúa Giê-su.

¹ Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Giê-su Christ; ² vì luật pháp của Thánh Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Giê-su Christ buông tha tôi khỏi luật pháp của sự tội và sự chết.

Rô-ma 8:1-2

¹⁰ Vậy nếu Đấng Christ ở trong anh em, thì thân thể chết nhân có tội lỗi, mà thần linh sống nhân có sự công bình. ¹¹ Lại nếu Thánh Linh của Đấng làm cho Đức Chúa Giê-su sống lại từ trong kẻ chết ở trong anh em, thì Đấng làm cho Đức Chúa Giê-su Christ sống lại từ trong kẻ chết cũng sẽ nhờ Thánh Linh Ngài ở trong anh em mà khiến thân thể hay chết của anh em lại sống.

¹² Vậy, hỡi anh em, chúng ta chẳng mắc nợ xác thịt đâu, đừng sống theo xác thịt. ¹³ Thật thế, nếu anh em sống theo xác thịt thì phải chết; song nếu nhờ Thánh Linh, làm cho chết các việc của thân thể, thì anh em sẽ sống. ¹⁴ Vì hết thấy kẻ nào được Thánh Linh của Đức Chúa Trời dắt dẫn, đều là con của Đức Chúa Trời. ¹⁵ Thật anh em đã chẳng nhận lấy thần trí của tôi mọi đặng còn ở trong sự sợ hãi; nhưng đã nhận lấy thần trí của sự làm con nuôi, và nhờ đó chúng ta kêu rằng: A-ba! Cha! ¹⁶ Chính Đức Thánh Linh làm chứng cho lòng chúng ta rằng chúng ta là con cái Đức Chúa Trời. ¹⁷ Lại nếu chúng ta là con cái, thì cũng là kẻ kế tự: Kẻ kế tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kế tự với Đấng Christ, miễn chúng ta đều chịu đau đớn với Ngài, hầu cho cũng được vinh hiển với Ngài.

¹⁸ Vả, tôi tưởng rằng những sự đau đớn bây giờ chẳng đáng so sánh với sự vinh hiển hầu đến, là sự sẽ được bày ra trong chúng ta. ¹⁹ Thật thế, muôn vật ước ao nóng nảy mà trông đợi con cái Đức Chúa Trời được tỏ ra. ²⁰ Vì muôn vật đã bị bắt phục sự hư không, chẳng phải tự ý mình, bèn là bởi có Đấng bắt phục. ²¹ Muôn vật mong rằng mình cũng sẽ được giải cứu khỏi làm tôi sự hư nát, đặng dự phần trong sự tự do vinh hiển của con cái Đức Chúa Trời. ²² Vì chúng ta biết rằng muôn vật đều than thở và chịu khó nhọc cho đến ngày nay; ²³ không những muôn vật thôi, lại

chúng ta, là kẻ có trái đầu mùa của Đức Thánh Linh, cũng than thở trong lòng, đang khi trông đợi sự làm con nuôi, tức là sự cứu chuộc thân thể chúng ta vậy.²⁴ Vì chúng ta được cứu trong sự trông cậy, nhưng khi người ta đã thấy điều mình trông rồi, ấy không phải là trông nữa: mình thấy rồi, sao còn trông làm chi?²⁵ Song nếu chúng ta trông điều mình không thấy, ấy là chúng ta chờ đợi điều đó cách nhịn nhục.

Rô-ma 8:10-25

Làm Người Kế Tự của Chúa

Một trong những chủ đề ưa thích của Phao-lô trong thư tín là ông viết về địa vị mới của chúng ta trong Đấng Christ. Trong những chương của sách Rô-ma, vị sứ đồ luận về đặc ân của chúng ta được Đức Chúa Trời nhận làm con và ban cho chúng ta một bản sắc mới. Trong sách Ê-phê-sô ông đề cập đến những phúc lợi kỳ diệu mà con cái của Đức Chúa Trời thừa hưởng thông qua Chúa Giê-su. Tất cả những điều này bày tỏ tình yêu vĩ đại mà TRỜI dành cho chúng ta.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc phần tiếp theo trong sách Ê-phê-sô, hãy bôi đậm những cụm từ nói về đặc tính mới của chúng ta trong Chúa Giê-su Christ.

¹ Còn anh em đã chết vì lầm lỗi và tội ác mình, ² đều là những sự anh em xưa đã học đòi, theo thói quen đời này, vâng phục vua cầm quyền chốn không trung, tức là thần hiện đương hành động trong các con bạn nghịch. ³ Chúng ta hết thảy cũng đều ở trong số ấy, trước kia sống theo tư dục xác thịt mình, làm trọn các sự ham mê của xác thịt và ý tưởng chúng ta, tự nhiên làm con của sự thanh nô, cũng như mọi người khác. ⁴ Nhưng Đức Chúa Trời, là Đấng giàu lòng thương xót, vì có lòng yêu thương lớn Ngài đem mà yêu chúng ta, ⁵ nên đang khi chúng ta chết vì tội mình, thì Ngài làm cho chúng ta sống với Đấng Christ - ấy là nhờ ân điển mà anh em được cứu - ⁶ và Ngài làm cho chúng ta đồng sống lại và đồng ngồi trong các nơi trên trời trong Đức Chúa Giê-su Christ, ⁷ hầu cho về đời sau tỏ ra sự giàu có vô hạn của ân điển Ngài, mà Ngài bởi lòng nhân từ đã dùng ra cho chúng ta trong Đức Chúa Giê-su Christ.

⁸ Và, ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin, mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời. ⁹ Ấy chẳng phải bởi việc làm đâu, hầu cho không ai khoe mình; ¹⁰ vì chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Giê-su Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm sẵn trước cho chúng ta làm theo.

¹¹ Vậy, anh em, theo xác thịt là người ngoại, bị những kẻ xưng mình là người chịu cắt bì trong xác thịt bởi tay người ta, gọi anh em là người không chịu cắt bì, hãy nhớ lại lúc trước, ¹² trong thuở đó, anh em không có Đấng Christ, bị ngoại quyền công dân trong Y-sơ-ra-ên, chẳng dựa vào giao ước của lời hứa, ở thế gian không có sự trông cậy và không có Đức Chúa Trời. ¹³ Nhưng trong Đức Chúa Giê-su Christ, anh em là kẻ ngày trước cách xa, hiện nay đã nhờ huyết Đấng Christ mà được gần rồi. ¹⁴ Vì, ấy chính Ngài là sự hòa hiệp của chúng ta; Ngài đã hiệp cả hai lại làm một, phá đổ bức tường ngăn cách, ¹⁵ là sự thù nghịch đã phân rẽ ra, bởi vì Ngài đã đem thân mình mà trờ bỏ luật pháp của các điều răn chép thành điều lệ. Như vậy, khi làm cho hòa nhau,

Ngài muốn lấy cả hai lập nên một người mới trong Ngài,¹⁶ và vì bởi thập tự giá Ngài đã làm cho sự thù nghịch tiêu diệt, nên nhờ thập tự giá đó Ngài khiến cả hai hiệp thành một thể, mà làm hòa thuận với Đức Chúa Trời.¹⁷ Ngài lại đã đến rao truyền sự hòa bình cho anh em là kẻ ở xa, và sự hòa bình cho kẻ ở gần.¹⁸ Vì ấy là nhờ Ngài mà chúng ta cả hai đều được phép đến gần Đức Chúa Cha, đồng trong một Thánh Linh.

¹⁹ Đường ấy, anh em chẳng phải là người ngoại, cũng chẳng phải là kẻ ở trọ nữa, nhưng là người đồng quốc với các thánh đồ, và là người nhà của Đức Chúa Trời.²⁰ Anh em đã được dựng lên trên nền của các sứ đồ cùng các đấng tiên tri, chính Đức Chúa Giê-su Christ là đá góc nhà,²¹ cả cái nhà đã dựng lên trên đá đó, sắp đặt cách hảnh hoi, để làm nên một đền thờ thánh trong Chúa.²² Ấy, anh em cũng nhờ Ngài mà được dự phần vào nhà đó, đặng trở nên nhà ở của Đức Chúa Trời trong Thánh Linh.

Ê-phê-sô 2:1-22

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Tôi là ai? Theo Giăng 1:12, khi chúng ta nhận Chúa Giê-su Christ làm Cứu Chúa, chúng ta được ban cho một tên mới, một giao ước mới vô điều kiện. Chúng ta được nhận làm con nuôi trong gia đình của Đức Chúa Trời. Chúng ta trở nên người kế tự và thuộc về Đức Chúa Trời. Giá trị của chúng ta không tùy thuộc vào những gì chúng ta có trên đất là những thứ sẽ qua đi, nhưng tùy thuộc vào chúng ta là ai. Chúng ta không sống để phô diễn con người tự nhiên của chúng ta nhưng để diễn tả chúng ta là ai trong Chúa Giê-su Christ.

SUY NGHĨ GIỐNG NGÀI

Chương 6

HỘI THÁNH

CÂU HỎI CHÌA KHÓA:

Đức Chúa Trời sẽ hoàn thành kế hoạch của Ngài như thế nào?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin hội thánh là phương tiện chủ yếu của TRỜI để hoàn thành mục đích của Ngài trên đất.

CÂU CHÌA KHÓA

“...nhưng muốn cho chúng ta lấy lòng yêu thương nói ra lẽ chân thật, để trong mọi việc chúng ta đều được thêm lên trong Đấng làm đầu, tức là Đấng Christ.”

Ê-phê-sô 4:15

HƯỚNG ĐI CỦA CẢ CHƯƠNG

Các chương đầu tiên mà chúng ta đã đi qua giải quyết vấn đề mối quan hệ của chúng ta với TRỜI. Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh là một Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật, Ngài quan tâm đến đời sống mỗi ngày của chúng ta. TRỜI đã cung ứng một chiếc cầu là Chúa Giê-su Christ để chúng ta có thể đến với Ngài trong mối thâm giao. Ngài đã bày tỏ bản đồ chỉ đường -Kinh Thánh cho đời sống chúng ta. Tác giả của quyển sách này là Đức Chúa Trời, vì vậy sách có uy quyền điều khiển đời sống và các hành động của chúng ta. Tín nhân là những người áp dụng giáo huấn của Kinh Thánh, tiếp nhận Chúa Giê-su Christ làm Cứu Chúa và nhận lãnh một địa vị mới. Từ đó chúng ta nhận thức rằng chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời.

Các chương tiếp theo sẽ giải quyết mối quan hệ của chúng ta với người khác. Làm thế nào Đức Chúa Trời hoàn thành kế hoạch cho nhân loại mà Ngài đã thiết kế trong Kinh Thánh? TRỜI đã chọn và sử dụng hai nhóm người: tuyển dân Israel và hội thánh. Nếu bạn là Cơ đốc nhân, bạn là một phần của hội thánh.

Trong chương này bạn sẽ khám phá:

- Nền tảng của Hội thánh

- Sự mở rộng của Hội thánh

- Mục đích của Hội thánh

NỀN TẢNG CỦA HỘI THÁNH

Từ lúc ban đầu Đức Chúa Trời đã có một kế hoạch tốt đẹp dành cho con người. Khi tổ phụ A-đam và Ê-va sa ngã, họ bị đuổi khỏi vườn Ê-đen. TRỜI vẫn tiếp tục chương trình của Ngài dành cho con người, Ngài muốn con người trở lại phục hòa với Ngài.

Kế hoạch của TRỜI là làm cho dòng dõi Áp-ra-ham trở nên một dân tộc vĩ đại. Từ tuyển dân Israel sẽ phát sinh một giải pháp cho toàn thể nhân loại khôi phục mối tương giao với Đức Chúa Trời. Chúa Giê-su Christ cùng chung một bản gia phả với Áp-ra-ham là chiếc cầu nối giữa người với TRỜI. Đây chính là kế hoạch của Đức Chúa Trời.

Một lần nữa chúng ta trở về với câu chuyện của Áp-ra-ham. Khi Đức Chúa Trời kêu gọi Áp-ra-ham, chúng ta ghi nhận phản ứng vâng phục đáng kinh ngạc của ông.

¹ Và, Đức Giê-hô-va có phán cùng Áp-ram rằng: Ngươi hãy ra khỏi quê hương, vòng bà con và nhà cha ngươi, mà đi đến xứ ta sẽ chỉ cho. ² Ta sẽ làm cho ngươi nên một dân lớn; ta sẽ ban phước cho ngươi, cùng làm nổi danh ngươi, và ngươi sẽ thành một nguồn phước. ³ Ta sẽ ban phước cho người nào chúc phước ngươi, rửa sả kẻ nào rửa sả ngươi; và các chi tộc nơi thế gian sẽ nhờ ngươi mà được phước.

⁴ Rồi, Áp-ram đi, theo như lời Đức Giê-hô-va đã phán dạy; Lót đồng đi với người. Khi Áp-ram ra khỏi Cha-ran, tuổi người được bảy mươi lăm.

Sáng thế ký 12:1-6

¹ Sau các việc đó, trong sự hiện thấy có lời Đức Giê-hô-va phán cùng Áp-ram rằng: Hỡi Áp-ram! Ngươi chớ sợ chi; ta đây là một cái thuẫn đỡ cho ngươi; phần thưởng của ngươi sẽ rất lớn. ² Áp-ram thưa rằng: Lạy Chúa Giê-hô-va, Chúa sẽ cho tôi chi? Tôi sẽ chết không con, kẻ nối nghiệp nhà tôi là Ê-li-ê-se, người Đa-mách. ³ Áp-ram lại nói rằng: Nay, Chúa làm cho tôi tuyệt tự; một kẻ tôi tớ sanh đẻ tại nhà tôi sẽ làm người kế nghiệp tôi.

⁴ Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Áp-ram rằng: Kẻ đó chẳng phải là kẻ kế nghiệp ngươi đâu, nhưng ai ở trong gan ruột ngươi ra, sẽ là người kế nghiệp ngươi. ⁵ Doạn, Ngài dẫn người ra ngoài và phán rằng: Ngươi hãy ngó lên trời, và nếu ngươi đếm được các ngôi sao thì hãy đếm

đi. Ngài lại phán rằng: Dòng dõi người cũng sẽ như vậy. ⁶ Áp-ram tin Đức Giê-hô-va, thì Ngài kể sự đó là công bình cho người.

Sáng thế ký 15:1-6

Israel là dòng dõi trực hệ của Áp-ra-ham và Hội thánh (tập thể những người có đức tin vào TRỜI giống như Áp-ra-ham) là dòng dõi thuộc linh của ông. Chúa Giê-su Christ là dòng dõi trực hệ, cũng đồng thời là dòng dõi thuộc linh của Áp-ra-ham. Ngài đã thực hiện đầy trọn giao ước giữa Đức Chúa Trời với Áp-ra-ham, và Ngài đặt nền tảng cho giao ước mới trong kỷ nguyên ân điển.

Chúa Giê-su Christ sửa soạn cho môn đồ hoàn thành kế hoạch của Đức Chúa Trời trong vương quốc hầu đến. Trong phần Kinh Thánh sau, Chúa chúng ta nói về nền tảng của hội thánh:

¹³ Khi Đức Chúa Giê-su đã vào địa phận thành Sê-sa-rê Phi-líp, bèn hỏi môn đồ, mà rằng: Theo lời người ta nói thì Con người là ai? ¹⁴ Môn đồ thưa rằng: Người nói là Giăng Báp-tít; kẻ nói là Ê-li; kẻ khác lại nói là Giê-rê-mi, hay là một đấng tiên tri nào đó. ¹⁵ Ngài phán rằng: Còn các người thì xưng ta là ai? ¹⁶ Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống. ¹⁷ Bấy giờ, Đức Chúa Giê-su phán cùng người rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người có phước đó; vì chẳng phải thịt và huyết tỏ cho người biết điều này đâu, bèn là Cha ta ở trên trời vậy. ¹⁸ Còn ta, ta bảo người rằng: Người là Phi-e-rơ, ta sẽ lập Hội thánh ta trên đá này, các cửa âm phủ chẳng thắng được hội đó.

Ma-thi-ơ 16:13-18

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy nhìn lại hai câu chuyện về Áp-ra-ham và Phi-e-rơ trong phần Kinh Thánh vừa nêu trên. Áp-ra-ham đã phản ứng như thế nào trước đó về lời hứa của TRỜI dành cho ông cho đến khi ông được kể là người công bình? Phi-e-rơ đã trả lời như thế nào khi Chúa Giê-su hỏi: “các người thì xưng ta là ai?” Hai phản ứng của hai người này đối với Đức Chúa Trời có liên hệ với nhau như thế nào?

Sau khi phục sinh và thăng thiên, Chúa Giê-su Christ đã hình thành nên hội thánh. Câu chuyện về hội thánh bày tỏ rằng Chúa Giê-su Christ phục hồi kế hoạch ban đầu của Đức Chúa Trời.

Trong khoảng thời gian bốn mươi ngày sau khi phục sinh và trước khi thăng thiên về trời, Chúa Giê-su Christ đã ban mạng lệnh cuối cùng cho các môn đồ. Kết quả của việc ban ra mạng lệnh này? Hội thánh đã được khai sinh!

⁴ Lúc ở với các sứ đồ, Ngài dặn rằng đừng ra khỏi thành Giê-ru-sa-lem, nhưng phải ở đó chờ điều Cha đã hứa, là điều các ngươi đã nghe ta nói. ⁵ Vì chưng Giăng đã làm phép báp-têm bằng nước, nhưng trong ít ngày, các người sẽ chịu phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh.

Công vụ 1:4-5

⁸ Nhưng khi Đức Thánh Linh giáng trên các ngươi, thì các ngươi sẽ nhận lấy quyền phép, và làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất.

⁹ Ngài phán bấy nhiêu lời rồi, thì được cất lên trong lúc các người đó nhìn xem Ngài, có một đám mây tiếp Ngài khuất đi, không thấy nữa.

Công vụ 1:8-9

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đức Chúa Trời đã trang bị cho hội thánh đầu tiên những phương cách nào để lan truyền Phúc âm của Chúa Giê-su Christ? Hội thánh nhận sứ mạng nào từ Đức Chúa Trời? Đức Chúa Trời đã trang bị điều gì cho bạn để bạn thực hiện sứ mạng của mình?

Khoảng 120 người nam và nữ đã tập trung trên phòng cao để cầu nguyện. Kết quả của điều này là họ nhận được sự đầy dẫy Đức Thánh Linh. Và sứ đồ Phi-e-rơ đã sử dụng “chìa khóa của vương quốc” mà Chúa Giê-su đã phán dạy trước đó. Ông công bố rằng cánh cửa của nước trời đã được mở qua chúa Giê-su.

¹ Đến ngày lễ Ngũ tuần, môn đồ nhóm họp tại một chỗ. ² Thành linh, có tiếng từ trời đến như tiếng gió thổi ào ào, đầy khắp nhà môn đồ ngồi. ³ Các môn đồ thấy lưỡi rời rạc từng cái một, như lưỡi bằng lửa hiện ra, đậu trên mỗi người trong bọn mình. ⁴ Hết thấy đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh, khởi sự nói các thứ tiếng khác, theo như Đức Thánh Linh cho mình nói.

⁵ Và, bấy giờ có người Giu-đa, kẻ mộ đạo, từ các dân thiên hạ đến, ở tại thành Giê-ru-sa-lem. ⁶ Lúc tiếng ấy vang ra, dân chúng chạy đến, ai nấy đều sững sờ vì mỗi người đều nghe các môn đồ nói tiếng xứ mình. ⁷ Chúng đều sợ hãi và lấy làm lạ mà rằng: Hết thấy người nói đó, há chẳng phải là người Ga-li-lê sao? ⁸ Vậy thì, sao chúng ta nghe ai nấy đều nói tiếng riêng của xứ chúng ta sanh đẻ? ⁹ Nào người Bạt-thê, Mê-đi, Ê-la-mít, kẻ ở tại Mê-sô-bô-ta-mi, Giu-đê, Cáp-ba-đốc, Bông, A-si, ¹⁰ Phi-ri-gi, Bam-phi-ly, Ê-díp-tô, đất Li-by gần Sy-ren, nào kẻ từ Rô-ma đến, ¹¹ cả người Giu-đa hoặc người mới theo đạo Giu-đa, người Cơ-rét và A-rap nữa, chúng ta đều nghe họ lấy tiếng chúng ta mà nói những sự cao trọng của Đức Chúa Trời. ¹² Ai ai đều sợ hãi, không biết nghĩ làm sao, bèn nói với nhau rằng: Việc này là nghĩa làm sao? ¹³ Nhưng có kẻ lại nhạo báng rằng: Họ say rượu mới đó.

¹⁴ Bấy giờ, Phi-e-rơ đứng ra cùng mười một sứ đồ, cất tiếng nói với dân chúng rằng: Hỡi người Giu-đa, và mọi người ở tại thành Giê-ru-sa-lem, hãy biết rõ điều này, và lắng tai nghe lời ta. ¹⁵ Những người này chẳng phải say như các ngươi ngờ đâu, vì bây giờ mới là giờ thứ ba ban ngày.

[*]

¹⁶ Nhưng ấy là điều đáng tiên tri Giê-ên đã nói tiên tri rằng:

¹⁷ Đức Chúa Trời phán: Trong những ngày sau rớt,
ta sẽ đổ Thần ta khắp trên mọi xác thịt;

Con trai và con gái các ngươi đều sẽ nói lời tiên tri,

Bọn trai trẻ sẽ thấy chiêm lạ,

Và các người già cả sẽ có chiêm bao.

¹⁸ Phải, trong những ngày đó, ta sẽ đổ Thần ta khắp trên các đầy tớ trai và gái ta,

Chúng nó đều nói lời tiên tri;

¹⁹ Ta lại sẽ tỏ ra sự lạ lùng ở trên trời,

Và máu ở dưới đất;

Tức là máu, lửa, và luồng khói;

²⁰ Mặt trời sẽ biến nên tối tăm,

Mặt trăng hóa ra máu,

Trước ngày lớn và vinh hiển của Chúa chưa đến;

²¹ Và lại ai cầu khẩn danh Chúa thì sẽ được cứu. [†]

²² Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy nghe lời này: Đức Chúa Giê-su ở Na-xa-rét, tức là Người mà Đức Chúa Trời đã dùng làm việc quyền phép, sự lạ và dấu lạ ở giữa các ngươi, để làm chứng cho Người trong vòng các ngươi, như chính các ngươi đều biết. ²³ Người đó bị nộp theo ý định trước và sự biết trước của Đức Chúa Trời, các ngươi đã mượn tay độc ác mà đóng đinh Người trên thập tự giá và giết đi. ²⁴ Nhưng Đức Chúa Trời đã khiến Người sống lại, bứt đứt dây trói của sự chết, vì nó không thể giữ Người lại dưới quyền nó.

Công vụ 2:1-24

³⁶ Vậy, cả nhà Y-sơ-ra-ên khá biết chắc rằng Đức Chúa Trời đã tôn Giê-su này, mà các ngươi đã đóng đinh trên thập tự giá, làm Chúa và Đấng Christ.

³⁷ Chúng nghe bấy nhiêu lời, trong lòng cảm động, bèn hỏi Phi-e-rơ và các sứ đồ khác rằng: Hỡi anh em, chúng ta phải làm chi? ³⁸ Phi-e-rơ trả lời rằng: Hãy hối cải, ai nấy phải nhân danh Đức Chúa Giê-su chịu phép báp-têm, để được tha tội mình, rồi sẽ được lãnh sự ban cho Đức Thánh Linh. ³⁹ Vì lời hứa thuộc về các ngươi, con cái các ngươi, và thuộc về hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi. ⁴⁰ Phi-e-rơ lại lấy nhiều lời giảng nữa mà giục lòng và khuyên lơn chúng rằng: Các ngươi khá cứu mình thoát khỏi giữa dòng dãi gian tà này! ⁴¹ Vậy, những kẻ nhận lời đó đều chịu phép báp-têm; và trong ngày ấy, có độ ba ngàn người thêm vào Hội thánh.

Công vụ 2:36-41

SỰ PHÁT TRIỂN CỦA HỘI THÁNH

Công vụ các sứ đồ ký thuật lại công tác chia sẻ Tin Mừng của sứ đồ Phi-e-rơ và những sứ đồ khác trong quyền năng Đức Thánh Linh. Lúc đầu Tin Mừng đến với người Do thái, nhưng không lâu sau đó nó đến với tất cả mọi người.

Trong phần Kinh Thánh sau, công tác của sứ đồ Phao-lô được ghi nhận tại An-ti-ốt, một thành phố của người Hy-lạp. Cũng giống như Phi-e-rơ rao giảng trong ngày lễ Ngũ tuần, Phao-lô công bố Tin Mừng trong các nhà hội của người Do thái một cách bạo dạn và đầy quyền năng. Vị sứ đồ công bố cho họ biết về lịch sử của tuyển dân trong thời Cựu Ước. Trong phần cuối của sứ điệp ông mời gọi họ tiếp nhận Tin Mừng.

³⁸ Vậy, hỡi anh em, khá biết rằng nhờ Đấng đó mà sự tha tội được rao truyền cho anh em; ³⁹ lại nhờ Ngài mà hễ ai tin thì được xưng công bình về mọi điều theo luật pháp Môi-se chẳng có thể được xưng công bình.

Công vụ 13:38-39

⁴⁴ Ngày Sa-bát sau, gần hết cả thành đều nhóm lại để nghe đạo Chúa. ⁴⁵ Song những người Giu-đa thấy đoàn dân đó thì đầy lòng ghen ghét, nghịch cùng lời Phao-lô nói và mắng nhiếc người.

⁴⁶ Phao-lô và Ba-na-ba bèn nói cùng họ cách dạn dĩ rằng: Ấy cần phải truyền đạo Đức Chúa Trời trước nhứt cho các người; nhưng vì các người đã từ chối, và tự xét mình không xứng đáng nhận sự sống đời đời, nên đây này, chúng ta mới xây qua người ngoại. ⁴⁷ Vì Chúa có phán dặn chúng ta như vậy:

*Ta lập người lên dựng làm sự sáng cho các dân,
Hầu cho người đem sự cứu rỗi cho đến cùng cõi đất. ^[†]*

⁴⁸ Những người ngoại nghe lời đó thì vui mừng, ngợi khen đạo Chúa, và phàm những kẻ đã được định sẵn cho sự sống đời đời, đều tin theo.

Công vụ 13:44-48

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Sự ngược đãi từ đám đông mà Phao-lô và các sứ đồ khác trải qua đã giúp cho sự truyền bá Phúc âm được lan rộng? Hãy diễn tả một thời điểm trong cuộc đời bạn khi Đức Chúa Trời thay đổi một tình huống gay cấn thành điều tốt đẹp?

“Phao-lô và Ba-na-ba bèn nói cùng họ cách dạn dĩ rằng: Ấy cần phải truyền đạo Đức Chúa Trời trước nhứt cho các người; nhưng vì các người đã từ chối, và tự xét mình không xứng đáng nhận sự sống đời đời, nên đây này, chúng ta mới xây qua người ngoại.” (Công. 13:46) Sau khi người Do thái từ chối Phúc âm, Phao-lô đã chuyển hướng công tác truyền giáo sang người ngoại. Một trong những hội thánh gần gũi với Phao-lô là hội thánh Ê-phê-sô. Trong chuyến hành trình truyền giáo lần thứ ba, Phao-lô đã ở lại đó vài năm để xây dựng hội thánh và huấn luyện những người lãnh đạo. Rồi ông tiếp tục chuyến đi của mình.

Vài năm sau đó, khoảng năm 57 SC Phao-lô vội vã đến Giê-ru-sa-lem. Vị sứ đồ sợ rằng mình không còn cơ hội ghé thăm hội thánh Ê-phê-sô, nên ông đã có một cuộc họp với các lãnh đạo hội thánh trên đường đến Giê-ru-sa-lem. Trong cuộc họp đó vị sứ đồ đã nói những lời tâm huyết với hội thánh non trẻ mà ông đã từng cưu mang.

¹⁷ Bảy giờ, Phao-lô sai người ở thành Mi-lê đi tới thành Ê-phê-sô, mời các trưởng lão trong Hội thánh đến. ¹⁸ Khi các người ấy đã nhóm cùng người, người nói rằng: Từ ngày tôi mới đến cõi A-si, hằng ăn ở luôn với anh em cách nào, anh em vẫn biết, ¹⁹ tôi hầu việc Chúa cách khiêm nhường, phải nhiều nước mắt, và ở giữa sự thử thách mà người Giu-đa đã lập mưu hại tôi. ²⁰ Anh em biết tôi chẳng trể nãi rao truyền mọi điều ích lợi cho anh em, chẳng giấu điều chi hết, lại biết tôi đã dạy anh em hoặc giữa công chúng, hoặc từ nhà này sang nhà kia, ²¹ giảng cho người Giu-đa như cho người Gờ-réc về sự ăn năn đối với Đức Chúa Trời, và đức tin trong Đức Chúa Giê-su là Chúa chúng ta.

²² Kìa, nay bị Đức Thánh Linh ràng buộc, tôi đi đến thành Giê-ru-sa-lem, chẳng biết điều chi sẽ xảy đến cho tôi ở đó; ²³ duy Đức Thánh Linh đã bảo trước cho tôi rằng từ thành này sang thành khác dây xích và hoạn nạn đương đợi tôi đó. ²⁴ Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quý, miễn chạy cho xong việc đưa tôi và chức vụ tôi đã lãnh nơi Đức Chúa Giê-su, để mà làm chứng về Tin lành của ơn Đức Chúa Trời. ²⁵ Hiện bây giờ, tôi biết rằng giữa anh em mà tôi đã ghé qua giảng về nước Đức Chúa Trời, thì chẳng có một ai sẽ thấy mặt tôi nữa. ²⁶ Nên bữa nay tôi nói quyết trước mặt các anh em rằng tôi tinh sạch về huyết anh em hết thảy. ²⁷ Vì tôi không trể nãi một chút nào để tỏ ra cho biết hết thảy ý muốn của Đức Chúa Trời.

²⁸ Anh em hãy giữ lấy mình, và luôn cả bầy mà Đức Thánh Linh đã lập anh em làm kẻ coi sóc, để chặn Hội thánh của Đức Chúa Trời, mà Ngài đã mua bằng chính huyết mình. ²⁹ Còn tôi biết rằng sau khi tôi đi, sẽ có muông sói dữ tợn xen vào trong vòng anh em, chẳng tiếc bầy dâu; ³⁰ lại giữa anh em cũng sẽ có những người nói lời hung ác dấy lên, ráng sức dỗ môn đồ theo họ. ³¹ Vậy, hãy tỉnh thức, nhớ lại rằng trong ba năm hằng đêm và ngày, tôi hằng chảy nước mắt ra mà khuyên bảo cho mọi người luôn.

Công vụ 20:17-31

MỤC ĐÍCH CỦA HỘI THÁNH

Nhà tù và những sự thử thách gay go khác đang chờ đón Phao-lô khi ông đến Giê-ru-sa-lem. Trong khi bị giam giữ, vào khoảng năm 60 sau Công Nguyên, Phao-lô viết thư tín Ê-phê-sô. Ông giải thích kế hoạch của Đức Chúa Trời cho hội thánh – là một cộng đồng đi theo Chúa Giê-su. Khi TRỜI phục hòa các tín nhân với Ngài, thì Ngài cũng đem sự phục hòa đến giữa con người với con người. Qua sự hy sinh của Chúa Giê-su, những bức tường ngăn cách về chủng tộc, địa vị giai cấp xã hội giữa vòng hội thánh bị xóa bỏ. Hội thánh được khuyến khích sống theo lời dạy của Chúa Giê-su Christ.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc những đoạn Kinh Thánh sau đây, hãy thử điều chỉnh những mục đích của hội thánh? Tại sao bạn đi đến hội thánh? Bạn có thể làm gì để sử dụng thời gian của bạn trở nên ý nghĩa hơn khi bạn sinh hoạt với cộng đồng hội thánh?

¹ *Vậy, tôi là kẻ tù trong Chúa, khuyên anh em phải ăn ở một cách xứng đáng với chức phận mà Chúa đã gọi anh em, ² phải khiêm nhường đến điều, mềm mại đến điều, phải nhịn nhục, lấy lòng thương yêu mà chịu nhau, ³ dùng dây hòa bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh Linh.*

⁴ *Chỉ có một thân thể, một Thánh Linh, như anh em bởi chức phận mình đã được gọi đến một sự trông cậy mà thôi; ⁵ chỉ có một Chúa, một đức tin, một phép báp-têm; ⁶ chỉ có một Đức Chúa Trời và một Cha của mọi người, Ngài là trên cả mọi người, giữa mọi người và ở trong mọi người.*

Ê-phê-sô 4:1-6

¹¹ *Ấy chính Ngài đã cho người này làm sứ đồ, kẻ kia làm tiên tri, người khác làm thầy giảng Tin lành, kẻ khác nữa làm mục sư và giáo sư, ¹² để các thánh đồ được trọn vẹn về công việc của chức dịch và sự gây dựng thân thể Đấng Christ, ¹³ cho đến chừng chúng ta thấy đều hiệp một trong đức tin và trong sự hiểu biết Con Đức Chúa Trời, mà nên bậc thành nhân, được tầm thước vóc giạc trọn vẹn của Đấng Christ. ¹⁴ Ngài muốn chúng ta không như trẻ con nữa, bị người ta lừa đảo, bị mưu chước dối dành làm cho lầm lạc, mà dạy dỗ và đời đổi theo chiều gió của đạo lạc, ¹⁵ nhưng muốn cho chúng ta lấy lòng yêu thương nói ra lẽ chân thật, để trong mọi việc chúng ta đều được thêm lên trong Đấng làm đầu, tức là Đấng Christ. ¹⁶ Ấy nhờ Ngài mà cả thân thể ràng buộc vững bền bởi những cái lắt léo, khiến các phần giao thông với nhau, tùy lượng sức mạnh của từng phần, làm cho thân thể lớn lên, và tự gây dựng trong sự yêu thương.*

Ê-phê-sô 4:11-16

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Chúng ta không tìm thấy từ “tòa nhà hay cao ốc” trong những phần Kinh Thánh mô tả về hội thánh. Những từ ngữ nào được dùng để định nghĩa hội thánh? Hãy giải thích về mục đích chính của hội thánh?

ĐIỀU CHỨNG TA TIN

Đức Chúa Trời sử dụng tuyển dân Israel và hội thánh để hoàn thành mục đích của Ngài trong sự cứu chuộc và phục hồi chúng ta trở về một mối quan hệ đúng đắn với Ngài. Chúa Giê-su Christ đã đến để mở ra một con đường cho toàn thể nhân loại trở về cùng Đức Chúa Trời. Chính Ngài đã hoàn thành đầy trọn mục đích thần thượng của TRỜI.

Sau sự kiện Chúa Giê-su phục sinh và thăng thiên, Đức Chúa Trời đã khai sinh hội thánh. Cộng đồng này đã tồn tại và phát triển từ thế kỷ thứ nhất đến hôm nay trong quyền năng của Đức Thánh Linh. Kế hoạch của Đức Chúa Trời là truyền bá Phúc âm cho mọi dân tộc trên thế giới thông qua hội thánh cho đến khi Chúa Giê-su trở lại địa cầu lần thứ hai. Ngày hôm nay có khoảng 2, 2 tỉ Cơ đốc nhân trên khắp thế giới. Nếu bạn đã tiếp nhận ơn cứu rỗi của Chúa Giê-su thì bạn là một thành viên của thân thể Đấng Christ. Bạn là một phần quan trọng trong kế hoạch của Đức Chúa Trời. Ngài đã đem bạn vào trong hội thánh để hoàn thành chương trình vĩ đại và kỳ diệu của Ngài.

SUY NGHĨ GIỐNG NGÀI

Chương 7

LOÀI NGƯỜI

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Đức Chúa Trời nhìn thấy chúng ta như thế nào?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin tất cả mọi người là đối tượng mà TRỜI yêu mến và đều cần Chúa Giê-su Christ trở nên Cứu Chúa của mình.

CÂU CHÌA KHÓA

Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời.

Giăng 3:16

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Đức Chúa Trời sáng tạo ra tất cả mọi loài, nhưng đỉnh cao trong sự sáng tạo của Ngài là con người – được tạo dựng theo hình ảnh của Ngài. Con người là một tạo vật đặc biệt. Kinh Thánh là quyển sách ghi lại câu chuyện tình yêu giữa TRỜI với người. Khi tổ phụ loài người sa ngã, bị đuổi ra khỏi vườn Ê-đen, Đức Chúa Trời luôn theo đuổi con người để khôi phục hình ảnh của Ngài giữa vòng nhân loại.

Trong chương này, những chủ đề Kinh Thánh sau đây sẽ được trưng dẫn:

- Khởi nguyên – nhắc chúng ta nhớ con người xuất phát từ đâu
- Tình trạng sa ngã của con người – Làm thế nào chúng ta lại ở vào vị trí hiện nay.
- Tình yêu của TRỜI – Nhờ ai chúng ta có một lối thoát?
- Tất cả mọi người và bất cứ ai – mọi người đều là đối tượng mà TRỜI yêu thương.
- Nhìn xem con người giống như cách TRỜI nhìn xem họ.

KHỞI NGUYÊN

Đức Chúa Trời là cội nguồn của mọi sự sống. Sách Sáng thế ký ghi lại bức tranh toàn cảnh của sự sáng tạo. TRỜI chỉ cần phán một lời thì mọi vật như: các hành tinh, ánh sáng, nước, đất, thực vật, cây cối, cá, chim và các loài động vật...hiện hữu. Sau tất cả những tạo vật đó, TRỜI tạo nên con người là kiệt tác của Ngài.

²⁶ Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta, đặng quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất. ²⁷ Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ. ²⁸ Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán rằng: Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời cùng các vật sống hành động trên mặt đất.

²⁹ Đức Chúa Trời lại phán rằng: Nay, ta sẽ ban cho các ngươi mọi thứ cỏ kết hạt mọc khắp mặt đất, và các loài cây sanh quả có hạt giống; ấy sẽ là đồ ăn cho các ngươi. ³⁰ Còn các loài thú ngoài đồng, các loài chim trên trời, và các động vật khác trên mặt đất, phàm giống nào có sự sống thì ta ban cho mọi thứ cỏ xanh đặng dùng làm đồ ăn; thì có như vậy. ³¹ Đức Chúa Trời thấy các việc Ngài đã làm thật rất tốt lành. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ sáu.

Sáng thế ký 1:26-31

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Diễn tả bằng từ ngữ của riêng bạn về mục đích ban đầu của TRỜI khi Ngài dựng nên con người?

TÌNH TRẠNG SA NGÃ CỦA CON NGƯỜI

TRỜI sáng tạo nên thế giới và mọi vật ở trong đó. Ngài muốn có một mối quan hệ gần gũi với dân sự của Ngài. Thế nhưng tổ phụ loài người là A-đam và Ê-va đã phạm tội. Điều này làm cho mối giao thông của con người với Đức Chúa Trời thánh khiết bị bẻ gãy. Sau khi A-đam bất tuân mạng lệnh của TRỜI trong vườn Ê-đen, tội lỗi đã đi vào dòng dõi loài người. Tất cả chúng ta đều có “DNA” - cấu tử cơ bản của tế bào di truyền tội lỗi. Tội lỗi không chỉ phá vỡ mối tương giao giữa con người với TRỜI, nó còn ảnh hưởng đến cách chúng ta đối xử với người khác – ngay cả với những người mà chúng ta yêu mến.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Những hậu quả nào phát sinh từ tội lỗi của con người mà bạn nhìn thấy từ phần Kinh Thánh trích dẫn này? Một số hệ quả thực tiễn của tội lỗi trong từng trải của bạn?

¹ A-đam ăn ở với Ê-va, là vợ mình; người thợ thai sanh Ca-in và nói rằng: Nhờ Đức Giê-hô-va giúp đỡ, tôi mới sanh được một người. ² Ê-va lại sanh em Ca-in, là A-bên; A-bên làm nghề chăn chiên, còn Ca-in thì nghề làm ruộng.

³ Và, cách ít lâu, Ca-in dùng thổ sản làm của lễ dâng cho Đức Giê-hô-va. ⁴ A-bên cũng dâng chiên đầu lòng trong bầy mình cùng mỡ nó. Đức Giê-hô-va đoái xem A-bên và nhận lễ vật của người; ⁵ nhưng chẳng đoái đến Ca-in và cũng chẳng nhận lễ vật của người; cho nên Ca-in giận lắm mà găm nét mặt.

Sáng thế ký 4:1-5

Trong đoạn Kinh Thánh trên chúng ta thấy rõ ràng hệ quả tội lỗi của A-đam và Ê-va. Khi đối chiếu với những phần Kinh Thánh khác, chúng ta biết rằng TRỜI từ chối của lễ của Ca-in nhưng chấp nhận của A-bên vì đức tin của hai người này. Kinh Thánh không nói rõ cho chúng ta biết tại sao Đức Chúa Trời từ chối của lễ của Ca-in, nhưng chúng ta biết phản ứng của Ca-in hướng về Đức Chúa Trời sau sự kiện này.

⁶ Đức Giê-hô-va phán hỏi Ca-in rằng: Có sao ngươi giận, và có sao nét mặt ngươi găm xuống? ⁷ Nếu ngươi làm lành, há chẳng ngược mặt lên sao? Còn như chẳng làm lành, thì tội lỗi rình đợi trước cửa, thềm ngươi lắm; nhưng ngươi phải quản trị nó.

⁸ Ca-in thuật lại cùng A-bên là em mình. Và, khi hai người đương ở ngoài đồng, thì Ca-in xông đến A-bên là em mình, và giết đi. ⁹ Đức Giê-hô-va hỏi Ca-in rằng: A-bên, em ngươi, ở đâu? Thưa rằng: Tôi không biết; tôi là người giữ em tôi sao? ¹⁰ Đức Giê-hô-va hỏi: Ngươi đã làm điều chi vậy? Tiếng của máu em ngươi từ dưới đất kêu thấu đến ta. ¹¹ Bây giờ, ngươi sẽ bị đất rửa sạch, là đất đã há miệng chịu hút máu của em ngươi bởi chính tay ngươi làm đổ ra. ¹² Khi ngươi trông tía, đất chẳng sanh hoa lợi cho ngươi nữa; ngươi sẽ lưu lạc và trốn tránh trên mặt đất. ¹³ Ca-in thưa cùng Đức Giê-hô-va rằng: Sự hình phạt tôi nặng quá mang không nổi. ¹⁴ Nay, ngày nay, Chúa đã đuổi tôi ra khỏi đất này, tôi sẽ lánh mặt Chúa, sẽ đi lưu lạc trốn tránh trên đất; rồi, xảy có ai gặp tôi, họ sẽ giết đi. ¹⁵ Đức Giê-hô-va phán rằng: Bởi có ấy, nếu ai giết Ca-in, thì sẽ bị báo thù bảy lần. Đức Giê-hô-va bèn đánh dấu trên mình Ca-in, hầu cho ai gặp Ca-in thì chẳng giết. ¹⁶ Ca-in bèn lui ra khỏi mặt Đức Giê-hô-va, và ở tại xứ Nốt, về phía đông của Ê-đen.

Sáng thế ký 4:6-16

TÌNH YÊU CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

A-đam và Ê-va có thêm con cái, nhưng hậu tự của họ tiếp tục thừa hưởng bản chất tội lỗi và phạm tội. TRỜI bày tỏ tình yêu của Ngài với con người bằng cách Ngài theo đuổi chúng ta, cho

dù chúng ta không xứng đáng. Trong sách tiên tri Ô-sê, Đức Chúa Trời ví sánh tuyền dân Israel giống như người vợ phản bội chồng. Ngài vẫn giúp đỡ và theo đuổi tuyền dân mặc dù họ giống như một đứa con phản nghịch. Họ đã không quý trọng sự hiện diện của Ngài. Ngài phó họ lâm vào cảnh phu tù, nô lệ cho dân ngoại bang. Vào lúc đó đế quốc A-si-ri đã bắt họ làm phu tù. Tuyền dân đã trải nghiệm một hình thức kỷ luật khi họ lìa xa Đức Chúa Trời. Nhưng TRỜI công bố rằng, Ngài sẽ cứu họ thoát khỏi cảnh nô lệ. Đây chính là tình yêu bền bỉ, không dứt, vô hạn mà Đức Chúa Trời dành cho chúng ta.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc các phần Kinh Thánh này, hãy tìm kiếm các hình thức kỷ luật cũng như lòng thương xót và nhân từ của TRỜI trên tuyền dân? Làm thế nào mà các hình thức trách phạt của Ngài lại cân bằng với khái niệm về một Đức Chúa Trời yêu thương?

¹ Khi Y-sơ-ra-ên còn thơ ấu, ta yêu dấu nó; ta gọi con trai ta ra khỏi Ê-díp-tô. ² Các tiên tri càng gọi nó chừng nào, nó càng trốn tránh chừng nấy. Chúng nó đã dâng của lễ cho các tượng Ba-anh, và đốt hương cho tượng chạm. ³ Dầu vậy, ta đã dạy Ép-ra-im bước đi, lấy cánh tay mà nâng đỡ nó. Song chúng nó chẳng hiểu biết rằng ta đã chữa lành cho. ⁴ Ta đã dùng dây nhân tình, dùng xích yêu thương kéo chúng nó đến. Ta đã như những kẻ cời ách khỏi hàm chúng nó, và để đồ ăn trước mặt chúng nó.

⁵ Chúng nó sẽ không trở về trong đất Ê-díp-tô nữa, nhưng người A-si-ri sẽ làm vua chúng nó, vì chúng nó chẳng khứng trở lại với ta. ⁶ Gươm sẽ rơi trên các thành chúng nó, hủy phá then cửa chúng nó, nuốt hết chúng nó, vì có mưu chước chúng nó. ⁷ Thật, dân ta quyết ý trái bỏ ta. Người ta khuyên chúng nó đến cùng Đấng Chí Cao; song trong chúng nó chẳng một người nào dấy lên. ⁸ Hỡi Ép-ra-im, thế nào ta bỏ được ngươi? Hỡi Y-sơ-ra-ên, thế nào ta lìa được ngươi? Thế nào ta sẽ dãi ngươi được như Át-ma, hay là làm cho ngươi như Sê-bô-im? Lòng ta rung động trong ta; lòng thương xót của ta cả đều nóng nẩy. ⁹ Ta cảm sự nóng giận lại, và sẽ chẳng lại hủy diệt Ép-ra-im. Vì ta là Đức Chúa Trời, không phải là người; ta là Đấng Thánh ở giữa ngươi, chẳng lấy con giận đến cùng ngươi.

¹⁰ Chúng nó sẽ theo sau Đức Giê-hô-va, Ngài găm thét như sư tử; Ngài sẽ găm thét, các con cái sẽ từ phương tây run rẩy mà đến. ¹¹ Chúng nó sẽ run rẩy mà đến từ Ê-díp-tô như chim bay, và từ đất A-si-ri như bò câu; và ta sẽ khiến chúng nó ở trong các nhà chúng nó, Đức Giê-hô-va phán vậy.

Ô-sê 11:1-11

TẤT CẢ MỌI NGƯỜI VÀ BẤT CỨ AI

Sứ đồ Giảng tập chú vào sự tha thứ và sự phục hồi của TRỜI thông qua Chúa Giê-su với con người trong sách của ông. Khi chúng ta đọc Phúc âm của Giảng, chúng ta bắt gặp các từ: “tất cả” và “hễ (bất cứ) ai”.

Trong Ngài có sự sống, sự sống là sự sáng của tất cả loài người

Giăng 1:4

Người đến để làm chứng, là làm chứng về sự sáng, hầu cho bởi người tất cả mọi người đều tin.

Giăng 1:7

Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai (bất cứ ai) tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời.

Giăng 3:16

Bất cứ ai tin Con, thì được sự sống đời đời; hễ ai không chịu tin Con, thì chẳng thấy sự sống đâu, nhưng cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời vẫn ở trên người đó.

Giăng 3:36

Nhưng bất cứ ai uống nước ta sẽ cho, thì chẳng hề khát nữa. Nước ta cho sẽ thành một mạch nước trong người đó, văng ra cho đến sự sống đời đời.

Giăng 4:14

Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, bất cứ ai nghe lời ta mà tin Đấng đã sai ta, thì được sự sống đời đời, và không đến sự phán xét, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống.

Giăng 5:24

Phàm những kẻ Cha cho ta sẽ đến cùng ta, bất cứ ai đến cùng ta thì ta không bỏ ra ngoài đâu.

Giăng 6:37

Ta là bánh hằng sống từ trên trời xuống; nếu bất cứ ai ăn bánh ấy, thì sẽ sống vô cùng; và bánh mà ta sẽ ban cho vì sự sống của thế gian tức là thịt ta.

Giăng 6:51

Đức Chúa Giê-su lại cất tiếng phán cùng chúng rằng: Ta là sự sáng của thế gian; bất cứ người nào theo ta, chẳng đi trong nơi tối tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống

Giăng 8:12

Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, bất cứ kẻ nào giữ lời ta, sẽ chẳng thấy sự chết bao giờ.

Giăng 8:51

Ta là cái cửa: bất cứ ai bởi ta mà vào, thì sẽ được cứu rỗi; họ sẽ vào ra và gặp đồng cỏ.

Giăng 10:9

Còn bất cứ ai sống và tin ta thì không hề chết

Giăng 11:26

NHÌN XEM NGƯỜI KHÁC BẰNG NHÃN QUAN CỦA TRỜI

Trong ví dụ về con chiên lạc mất, Đức Chúa Trời minh họa tình yêu của Ngài dành cho chúng ta rất sâu sắc và cá nhân. Ngay cả khi chỉ có một người là tôi trên trái đất, Đức Chúa Trời cũng đến tìm và cứu tôi. Ngài muốn chúng ta phải đối xử với người khác giống như cách Ngài đối xử với chúng ta.

¹² Các người tưởng thế nào? Nếu người nào có một trăm con chiên, một con bị lạc mất đi, thì há chẳng để chín mươi chín con lại trên núi, mà đi kiếm con đã lạc mất sao? ¹³ Quả thật, ta nói cùng các người, nếu người kiếm lại được, thì lấy làm vui mừng về con đó hơn chín mươi chín con không lạc. ¹⁴ Cũng thế ấy, Cha các người ở trên trời không muốn cho một đứa nào trong những đứa trẻ này phải hư mất.

Ma-thi-ơ 18:12-14

Trong những ngày đầu tiên của chức vụ, Chúa Giê-su luôn được đám đông đi theo để nhận sự chữa lành và nghe Ngài dạy. Trong phần Kinh Thánh tiếp theo, Chúa Giê-su dạy chúng ta phải nhìn xem và đối xử với người khác theo cùng một cách mà Ngài đối xử với chúng ta. Cha thiên thượng đã chuẩn bị sẵn cho chúng ta khuôn mẫu để bước theo.

²⁷ Nhưng ta phán cùng các người, là người nghe ta: Hãy yêu kẻ thù mình, làm ơn cho kẻ ghét mình, ²⁸ chúc phước cho kẻ rửa mình, và cầu nguyện cho kẻ sỉ nhục mình. ²⁹ Ai vả người má bên này, hãy đưa luôn má bên kia cho họ; còn nếu ai giật áo ngoài của người, thì cũng đừng ngăn họ lấy luôn áo trong. ³⁰ Hễ ai xin, hãy cho, và nếu có ai đoạt lấy của các người, thì đừng đòi lại.

³¹ Các người muốn người ta làm cho mình thế nào, hãy làm cho người ta thế ấy.

³² Nếu các người yêu kẻ yêu mình, thì có ơn chi? Người có tội cũng yêu kẻ yêu mình. ³³ Nếu các người làm ơn cho kẻ làm ơn mình, thì có ơn chi? Người có tội cũng làm như vậy. ³⁴ Nếu các người cho ai mượn mà mong họ trả, thì có ơn chi? Người có tội cũng cho người có tội mượn, để được thâu lại y số. ³⁵ Song các người hãy yêu kẻ thù mình; hãy làm ơn, hãy cho mượn, mà đừng ngã lòng. Vậy, phần thưởng của các người sẽ lớn, và các người sẽ làm con của Đấng Rất Cao, vì Ngài lấy nhân từ đối đãi kẻ bạc và kẻ dữ.

³⁶ Hãy thương xót như Cha các người hay thương xót.

Lu-ca 6:27-36

Có một thực tế trong Đấng Christ: Không còn sự phân biệt giữa người Do thái và người ngoại bang. Không còn phân biệt nam hay nữ, tôi mọi hay tự chủ. Tất cả chúng ta đều bình đẳng trong Christ. Sứ đồ Phao-lô có cơ hội bày tỏ bài học này trong những năm cuối của chức vụ. Một trong những người bạn tốt của ông là Phi-lê-môn có một nô lệ tên là Ô-nê-sim lấy tài sản của Phi-lê-môn rồi bỏ trốn (tội này có thể bị tử hình vào thời đó). Thật may mắn, khi Phao-lô ở Rô-ma ông gặp Ô-nê-sim, và rồi Ô-nê-sim trở thành Cơ đốc nhân qua chức vụ Phao-lô. Phao-lô viết lá thư gọi cho Phi-lê-môn khuyên Phi-lê-môn hãy tiếp nhận Ô-nê-sim trở về, và không coi anh này như nô lệ nữa nhưng phải xem như anh em trong Christ. Ngày hôm nay cũng vậy, Đức Chúa Trời muốn chúng ta tiếp nhận lẫn nhau và không còn phân biệt địa vị xã hội, chủng tộc hay giai cấp.

¹ Phao-lô, kẻ tù của Đức Chúa Giê-su Christ, và Ti-mô-thê, anh em chúng ta, gọi cho Phi-lê-môn, là người rất yêu dấu và cùng làm việc với chúng ta, ² cùng cho Áp-bi là người chị em, A-chíp, là bạn cùng đánh trận, lại cho Hội thánh nhóm họp trong nhà anh: ³ nguyên xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Giê-su Christ!

⁴ Tôi cảm tạ Đức Chúa Trời tôi, hằng ghi nhớ anh trong lời cầu nguyện, ⁵ vì nghe nói anh có lòng yêu thương và đức tin trong Đức Chúa Giê-su và cùng các thánh đồ. ⁶ Tôi cầu xin Ngài rằng đức tin đó, là đức tin chung cho chúng ta, được có hiệu nghiệm, khiến người ta biết ấy là vì Đấng Christ mà mọi điều lành được làm trong chúng ta. ⁷ Và, hỡi anh, tôi đã được vui mừng yên ủi lắm bởi lòng yêu thương của anh, vì nhờ anh mà lòng các thánh đồ được yên ủi.

⁸ Vậy nên, dầu trong Đấng Christ, tôi có quyền truyền dạy anh việc nên làm, ⁹ song vì lòng yêu thương của anh, nên tôi nài xin thì hơn. Tôi, Phao-lô, đã già rồi, hiện nay lại vì Đức Chúa Giê-su Christ chịu tù nữa, ¹⁰ tôi vì con tôi đã sanh trong vòng xiềng xích, tức là Ô-nê-sim, mà nài xin anh; ¹¹ ngày trước người không ích gì cho anh, nhưng bây giờ sẽ ích lắm, và cũng ích cho tôi nữa: tôi sai người về cùng anh, ¹² người như lòng dạ tôi vậy.

¹³ Tôi vốn muốn cầm người ở lại cùng tôi, đặng thế cho anh mà giúp việc tôi trong con vì Tin lành chịu xiềng xích. ¹⁴ Nhưng tôi không muốn làm điều gì mà chưa được anh đồng ý, hầu cho điều lành anh sẽ làm chẳng phải bởi ép buộc, bèn là bởi lòng thành. ¹⁵ Và, có lẽ người đã tạm xa cách anh, cốt để anh nhận lấy người mãi mãi, ¹⁶ không coi như tôi mọi nữa, nhưng coi hơn tôi mọi, coi như anh em yêu dấu, như là yêu dấu cho tôi, hưởng chi cho anh, cả về phần xác, cả về phần trong Chúa nữa!

¹⁷ Vậy nếu anh coi tôi là bạn hữu anh, thì hãy nhận lấy người như chính mình tôi vậy. ¹⁸ Nhược bằng người có làm hại anh hoặc mắc nợ anh điều chi, thì hãy cứ kể cho tôi. ¹⁹ Tôi, Phao-lô, chính tay tôi viết điều này: sẽ trả cho anh, - còn anh mắc nợ tôi về chính mình anh thì không nhắc đến -. ²⁰ Phải, hỡi anh, ước chi tôi được nhận sự vui vẻ này bởi anh trong Chúa; anh hãy làm cho tôi được thỏa lòng trong Đấng Christ. ²¹ Tôi viết cho anh, đã tin chắc anh hay vâng lời, biết anh sẽ làm quá sự tôi nói đây.

²² Nhân thế hãy liệu sắm nhà trọ cho tôi, vì tôi mong rằng nhờ anh em cầu nguyện, sẽ được trở về cùng anh em.

²³ Ê-pháp-ra, là bạn đồng tù trong Đức Chúa Giê-su Christ với tôi, có lời thăm anh, ²⁴ Mác, A-ri-tac, Đê-ma và Lu-ca, cùng là bạn cùng làm việc với tôi cũng vậy.

²⁵ Nguyên xin ân điển của Đức Chúa Giê-su Christ ở với tâm thần anh em!

Phi-lê-môn 1-25

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đoạn Kinh Thánh trên đã bày tỏ như thế nào về tình yêu thương vô hạn và bền bỉ của TRỜI dành cho con người trong công tác đem con người trở lại một mối quan hệ đúng đắn với TRỜI và với nhau? Những cụm từ nào gây ấn tượng mạnh nhất trong tâm trí bạn?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Điều này không thể phủ nhận: Chúng ta là kiệt tác của TRỜI và được dựng nên theo hình ảnh của Ngài để sống theo mục đích của Ngài là một cộng đồng có mối quan hệ sinh động gần gũi với Ngài và với nhau. Nhưng A-đam đầu tiên đã gieo rắc sự chết qua hành động bất tuân lời Đức Chúa Trời. Ca-in và A-bên sau đó là bài học đau thương luôn diễn ra trong lịch sử loài người. Tất cả chúng ta là tội nhân và sẽ phải chịu hậu quả của tội lỗi là bị phân cách với Đức Chúa Trời.

Nhưng TRỜI yêu thương chúng ta và muốn chúng ta trở về, “lòng thương xót của ta cả đều nóng nảy” (Xem Ô-sê 11:8) khi Ngài nghĩ đến chúng ta. Tình yêu của Đức Chúa Trời không có biên giới. Sự tha thứ và cứu chuộc có sẵn cho tất cả mọi người và bất cứ ai tiếp nhận Chúa Giê-su Christ làm Cứu Chúa. TRỜI kêu gọi các Cơ đốc nhân hãy nhìn người khác bằng nhãn quan của Ngài. Điều gì sẽ đến với thế giới này khi chúng ta nhìn người khác theo cách mà Đức Chúa Trời nhìn họ?

SUY NGHĨ GIỐNG NGÀI

Chương 8

LÒNG THƯƠNG XÓT

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Bạn lý giải thế nào về người nghèo và những bất công trong thế giới?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin rằng Đức Chúa Trời kêu gọi tất cả các Cơ đốc nhân bày tỏ lòng thương xót với những người khốn cùng.

CÂU CHÌA KHÓA

*Hãy đoán xét kẻ khốn cùng và người mồ côi;
Hãy xử công bình cho người buồn rầu và kẻ túng ngặt.
Khá cứu vớt kẻ khốn cùng và người thiếu thốn,
Giải họ khỏi tay kẻ ác.*

Thi thiên 82:3-4 .

HƯỚNG ĐI CỦA CẢ CHƯƠNG

Tất cả mọi người đều có giá trị như nhau trước mặt Đức Chúa Trời. Ngài kêu gọi chúng ta phải nhìn xem và đánh giá con người theo như cách Ngài đánh giá họ. Lòng thương xót là một cảm xúc nhạy bén trước nỗi đau của người đồng loại. “Lòng thương xót” mang ý nghĩa “cùng chịu đau đớn với” một ai đó. Điều này không có nghĩa là chúng ta điều chỉnh, sửa chữa nỗi đau của người khác, nhưng là bước vào bên trong nỗi đau của họ. Khi chúng ta thực hành niềm tin Cơ đốc, Đức Chúa Trời kêu gọi mỗi tín nhân bày tỏ lòng thương xót với người khác, đặc biệt là những người cùng khốn. Đây không phải là: “hãy làm như tôi nói, nhưng đừng theo cách tôi làm”. Hãy học biết Đức Chúa Trời đầy sự nhân từ và thương xót. Chúng ta sẽ bắt đầu từ điểm này.

Trong chương này chúng ta sẽ học:

- Đức Chúa Trời: Đầy đầy sự thương xót và công bằng
- Israel: Được kêu gọi đến sự thương xót

- Chúa Giê-su: Gương mẫu của sự thương xót

- Các tín nhân: Được kêu gọi tiếp tục bày tỏ sự thương xót

ĐỨC CHÚA TRỜI: ĐẦY SỰ THƯƠNG XÓT VÀ CÔNG BẰNG

Tuyên dân Israel đã tranh chiến với việc tuân giữ luật pháp trong suốt lịch sử của họ. Có lúc họ đi theo Đức Chúa Trời, nhưng rồi họ cũng bội nghịch và phản loạn. Mặc dù vậy, tình yêu của Đức Chúa Trời dành cho họ vẫn không thay đổi. Trong những phần Kinh Thánh tiếp theo sau, chúng ta sẽ thấy tuyên dân ở trong một chu kỳ vòng tròn: trung tín - phản nghịch - bị đoán phạt - được cứu.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy tìm ra các phương cách mà Đức Chúa Trời bày tỏ cả sự thương xót và phán xét trên tuyên dân Israel khi bạn đọc sách Nê-hê-mi? Đức Chúa Trời đã bày tỏ sự thương xót đối với bạn theo cách nào?

²⁵ Họ chiếm lấy những thành bền vững, và ruộng đất màu mỡ, được những nhà đầy các vật tốt lành, những giếng đào, vườn nho, vườn ô-li-ve, và cây trái rất nhiều; chúng ăn, bèn được no nê, và mập béo, vui lòng trong sự nhàn từ lớn lao của Chúa.

²⁶ Dầu vậy, chúng chẳng vâng theo, bèn phản nghịch với Chúa, ném bỏ luật pháp Chúa sau lưng, giết các đấng tiên tri của Chúa, là người làm chứng nghịch cùng họ để đem họ trở lại cùng Chúa; song chúng lại chọc giận Chúa nhiều thay. ²⁷ Vì vậy, Chúa phó họ vào tay cừ địch của họ; chúng nó hà hiếp họ. Trong thời hoạn nạn chúng kêu cầu cùng Chúa, thì từ các tầng trời Chúa có nghe đến; theo lòng nhân từ lớn lao của Chúa, Chúa bèn ban cho những đấng giải cứu để cứu chúng khỏi tay kẻ cừ địch mình.

²⁸ Nhưng khi chúng được an tịnh, bèn khởi làm lại điều ác trước mặt Chúa; vì vậy, Chúa bỏ chúng vào tay kẻ thù nghịch để quản hạt chúng; song khi chúng trở lại, kêu cầu cùng Chúa, thì Chúa từ trên trời nghe đến, và vì lòng thương xót Chúa, nên giải cứu chúng nhiều lần.

Nê-hê-mi 9:25-28

Sự bày tỏ vĩ đại nhất về lòng thương xót của TRỜI dành cho chúng ta là Ngài đã phó Con Ngài – Chúa Giê-su chết thay cho chúng ta trên thập tự giá. Hành động này của Đức Chúa Trời đồng thời bày tỏ cả sự thương xót và sự phán xét. Chúng ta biết điều này: TRỜI là thánh khiết và công bình. Tội lỗi cần phải được trả giá, vì vậy Ngài đã trả giá đó của tội lỗi bằng chính Con Ngài. Trên thập tự giá Chúa Giê-su đã trả giá thế cho chúng ta. Vì vậy sự phán xét và lòng thương xót của Chúa có điểm để giao thoa. Ngài thỏa lòng! Chúa Giê-su đã đền tội cho chúng ta, (lẽ ra chúng ta phải ở vào vị trí đó, vì chúng ta xứng đáng bị như vậy). Đó là bức tranh hoàn hảo về

lòng thương xót và sự phán xét của TRỜI với chúng ta. Chúa Giê-su chết để cho chúng ta con đường sống!

²³ vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, ²⁴ và họ nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Giê-su Christ, ²⁵ là Đấng Đức Chúa Trời đã lập làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày tỏ sự công bình mình như vậy, vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia, ²⁶ trong buổi Ngài nhậm nhục; tức là Ngài đã tỏ sự công bình Ngài trong thời hiện tại, tỏ ra mình là công bình và xưng công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Giê-su.

Rô-ma 3:23-26

⁹ Lòng Đức Chúa Trời yêu chúng ta đã bày tỏ ra trong điều này: Đức Chúa Trời đã sai Con một Ngài đến thế gian, đặng chúng ta nhờ Con được sống. ¹⁰ Nay, sự yêu thương ở tại đây: ấy chẳng phải chúng ta đã yêu Đức Chúa Trời, nhưng Ngài đã yêu chúng ta, và sai Con Ngài làm của lễ chuộc tội chúng ta.

1 Giăng 4:9-10

ISRAEL: ĐƯỢC KÊU GỌI ĐẾN SỰ THƯƠNG XÓT

Đức Chúa Trời muốn sự thương xót trở thành nhãn hiệu đặc trưng của của Israel. Tuyên dân là một dân tộc được thương xót. Đó là lý do vì sao luật pháp được ban cho Môi-se truyền lại cho Israel đã có rất nhiều chỉ dẫn phải hỗ trợ và giúp đỡ những người khốn cùng.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Những lý do nào khiến cho sách Phục truyền luật lệ ký đưa ra những chỉ dẫn về cách đối đãi với người khác bằng sự thương xót? Hãy tóm tắt những luật lệ này thành một ý tưởng chính?

¹⁰ Khi người cho kẻ lân cận mượn một vật chi, chớ vào nhà người đặng lãnh lấy của cầm người;

¹¹ phải đứng ở ngoài, người mà mình cho mượn đó, sẽ đem của cầm ra ngoài đưa cho. ¹² Nhược bằng một người nghèo, chớ lấy của cầm người mà đi ngủ. ¹³ Khá trả cho người trước khi mặt trời lặn, hầu cho người ngủ có áo xống đắp, và chúc phước cho người; ấy sẽ kể cho người là công bình trước mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời người.

¹⁴ Người chớ hà hiếp kẻ làm mượn nghèo khổ và túng cùng, bất luận anh em mình hay là khách lạ kiêu ngạo trong xứ và trong thành người. ¹⁵ Phải phát công giá cho người nội trong ngày đó, trước khi mặt trời lặn; vì người vốn nghèo khổ, trông mong lãnh công giá ấy. Bằng không, người sẽ kêu đến Đức Giê-hô-va về người, và người sẽ mắc tội.

Phục truyền 24:10-15

¹⁷ Chớ đoán xét bất công khách lạ hay là kẻ mồ côi; và chớ chịu cầm áo xống của người góa bụa. ¹⁸ Khá nhớ rằng mình đã làm tội mọi nơi xứ Ê-díp-tô, và Giê-hô-va Đức Chúa Trời người

đã chuộc người khỏi đó. Cho nên ta dặn biểu người phải làm như vậy.

¹⁹ Khi người gặt trong đồng ruộng, quên một nắm gié lúa ở đó, thì chớ trở lại lấy. Nắm gié ấy sẽ về phần khách lạ, kẻ mò côi, và người góa bụa, hầu cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ban phước cho người trong mọi công việc của tay người làm. ²⁰ Khi người rung cây ô-li-ve mình, chớ mót những trái sót trên nhánh; ấy sẽ về phần khách lạ, kẻ mò côi, và người góa bụa. ²¹ Khi người hái nho mình, chớ mót chi còn sót lại; ấy sẽ về phần khách lạ, kẻ mò côi, và người góa bụa. ²² Khá nhớ rằng mình đã làm tội mọi trong xứ Ê-díp-tô; bởi có ấy, ta dặn biểu người phải làm như vậy.

Phục truyền 24:17-22

Môi-se đã truyền cho Israel những luật lệ trên vào khoảng năm 1400 trước Công Nguyên trong khi tuyển dân còn lang thang trong đồng vắng. Vài thế kỷ sau đó, trong thời các quan xét, những luật này được tái hiện trong câu chuyện của Ru-tơ.

Vì nạn đói xảy ra, vợ chồng bà Na-ô-mi và hai con trai của họ phải di chuyển đến Mô-áp. Tại đó, hai con trai của Na-ô-mi kết hôn với hai thiếu nữ ngoại bang. Không bao lâu sau đó, chồng và hai con trai của Na-ô-mi đều chết. Khi cơn đói kém đã qua, Na-ô-mi và người con dâu Ru-tơ quyết định trở về quê hương Bét-le-hem. Cả hai phụ nữ này không chồng không con trở về quê với thập phần khó khăn trong buổi ban đầu.

Một ngày kia Na-ô-mi ra đồng mót lúa trong ruộng của Bô-ô. Những luật lệ từ sách Phục truyền được tuyển dân – mà đặc biệt là Bô-ô áp dụng trong thời điểm này. Đó là những bông lúa sót trong ruộng phải thuộc về những người cùng khốn, và thợ gặt không được lấy nó đi. Ru-tơ được ơn trước mặt Bô-ô, nên nàng được Bô-ô ban cho những ân huệ đặc biệt. Và câu chuyện tình duyên của hai người này đã có một kết thúc có hậu.

¹ Na-ô-mi có một người bà con bên chồng, người có quyền thế và giàu, về họ hàng Ê-li-mê-léc; tên người là Bô-ô.

² Ru-tơ, người Mô-áp, thưa cùng Na-ô-mi rằng: Xin để cho con đi ra ngoài ruộng, đặng mót gié lúa theo sau kẻ sẵn lòng cho con mót. Na-ô-mi đáp: Hỡi con, hãy đi đi. ³ Vậy, Ru-tơ đi theo sau các con gặt mà mót trong một ruộng kia. Té ra may cho nàng gặp sở đất của Bô-ô, về họ hàng Ê-li-mê-léc.

⁴ Và, nầy Bô-ô ở Bét-lê-hem đến, nói cùng các con gặt rằng: Nguyên Đức Giê-hô-va ở cùng các người! Chúng đáp: Nguyên Đức Giê-hô-va ban phước cho ông! ⁵ Đoạn, Bô-ô nói cùng đầy tớ coi sóc các con gặt rằng: Người gái trẻ nầy là con của ai? ⁶ Người đầy tớ coi sóc các con gặt đáp rằng: Ấy là người gái trẻ Mô-áp ở từ xứ Mô-áp trở về cùng Na-ô-mi; ⁷ nàng có nói cùng chúng tôi rằng: Xin cho phép tôi đi sau các con gặt mà mót và lượm nơi giữa các bó lúa. Nàng đã đến từ sáng, đứng mót cho đến bây giờ, trừ ra có nghỉ dưới chồi một chút. ⁸ Bô-ô nói cùng Ru-tơ rằng: Hỡi con gái ta, hãy nghe, chớ đi mót trong ruộng khác, và cũng đừng xa khỏi chỗ nầy. Hãy ở cùng các tớ gái ta; ⁹ xem người ta gặt trong ruộng ở nơi nào, thì hãy đi theo đó. Ta đã cấm các đầy tớ ta đừng đến nàng. Nếu có khát, hãy đi uống nước nơi bình của chúng sẽ múc cho.

¹⁰ Ru-tơ bèn sấp mình xuống dưới chân người, cúi đầu đến đất, mà thưa rằng: Vì duyên cớ nào tôi được ơn trước mặt ông, đến nỗi ông đoái xem tôi, vốn là một người ngoại bang? ¹¹ Bô-ô đáp: Người ta có thuật cho ta nghe mọi điều nàng đã làm cho mẹ chồng nàng, từ khi chồng nàng chết, và cách nào nàng đã lìa cha mẹ, xứ sở sanh của nàng, đặng đi đến một dân tộc mà nàng không biết trước. ¹² Nguyễn Đức Giê-hô-va báo đáp điều nàng đã làm; nàng đã đến núp dưới cánh Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên; cầu xin Ngài thương cho nàng cách trọn vẹn. ¹³ Nàng thưa rằng: Hỡi chúa! Chúa đã an ủi và giục lòng kẻ tôi tớ chúa, cầu chúa lấy lòng ân huệ đãi tôi, dẫu rằng tôi không đồng bực cùng các tớ gái chúa!

Ru-tơ 2:1-13

¹⁹ Bà gia nói: Ngày nay, con có mót ở đâu? Con có làm việc ở đâu? Phước cho người đã nhận tiếp con! Nàng nói cho bà gia mình hay mình có làm việc nơi chủ nào. Nàng nói: Người chủ của nơi tôi có làm việc ngày nay, tên là Bô-ô. ²⁰ Na-ô-mi đáp cùng dẫu mình rằng: Nguyễn Đức Giê-hô-va ban phước cho người, vì Ngài không dứt làm ơn cho kẻ sống và kẻ chết! Tiếp rằng: Người đó là bà con của chúng ta, vốn là trong những kẻ có quyền chuộc sản nghiệp ta lại.

Ru-tơ 2:19-20

⁹ Bấy giờ, Bô-ô nói cùng các trưởng lão và cả dân sự rằng: Ngày nay, các ông chứng kiến rằng tôi mua nơi tay Na-ô-mi mọi tài sản thuộc về Ê-li-mê-léc, về Ki-li-ôn, và về Mạc-lôn, ¹⁰ và cũng lấy Ru-tơ, người Mô-áp, vợ của Mạc-lôn, làm vợ tôi, đặng nối danh kẻ chết cho sản nghiệp người; hầu cho danh kẻ chết không mất khỏi giữa anh em mình và khỏi dân sự của thành người; ngày nay các ông làm chứng về điều đó. ¹¹ Cả dân sự hiện ở nơi cửa, và các trưởng lão, đều đáp rằng: Chúng tôi làm chứng điều đó. Nguyễn Đức Giê-hô-va làm cho người nữ vào nhà người giống như Ra-chên và Lê-a, là hai người đã dựng nên nhà Y-sơ-ra-ên! Hãy trở nên cường thịnh nơi Ép-ra-ta và làm cho nổi danh người trong Bết-lê-hem! ¹² Nguyễn con cháu người mà Đức Giê-hô-va sẽ ban cho người bởi người gái trẻ này, làm cho nhà người giống như nhà của Pha-rét, mà Tha-ma đã sanh cho Giu-đa!

¹³ Như vậy, Bô-ô lấy Ru-tơ làm vợ, người đi lại cùng nàng; Đức Giê-hô-va làm cho nàng được thọ thai và sanh một con trai. ¹⁴ Các người đàn bà nói cùng Na-ô-mi rằng: Đáng ngợi khen Đức Giê-hô-va chẳng từ chối cho bà một người có quyền chuộc lại; nguyện danh của người trở nên sang trọng nơi Y-sơ-ra-ên! ¹⁵ Nó sẽ an ủi lòng bà, dưỡng già bà; vì ấy là dẫu bà vẫn thương bà, đã sanh nó cho bà; nàng quý cho bà hơn bảy con trai. ¹⁶ Na-ô-mi bồng đứa trẻ, để vào lòng mình, và nuôi nó. ¹⁷ Những người nữ lân cận đặt tên cho nó là Ô-bết, mà rằng: Một đứa trai đã sanh cho Na-ô-mi. Ô-bết là cha của Y-sai, ông của Đa-vít.

Ru-tơ 4:9-17

Thật là một câu chuyện kỳ diệu minh họa cho lòng thương xót. Nhưng phước hạnh không dừng ở đó với Na-ô-mi và gia đình của bà. Từ tấm lòng nhân hậu thương xót của Bô-ô, một đứa trẻ được sinh ra. Đứa trẻ này dẫn đến vua Đa-vít. Và Chúa Giê-su, Cứu Chúa của chúng ta được sinh ra từ

dòng dõi Đa-vít! Một hành động thương xót đơn lẻ của Bô-ô đã dẫn đến một kết quả hết sức kỳ diệu trải qua nhiều hệ hệ.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bằng cách nào mà Bô-ô đã bày tỏ đức tin của ông trong cách ông giúp đỡ Ru-ơ và Na-ô-mi? Có ai là Bô-ô trong cuộc đời bạn không? Bạn có bao giờ trở thành Bô-ô cho một ai đó?

CHÚA GIÊ-SU: GƯƠNG MẪU CỦA SỰ THƯƠNG XỐT

Chúa Giê-su, gương mẫu của sự thương xót đã kể một câu chuyện về người Sa-ma-ri nhân lành. Câu chuyện đề cập đến một trong hai luật chính của Cựu Ước: yêu thương người lân cận như chính bản thân mình. Chúa Giê-su chỉ ra không phải các chức sắc tôn giáo của Do thái giáo, mà chính là một người Sa-ma-ri không thuộc trực hệ của tuyển dân đã áp dụng và sống theo luật pháp của Đức Chúa Trời.

²⁵ *Bấy giờ, một thầy dạy luật đứng dậy hỏi đặng thử Đức Chúa Giê-su rằng: Thưa thầy, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời?* ²⁶ *Ngài phán rằng: Trong luật pháp có chép điều gì? Người đọc gì trong đó?* ²⁷ *Thưa rằng: Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức, hết trí mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người; và yêu người lân cận như mình.*

²⁸ *Đức Chúa Giê-su phán rằng: Người đáp phải lắm; hãy làm điều đó, thì được sống.*

²⁹ *Song thầy ấy muốn xưng mình là công bình, nên thưa cùng Đức Chúa Giê-su rằng: Ai là người lân cận tôi?* ³⁰ *Đức Chúa Giê-su lại cất tiếng phán rằng: Có một người từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Giê-ri-cô, lâm vào tay kẻ cướp, nó giựt lột hết, đánh cho mình mấy bị thương rồi đi, để người đó nửa sống nửa chết.* ³¹ *Vả, gặp một thầy tế lễ đi xuống đường đó, thấy người ấy, thì đi qua khỏi.* ³² *Lại có một người Lê-vi cũng đến nơi, lại gần, thấy, rồi đi qua khỏi.* ³³ *Song có một người Sa-ma-ri đi đường, đến gần người đó, ngó thấy thì động lòng thương;* ³⁴ *bèn áp lại, lấy dầu và rượu xức chỗ bị thương, rồi rịt lại; đoạn, cho cỡi con vật mình đem đến nhà quán, mà săn sóc cho.* ³⁵ *Đến bữa sau, lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán, dặn rằng: Hãy săn sóc người này, nếu tốn hơn nữa, khi tôi trở về sẽ trả.* ³⁶ *Trong ba người đó, người tưởng ai là lân cận với kẻ bị cướp?* ³⁷ *Thầy dạy luật thưa rằng: Ấy là người đã lấy lòng thương xót đãi người. Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hãy đi, làm theo như vậy.*

Lu-ca 10:25-37

Từ câu chuyện này, Chúa Giê-su muốn nói với những môn đồ của Ngài phải bày tỏ lòng thương xót theo như luật Môi-se dạy với những người đang cần sự giúp đỡ. Trong suốt chức vụ của mình, Chúa Giê-su luôn nói đến lòng thương xót đối với những người khốn cùng. Ngày dạy các môn đồ hành động thương xót hiện nay của họ sẽ còn lại đến đời đời. Khi Chúa Giê-su tái lâm

Ngài sẽ tách biệt những người vâng lời Ngài với những ai không vâng lời. Phương cách mà chúng ta đối xử với những người khác chính là cách chúng ta đối xử với Chúa Giê-su.

³⁴ *Bấy giờ, vua sẽ phán cùng những kẻ ở bên hữu rằng: Hỡi các người được Cha ta ban phước, hãy đến mà nhận lấy nước thiên đàng đã sẵn sẵn cho các người từ khi dựng nên trời đất.* ³⁵ *Vì ta đói, các người đã cho ta ăn; ta khát, các người đã cho ta uống; ta là khách lạ, các người tiếp rước ta;* ³⁶ *ta trần truồng, các người mặc cho ta; ta đau, các người thăm ta; ta bị tù, các người viếng ta.* ³⁷ *Lúc ấy, người công bình sẽ thưa rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đói, mà cho ăn; hoặc khát, mà cho uống?* ³⁸ *Lại khi nào chúng tôi đã thấy Chúa là khách lạ mà tiếp rước; hoặc trần truồng mà mặc cho?* ³⁹ *Hay là khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đau, hoặc bị tù, mà đi thăm viếng Chúa?* ⁴⁰ *Vua sẽ trả lời rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, hễ các người đã làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn này của anh em ta, ấy là đã làm cho chính mình ta vậy.*

Ma-thi-ơ 25:34-40

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy diễn tả bằng lời của bạn: Có mối liên hệ nào giữa tình yêu dành cho Đức Chúa Trời và tình yêu dành cho người khác? Điều nào là khó khăn cho bạn khi phải bày tỏ tình yêu cho một ai đó cần sự thương xót?

CƠ ĐỐC NHÂN: TIẾP TỤC VỚI SỰ THƯƠNG XÓT

Cùng một nguyên tắc tương tự về sự thương xót được Đức Chúa Trời ban cho tuyển dân trong Cựu Ước, cũng được áp dụng cho các tín nhân trong Tân Ước. Sau sự chết và phục sinh của Chúa Giê-su, Gia-cơ là một người anh em của Chúa đã trở thành người lãnh đạo hội thánh ở Giê-ru-sa-lem và ông viết một lá thư gửi đến các hội thánh. Trong thư tác giả đề cập đến phương cách để sống giống như Chúa Giê-su. Nội dung của lá thư này vẫn còn được áp dụng trong mọi thời đại.

²² *Hãy làm theo lời, chớ lấy nghe làm đủ mà lừa dối mình.* ²³ *Vì, nếu có kẻ nghe lời mà không làm theo, thì khác nào người kia soi mặt mình trong gương,* ²⁴ *thấy rồi thì đi, liền quên mặt ra thế nào.* ²⁵ *Nhưng kẻ nào xét kỹ luật pháp trọn vẹn, là luật pháp về sự tự do, lại bền lòng suy gẫm lấy, chẳng phải nghe rồi quên đi, nhưng hết lòng giữ theo phép tắc nó, thì kẻ đó sẽ tìm được phước trong sự mình vâng lời.*

²⁶ *Nhược bằng có ai tưởng mình là tin đạo mà không cầm giữ lưỡi mình, nhưng lại lừa dối lòng mình, thì sự tin đạo của người hạng ấy là vô ích.* ²⁷ *Sự tin đạo thanh sạch không vết, trước mặt Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, là: thăm viếng kẻ mồ côi, người góa bụa trong cơn khốn khó của họ, và giữ lấy mình cho khỏi sự ô uế của thế gian.*

2.

¹ *Hỡi anh em, anh em đã tin đến Đức Chúa Giê-su Christ, là Chúa vinh hiển chúng ta, thì chớ có tây vị người nào.* ² *Giả sử có người đeo nhẫn vàng, mặc áo đẹp, vào nơi hội anh em, lại có người*

nghèo, quần áo rách rưới, cũng vào nữa; ³ nếu anh em ngó kẻ mặc áo đẹp, mà nói rằng: Mời ngồi đây, là chỗ tử tế; lại nói với người nghèo rằng: Hãy đứng đó, hoặc ngồi dưới bệ chân ta, ⁴ thế có phải anh em tự mình phân biệt ra và lấy ý xấu mà xét đoán không?

Gia cơ 1:22 - 2:4

¹² Hãy nói và làm dường như phải chịu luật pháp tự do đoán xét mình. ¹³ Sự đoán xét không thương xót kẻ chẳng làm sự thương xót; nhưng sự thương xót thắng sự đoán xét.

Gia cơ 2:12-13

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Sứ đồ Gia-cơ dạy chúng ta phải có hành động và thái độ như thế nào trong phần Kinh Thánh trên? Bạn áp dụng và phát triển thái độ đó bằng cách nào? Giữa thái độ và hành động của bạn có mối quan hệ gì?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Quan điểm của chúng ta về sự nghèo khổ và những bất công trong thế giới? Hãy bắt đầu với chính Đức Chúa Trời. Ngài bày tỏ lòng thương xót đối với con người bằng cách sai Chúa Giê-su đến thế gian đền tội chết thay cho chúng ta mặc dù chúng ta không xứng đáng. Xuyên qua lịch sử tuyền dân, chúng ta ngạc nhiên về sự thương xót của TRỜI dành cho họ, khi Ngài giải cứu họ khỏi kẻ thù và cung ứng cho họ mọi nhu cầu. Khuôn mẫu này cũng xảy ra trên mỗi cuộc đời chúng ta.

Đức Chúa Trời ban luật pháp cho tuyền dân Israel. Ngài chỉ dẫn họ bày tỏ lòng thương xót với người khác và khách lạ. Câu chuyện về Ru-tơ là một minh họa tuyệt vời cho bài học này. Và đến Chúa Giê-su, Ngài là tấm gương cho tất cả chúng ta về lòng thương xót. Ngài kêu gọi chúng ta sống giống như Ngài. Đây không chỉ là một mệnh lệnh bắt buộc, nhưng là tình yêu của Đức Chúa Trời thuyết phục và tuôn chảy từ trong lòng chúng ta. Tâm trí và tấm lòng của chúng ta cần hòa hợp, cộng hưởng với nhau để bày tỏ ra lòng thương xót cho tha nhân.

SUY NGHĨ GIÓNG NGÀI

Chương 9

CHỨC VỤ QUẢN LÝ

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Sự kêu gọi của Đức Chúa Trời dành cho đời sống tôi là gì?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin rằng mọi điều tôi đang có là thuộc về Đức Chúa Trời

CÂU CHÌA KHÓA

*Đất và muôn vật trên đất,
Thế gian và những kẻ ở trong đó, đều thuộc về Đức Giê-hô-va.
Vì Ngài đã lập đất trên các biển,
Và đặt nó vững trên các nước lớn.*

Thi thiên 24:1-2

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Trong chương 7 chúng ta học cách nhìn xem người khác bằng cái nhìn của Đức Chúa Trời – xuyên qua đôi mắt của tình yêu. Trong chương 8 chúng ta sẽ học cách đối xử với người khác theo cách mà Đức Chúa Trời đối xử với họ. Và trong chương 9, chúng ta sẽ công bố rằng mọi thứ chúng ta có là thuộc về Đức Chúa Trời. Ba chương sách với ba chủ đề căn bản này liên kết với nhau. Chúng ta có khả năng dâng hiến chính mình để phục vụ người khác khi họ đang có một nhu cầu nào đó vì tin rằng những gì chúng ta có là thuộc về TRỜI. Chúng ta tin Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh tốt lành và chân thật. Ngài có một chương trình tốt đẹp cho những ai bước vào trong mối quan hệ gần gũi với Ngài. Họ sẽ trở thành những quản gia trung tín trong nhà Ngài. Trong chương này các bạn sẽ học về:

1. Đức Chúa Trời là Chủ nhân của mọi tạo vật.

2. Dân sự của Đức Chúa Trời là những nhà quản lý đối với:

- Con cái của họ

-Tiền bạc của họ

-Nhà cửa và sự tiếp khách của họ

-Thân thể của họ

-Tất cả những gì họ làm

ĐỨC CHÚA TRỜI LÀ CHỦ NHÂN

Các chương sách trong Thi thiên là những: bài ca thờ phượng, bài thơ tôn vinh Đức Chúa Trời, câu chuyện kỳ diệu về sự vĩ đại và tốt lành của Ngài. Các trước giả Thi thiên nhận thức sâu sắc về TRỜI, trong khi chúng ta vẫn còn non nớt trong vốn tri thức về Ngài. Hai chương sách của Thi thiên sau đây giúp chúng ta sáng tỏ về Đấng sáng tạo và quyền sở hữu của Ngài. Nó cũng nhắc chúng ta phải quản lý tốt những gì TRỜI giao phó vào tay chúng ta.

¹ *Đất và muôn vật trên đất,*

Thế gian và những kẻ ở trong đó, đều thuộc về Đức Giê-hô-va.

² *Vì Ngài đã lập đất trên các biển,*

Và đặt nó vững trên các nước lớn.

Thi thiên 24:1-2

⁹ *Ta sẽ không bắt bò đực nơi nhà người,*

Cũng chẳng lấy dê đực trong bầy người;

¹⁰ *Vì hết thảy thú rừng đều thuộc về ta,*

Các bầy súc vật tại trên ngàn núi cũng vậy.

¹¹ *Ta biết hết các chim của núi.*

Mọi vật hay động trong đồng ruộng thuộc về ta.

¹² *Nếu ta đói, ta chẳng nói cho người hay;*

Vì thế gian và muôn vật ở trong, đều thuộc về ta.

Thi thiên 50:9-12

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Nếu Đức Chúa Trời không cần bất cứ điều gì từ chúng ta, vậy tại sao chúng ta được truyền bảo phải dâng hiến? Nói một cách khác – tại sao TRỜI muốn (cần) tiền của chúng ta?

DÂN SỰ CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI LÀ NHỮNG NHÀ QUẢN LÝ

Đức Chúa Trời là Đấng sáng tạo và là Chủ nhân của mọi tạo vật. Làm thế nào chúng ta là con người có thể hòa hợp với Ngài trong trật tự của sự sáng tạo? Câu chuyện dụ ngôn sau đây giúp chúng ta hiểu rõ vai trò của người quản lý. Quản gia – người đầy tớ phải là người biết cách làm lợi ra những gì người chủ giao phó vào tay mình.

¹⁴ Và, nước thiên đàng sẽ giống như một người kia, khi đi đường xa, gọi các đầy tớ mà giao của cải mình. ¹⁵ Chủ đó cho người này năm ta-lâng, người kia hai, người khác một, tùy theo tài mỗi người; đoạn, chủ lên đường. ¹⁶ Tức thì, người đã nhận năm ta-lâng đi làm lợi ra, và được năm ta-lâng khác. ¹⁷ Người đã nhận hai ta-lâng cũng vậy, làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. ¹⁸ Song người chỉ nhận một thì đi đào lỗ dưới đất mà giấu tiền của chủ.

¹⁹ Cách lâu ngày, chủ của những đầy tớ ấy trở về khiến họ tính số. ²⁰ Người đã nhận năm ta-lâng bèn đến, đem năm ta-lâng khác nữa, và thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi năm ta-lâng; đây này, tôi làm lợi ra được năm ta-lâng nữa. ²¹ Chủ nói với người rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa ngươi. ²² Người đã nhận hai ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi hai ta-lâng; đây này, tôi đã làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. ²³ Chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa ngươi. ²⁴ Người chỉ nhận một ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, tôi biết chúa là người nghiêm nhặt, gặt trong chỗ mình không gieo, lượm lật trong chỗ mình không rải ra; ²⁵ nên tôi sợ mà đi giấu ta-lâng của chúa ở dưới đất; đây này, vật của chúa xin trả cho chúa. ²⁶ Song chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ dữ và biếng nhác kia, ngươi biết ta gặt trong chỗ ta không gieo, và lượm lật trong chỗ ta không rải ra; ²⁷ vậy thì ngươi phải đưa bạc của ta lại cho người buôn bạc, rồi khi ta trở về, sẽ lấy vốn và lời. ²⁸ Vậy, các ngươi hãy lấy ta-lâng của người này mà cho kẻ có mưu ta-lâng. ²⁹ Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ dư dật; nhưng kẻ nào không có, thì cũng cất luôn điều họ đã có nữa. ³⁰ Còn tên đầy tớ vô ích đó, hãy quăng nó ra ngoài là chỗ tối tăm, ở đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.

Ma-thi-ơ 15:24-30

CHỨC VỤ QUẢN GIA TRÊN CON CÁI

An-ne là một phụ nữ khao khát được sinh con (đọc 1 Sa-mu-ên). Bà đến trong hiện diện của Đức Chúa Trời giải bày nỗi lòng của mình trong dòng nước mắt. Và TRỜI đã nhậm lời cầu xin của người phụ nữ đáng thương này. Câu chuyện của An-ne minh họa một lẽ thật: Con cái của chúng ta thuộc về Đức Chúa Trời. Ngài ban con cái cho chúng ta để nuôi dưỡng và dạy dỗ nó, nhưng

xét cho cùng: chúng nó thuộc về Đức Chúa Trời không phải thuộc về chúng ta. Chúng nó tồn tại cho mục đích của TRỜI, không phải cho chúng ta.

⁹ Sau khi người ta đã ăn uống tại Si-lô rồi, An-ne bèn đứng dậy; lúc ấy Hê-li, thấy tế lễ, đương ngồi trên một cái ghế gần bên cửa của đền Đức Giê-hô-va. ¹⁰ An-ne lấy làm sầu khổ trong lòng, vừa cầu khẩn Đức Giê-hô-va, vừa tuôn tràn giọt lệ. ¹¹ Nàng hứa nguyện rằng: Ôi, Đức Giê-hô-va của vạn quân, nếu Ngài đoái xem nỗi sầu khổ của con đòi Ngài, nhớ lại nó chẳng quên, và ban cho con đòi Ngài một đứa trai, thì tôi sẽ phú dâng nó trọn đời cho Đức Giê-hô-va, và dao cạo sẽ chẳng đưa ngang qua đầu nó. ¹² Vì nàng cầu nguyện lâu dài trước mặt Đức Giê-hô-va, Hê-li chăm xem miệng nàng; ¹³ và, An-ne nói trong lòng, chỉ nhóp nhép miệng mà thôi, không có ai nghe tiếng nàng; nên Hê-li tưởng nàng say, ¹⁴ bèn hỏi rằng: Chừng nào nàng mới hết say? Hãy đi giã rượu đi. ¹⁵ An-ne thưa rằng: Chẳng phải vậy, chúa; tôi vốn một đàn bà có lòng buồn bực, chẳng uống rượu hay là vật gì uống say; nhưng tôi giải bày lòng tôi ra trước mặt Đức Giê-hô-va. ¹⁶ Chớ tưởng con đòi của ông là một người đàn bà gian ác; vì nỗi đau đớn và ưu phiền quá độ của tôi bắt tôi phải nói đến bây giờ. ¹⁷ Hê-li bèn tiếp rằng: Hãy đi bình yên, nguyện Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên nhậm lời nàng đã cầu xin cùng Ngài! ¹⁸ Nàng thưa rằng: Nguyện con đòi ông được ơn trước mắt ông! Đoạn, người nữ lui ra, ăn, và nét mặt nàng chẳng còn ra ưu sầu nữa.

¹⁹ Qua ngày sau, vợ chồng dậy sớm, thờ lạy trước mặt Đức Giê-hô-va, đoạn trở về nhà mình tại Ra-ma. Ên-ca-na ăn ở cùng An-ne, là vợ mình; Đức Giê-hô-va bèn nhớ đến nàng. ²⁰ Đương trong năm, An-ne thọ thai và sanh một con trai, đặt tên là Sa-mu-ên, mà nói rằng: Tôi đã cầu xin nó nơi Đức Giê-hô-va.

²¹ Ên-ca-na, chồng nàng, và cả nhà người đi lên dâng dâng cho Đức Giê-hô-va của lễ hằng năm và làm xong sự hứa nguyện mình. ²² Nhưng An-ne không đi lên, vì nói cùng chồng rằng: Khi đứa trẻ dứt sữa, tôi sẽ dẫn nó lên, để nó ra mắt Đức Giê-hô-va, và ở đó luôn luôn. ²³ Ên-ca-na, chồng nàng, đáp rằng: Hãy làm theo ý nàng cho là phải, ở lại đây cho đến chừng nàng dứt sữa nó. Chớ nguyện Đức Giê-hô-va làm ứng nghiệm lời hứa của Ngài! Vậy, nàng ở lại nhà, cho con bú đến lúc dứt sữa. ²⁴ Vừa khi dứt sữa, nàng bèn dẫn nó theo mình đến đền của Đức Giê-hô-va tại Si-lô, cùng đem theo ba con bò đực, một ê-pha bột mì, và một bầu rượu. Đứa trẻ hãy còn nhỏ lắm. ²⁵ Họ giết con bò đực, rồi dẫn đứa trẻ đến Hê-li. ²⁶ Nàng bèn nói cùng người rằng: Xin lỗi, chúa! Xưa có người đàn bà đứng tại đây, gần bên ông, dâng cầu khẩn Đức Giê-hô-va; tôi chỉ sanh mạng ông mà thề rằng tôi là người đó. ²⁷ Ấy vì đứa trẻ này mà tôi cầu nguyện. Đức Giê-hô-va đã nhậm lời tôi đã cầu xin cùng Ngài. ²⁸ Vì vậy, tôi cũng dâng nó cho Đức Giê-hô-va; tôi cho Đức Giê-hô-va mượn nó trọn đời nó. Đoạn mẹ con đều thờ lạy tại đó trước mặt Đức Giê-hô-va.

1 Sa-mu-ên 1:9-28

¹⁸ Còn Sa-mu-ên phục sự trước mặt Đức Giê-hô-va. Người hãy còn thơ ấu, thắt lưng một cái ê-phốt bằng vải gai. ¹⁹ Mỗi năm, mẹ người may cho một cái áo dài nhỏ, đem ban cho người trong khi đi lên với chồng dâng dâng của lễ hằng năm. ²⁰ Hê-li chúc phước cho Ên-ca-na và vợ người, rằng: Cầu xin Đức Giê-hô-va ban cho người những con cái bởi người nữ này, để đổi lấy đứa mà nàng đã cầu nơi Đức Giê-hô-va! Vợ chồng bèn trở về nhà mình. ²¹ Đức Giê-hô-va đoái xem An-ne: nàng thọ thai và sanh ba con trai và hai con gái, còn gã trai trẻ Sa-mu-ên khôn lớn trước mặt Đức Giê-hô-va.

CHỨC VỤ QUẢN LÝ TIỀN BẠC

Đối với một số người thì “đồng tiền liền khúc ruột”. Họ cứ nắm giữ tiền bạc, rất khó để họ ban ra. Giữ thật chặt những gì bạn kiếm được không phải là một thói quen tốt. Trong thời kỳ của tiên tri Ma-la-chi, tuyển dân Israel đã thất bại trong việc dâng hiến một phần mười và các của dâng. Trong sách Ma-la-chi, Đức Chúa Trời cho phép tuyển dân “thử” Ngài. Đây là lần duy nhất trong Kinh Thánh, họ được phép “thử” TRỜI. Phép THỬ (TEST) này là: Hãy dâng cho Đức Chúa Trời những gì Ngài truyền bảo, và rồi nhìn xem điều gì sẽ xảy ra.

⁶ Vì ta là Đức Giê-hô-va, ta không hề thay đổi; bởi cơ đó, các ngươi là con trai Gia-cốp, chẳng bị diệt vong.

⁷ Từ những ngày tổ phụ các ngươi, các ngươi đã xây bỏ luật lệ ta và không vâng giữ. Hãy trở lại cùng ta, thì ta sẽ trở lại cùng các ngươi, Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy. Nhưng các ngươi nói rằng: Bởi đâu chúng tôi sẽ trở lại? ⁸ Người ta có thể ăn trộm Đức Chúa Trời sao? Mà các ngươi ăn trộm ta. Các ngươi nói rằng; Chúng tôi ăn trộm Chúa ở đâu? Các ngươi đã ăn trộm trong các phần mười và trong các của dâng.

⁹ Các ngươi bị rửa sạch, vì các ngươi, thấy cả nước, đều ăn trộm ta. ¹⁰ Các ngươi hãy đem hết thấy phần mười vào kho, hầu cho có lương thực trong nhà ta; và từ nay các ngươi khá lấy điều này mà thử ta, Đức Giê-hô-va vạn quân phán, xem ta có mở các cửa sổ trên trời cho các ngươi, đổ phước xuống cho các ngươi đến nỗi không chỗ chứa chăng! ¹¹ Ta sẽ vì các ngươi ngăn cấm kẻ cắn nuốt, nó sẽ không phá hại bông trái của đất các ngươi; và những cây nho các ngươi trong đồng ruộng cũng sẽ không rụng trái trước khi đến mùa, Đức Giê-hô-va phán vậy. ¹² Mọi nước sẽ xưng các ngươi là có phước, vì các ngươi sẽ là đất vui thích, Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy.

Ma-la-chi 3:6-12

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn nghĩ thế nào về một “quản gia tốt” trong những chương sách bạn đã đọc? Tại sao TRỜI ban thưởng cho những quản gia mà biết quản lý tốt nguồn tài nguyên của Ngài?

Bởi vì mọi thứ chúng ta có đều đến từ Đức Chúa Trời. Vì vậy nên khi chúng ta thất bại trong việc dâng nộp lại cho TRỜI những gì thuộc về Ngài, lúc đó Đức Chúa Trời phán rằng chúng ta đã ăn trộm của Ngài. “Ăn trộm của Đức Chúa Trời” – đây là một cụm từ mạnh mẽ được sử dụng trong sách Ma-la-chi. Một quản gia tốt phải là một người không chỉ quản lý tốt tiền bạc của mình mà còn quản lý tốt mọi nguồn tài nguyên khác từ Đức Chúa Trời giao phó.

Hãy nghe Chúa Giê-su dạy:

¹⁰ Ai trung tín trong việc rất nhỏ, cũng trung tín trong việc lớn; ai bất nghĩa trong việc rất nhỏ, cũng bất nghĩa trong việc lớn. ¹¹ Vậy nếu các người không trung tín về của bất nghĩa, có ai đem của thật giao cho các người? ¹² Nếu các người không trung tín về của người khác, ai sẽ cho các người được của riêng mình? ¹³ Không có đầy tớ nào làm tôi hai chủ được; vì sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hay là hiệp với chủ này mà khinh dể chủ kia. Các người không có thể đã làm tôi Đức Chúa Trời, lại làm tôi Ma-môn nữa.

¹⁴ Người Pha-ri-si là kẻ ham tiền tài, nghe mọi điều đó, bèn chê cười Ngài. ¹⁵ Ngài phán cùng họ rằng: Các người làm bộ công bình qua mặt người ta, song Đức Chúa Trời biết lòng các người; vì sự người ta tôn trọng là sự góm ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời.

Lu-ca 16:10-15

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy nêu ra sự tương phản giữa một người yêu mến tiền bạc và một người yêu mến Đức Chúa Trời? Sự khác biệt thực tiễn có thể trông thấy được giữa hai lối sống này là gì?

Sự tương phản trong cách dâng hiến của người Pha-ri-si (hay của những người giàu có khác) và góa phụ trong câu chuyện sau đây là bài học cho chúng ta. Người góa phụ nghèo khó này không giữ lại tiền bạc cho chính mình, nhưng bà đã dâng tất cả những gì mình có cho vương quốc của Đức Chúa Trời.

⁴¹ Đức Chúa Giê-su ngồi đối ngang cái rương đựng tiền dâng, coi dân chúng bỏ tiền vào thế nào. ⁴² Có lắm người giàu bỏ nhiều tiền; cũng có một mụ góa phụ nghèo kia đến bỏ hai đồng tiền ăn một phần tư xu. ⁴³ Ngài bèn kêu môn đồ mà phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, mụ góa phụ nghèo này đã bỏ tiền vào rương nhiều hơn hết thấy những người đã bỏ vào. ⁴⁴ Vì mọi kẻ khác lấy của dư mình bỏ vào, còn mụ này nghèo cực lắm, đã bỏ hết của mình có, là hết của có để nuôi mình.

Mác 12:41-44

QUẢN LÝ NHÀ CỬA VÀ BÀY TỎ LÒNG HIẾU KHÁCH

Sự hiếu khách là một nét văn hóa đẹp trong Cựu Ước được tuyển dân Y-sơ-ra-ên và những dân tộc khác tuân giữ.

Ê-li đã sống trong suốt 7 năm hạn hán trong một khu vực mà nhiều người bị khan hiếm lương thực trầm trọng. Đức Chúa Trời sai phái vị tiên tri đến vùng biên giới của Israel, vào trong nhà một góa phụ người ngoại bang để nhận thức ăn. Câu chuyện sau đây cho chúng ta thấy kết quả kỳ diệu của lòng hiếu khách và quyền năng cung ứng của TRỜI với người thuộc về Ngài trong một hoàn cảnh khó khăn.

⁷ Nhưng trong ít lâu, thì khe bị khô, vì trong xứ không có mưa.

⁸ Bảy giờ, có lời của Đức Giê-hô-va phán dạy Ê-li rằng: ⁹ Hãy chỗi dậy, đi đến Sa-rép-ta, thành thuộc về Si-đôn, và ở tại đó; kìa, ta đã truyền cho một người góa-bụa ở thành ấy lo nuôi người.

¹⁰ Vậy, người đứng dậy đi đến Sa-rép-ta. Khi đến cửa thành, người thấy một người đàn-bà góa lượm củi, bèn kêu mà nói rằng: Ta xin người hãy đi múc một chút nước trong bình để cho ta uống. ¹¹ Nàng bèn đi múc nước. Nhưng người kêu lại và nói với nàng rằng: Cũng hãy đem trong tay người cho ta một miếng bánh nữa. ¹² Nàng đáp: Tôi chỉ mạng sống của Giê-hô-va Đức Chúa Trời của ông mà thôi, tôi không có bánh, chỉ có một nắm bột trong vò và một chút dầu trong bình; nầy tôi lượm hai khúc củi, đoan về nấu dọn cho tôi và con trai tôi; khi ăn rồi, chúng tôi sẽ chết. ¹³ Nhưng Ê-li tiếp rằng: Chớ sợ chi, hãy trở về làm y như người đã nói; song trước hãy dùng bột ấy làm cho ta một cái bánh nhỏ, rồi đem ra cho ta; kế sau người sẽ làm cho người và cho con trai người. ¹⁴ Vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên phán như vậy: Bột sẽ không hết trong vò, và dầu sẽ không thiếu trong bình, cho đến ngày Đức Giê-hô-va giáng mưa xuống đất. ¹⁵ Vậy, nàng đi và làm theo điều Ê-li nói. Nàng và nhà nàng, luôn với Ê-li ăn trong lâu ngày. ¹⁶ Bột chẳng hết trong vò, dầu không thiếu trong bình, y như lời Đức Giê-hô-va đã cậy miệng Ê-li mà phán ra.

1 Các vua 17: 7-16

Ngôi nhà của chúng ta lớn hay nhỏ, tiện nghi hay thiếu tiện nghi không thành vấn đề khi chúng ta mở cửa để tiếp khách, vì nó vốn thuộc về Đức Chúa Trời. Kinh Thánh nói gì về điều này?

Hãy cung cấp sự cần dùng cho các thánh đồ; hãy ân cần tiếp khách.

Rô-ma 12:13

Chớ quên sự tiếp khách; có khi kẻ làm điều đó, đã tiếp đãi thiên sứ mà không biết.

Hê-bơ-rơ 13:2

Người này người khác phải tiếp đãi nhau, chớ có cần rần.

1 Phi-e-rơ 4:9

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Tại sao chúng ta được khuyến khích phải thực hành sự tiếp đãi khách? Tại sao sự tiếp đãi khách là quan trọng đối với Đức Chúa Trời? Khi nào bạn được tiếp đãi trong sự trân trọng? Bạn có tiếp đãi ai trong tình yêu của Đức Chúa Trời?

QUẢN LÝ THÂN THỂ CHÚNG TA

Phao-lô khuyến cáo các thuộc viên của hội thánh Cô-rinh-tô phải tôn trọng Đức Chúa Trời bằng cách quý trọng thân thể của họ. Tại sao? Bởi vì thân thể của chúng ta thuộc về TRỜI. Nó cũng

giống như các nguồn tài nguyên khác TRỜI giao phó cho chúng ta. Hãy nhớ rằng chúng ta là những người quản lý chứ không phải là ông chủ - ngay cả với thân thể của chúng ta.

¹³ *Đồ ăn vì bụng, bụng vì đồ ăn, Đức Chúa Trời sẽ hủy hoại cái nọ và cái kia. Nhưng thân thể chẳng phải vì sự dâm dục đâu, bèn là vì Chúa, và Chúa vì thân thể;* ¹⁴ *và Đức Chúa Trời là Đấng đã khiến Chúa sống lại, cũng sẽ lấy quyền phép mình khiến chúng ta sống lại nữa.*

¹⁵ *Anh em há chẳng biết thân thể mình là chi thể của Đấng Christ sao? Vậy thì mình có nên lấy chi thể của Đấng Christ mà làm thành chi thể của điểm đĩ chăng? Đức Chúa Trời nào nỡ vậy!* ¹⁶ *Anh em há chẳng biết người nào kết hiệp với điểm đĩ, thì trở nên một xác với nó sao? Vì có chép rằng: Hai người sẽ đồng nên một thịt.*

¹⁷ *Còn ai kết hiệp với Chúa thì trở nên một tánh thiêng liêng cùng Ngài.* ¹⁸ *Hãy tránh sự dâm dục. Mặc dầu người ta phạm tội gì, tội ấy còn là ngoài thân thể; nhưng kẻ buông mình vào sự dâm dục, thì phạm đến chính thân thể mình.*

¹⁹ *Anh em há chẳng biết rằng thân thể mình là đền thờ của Đức Thánh Linh đang ngự trong anh em, là Đấng mà anh em đã nhận bởi Đức Chúa Trời, và anh em chẳng phải thuộc về chính mình sao?* ²⁰ *Vì chưng anh em đã được chuộc bằng giá cao rồi. Vậy, hãy lấy thân thể mình làm sáng danh Đức Chúa Trời.*

1 Cô-rin-tô 6:13-20

QUẢN LÝ TRÊN TẤT CẢ NHỮNG GÌ CHÚNG TA LÀM

Thi thiên 24 công bố Đức Chúa Trời là Chủ nhân của tất cả mọi tạo vật. Chúng ta không bao giờ có vị trí của chủ nhân – chúng ta chỉ là những người quản lý trên gia đình, tiền bạc, nhà cửa, xe cộ... và mọi việc tay chúng ta làm. Chúng ta làm chức vụ quản gia trên tất cả những điều đó vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

²³ *Mọi sự đều có phép làm nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều làm gương tốt.* ²⁴ *Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác.*

1 Cô-rin-tô 10:23-24

Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm. Đừng làm gương xấu cho người Giu-đa, người Gô-réc, hay là Hội thánh của Đức Chúa Trời; hãy như tôi gắng sức đẹp lòng mọi người trong mọi việc, chẳng tìm ích lợi riêng cho mình, nhưng cho phần nhiều người, để họ được cứu.

Hãy bắt chước tôi, cũng như chính mình tôi bắt chước Đấng Christ vậy.

1 Cô-rin-tô 10:31 – 11:1

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy viết ra một danh sách những điều (lĩnh vực) mà Đức Chúa Trời giao phó cho bạn để thực hiện chức năng quản lý? Bạn đang quản lý những điều này như thế nào? Làm thế nào bạn có thể cải thiện tốt hơn chức vụ quản gia của bạn?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Bài học về chức vụ quản lý sẽ tạo nên điều khác biệt trong cuộc sống của chúng ta khi chúng ta đi từ những hiểu biết non trẻ đến sự đầy đủ trong lẽ thật của Đức Chúa Trời. TRỜI là Chủ nhân của tất cả mọi điều trong cuộc đời và trong thế giới của chúng ta. Khi chúng ta đặt sự tin cậy vào lẽ thật này, chúng ta đã sẵn sàng cho chức vụ quản lý. TRỜI mời gọi chúng ta quản lý tốt mọi thứ thuộc về Ngài theo đúng mục đích của Ngài. Khi làm tốt chức vụ quản gia, chúng ta thoát khỏi những rắc rối về tham vọng quyền làm chủ và bước vào một đời sống được TRỜI ban phước.

SUY NGHĨ GIỐNG NGÀI

Chương 10

CÔI ĐÒI ĐÒI

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Điều gì sẽ xảy ra trong tương lai?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tin có thiên đàng và địa ngục. Chúa Giê-su sẽ trở lại địa cầu lần thứ hai để phán xét tất cả mọi người và thành lập vương quốc đời đời của Ngài.

CÂU CHÌA KHÓA

¹ Lòng các ngươi chớ hề bối rối; hãy tin Đức Chúa Trời, cũng hãy tin ta nữa. ² Trong nhà Cha ta có nhiều chỗ ở; bằng chẳng vậy, ta đã nói cho các ngươi rồi. Ta đi sắm sẵn cho các ngươi một chỗ.

Giăng 14:1-2

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Chúng ta đã đi qua 9 chương đầu tiên với những niềm tin căn bản. Bây giờ chương thứ 10 sẽ là một chủ đề quan trọng: ĐỜI SỐNG SAU KHI CHẾT? Được sống đời đời với Đức Chúa Trời là tiêu điểm của bài học chúng ta. TRỜI muốn phục hồi kế hoạch ban đầu với con người trong vườn Ê-đen. Chỉ có một phương cách duy nhất cho điều này là thông qua Chúa Giê-su. Tất cả những ai nhờ Đấng Christ mà được phục hòa với Đức Chúa Trời, sẽ trở nên một tạo vật mới trong một bản sắc mới để thừa hưởng vương quốc của TRỜI. Là Cơ đốc nhân chúng ta không chỉ nhận lãnh sự sống phong phú trong thời hiện tại mà còn được ở với Đức Chúa Trời trong trời mới và đất mới.

Những phần Kinh Thánh sau đây sẽ bày tỏ cuộc hành trình đến tương lai của chúng ta:

- Cuối cùng của sự sống.
- Giai đoạn trung gian.
- Sự phục sinh.
- Sự tái lâm của Đấng Christ.
- Trời mới và đất mới.

CUỐI CÙNG CỦA SỰ SỐNG

Các trước giả của Cựu ước không đề cập nhiều về đời sau bằng các trước giả Tân ước. Tiên tri Ê-li được cất lên trời trong một cơn gió lốc và không hề thấy sự chết. Ê-li là một trong ba người được Kinh Thánh ghi lại là được cất lên. Người thứ hai là Hê-nóc (đọc Sáng thế ký 5:21-24). Và người thứ ba là Chúa Giê-su sau khi Ngài phục sinh. Trải nghiệm của từng cá nhân chúng ta thì rất khác biệt trong lúc đối diện gần kề với sự chết. Chúng ta sẽ nhìn vào những lời hứa chờ đợi chúng ta ở phía bên kia trong cõi đời đời.

⁵ Các môn đồ của những tiên tri ở tại Giê-ri-cô đến gần Ê-li-sê, nói với người rằng: Anh có biết rằng ngày nay Đức Giê-hô-va sẽ cất thầy của anh lên khỏi anh chăng? Người đáp: Phải, ta biết; các ngươi hãy làm thinh đi! ⁶ Ê-li nói với người rằng: Ta xin ngươi hãy ở đây, vì Đức Giê-hô-va sai ta đi đến Giô-đanh. Ê-li-sê thưa rằng: Tôi chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống và chỉ mạng sống thầy mà thề rằng, tôi chẳng hề lìa khỏi thầy. Như vậy, hai người cứ đi với nhau.

⁷ Có năm mươi người trong các môn đồ của những tiên tri đi theo, đứng cách xa, đối ngang Giô-đanh; còn Ê-li và Ê-li-sê đứng lại tại mé sông. ⁸ Ê-li bèn lấy áo toi mình, cuốn lại, đập trên nước; nước bèn rẽ ra hai bên, và hai người đều đi ngang qua trên đất khô.

⁹ Khi đi qua rồi, Ê-li nói với Ê-li-sê rằng: Hãy xin điều người muốn ta làm cho người, trước khi ta được cất lên khỏi người. Ê-li-sê thưa rằng: Nguyên xin thần của thầy cảm động tôi được bội phần. ¹⁰ Ê-li nói với người rằng: Người cầu xin một sự khó. Song nếu người thấy ta lúc ta được cất lên khỏi người, ắt sẽ được như lời; bằng chẳng, thì không được.

¹¹ Hai người cứ vừa đi vừa nói với nhau, kìa, có một cái xe lửa và ngựa lửa phân rẽ hai người; Ê-li lên trời trong một cơn gió lốc. ¹² Ê-li-sê nhìn thấy, bèn la lên rằng: Cha tôi ôi! Cha tôi ôi! Là xe và lính kỵ của Y-sơ-ra-ên! Đoạn, Ê-li-sê không còn thấy người nữa; rồi người nắm áo mình xé ra làm hai mảnh.

¹³ Ê-li-sê bèn lấy cái áo toi đã ở nơi mình Ê-li rơi xuống, trở về, đứng tại trên mé Giô-đanh. ¹⁴ Người lấy cái áo toi đã ở nơi mình Ê-li rơi xuống, đập nước, và nói rằng: Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Ê-li ở đâu? Khi người đã đập nước rồi, nước bèn rẽ ra hai bên, và Ê-li-sê đi ngang qua.

¹⁵ Khi các môn đồ của những tiên tri ở Giê-ri-cô đối ngang Giô-đanh, thấy Ê-li-sê, thì nói rằng: Thần Ê-li đổ trên Ê-li-sê. Họ đến đón người, sấp mình xuống đất trước mặt người, ¹⁶ và nói với người rằng: Tại đây, giữa các tôi tớ thầy, có năm mươi người mạnh dạn; hãy cho phép họ đi tìm chủ thầy; có lẽ Thần của Đức Giê-hô-va đem người đi, ném trên núi nào hay là trong trứng nào chẳng? Ê-li-sê đáp: Chớ sai họ đi. ¹⁷ Nhưng chúng nài ép người, đến nỗi người xấu hổ, bèn nói rằng: Hãy sai họ đi đi. Chúng liền sai năm mươi người tìm Ê-li trong ba ngày, mà tìm chẳng được. ¹⁸ Chúng trở về, Ê-li-sê vẫn ở tại Giê-ri-cô; người bèn nói với họ rằng: Ta há chẳng bảo các người chớ có đi sao?

2 Các vua 2:5-18

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Sự sống đời sau không được nói đến nhiều trong Cựu ước. Tại sao các tiên tri cứ nhất định đi tìm kiếm Ê-li sau khi ông này được cất lên? Bạn sẽ phản ứng ra sao nếu bạn có mặt ở đó?

GIAI ĐOẠN TRUNG GIAN

Điều gì xảy ra khi chúng ta chết? Tân Ước dạy chúng ta về một giai đoạn trung gian ở giữa thời điểm xảy ra sự chết và trong khi chờ đợi sự phục sinh với một thân thể mới. Thân thể của chúng ta đi vào hầm mộ sau khi chết. Trong khi đó linh hồn chúng ta đi về một trong hai nơi: 1/ Trong hiện diện của Đức Chúa Trời nhận lãnh sự yên nghỉ và chờ đợi một thời gian cho sự kiện tiếp theo. 2/ Về một nơi đau đớn bị giày vò trong khi chờ đợi sự phán xét chung thẩm.

Chúa Giê-su đã nói đến câu chuyện của La-xa-rô và một người giàu có:

¹⁹ Có một người giàu mặc áo tía và áo bằng vải gai mịn, hằng ngày ăn ở rất là sung sướng. ²⁰ Lại có một người nghèo, tên là La-xa-rô, nằm ngoài cửa người giàu đó, mình đầy những ghẻ. ²¹ Người ước ao được ăn những đồ ở trên bàn người giàu rớt xuống; cũng có chó đến liếm ghẻ người.

²² Và, người nghèo chết, thiên sứ đem để vào lòng Áp-ra-ham; người giàu cũng chết, người ta đem chôn. ²³ Người giàu ở nơi Âm phủ đang bị đau đớn, ngược mắt lên, xa thấy Áp-ra-ham, và La-xa-rô trong lòng người; ²⁴ bèn kêu lên rằng: Hỡi Áp-ra-ham tỏ tôi, xin thương lấy tôi, sai La-xa-rô nhúng đầu ngón tay vào nước để làm cho mát lưỡi tôi; vì tôi bị khổ trong lửa này quá đỗi. ²⁵ Nhưng Áp-ra-ham trả lời rằng: Con ơi, hãy nhớ lại lúc ngươi còn sống đã được hưởng những sự lành của mình rồi, còn La-xa-rô phải những sự dữ; bây giờ, nó ở đây được yên ủi, còn ngươi phải bị khổ hình. ²⁶ Và lại, có một vực sâu ở giữa chúng ta với ngươi, đến nỗi ai muốn từ đây qua đó không được, mà ai muốn từ đó qua đây cũng không được. ²⁷ Người giàu nói rằng: Tổ tôi ơi! Vậy thì xin sai La-xa-rô đến nhà cha tôi, - ²⁸ vì tôi có năm anh em, - để người làm chứng cho họ về những điều này, kẻo họ cũng xuống nơi đau đớn này chẳng. ²⁹ Áp-ra-ham trả lời rằng: Chúng nó đã có Môi-se và các đấng tiên tri; chúng nó phải nghe lời các đấng ấy! ³⁰ Người giàu nói rằng: Thưa Áp-ra-ham tỏ tôi, không phải vậy đâu; nhưng nếu có kẻ chết sống lại đến cùng họ, thì họ sẽ ăn năn. ³¹ Song Áp-ra-ham rằng: Nếu không nghe Môi-se và các đấng tiên tri, thì dầu có ai từ kẻ chết sống lại, chúng nó cũng chẳng tin vậy.

Lu-ca 16:19-31

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Nếu có một người trở về từ cõi chết và nói với bạn những trải nghiệm của họ ở đó nhằm mục đích thuyết phục bạn tin. Tại sao Áp-ra-ham không chấp nhận một người có ý tưởng như thế?

SỰ PHỤC SINH

Sau khi chết linh hồn chúng ta ở với Đức Chúa Trời trong khi thân thể vật lý còn chôn sâu trong hầm mộ. Lời hứa của TRỜI và hy vọng của Cơ đốc nhân là sự phục sinh. Vì Đấng Christ đã sống lại từ kẻ chết và nhận lãnh một thân thể vinh diệu, nên tất cả những ai thuộc về Ngài cũng sẽ đồng sống lại với Ngài.

³⁵ Nhưng có kẻ sẽ nói rằng: Người chết sống lại thế nào, lấy xác nào mà trở lại? ³⁶ Hỡi kẻ dại kia, vật gì người gieo, nếu không chết đi trước đã, thì không sống lại được. ³⁷ Còn như vật người gieo, ấy không phải là chính hình thể sẽ sanh ra, chẳng qua là một cái hạt, như hạt lúa mì hay là hạt giống nào khác. ³⁸ Đức Chúa Trời cho nó hình thể tùy ý Ngài lấy làm tốt, mỗi một hạt giống, cho một hình thể riêng. ³⁹ Mọi xác thịt chẳng phải là đồng một xác thịt; nhưng xác thịt loài người khác, xác thịt loài thú khác, loài chim khác, loài cá khác. ⁴⁰ Lại cũng có hình thể thuộc về trời, hình thể thuộc về đất, nhưng vinh quang của hình thể thuộc về trời với vinh quang của hình thể

thuộc về đất thì khác nhau. ⁴¹ Vinh quang của mặt trời khác, vinh quang của mặt trăng khác, vinh quang của ngôi sao khác; vinh quang của ngôi sao này với vinh quang của ngôi sao kia cũng khác.

⁴² Sự sống lại của kẻ chết cũng như vậy. Thân thể đã gieo ra là hay hư nát, mà sống lại là không hay hư nát; ⁴³ đã gieo ra là nhục, mà sống lại là vinh; đã gieo ra là yếu, mà sống lại là mạnh; ⁴⁴ đã gieo ra là thể huyết khí, mà sống lại là thể thiêng liêng. Nếu đã có thể huyết khí, thì cũng có thể thiêng liêng.

1 Cô-rin-tô 15:35-44

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Thân thể phục sinh của chúng ta khác biệt như thế nào so với thân thể vật lý tự nhiên? Kinh Thánh so sánh như thế nào về khái niệm thông thường của các nền văn hóa với tình trạng thực tế của chúng ta trên thiên đàng?

SỰ TÁI LÂM CỦA Đấng CHRIST

Biến cố về sự phục sinh đến nhanh sau sự tái lâm của Đấng Christ. Có những cách giải thích và niềm tin khác nhau về ngày vinh hiển khi Chúa trở lại địa cầu lần thứ hai. Vì vậy những tín nhân theo Chúa Giê-su phải nắm bắt những lẽ thật căn bản về sự kiện này.

Phao-lô giải thích về biến cố Chúa trở lại với hội thánh tại Tê-sa-lô-ni-ca. Một số tín hữu ở đây cho rằng tất cả các Cơ đốc nhân sẽ còn sống cho đến khi Chúa Giê-su trở lại. Niềm tin này khiến cho các tín nhân khác phải lo lắng vì người thân của họ là những môn đồ của Chúa đã chết trước đó. Phao-lô công bố rằng trong ngày Chúa Giê-su trở lại, Đức Chúa Trời làm sống lại những tín nhân đã chết trước đó. Còn Cơ đốc nhân nào đang sống sẽ cùng với những người đó hội hiệp chung với Đức Chúa Trời mãi mãi.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi anh (chị) đọc thư tín của Phao-lô và Phi-e-rơ, hãy tìm kiếm các phương cách để chúng ta có thể khích lệ lẫn nhau trong khi nhận thức rằng Đấng Christ sắp trở lại.

¹⁴ Vì nếu chúng ta tin Đức Chúa Giê-su đã chết và sống lại, thì cũng vậy, Đức Chúa Trời sẽ đem những kẻ ngủ trong Đức Chúa Giê-su cùng đến với Ngài. ¹⁵ Và, này là điều chúng tôi nhờ lời Chúa mà rao bảo cho anh em: chúng ta là kẻ sống, còn ở lại cho đến kỳ Chúa đến, thì không lên trước những người đã ngủ rồi. ¹⁶ Vì sẽ có tiếng kêu lớn và tiếng của thiên sứ lớn cùng tiếng kèn của Đức Chúa Trời, thì chính mình Chúa ở trên trời giáng xuống; bấy giờ những kẻ chết trong Đấng Christ, sẽ sống lại trước hết. ¹⁷ Kế đến chúng ta là kẻ sống, mà còn ở lại, sẽ cùng nhau đều

được cất lên với những người ấy giữa đám mây, tại nơi không trung mà gặp Chúa, như vậy chúng ta sẽ ở cùng Chúa luôn luôn.¹⁸ Thế thì, anh em hãy dùng lời đó mà yên ủi nhau.

1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:14-18

¹¹ Vì mọi vật đó phải tiêu tán thì anh em đáng nên thánh và tin kính trong mọi sự ăn ở của mình là dường nào, ¹² trong khi chờ đợi trông mong cho ngày Đức Chúa Trời mau đến, là ngày các tầng trời sẽ bị đốt mà tiêu tán, các thể chất sẽ bị thiêu mà tan chảy đi! ¹³ Và, theo lời hứa của Chúa, chúng ta chờ đợi trời mới đất mới, là nơi sự công bình ăn ở. ¹⁴ Vậy nên, hỡi kẻ rất yêu dấu, vì anh em trông đợi những sự đó, thì phải làm hết sức mình, hầu cho Chúa thấy anh em ở bình an, không dẫu vít, chẳng chỗ trách được.

2 Phi-e-rơ 3:11-14

TRỜI MỚI VÀ ĐẤT MỚI

Sau khi Chúa Giê-su tái lâm và chúng ta được phục sinh với một thân thể vinh diệu, lúc bấy giờ sự phán xét chung thẩm của Đức Chúa Trời sẽ đến trên những kẻ vô tín. Những người này bị trừng phạt đời đời. Còn những ai là con cái Đức Chúa Trời sẽ được thừa hưởng thiên đàng.

Sứ đồ Giăng ghi lại sự hiện thấy của ông về những gì sẽ xảy ra trong ngày đó. Trước khi mô tả về ngôi nhà tương lai đời đời, đừng quên những chi tiết đặc biệt xảy ra trong ngày chúng ta được chào đón vào thiên đàng. Một giọng nói sẽ thông báo rằng Đức Chúa Trời bây giờ sẽ ngự giữa chúng ta, chúng ta là công dân của Ngài, và TRỜI sẽ là Đức Chúa Trời của chúng ta. Thật kỳ diệu Đức Chúa Trời đã từng phán những lời này với tủy dân Israel khi Ngài giải cứu họ. Ngài muốn ngự giữa dân Ngài mãi mãi, và bây giờ khi chúng ta đến thiên đàng, chúng ta đã làm thành điều lòng TRỜI mong đợi. Trong buổi bình minh của lịch sử loài người, khi hai người đầu tiên chưa phạm tội Đức Chúa Trời và con người đã có mối giao thông mật thiết với nhau trong một khu vườn (đọc Sáng thế ký). Và bây giờ trong sách Khải huyền chúng ta thấy sự phục hồi này trong một bình diện lớn hơn.

¹ *Đoạn, tôi thấy trời mới và đất mới; vì trời thứ nhất và đất thứ nhất đã biến đi mất, và biển cũng không còn nữa.*

² *Tôi cũng thấy thành thánh, là Giê-ru-sa-lem mới, từ trên trời, ở nơi Đức Chúa Trời mà xuống, sửa soạn sẵn như một người vợ mới cưới trang sức cho chồng mình. ³ Tôi nghe một tiếng lớn từ nơi ngai mà đến, nói rằng: Đây, đền tạm của Đức Chúa Trời ở giữa loài người! Ngài sẽ ở với chúng, và chúng sẽ làm dân Ngài; chính Đức Chúa Trời sẽ ở với chúng. ⁴ Ngài sẽ lau rỏ hết nước mắt khỏi mắt chúng, sẽ không có sự chết, cũng không có than khóc, kêu ca, hay là đau đớn nữa; vì những sự thứ nhất đã qua rồi.*

⁵ *Đáng ngự trên ngai phán rằng: Nay, ta làm mới lại hết thảy muôn vật. Đoạn, lại rằng: Hãy chép; vì những lời này đều trung tín và chân thật. ⁶ Ngài lại phán cùng tôi rằng: Xong rồi! Ta là An-pha và Ô-mê-ga, nghĩa là đầu tiên và cuối cùng. Kẻ nào khát, ta sẽ lấy nước suối sự sống mà*

ban cho nhưng không. ⁷ Kẻ nào thắng sẽ được những sự ấy làm cơ nghiệp, ta sẽ làm Đức Chúa Trời người và người sẽ làm con ta. ⁸ Còn những kẻ hèn nhát, kẻ chẳng tin, kẻ đáng ghét, kẻ giết người, kẻ dâm loạn, kẻ phù phép, kẻ thờ thần tượng, và phàm kẻ nào nói dối, phần của chúng nó ở trong hồ có lửa và diêm cháy bừng bừng: Đó là sự chết thứ hai.

⁹ Một vị trong bảy thiên sứ đã cầm bảy bát đựng đầy bảy tai nạn cuối cùng, đến gần tôi, bảo rằng: Hãy đến, ta sẽ chỉ cho người thấy người vợ mới cưới là vợ Chiên Con. ¹⁰ Rồi tôi được Thánh Linh cảm động, thiên sứ đó đưa tôi đến trên một hòn núi lớn và cao, và chỉ cho tôi thấy thành thánh, là Giê-ru-sa-lem, từ trên trời, ở nơi Đức Chúa Trời mà xuống, ¹¹ rực rỡ vinh hiển của Đức Chúa Trời. Sự chói sáng của thành ấy giống như của một viên bửu thạch, như bích ngọc sáng suốt. ¹² Thành có một bức tường cao lớn, với mười hai cửa, trên những cửa có mười hai vị thiên sứ, cùng những danh đề, là danh mười hai chi phái của con cháu Y-sơ-ra-ên: ¹³ Phía đông có ba cửa; phía bắc có ba cửa; phía nam có ba cửa; phía tây có ba cửa. ¹⁴ Còn tường của thành có mười hai cái nền, tại trên có đề mười hai danh là danh mười hai sứ đồ của Chiên Con. ¹⁵ Đáng nói cùng ta tay cầm một cái thước, tức là cây sậy bằng vàng để đo thành, các cửa và tường của thành. ¹⁶ Thành làm kiểu vuông và bề dài cùng bề ngang bằng nhau. Thiên sứ đo thành bằng cây sậy: Thành được một vạn hai ngàn éch-ta-đơ; bề dài, bề ngang, và bề cao cũng bằng nhau. ¹⁷ Người lại đo tường thành: Được một trăm bốn mươi bốn cu-đê, là thước đo của loài người, và cũng là thước đo của thiên sứ. ¹⁸ Tường thì xây bằng bích ngọc, thành thì xây bằng vàng ròng, tựa như thủy tinh trong vắt. ¹⁹ Những nền tường thành thì trang sức đủ thứ ngọc. Nền thứ nhất, bằng bích ngọc; nền thứ nhì, bằng đá lam bửu; nền thứ ba, bằng lục mã não; nền thứ tư, bằng đá lục cẩm; ²⁰ nền thứ năm, bằng hồng mã não; nền thứ sáu, bằng đá hoàng ngọc; nền thứ bảy, bằng ngọc hoàng bích; nền thứ tám, bằng ngọc thủy thương; nền thứ chín, bằng ngọc hồng bích; nền thứ mười, bằng ngọc phi tủy; nền thứ mười một, bằng đá hồng bửu; nền thứ mười hai, bằng đá tử bửu. ²¹ Mười hai cửa thì làm bằng mười hai hạt châu; mỗi cửa bằng một hạt châu nguyên khối làm thành. Đường trong thành bằng vàng ròng, giống như thủy tinh trong suốt.

²² Ở đó, tôi không thấy đèn thờ nào; vì Chúa là Đức Chúa Trời toàn năng và Chiên Con đều là đèn thờ của thành. ²³ Thành cũng không cần mặt trời, mặt trăng để soi sáng; vì vinh hiển của Đức Chúa Trời chói lói cho, và Chiên Con là ngọn đèn của thành. ²⁴ Các dân sẽ đi giữa sự sáng thành đó và các vua trên đất sẽ đem vinh hiển mình vào đó. ²⁵ Những cửa thành ban ngày không đóng vì ở đó không có ban đêm. ²⁶ Người ta sẽ đem vinh hiển và phú quý của các dân đến đó; ²⁷ kẻ ô uế, người làm điều gớm ghiếc và nói dối không hề được vào thành; nhưng chỉ có những kẻ đã biên tên trong sách sự sống của Chiên Con.

¹ Thiên sứ chỉ cho tôi xem sông nước sự sống, trong như lưu ly, từ ngôi Đức Chúa Trời và Chiên Con chảy ra. ² Ở giữa phố thành và trên hai bờ sông có cây sự sống trở mười hai mùa, mỗi tháng một lần ra trái; và những lá cây đó dùng để chữa lành cho các dân. ³ Chẳng còn có sự nguyên rửa nữa; ngôi của Đức Chúa Trời và Chiên Con sẽ ở trong thành; các tôi tớ Ngài sẽ hầu hạ Ngài; ⁴ chúng sẽ được thấy mặt Chúa, và danh Chúa sẽ ở trên trán mình. Đêm không còn có nữa, ⁵ và chúng sẽ không cần đến ánh sáng đèn hay ánh sáng mặt trời, vì Chúa là Đức Chúa Trời sẽ soi sáng cho; và chúng sẽ trị vì đời đời.

⁶ Bảy giờ thiên sứ nói với tôi rằng: Những lời này là trung tín và chân thật, Chúa là Đức Chúa

Trời của thần các đấng tiên tri, đã sai thiên sứ mình đặng tỏ cùng các tôi tớ Ngài những điều kíp phải xảy ra.

Khải huyền 21:1-22:6

Trong tuần lễ cuối cùng trên đất, Chúa Giê-su đã an ủi các môn đồ khi họ đang lo lắng về tương lai. Ngài báo trước rằng Ngài sẽ chia tay với họ, nhưng Ngài hứa rằng sẽ chuẩn bị cho họ một nơi ở mới trên thiên đàng – Giê-ru-sa-lem mới mà sứ đồ Giăng đề cập đến trong sách Khải huyền. Khi bạn đọc nhữn dòng này, bạn phải biết rằng sứ điệp của Chúa Giê-su là dành cho các môn đồ và cho mỗi chúng ta. Ngài đã sửa soạn một ngôi nhà đời đời cho những ai tin Ngài.

¹ Lòng các ngươi chớ hề bối rối; hãy tin Đức Chúa Trời, cũng hãy tin ta nữa. ² Trong nhà Cha ta có nhiều chỗ ở; bằng chẳng vậy, ta đã nói cho các ngươi rồi. Ta đi sắm sẵn cho các ngươi một chỗ. ³ Khi ta đã đi, và đã sắm sẵn cho các ngươi một chỗ rồi, ta sẽ trở lại đem các ngươi đi với ta, hầu cho ta ở đâu thì các ngươi cũng ở đó. ⁴ Các ngươi biết ta đi đâu, và biết đường đi nữa. ⁵ Thô-ma thưa rằng: Lạy Chúa, chúng tôi chẳng biết Chúa đi đâu; làm sao biết đường được? ⁶ Vậy Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Ta là đường đi, lẽ thật, và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha. ⁷ Ví bằng các ngươi biết ta, thì cũng biết Cha ta; và từ bây giờ các ngươi biết và đã thấy Ngài.

Giăng 14:1-7

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Điều gì bạn trông đợi nhiều hơn cả, khi bạn suy nghĩ về sự sống đời đời trong một nơi TRỜI sắm sẵn mà không còn tội lỗi, lòng căm thù, các vấn nạn, chiến tranh hay sự chết?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Khi chết thân thể chúng ta đi vào hầm mộ, nhưng linh hồn trở về với Đức Chúa Trời và chờ đợi sự tái lâm của Chúa Giê-su. Khi Chúa Giê-su trở lại địa cầu lần thứ hai để thành lập trời mới và đất mới chúng ta sẽ nhận được một thân thể vinh diệu không hư nát. Chúng ta sẽ sống đời đời trong khu vườn thiên đàng với Đức Chúa Trời và các Cơ đốc nhân khác. Và đó là thực tế đầy phấn khích khi chúng ta kết thúc cuộc hành trình xuyên qua 10 chương sách với 10 niềm tin căn bản của đời sống thờ TRỜI.

Là môn đồ Đấng Christ chúng ta phải hiểu rõ những lẽ thật này. Để kinh nghiệm một sự sống dư dật theo lời hứa của Chúa Giê-su, chúng ta phải nắm giữ và áp dụng những bài học này. Vì vậy chúng ta phải vượt qua “câu trả lời đúng” đến một lối sống giống như Đấng Christ. Chúng ta lần

lượt áp dụng điều này trong 10 chương sách. Thảo luận với các bạn học trong nhóm để thể hiện đức tin ra bên ngoài và củng cố niềm tin của bạn ở bên trong. Chậm rãi nghiên cứu từng trang với sự trông đợi được đổi mới ngày càng giống Chúa Giê-su hơn.

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

TÔI PHẢI LÀM GÌ?

Chương 11

THỜ PHƯỢNG

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào để tôi bày tỏ lòng tôn kính xứng đáng với Đức Chúa Trời?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi thờ phượng TRỜI vì Ngài là Đấng Tối Cao – Chủ tể của vũ trụ và vì những gì Ngài đã làm cho tôi.

CÂU CHÌA KHÓA

¹ Hãy đến hát xướng cho Đức Giê-hô-va,
Cát tiếng mừng rỡ cho hòn đá về sự cứu rỗi chúng tôi.

² Chúng tôi hãy lấy lời cảm tạ mà đến trước mặt Chúa,
Vui mừng mà hát thơ ca cho Ngài.

Thi thiên 95:1-2

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Trong chương một, chìa khóa đức tin đầu tiên của chúng ta là bắt đầu với Đức Chúa Trời. Vì vậy sự thực hành hợp lý của đời sống Cơ đốc là thờ phượng Ngài. Khi thờ phượng TRỜI, chúng ta tiếp nhận sự bày tỏ về một Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật trong ba ngôi: Cha, Con và Thánh Linh. TRỜI muốn thiết lập một mối quan hệ cá nhân với chúng ta. Và khi cộng tác với Ngài thì những lẽ thật này sẽ đi từ tâm trí vào tấm lòng của chúng ta. Chúng ta thờ phượng TRỜI vì Ngài là Đấng Cội Nguồn của mọi sự và vì những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Hành động này không chỉ gắn chặt đức tin của chúng ta vào TRỜI, mà còn giúp chúng ta tiếp nhận tình yêu và ân sủng của Ngài.

Vì vậy khi bạn đọc chương này, bạn sẽ khám phá những khía cạnh khác nhau của sự thờ phượng bao gồm:

- Ý định của tấm lòng.
- Sự thờ phượng không hổ thẹn.
- Cùng thờ phượng với nhau.

Ý ĐỊNH CỦA TẤM LÒNG

Trong Cựu Ước sự thờ phượng TRỜI gắn liền với hành động dâng sinh tế. Thay vì đối diện với sự trừng phạt bởi tội lỗi, Đức Chúa Trời vì lòng nhân từ cho phép dân sự của Ngài dâng các con sinh tế từ bầy gia súc của họ để nhận lãnh sự thương xót. Các con sinh đó phải là những sinh tế không tì vết, bởi vì nếu nó có tì vết thì sẽ không được chấp nhận làm của lễ thay thế cho dân sự vốn có tì vết của tội lỗi. Sự dâng sinh tế này phải đi cùng với sự ăn năn. Người thờ phượng phải xưng nhận tội lỗi của mình trong hiện diện của Đức Chúa Trời và đặt tay trên sinh tế. Trong ý nghĩa biểu tượng thì tội lỗi của người thờ phượng được hoán chuyển qua sinh tế.

Nhưng điều này trở nên vô nghĩa trong sinh hoạt thờ phượng của tuyển dân trải qua nhiều năm. TRỜI nổi giận với sự thờ phượng chỉ còn hình thức tôn giáo mà không có sự ăn năn đúng nghĩa. Tuyển dân đem đến những sinh tế, nhưng đạo đức, hành vi của họ không đẹp lòng TRỜI. Đức Chúa Trời không muốn chúng ta thực hành các nghi thức tôn giáo. Ngài muốn sự thay đổi từ bên trong của tấm lòng.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đoạn Kinh Thánh sau đây nói gì với chúng ta về sự thờ phượng mà Đức Chúa Trời không muốn có? Khi tấm lòng của chúng ta trong sạch thì hành vi bên ngoài của chúng ta sẽ như thế nào?

¹¹ Đức Giê-hô-va phán: Muôn vàn của lễ các ngươi nào có can hệ gì đến ta? Ta đã chán chê của lễ thiêu bằng chiên đực và mỡ của bò con mập. Ta chẳng đẹp lòng về huyết của bò đực, chiên con và dê đực đâu. ¹² Khi các ngươi đến châu trước mặt ta, ai khiến các ngươi giày đạp hành lang ta?

¹³ Thôi, đừng dâng của lễ chay vô ích cho ta nữa! Ta gớm ghét mùi hương, ngày trắng mới, ngày sa-bát cùng sự rao nhóm hội; ta chẳng khứng chịu tội ác hội hiệp nơi lễ trọng thể. ¹⁴ Thật, lòng ta ghét những ngày trắng mới và kỳ lễ các ngươi, là nặng nề cho ta, ta lấy làm mệt mà gánh lấy.

¹⁵ Vậy nên, khi các ngươi giơ tay, thì ta che mắt khỏi các ngươi. Khi các ngươi cầu nguyện rơm rà, ta chẳng thềm nghe. Tay các ngươi đầy những máu. ¹⁶ Hãy rửa đi, hãy làm cho sạch! Hãy tránh những việc ác khỏi trước mắt ta. Đừng làm dữ nữa. ¹⁷ Hãy học làm lành, tìm kiếm sự công bình; hãy đỡ đần kẻ bị hà hiếp, làm công bình cho kẻ mồ côi, bình vực lẽ của người góa bụa.

¹⁸ Đức Giê-hô-va phán: Bây giờ hãy đến, cho chúng ta biện luận cùng nhau. Dầu tội các ngươi như hồng điều, sẽ trở nên trắng như tuyết; dầu đỏ như son, sẽ trở nên trắng như lông chiên. ¹⁹ Nếu các ngươi sẵn lòng vâng lời, sẽ ăn được sản vật tốt nhất của đất. ²⁰ Nhược bằng các ngươi chẳng khứng và bợn nghịch, sẽ bị nuốt bởi giuom; vì miệng Đức Giê-hô-va đã phán.

Ê-sai 1:11-20

Trong Tân ước Chúa Giê-su lên án gay gắt những người thờ phượng TRỜI theo lễ nghi tôn giáo mà không có sự biến đổi từ bên trong. Những người lãnh đạo Do Thái giáo đương thời rơi vào tình trạng này. Chúa Giê-su cảnh báo họ chỉ là những kẻ giả hình.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc phần Kinh Thánh sau, hãy nêu ra các hành vi và thái độ của người Pha-ri-si mà Chúa Giê-su đã lên án?

¹ Bây giờ Đức Chúa Giê-su phán cùng dân chúng và môn đồ Ngài rằng: ² Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si đều ngồi trên ngai của Môi-se. ³ Vậy, hãy làm và giữ theo mọi điều họ đã bảo các ngươi; nhưng đừng bắt chước việc làm của họ, vì họ nói mà không làm. ⁴ Bọn ấy buộc những gánh nặng khó chịu, để trên vai người ta, còn mình thì không muốn động ngón tay vào. ⁵ Họ làm việc gì cũng cố để cho người ta thấy, mang cái thẻ bài da cho rộng, xủ cái tua áo cho dài; ⁶ ưa ngồi đầu trong đám tiệc, thích ngai cao nhứt trong nhà hội; ⁷ muốn người ta chào mình giữa chợ, và ưng người ta gọi mình bằng thầy!

Ma-thi-ơ 23:1-7

²⁵ *Khôn cho các người, thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các người rửa bề ngoài chén và mâm, nhưng ở trong thì đầy đầy sự ăn cướp cùng sự quá độ.* ²⁶ *Hỡi người Pha-ri-si mù kia, trước hết phải lau bề trong chén và mâm, hầu cho bề ngoài cũng được sạch sẽ.*

²⁷ *Khôn cho các người, thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các người giống như mồ mã tô trắng bề ngoài cho đẹp, mà bề trong thì đầy xương người chết và mọi thứ dơ dáy.*

²⁸ *Các người cũng vậy, bề ngoài ra dáng công bình, nhưng ở trong thì chan chứa sự giả hình và tội lỗi.*

Ma-thi-ơ 23:23-28

SỰ THỜ PHƯỢNG KHÔNG HỔ THẸN

Khi bạn đọc cụm từ “thờ phượng không hổ thẹn” bạn có thể liên tưởng đến hình ảnh những người thờ phượng TRỜI mà nhảy múa và ca hát một cách tự do, buông thả và rất tự nhiên? Ở đây chúng ta sẽ nói đến sự thờ phượng này trong phong cách sống đạo của Đa-ni-ên. Nhân vật này đã từ chối thờ lạy các thần tượng của vua Đa-ri-út đang cai trị đế quốc Ba-tư. Ông chỉ thờ phượng, cầu nguyện cách công khai với Đức Chúa Trời của mình bất chấp những sắc lệnh của vua có thể gây nguy hiểm đến tính mạng ông.

¹ *Vua Đa-ri-út ưng đặt trong nước một trăm hai mươi quan trấn thủ, để chia nhau trị cả nước, ² và trên họ có ba quan thượng thư, mà một là Đa-ni-ên. Các quan trấn thủ phải khai trình với ba quan đó, hầu cho vua khỏi chịu một sự tổn hại nào.* ³ *Vả, Đa-ni-ên lại trởi hơn hai quan thượng thư kia và các quan trấn thủ, vì người có linh tánh tốt lành; thì vua định lập người trên cả nước.*

⁴ *Các quan thượng thư và trấn thủ bèn tìm có kiện Đa-ni-ên về việc nước; nhưng họ không thể tìm được một có nào, hay một sự xấu nào của người, bởi người là trung thành, trong người chẳng có điều lỗi và cũng chẳng có sự xấu.* ⁵ *Vậy những người đó nói rằng: Chúng ta không tìm được một có nào mà cáo Đa-ni-ên này, nếu chúng ta chẳng tìm trong sự thuộc về luật pháp Đức Chúa Trời nó.* ⁶ *Các quan thượng thư và trấn thủ đó bèn vào châu vua và tâu rằng: Hỡi vua Đa-ri-út, chúc vua sống đời đời!* ⁷ *Hết thấy các quan thượng thư trong nước, các quan lãnh binh, các quan trấn thủ, các quan nghị viên và các đại thần đều đồng tình xin vua ra chỉ dụ, lập một cấm lệnh nghiêm ngặt trong ba mươi ngày, hễ ai cầu xin thần nào hay một người nào ngoài vua, thì, hỡi vua, kẻ ấy sẽ phải quăng vào hang sư tử.* ⁸ *Bây giờ, hỡi vua, hãy lập điều cấm đó và ký tên vào, hầu cho không đổi thay đi, theo như luật pháp của người Mê-đi và người Phe-rơ-sơ, không thể đổi được.* ⁹ *Vậy vua Đa-ri-út bèn ký tên lập cấm lệnh đó.*

¹⁰ *Khi Đa-ni-ên nghe rằng chỉ dụ đó đã ký tên rồi, thì về nhà mình (những cửa sổ của phòng người thì mở về hướng Giê-ru-sa-lem). Tại đó, cứ một ngày ba lần, người quì gối xuống, cầu nguyện, xưng tạ trước mặt Đức Chúa Trời mình, như vẫn làm khi trước.* ¹¹ *Bấy giờ những người đó nhóm lại, thấy Đa-ni-ên đương cầu nguyện nài xin trước mặt Đức Chúa Trời mình.* ¹² *Họ bèn đến châu vua và tâu cùng vua về cấm lệnh của vua rằng: Hỡi vua, vua chẳng từng ký tên vào một cấm lệnh rằng trong ba mươi ngày, hễ ai cầu xin thần nào hay người nào ngoài vua, thì sẽ phải quăng vào hang sư tử đó chăng? Vua trả lời rằng: Sự đó là thật, theo như luật pháp của*

người Mê-đi và người Phe-rơ-sơ, không thể đổi được. ¹³ Họ bèn đáp lại và tâu vua rằng: Đa-ni-ên, là một trong những con cái phu tù Giu-đa, không có lòng kiêu nể vua chút nào, hồi vua, dầu đến cấm lệnh vua đã ký tên cũng vậy; song nó cứ một ngày cầu nguyện ba lần.

¹⁴ Khi vua nghe những lời đó, thì lấy làm buồn bã lắm; vua định lòng giải cứu Đa-ni-ên, và mãi đến khi mặt trời lặn, cố hết sức tìm thế để giải cứu người. ¹⁵ Nhưng các người đó nhóm lại cùng vua và tâu rằng: Hồi vua, xin biết rằng theo luật pháp của người Mê-đi và người Phe-rơ-sơ, hễ là cấm lệnh hay chỉ dụ nào mà vua đã lập định rồi, thì không thể thay đổi được. ¹⁶ Bấy giờ vua truyền điệu Đa-ni-ên đến, và phải ném người vào hang sư tử. Vua cất tiếng nói cùng Đa-ni-ên rằng: Đức Chúa Trời ngươi là Đấng ngươi hằng hầu việc, sẽ giải cứu ngươi. ¹⁷ Người ta bèn đem đến một hòn đá chặn nơi cửa hang, và vua đóng ấn mình cùng ấn các đại thần nữa, hầu cho không có điều gì thay đổi được về Đa-ni-ên.

¹⁸ Sau đó, vua trở về cung mình, và suốt đêm không ăn, cũng không đem bạn nhạc đến trước mặt mình, và vua không ngủ được. ¹⁹ Đoạn, vua dậy sớm, khi hừng sáng, vội vàng đi đến hang sư tử.

²⁰ Khi vua đến gần hang, lấy giọng rầu rĩ mà kêu Đa-ni-ên; vua cất tiếng nói cùng Đa-ni-ên rằng: Hồi Đa-ni-ên, tôi tớ Đức Chúa Trời hằng sống! Đức Chúa Trời ngươi mà ngươi hằng hầu việc, có thể giải cứu ngươi khỏi sư tử được chăng? ²¹ Bấy giờ Đa-ni-ên tâu cùng vua rằng: Hồi vua, chúc vua sống đời đời! ²² Đức Chúa Trời tôi đã sai thiên sứ Ngài, và bịt miệng các sư tử, nên chúng nó không làm hại chi đến tôi, bởi tôi đã được nhận là vô tội trước mặt Ngài. Hồi vua, đối với vua cũng vậy, tôi chẳng từng làm hại gì. ²³ Bấy giờ vua mừng rỡ lắm, và truyền đem Đa-ni-ên lên khỏi hang. Vậy Đa-ni-ên được đem lên khỏi hang, và người ta không thấy một vết tích nào trên người, bởi người đã nhờ cậy Đức Chúa Trời mình.

²⁴ Theo lệnh vua, những kẻ đã kiện Đa-ni-ên ấy cùng con cái và vợ họ đều bị điệu đến quăng vào hang sư tử. Khi họ chưa đến dưới đáy hang, thì những sư tử đã vồ lấy và xé xương hết thảy.

²⁵ Bấy giờ, vua Đa-ri-út viết cho hết thảy các dân, các nước, các thứ tiếng ở khắp trên đất rằng: Nguyên cho sự bình an các người được thêm lên! ²⁶ Ta ban chiếu chỉ rằng, trong khắp miền nước ta, người ta phải run rẩy kính sợ trước mặt Đức Chúa Trời của Đa-ni-ên; vì Ngài là Đức Chúa Trời hằng sống và còn đời đời. Nước Ngài không bao giờ bị hủy diệt, và quyền Ngài sẽ còn đến cuối cùng. ²⁷ Ngài cứu rồi và giải thoát, làm những dấu lạ sự lạ ở trên trời dưới đất, đã cứu Đa-ni-ên khỏi quyền thế sư tử.

Đa-ni-ên 6:1-27

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Ảnh hưởng từ sự thờ phượng TRỜI bạo dạn và công khai của Đa-ni-ên lên vương triều Đa-ri-út? Trong thời kỳ hiện nay, sự thờ phượng loại nào sẽ làm nên hiệu quả tương tự?

Những phép lạ đáng kinh ngạc xảy khi người thờ phượng can đảm bất chấp những qui định hay luật lệ của giới cầm quyền. Trường hợp của Phao-lô và Si-la trong sách Công Vụ là một điển hình.

²² Đoàn dân cũng nổi lên nghịch cùng hai người, và khi các thượng quan khiến xé áo hai người ra rồi, bèn truyền đánh đòn. ²³ Sau khi người ta đánh nhiều đòn rồi, thì bỏ vào ngục, dẫn người đề lao phải canh giờ cho nghiêm nhặt. ²⁴ Được lệnh đó, đề lao bỏ hai người vào ngục tối và tra chân vào cùm.

²⁵ Lối nửa đêm, Phao-lô và Si-la đương cầu nguyện, hát ngợi khen Đức Chúa Trời; và những tù phạm đều nghe. ²⁶ Thành linh, có cơn động đất rất lớn, đến nổi nền ngục rung động; cùng một lúc, các cửa mở ra, xiềng tù phạm thấy đều tháo cả. ²⁷ Người đề lao giật mình thức dậy, thấy các cửa ngục đều mở, tưởng tù đã trốn hết, bèn rút guơm, toan giết mình. ²⁸ Nhưng Phao-lô kêu người lớn tiếng rằng: Chớ làm hại mình: Chúng ta đều còn cả đây. ²⁹ Người đề lao bèn kêu lấy đèn, chạy lại, run sợ lắm, gieo mình nơi chân Phao-lô và Si-la. ³⁰ Đoạn, đưa hai người ra ngoài, mà hỏi rằng: Các chúa ơi, tôi phải làm chi cho được cứu rỗi? ³¹ Hai người trả lời rằng: Hãy tin Đức Chúa Giê-su, thì người và cả nhà đều sẽ được cứu rỗi. ³² Hai người truyền đạo Đức Chúa Trời cho người, và cho những kẻ ở nhà người nữa. ³³ Trong ban đêm, chính giờ đó, người đề lao đem hai người ra rửa các thương tích cho; rồi tức thì người và mọi kẻ thuộc về mình đều chịu phép báp-têm. ³⁴ Đoạn, người đề lao mời hai người lên nhà mình, đặt bàn, và người với cả nhà mình đều mừng rỡ vì đã tin Đức Chúa Trời.

³⁵ Đến sáng, thượng quan sai lính nói cùng người đề lao rằng: Hãy thả các người ấy đi.

Công vụ 16:22-35

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Tại sao bạn nghĩ rằng Đức Chúa Trời mong muốn chúng ta thờ phượng Ngài trong những hoàn cảnh khó khăn? Có phải lần gần đây nhất khi thờ phượng TRỜI trong tình huống khó khăn thì bạn không ngay lập tức hành động giống như Phao-lô và Si-la?

CÙNG THỜ PHƯỢNG VỚI NHAU

Trong bữa ăn tối cuối cùng với các sứ đồ trước khi Chúa Giê-su lên thập tự giá. Các sứ đồ đã bẻ bánh, uống chén, hát thơ thánh, cầu nguyện cùng nhau. Chúa Giê-su đã giới thiệu một sự thực hành mới về thờ phượng cho các môn đồ.

¹⁴ Đến giờ, Ngài ngồi bàn ăn, các sứ đồ cùng ngồi với Ngài. ¹⁵ Ngài phán rằng: Ta rất muốn ăn lễ Vượt Qua này với các ngươi trước khi ta chịu đau đớn. ¹⁶ Vì, ta nói cùng các ngươi, ta sẽ không ăn lễ này nữa cho đến khi lễ ấy được trọn trong nước Đức Chúa Trời. ¹⁷ Ngài bèn cầm chén, tạ ơn, rồi phán rằng: Hãy lấy cái này phân phát cho nhau. ¹⁸ Vì, ta nói cùng các ngươi, từ nay ta sẽ không uống trái nho nữa, cho tới khi nước Đức Chúa Trời đến rồi. ¹⁹ Đoạn, Ngài cầm lấy bánh, tạ ơn xong, bẻ ra phân phát cho môn đồ, mà phán rằng: Đây là thân thể ta, đã vì các ngươi mà phó cho; hãy làm sự này để nhớ đến ta. ²⁰ Khi ăn xong, Ngài cũng làm như vậy, lấy chén đưa cho môn đồ, mà phán rằng: Chén này là giao ước mới trong huyết ta vì các ngươi mà đổ ra. ²¹ Và lại, này, bàn tay kẻ phản ta ở gần ta, nơi bàn này. ²² Con người đi, theo như điều đã chỉ định; nhưng khôn cho người này phản Ngài! ²³ Môn đồ bèn hỏi nhau trong bọn mình ai là

người sẽ làm điều đó.

²⁴ Môn đồ lại cãi lẫn nhau, cho biết ai sẽ được tôn là lớn hơn hết trong đám mình. ²⁵ Nhưng Ngài phán cùng môn đồ rằng: Các vua của các dân ngoại lấy phép riêng mình mà cai trị, những người cầm quyền cai trị được xưng là người làm ơn. ²⁶ Về phần các người, đừng làm như vậy; song ai lớn hơn trong các người phải như kẻ rất nhỏ, và ai cai trị phải như kẻ hầu việc. ²⁷ Vì một người ngồi ăn với một người hầu việc, ai là lớn hơn? Có phải là kẻ ngồi ăn không? Nhưng ta ở giữa các người như kẻ hầu việc vậy. ²⁸ Còn như các người đã bền lòng theo ta trong mọi sự thử thách ta, ²⁹ nên ta ban nước cho các người, cũng như Cha ta đã ban cho ta vậy, ³⁰ để các người được ăn uống chung bàn trong nước ta, và được ngồi ngai để xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên.

Lu-ca 22:14-30

Là Cơ đốc nhân, chúng ta tôn kính Chúa Giê-su mỗi ngày trong cách chúng ta quyết định và chọn lựa trước những vấn đề của đời sống. Sứ đồ Phao-lô nhấn mạnh điều này. Từ trong lao tù ông viết thư tín Cô-lô-se khích lệ các tín hữu tập chú vào mục đích của sự thờ phượng và hầu việc Đức Chúa Trời. Vị sứ đồ hướng dẫn họ sự thờ phượng không chỉ mang tính chất cá nhân nhưng cũng là cùng nhau thờ phượng chung.

¹ Vậy nếu anh em được sống lại với Đấng Christ, hãy tìm các sự ở trên trời, là nơi Đấng Christ ngồi bên hữu Đức Chúa Trời. ² Hãy ham mến các sự ở trên trời, đừng ham mến các sự ở dưới đất; ³ vì anh em đã chết, sự sống mình đã giấu với Đấng Christ trong Đức Chúa Trời. ⁴ Khi nào Đấng Christ, là sự sống của anh em, sẽ hiện ra, bấy giờ anh em cũng sẽ hiện ra với Ngài trong sự vinh hiển.

⁵ Vậy hãy làm chết các chi thể của anh em ở nơi hạ giới, tức là tà dâm, ô uế, tình dục, ham muốn xấu xa, tham lam, tham lam chẳng khác gì thờ hình tượng; ⁶ bởi những sự ấy cơn giận của Đức Chúa Trời giáng trên các con không vâng phục; ⁷ lúc trước anh em sống trong những nét xấu đó, và ăn ở như vậy. ⁸ Nhưng bây giờ anh em nên trừ bỏ hết mọi sự đó, tức là sự thanh nô, buồn giận và hung ác. Đừng nói hành ai, chớ có một lời tục tĩu nào ra từ miệng anh em. ⁹ Chớ nói dối nhau, vì đã lột bỏ người cũ cùng công việc nó, ¹⁰ mà mặc lấy người mới là người đang đổi ra mới theo hình tượng Đấng dựng nên người ấy, đặng đạt đến sự hiểu biết đầy trọn. ¹¹ Tại đây không còn phân biệt người Gô-réc hoặc người Giu-đa, người chịu cắt bì hoặc người không chịu cắt bì, người dã man hoặc người Sy-the, người tôi mọi hoặc người tự chủ; nhưng Đấng Christ là mọi sự và trong mọi sự.

¹² Vậy anh em là kẻ chọn lựa của Đức Chúa Trời, là người thánh và rất yêu dấu của Ngài, hãy có lòng thương xót. Hãy mặc lấy sự nhân từ, khiêm nhượng, mềm mại, nhịn nhục, ¹³ nếu một người trong anh em có sự gì phàn nàn với kẻ khác, thì hãy nhường nhịn nhau và tha thứ nhau: như Chúa đã tha thứ anh em thể nào, thì anh em cũng phải tha thứ thể ấy. ¹⁴ Nhưng trên hết mọi sự đó, phải mặc lấy lòng yêu thương, vì là dây liên lạc của sự trọn lành.

¹⁵ Nguyên xin sự bình an của Đấng Christ cai trị trong lòng anh em, là bình an mà anh em đã được gọi đến dựng hiệp nên một thể; lại phải biết ơn.

¹⁶ Nguyên xin lời của Đấng Christ ở đầy trong lòng anh em, và anh em dư dật mọi sự khôn ngoan. Hãy dùng những ca vịnh, thơ thánh, bài hát thiêng liêng mà dạy và khuyên nhau, vì được

đầy ơn Ngài nên hãy hết lòng hát khen Đức Chúa Trời.¹⁷ Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhân danh Đức Chúa Giê-su mà làm mọi điều, nhờ Ngài mà tạ ơn Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.

Cô-lô-se 3:1-17

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Theo sứ đồ Phao-lô, điều gì là quan trọng nhất của sự thờ phượng trong Tân Ước? Thái độ và hành động của chúng ta như thế nào là thích hợp trong sự thờ phượng?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Các tín hữu được hướng dẫn từ Kinh Thánh để thờ phượng Đức Chúa Trời cho phải lẽ. Chúng ta được kêu gọi để thờ phượng TRỜI từ trong nơi sâu thẳm của tâm lòng. “Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài thì phải lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ lạy.” (Giăng 4:24). Trong khi thờ phượng TRỜI vì Ngài là Cội Nguồn của mọi sự, và vì những gì Ngài đã làm cho chúng ta, chúng ta cũng chia sẻ sự tự do chúng ta có được trong Christ với thế giới chung quanh một cách cá nhân và xuyên qua cộng đồng hội thánh. Sự thờ phượng phải được khai phóng ra cho người khác. Điều này sẽ làm vui lòng Đức Chúa Trời và khích lệ chúng ta tiếp tục tiến lên trong sự thờ phượng. Sự thờ phượng TRỜI từ tâm lòng sẽ được biểu hiện qua từng hơi thở, ý nghĩ, hành động và lối sống của chúng ta. Điều này sẽ làm cho chúng ta đến gần hơn trước ngôi ân điển của Đức Chúa Trời. Vì vậy, *“Hãy đến hát xướng cho Đức Giê-hô-va, Cát tiếng mừng rỡ cho hòn đá về sự cứu rỗi chúng tôi. Chúng tôi hãy lấy lời cảm tạ mà đến trước mặt Chúa, Vui mừng mà hát thơ ca cho Ngài.”* (Thi thiên 95:1-2)

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

Chương 12

CẦU NGUYỆN

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào tôi có thể trưởng thành xuyên qua sự tương giao với Đức Chúa Trời?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi cầu nguyện với TRỜI để biết rõ Ngài, tìm thấy sự hướng dẫn của Ngài cho đời sống tôi và đem tới trước mặt Ngài những nan đề của tôi.

CÂU CHÌA KHÓA

*Nếu lòng tôi có chú về tội ác,
Ất Chúa chẳng nghe tôi.
Nhưng Đức Chúa Trời thật có nghe;*

*Ngài đã lắng tai nghe tiếng cầu nguyện tôi.
Đáng ngợi khen Đức Chúa Trời,
Vì Ngài chẳng bỏ lời cầu nguyện tôi,
Cũng không rút sự nhân từ Ngài khỏi tôi.*

Thi 66:18-20

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Căn bản của niềm tin Cơ đốc mà chúng ta nghiên cứu trong 10 chương đầu tiên là tập trung vào một Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật. Ngài có một thân vị, Ngài khao khát một mối quan hệ gần gũi với chúng ta. TRỜI cung ứng một đường lối duy nhất để chúng ta thiết lập mối giao thông với Ngài là qua cửa lễ hy sinh của Đấng Christ. Khi tiếp nhận Chúa Giê-su làm Cứu Chúa, chúng ta nhận được sự tha tội và trở nên con cái của Đức Chúa Trời. Cha thiên thượng không còn ở xa chúng ta nhưng Ngài trông đợi tương tác với con dân Ngài mỗi ngày. Cầu nguyện là nếp sống tự nhiên của tín nhân để TRỜI mở ra các cửa vốn bị đóng kín. Cầu nguyện còn là cuộc đàm thoại giữa TRỜI với người. Đây là một đặc ân đáng kinh ngạc mà Đức Chúa Trời dành cho dân Ngài.

Trong chương này các bạn sẽ tìm thấy mô hình của đời sống cầu nguyện sinh động cũng như các bài học cần thiết giúp các bạn cầu nguyện để thiết lập một chiếc cầu nối với Đức Chúa Trời.

- Mô hình của đời sống cầu nguyện.
- MỘT phương cách để tìm ra sự hướng dẫn thiên thượng khi chúng ta cần.
- Một phương cách để đem nan đề đến trong hiện diện của TRỜI.

MÔ HÌNH CỦA ĐỜI SỐNG CẦU NGUYỆN

Có nhiều người nam và nữ trong Kinh Thánh là những chiến sĩ cầu nguyện. Họ là những người kiên định, bền bỉ trong sự cầu nguyện. Chúa Giê-su cung ứng cho chúng ta một mô hình mẫu cầu nguyện hoàn hảo là chính Ngài. Ngài đã nhận được sự hướng dẫn và sức mạnh qua thì giờ cầu nguyện với Cha.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy chú ý cách mà Chúa Giê-su cầu nguyện trước và sau một sự kiện trong chức vụ Ngài. Đấng Christ đã dạy chúng ta điều gì qua sự cầu nguyện trong những thời khắc đặc biệt này?

Sau một mục vụ...

³² Đến chiều, mặt trời đã lặn, người ta đem mọi kẻ bệnh và kẻ bị quỷ ám đến cùng Ngài. ³³ Cả thành nhóm lại trước cửa. ³⁴ Ngài chữa lành nhiều kẻ đau các thứ bệnh, và đuổi nhiều quỷ, chẳng cho phép các quỷ nói ra, vì chúng nó biết Ngài.

³⁵ Sáng hôm sau, trời còn mờ mờ, Ngài chờ dậy, bước ra, đi vào nơi vắng vẻ, và cầu nguyện tại đó.

Mác 1:32-35

Trước một quyết định...

¹² Trong lúc đó, Đức Chúa Giê-su đi lên núi để cầu nguyện; và thức thâu đêm cầu nguyện Đức Chúa Trời. ¹³ Đến sáng ngày, Ngài đòi môn đồ đến, chọn mười hai người gọi là sứ đồ: ¹⁴ Si-môn, Ngài đặt tên là Phi-e-rơ, Anh-rê em ruột của Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, Phi-líp và Ba-thê-lê-my, ¹⁵ Ma-thi-ơ, và Thô-ma, Gia-cơ con của A-phê, Si-môn gọi là Xê-lốt, ¹⁶ Giu-đe con của Gia-cơ, và Giu-đa Ích-ca-ri-ốt là kẻ phản Ngài.

Lu-ca 6:12-16

Sau một phép lạ...

³⁹ Ngài bèn truyền cho môn đồ biểu chúng ngồi xuống hết thảy từng chòm trên cỏ xanh. ⁴⁰ Chúng ngồi xuống từng hàng, hàng thì một trăm, hàng thì năm chục. ⁴¹ Đức Chúa Giê-su lấy năm cái bánh và hai con cá, ngược mắt lên trời, tạ ơn, rồi bẻ bánh ra mà trao cho môn đồ, đặt phát cho đoàn dân; lại cũng chia hai con cá cho họ nữa. ⁴² Ai nấy ăn no nê rồi; ⁴³ người ta lượm được mười hai giỏ đầy những miếng bánh và cá còn thừa lại. ⁴⁴ Và, số những kẻ đã ăn chừng năm ngàn người.

⁴⁵ Rồi Ngài liền giục môn đồ vào thuyền, qua bờ bên kia trước mình, hướng đến thành Bết-sai-đa, trong khi Ngài cho dân chúng về. ⁴⁶ Ngài lìa khỏi chúng rồi, thì lên núi mà cầu nguyện.

Mác 6:39-46

Cầu nguyện không ngừng nghỉ là đặc tính của Chúa Giê-su. Khi Chúa chuẩn bị kết thúc chức vụ trên đất. Ngài biết thập tự giá đang chờ đợi Ngài. Chúa Giê-su chuẩn bị trải qua một cái chết từ từ đầy đau đớn trên cây gỗ. Ngài cầu nguyện: “Cha ơi! Nếu có thể được, xin cho chén này lìa khỏi Con! Song không theo ý muốn Con, mà theo ý muốn Cha.” Và cuối cùng Ngài đã đi theo và hoàn thành ý muốn Cha.

³⁶ Rồi Đức Chúa Giê-su cùng môn đồ đi đến một chỗ kêu là Ghết-sê-ma-nê. Ngài phán rằng: Hãy ngồi đây đợi ta đi cầu nguyện đặng kia. ³⁷ Đoạn, Ngài bèn đem Phi-e-rơ và hai người con của Xê-bê-đê đi với mình, tức thì Ngài buồn bực và sầu não lắm. ³⁸ Ngài bèn phán: Linh hồn ta buồn bực cho đến chết; các ngươi hãy ở đây và tỉnh thức với ta. ³⁹ Rồi Ngài bước tới một ít, sấp mặt xuống đất mà cầu nguyện rằng: Cha ơi! Nếu có thể được, xin cho chén này lìa khỏi Con! Song không theo ý muốn Con, mà theo ý muốn Cha. ⁴⁰ Kế đó, Ngài trở lại với môn đồ, thấy đang

ngủ, thì Ngài phán cùng Phi-e-rơ rằng: Thế thì các ngươi không tỉnh thức với ta trong một giờ được! ⁴¹ Hãy thức canh và cầu nguyện, kẻo các ngươi sa vào chước cám dỗ; tâm thần thì muốn lấm, mà xác thịt thì yếu đuối. ⁴² Ngài lại đi lần thứ hai, mà cầu nguyện rằng: Cha ơi! Nếu chén này không thể lìa khỏi Con được mà Con phải uống, thì xin ý Cha được nên. ⁴³ Ngài trở lại nữa, thì thấy môn đồ còn ngủ; vì mắt họ đã đừ quá rồi. ⁴⁴ Đoạn, Ngài bỏ họ lại mà đi cầu nguyện lần thứ ba, và lập xin như lời trước. ⁴⁵ Rồi Ngài đi đến với môn đồ, mà phán rằng: Bây giờ các ngươi ngủ và nghỉ ngơi u! Nay, giờ đã gần tới, Con người sẽ bị nộp trong tay kẻ có tội. ⁴⁶ Hãy chớ dậy, đi hè, kìa kẻ phản ta đến kia.

Ma-thi-ơ 26:36-46

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Chúa Giê-su hy vọng lời cầu nguyện của Ngài không chỉ gia tăng sức mạnh cho Ngài mà còn có thể khích lệ tinh thần của các môn đồ trong giờ phút thử thách sắp đến. Chú ý những lời Ngài nhắn nhủ với Phi-e-rơ. Sau đó chính vị sứ đồ này đã chối Chúa ba lần. Bạn có nghĩ tình trạng của Phi-e-rơ sẽ tốt hơn nếu ông thực sự thức canh để cầu nguyện cho chính mình và những môn đồ khác?

MỘT PHƯƠNG CÁCH ĐỂ TÌM THẤY SỰ HƯỚNG DẪN KHI CHÚNG TA CẦN ĐẾN

Cầu nguyện giống như một cây kim trên la bàn giúp chúng ta tìm ra hướng đi thích hợp. Các anh hùng đức tin trong Kinh Thánh bao giờ cũng bắt đầu và kết thúc hành trình của mình bằng sự cầu nguyện để tìm ra sự hướng dẫn cho vấn đề mà họ đang đối diện. Sự hướng dẫn đó có thể đến bằng nhiều cách. Trong trường hợp của Ghi-đê-ôn, nhân vật này đã tìm ra sự hướng dẫn của Đức Chúa Trời khi ông bước vào một thế trận không cân sức với kẻ thù. Và cuối cùng ông đã chiến thắng. Hãy chú ý phương cách mà Ghi-đê-ôn xin dấu hiệu từ Đức Chúa Trời trước khi ông bước qua vách xuất phát. Kinh nghiệm của Ghi-đê-ôn cũng là bài học quý báu cho chúng ta ngày hôm nay.

¹¹ Đoạn, thiên sứ của Đức Giê-hô-va đến ngồi dưới cây thông Óp-ra thuộc về Giô-ách, người A-bi-ê-xê-rít, Ghê-đê-ôn, con trai người, đang đập lúa mạch trong bàn ép, đặng giấu khỏi dân Ma-đi-an. ¹² Thiên sứ của Đức Giê-hô-va hiện đến cùng người mà rằng: Hỡi người đồng sĩ! Đức Giê-hô-va ở cùng ngươi. ¹³ Ghê-đê-ôn thưa rằng: Ôi! Chúa, nếu Đức Giê-hô-va ở cùng chúng tôi, sao các điều này xảy đến cho chúng tôi? Các phép lạ kia ở đâu mà tổ phụ chúng tôi đã thuật lại rằng: Đức Giê-hô-va há chẳng có đem chúng ta ra khỏi xứ Ê-díp-tô sao? Vì bây giờ Đức Giê-hô-va từ bỏ chúng tôi, và phó chúng tôi vào tay dân Ma-đi-an. ¹⁴ Đức Giê-hô-va xây lại cùng người mà phán rằng: Hãy dùng sức của ngươi vẫn có mà đi giải cứu Y-sơ-ra-ên khỏi tay dân Ma-đi-an. Ta há chẳng sai ngươi đi sao? ¹⁵ Người thưa rằng: Than ôi! Hỡi Chúa, tôi sẽ lấy chi giải cứu Y-sơ-ra-ên? Kìa, trong chi phái Ma-na-se, họ tôi vốn nghèo hơn hết; còn tôi là nhỏ hơn hết trong nhà cha tôi. ¹⁶ Đức Giê-hô-va phán rằng: Ta sẽ ở cùng ngươi, và ngươi sẽ đánh bại dân Ma-đi-an như đánh một người vậy.

¹⁷ Ghê-đê-ôn thưa lại rằng: Nếu tôi được ơn trước mặt Chúa, xin ban cho tôi một dấu rằng chính Chúa phán cùng tôi. ¹⁸ Xin chớ dang khỏi đây cho đến khi tôi trở lại cùng Ngài, đem của lễ tôi, để trước mặt Ngài. Ngài đáp: Ta sẽ ở đây cho đến khi ngươi trở lại. ¹⁹ Ghê-đê-ôn bèn đi vô, dọn sẵn một con dê con, lấy một ê-pha bột làm những bánh nhỏ không men. Người để thịt trong rổ, đổ nước thịt vào nồi, rồi đem ra dâng các món ấy cho Ngài ở dưới cây thông. ²⁰ Thiên sứ của Đức Chúa Trời phán rằng: Hãy lấy thịt và bánh nhỏ không men, để trên hòn đá này, rồi đổ nước thịt ra. Ghê-đê-ôn bèn làm như vậy. ²¹ Bấy giờ, thiên sứ của Giê-hô-va giơ đầu gối Ngài đương cầm nơi tay mình ra, đứng đến thịt và bánh nhỏ không men. Lửa từ hòn đá bốc lên, thiêu hóa thịt và bánh nhỏ không men; đoạn, thiên sứ của Đức Giê-hô-va biến đi khỏi mắt người. ²² Ghê-đê-ôn thấy rằng ấy là thiên sứ của Đức Giê-hô-va, bèn la rằng: Ôi, Chúa Giê-hô-va! Khốn nạn cho tôi, vì tôi thấy đối diện thiên sứ của Đức Giê-hô-va! ²³ Nhưng Đức Giê-hô-va phán cùng người rằng: Khá yên lòng, chớ sợ chi, ngươi sẽ không chết đâu. ²⁴ Ghê-đê-ôn bèn lập tại đó một cái bàn thờ cho Đức Giê-hô-va, và đặt tên là Giê-hô-va Sa-lam. Tại Óp-ra, thành của người A-bi-ê-xê-rít, cái bàn thờ ấy vẫn còn lại đến ngày nay.

²⁵ Trong cũng một đêm ấy, Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Hãy bắt con bò đực tơ của cha ngươi, và một con bò đực thứ nhì bảy tuổi, rồi phá dỡ bàn thờ thần Ba-anh tại nhà cha ngươi, và đánh hạ hình tượng A-sê-ra ở trên đó. ²⁶ Đoạn, tại nơi chót hòn đá này, ngươi sẽ lập một bàn thờ cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, và sắp đặt mọi việc; rồi hãy bắt con bò đực thứ nhì, dâng làm của lễ thiêu với gỗ hình tượng A-sê-ra mà ngươi đã đánh hạ. ²⁷ Ghê-đê-ôn chọn lấy mười người trong bọn đầy tớ mình, và làm theo điều Đức Giê-hô-va đã phán dặn; và vì người sợ nhà cha mình cùng kẻ trong thành, nên không dám làm theo lệnh ấy ban ngày, bèn làm ban đêm. ²⁸ Sớm mai, khi dân trong thành thức dậy, thấy bàn thờ của thần Ba-anh đã bị phá dỡ, hình tượng A-sê-ra ở trên bị đánh hạ, và con bò đực thứ nhì đã dâng làm của lễ thiêu trên bàn thờ mới lập đó. ²⁹ Chúng hỏi nhau rằng: Ai làm điều đó? Đoạn, hỏi thăm và tra xét. Có người nói cùng chúng nó rằng: Ấy là Ghê-đê-ôn, con trai Giô-ách, đã làm điều đó. ³⁰ Dân trong thành bèn nói cùng Giô-ách rằng: Hãy biểu con ngươi ra, nó phải chết, vì nó đã phá dỡ bàn thờ thần Ba-anh, và đánh hạ hình tượng A-sê-ra ở trên. ³¹ Giô-ách đáp với những kẻ dấy nghịch cùng mình rằng: Các ngươi há có ý binh vực Ba-anh sao? Há có phải các ngươi muốn tiếp cứu nó ư? Ai theo phe Ba-anh sẽ bị xử tử kể từ sáng ngày nay. Nếu hấn là chúa, thì chính hấn hãy tranh luận lấy chớ, bởi vì người ta đã phá dỡ bàn thờ của hấn! ³² Vậy, trong ngày đó người ta gọi Ghê-đê-ôn là Giê-ru-ba-anh mà rằng: Ba-anh phải tranh luận cùng người, vì Ghê-đê-ôn có phá dỡ bàn thờ của hấn!

³³ Hết thấy dân Ma-đi-an, dân A-ma-léc, và người phương Đông đều hiệp lại, đi ngang qua sông Giô-đanh, và đóng trại tại trũng Gít-rê-ên. ³⁴ Thân của Đức Giê-hô-va cảm hóa Ghê-đê-ôn; người thổi kèn, các người A-bi-ê-xê-rít bèn hiệp lại dặng theo người. ³⁵ Người cũng sai sứ giả đi khắp Ma-na-se; người Ma-na-se bèn nhóm hiệp dặng đi theo người. Đoạn, người sai sứ giả đến chi phái A-se, Sa-bu-lôn và Nép-ta-li; họ cũng đi lên mà hiệp với người nữa.

³⁶ Ghê-đê-ôn thưa cùng Đức Chúa Trời rằng: Nếu Chúa muốn dùng tay tôi giải cứu Y-sơ-ra-ên, y như lời Chúa đã phán, ³⁷ thì tôi sẽ để một lót chiêm trong sân đập lúa; nếu sương chỉ đóng trên lót chiêm, còn đất lại khô ráo, thì tôi sẽ nhận biết Chúa dùng tay tôi giải cứu Y-sơ-ra-ên, y như Chúa đã hứa vậy. ³⁸ Việc bèn xảy ra như vậy: Ngày mai Ghê-đê-ôn dậy sớm, ép vắt lót chiêm, thì sương chảy ra đầy một chén nước. ³⁹ Ghê-đê-ôn lại thưa cùng Đức Chúa Trời rằng: Xin con thanh nợ Chúa chớ nói phùng cùng tôi, tôi chỉ sẽ nói lần này thôi. Xin Chúa để tôi làm thử với lót chiêm chỉ một lần này mà thôi: Xin cho một mình lót chiêm phải khô, còn sương lại đóng khắp trên đất. ⁴⁰ Trong đêm đó, Đức Chúa Trời bèn làm như vậy: Chỉ một mình lót chiêm thì khô, còn

khấp trên đất lại bị sưng phù.

7

¹ Qua ngày sau, Giê-ru-ba-anh, tức là Ghê-đê-ôn, và cả dân sự đồng theo người đều dậy sớm, đi đến đóng trại gần bên suối Ha-rốt. Dinh của Ma-đi-an ở phía bắc về lối nông Mô-rê, trong trũng. ² Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Đạo binh đi theo ngươi lấy làm đông quá, ta chẳng phó dân Ma-đi-an vào tay nó đâu, e Y-sơ-ra-ên đối cùng ta tự khoe mà rằng: Tay tôi đã cứu tôi. ³ Vậy bây giờ, hãy truyền lệnh nầy cho bá tánh nghe: Ai là người sợ hãi run rẩy, khá trở về khỏi núi Ga-la-át! Hai vạn hai ngàn người bèn trở về, còn một vạn người ở lại. ⁴ Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Dân hãy còn đông quá, phải biểu chúng xuống nơi mé nước, rồi ta sẽ vì ngươi thử chúng nó tại đó. Hễ kẻ nào ta phán với ngươi rằng: “Nó khá đi với ngươi,” thì nó sẽ đi theo ngươi; còn kẻ nào ta phán cùng ngươi rằng: “Nó chớ đi với ngươi,” thì kẻ đó không đi.

⁵ Vậy, người biểu dân dự xuống mé nước; rồi Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Phàm kẻ nào dùng lưỡi liếm nước như chó, và kẻ nào quì gối cúi xuống mà uống, thì ngươi phải để riêng ra. ⁶ Số người bụm nước trong tay rồi kê miệng liếm là ba trăm, còn lại bao nhiêu đều quì gối cúi xuống mà uống. ⁷ Bây giờ, Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Ta sẽ dùng ba trăm người đã liếm nước đó mà giải cứu các ngươi, và ta sẽ phó dân Ma-đi-an vào tay ngươi. Còn dân sự khác, ai nấy đều phải trở về nhà mình! ⁸ Ghê-đê-ôn cho cả người Y-sơ-ra-ên, ai trở về trại nầy, nhưng giữ lại ba trăm người kia; chúng lấy lương thực và cây kèn trong tay. Và, dinh Ma-đi-an ở thân dưới người, tại trong trũng.

⁹ Xây trong đêm đó, Đức Giê-hô-va phán cùng Ghê-đê-ôn rằng: Hãy chỗi dậy, đi xuống hãm dinh Ma-đi-an, vì ta đã phó nó vào tay ngươi. ¹⁰ Còn nếu ngươi sợ hãm nó, thì hãy đi xuống đó với Phu-ra, đầy tớ ngươi. ¹¹ Ngươi sẽ nghe điều chúng nó nói, rồi ngươi sẽ cảm biết rằng mình có sức mạnh mà hãm dinh chúng nó. Vậy, Ghê-đê-ôn đi xuống cùng Phu-ra, đầy tớ mình, đến gần nơi linh canh ở đầu dinh. ¹² Và, dân Ma-đi-an, dân A-ma-léc và hết thầy người phương Đông bủa ra trong trũng đông như cào cào, còn lạc đà của chúng nó thì vô số, khác nào cát nơi bờ biển.

¹³ Trong lúc Ghê-đê-ôn đến, có một người thuật chiêm bao cho bạn mình nghe, rằng: Này, tôi có một chiêm bao, thấy một cái bánh nhỏ bằng bột lúa mạch lặn vào trại quân Ma-đi-an: Nó lặn đến một trại, đung làm cho trại ngã, lật ngược trên lộn dưới, nên trại bị đánh đổ. ¹⁴ Bọn người đáp rằng: Đó nào khác hơn là gươm của Ghê-đê-ôn, con trai Giô-ách, người Y-sơ-ra-ên. Đức Chúa Trời đã phó Ma-đi-an và cả trại quân vào tay ngươi. ¹⁵ Khi Ghê-đê-ôn nghe lời thuật chiêm bao nầy và sự bàn chiêm đó, thì thờ lạy Đức Chúa Trời; rồi trở về trại quân Y-sơ-ra-ên, mà rằng: Hãy chỗi dậy, vì Đức Giê-hô-va đã phó trại quân Ma-đi-an vào tay các ngươi!

¹⁶ Đoạn, người chia ba trăm người làm ba đội, phát cho mỗi tên những kèn, bình không, và đuốc ở trong bình, ¹⁷ mà dặn rằng: Hãy ngó ta, và làm y như ta làm; khi ta đến đầu trại quân, các ngươi sẽ làm theo điều ta làm. ¹⁸ Khi ta và những kẻ theo ta thổi kèn, thì các ngươi cũng sẽ thổi kèn ở khắp xung quanh trại quân, và reo lên rằng: Vì Đức Giê-hô-va và vì Ghê-đê-ôn!

¹⁹ Ghê-đê-ôn và một trăm quân theo người đi đến đầu trại quân vào lúc canh ba, hồi mới giao

canh. Chúng thổi kèn, và đập bể bình mình cầm nơi tay. ²⁰ Bảy giờ, ba đội quân thổi kèn, và đập bể bình, tay tả cầm đuốc, tay hữu nắm kèn đang thổi; đoàn cất tiếng reo lên rằng: *Giơ tay của Đức Giê-hô-va và của Ghê-đê-ôn!* ²¹ Chúng đứng vây quanh trại quân, ai cứ chỗ nấy; cả trại quân bèn vỡ chạy, cất tiếng la và trốn đi. ²² Ba trăm người cứ thổi kèn, và khắp trại quân, Đức Giê-hô-va khiến trở giơ tay của mỗi người chém lẫn bạn mình. Đạo binh chạy trốn đến Bết-Si-ta, về hướng Xê-rê-đa, cho đến bờ cõi A-bên Mê-hô-la gần Ta-bát. ²³ Người Y-sơ-ra-ên, tức những người chi phái Nép-ta-li, A-se và Ma-na-se hiệp lại mà đuổi theo dân Ma-đi-an. ²⁴ Bảy giờ, Ghê-đê-ôn sai sứ vào khắp núi Ép-ra-im dặn nói rằng: *Hãy xuống đón dân Ma-đi-an, chặn đường chúng nó qua sông, cho đến Bết-Ba-ra và các chỗ cạn của Giô-đanh.* Vậy, các người Ép-ra-im hiệp lại, chiếm các bến cho đến Bết-Ba-ra, cùng những chỗ cạn của Giô-đanh. ²⁵ Chúng cũng bắt được hai quan trưởng của dân Ma-đi-an, là Ô-rép và Xê-ép; giết Ô-rép tại nơi hòn đá Ô-rép, và Xê-ép tại nơi máy ép rượu Xê-ép. Đoàn, họ đuổi theo dân Ma-đi-an, cùng đem đầu Ô-rép và đầu Xê-ép đến Ghê-đê-ôn ở phía bên kia sông Giô-đanh.

Các quan xét 6:11-7:25

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Sự phản hồi, tương tác của Ghi-đê-ôn với Đức Chúa Trời dạy chúng ta điều gì về thuộc tính của TRỜI?

MỘT PHƯƠNG CÁCH TRÌNH DẪNG NHƯ CẦU CỦA CHÚNG TA CHO ĐỨC CHÚA TRỜI

Chúa Giê-su đã dạy cho các môn đồ một bài cầu nguyện mẫu rõ ràng và sự cầu nguyện dưng cảm trong câu chuyện sau đây:

¹ Có một ngày, Đức Chúa Giê-su cầu nguyện, ở nơi kia. Khi cầu nguyện xong, một môn đồ thưa Ngài rằng: *Lạy Chúa, xin dạy chúng tôi cầu nguyện, cũng như Giăng đã dạy môn đồ mình.* ² Ngài phán rằng: *Khi các người cầu nguyện, hãy nói: Lạy Cha! Danh Cha được thánh; nước Cha được đến;* ³ *xin cho chúng tôi ngày nào đủ bánh ngày ấy;* ⁴ *xin tha tội chúng tôi, vì chúng tôi cũng tha kẻ mịch lòng mình; và xin chớ đem chúng tôi vào sự cám dỗ!*

⁵ Đoạn, Ngài phán cùng môn đồ rằng: *Nếu một người trong các người có bạn hữu, nửa đêm đến nói rằng: Bạn ơi, cho tôi mượn ba cái bánh.* ⁶ *vì người bạn tôi đi đường mới tới, tôi không có chi đãi người.* ⁷ *Nếu người kia ở trong nhà trả lời rằng: Đừng khuấy rối tôi, cửa đóng rồi, con cái và tôi đã đi ngủ, không dậy được mà lấy bánh cho anh; -* ⁸ *ta nói cùng các người, dầu người ấy không chịu dậy cho bánh vì là bạn mình, nhưng vì có người kia làm rộn, sẽ dậy và cho người đủ sự cần dùng.* ⁹ *Ta lại nói cùng các người: Hãy xin, sẽ ban cho; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ*

mở cho. ¹⁰ Vì hễ ai xin thì được, ai tìm thì gặp, và sẽ mở cửa cho ai gõ.

¹¹ Trong các người có ai làm cha, khi con mình xin bánh mà cho đá chăng? Hay là xin cá, mà cho rắn thay vì cá chăng? ¹² Hay là xin trứng, mà cho bò cạp chăng? ¹³ Vậy nếu các người là người xấu, còn biết cho con cái mình vật tốt thay, huống chi Cha các người ở trên trời lại chẳng ban Đức Thánh Linh cho người xin Ngài!

Lu-ca 11:1-13

Sự bình an là kết quả của lời cầu nguyện. Sứ đồ Phao-lô đã kinh nghiệm điều này. Ông đã trải qua nhiều gian lao, khó nhọc. Có lúc gần kề với sự chết, nhưng Phao-lô kinh nghiệm sự bình an thiên thượng. Trong lá thư gửi cho hội thánh Phi-líp, vị sứ đồ khích lệ họ làm theo những gì ông đã cho họ thấy, để trải nghiệm sự bình an diệu kỳ từ Đức Chúa Trời.

⁶ Chớ lo phiền chi hết, nhưng trong mọi sự hãy dùng lời cầu nguyện, nài xin, và sự tạ ơn mà trình các sự cầu xin của mình cho Đức Chúa Trời. ⁷ Sự bình an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu biết, sẽ giữ gìn lòng và ý tưởng anh em trong Đức Chúa Giê-su Christ.

⁸ Rốt lại, hỡi anh em, phàm điều chi chân thật, điều chi đáng tôn, điều chi công bình, điều chi thanh sạch, điều chi đáng yêu chuộng, điều chi có tiếng tốt, điều chi có nhân đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến. ⁹ Hễ sự gì anh em đã học, đã nhận, đã nghe ở nơi tôi, và đã thấy trong tôi, hãy làm đi, thì Đức Chúa Trời của sự bình an sẽ ở cùng anh em.

Phi-líp 4:6-9

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Những lời dạy của sứ đồ Phao-lô về sự cầu nguyện đã khích lệ và thách thức bạn như thế nào?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Cầu nguyện không chỉ là thực hành nếp sống đạo mà còn là một đặc ân. Đức Chúa Trời mong muốn có một mối tương giao sâu đậm với chúng ta liên tục mỗi ngày qua sự cầu nguyện. Đời sống cầu nguyện hằng ngày xác nhận chúng ta là con dân của TRỜI. Chúng ta có đặc quyền đến trực tiếp với Đức Chúa Trời, và Ngài muốn chúng ta đến với Ngài qua sự cầu nguyện và lắng nghe lời Ngài dạy. Chúa Giê-su là mô hình mẫu của sự cầu nguyện. Cầu nguyện bao gồm: thưa chuyện, lắng nghe và tìm thấy sự an nghỉ trong hiện diện của TRỜI, là đường lối để chúng ta biết Ngài nhiều hơn và tìm thấy sự hướng dẫn thiên thượng. Vậy hãy mang những gánh nặng của đời sống đến với Ngài. Khi thực hành điều này, chúng ta sẽ trải nghiệm sự bình an vượt quá mọi sự hiểu biết của chúng ta.

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

Chương 13

HỌC KINH THÁNH

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào tôi có thể nghiên cứu Lời Đức Chúa Trời?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi nghiên cứu Kinh Thánh để biết về Đức Chúa Trời và những lẽ thật của Ngài, đồng thời tôi cũng tìm thấy sự hướng dẫn thiên thượng hằng ngày cho đời sống tôi.

CÂU CHÌA KHÓA

Vì lời của Đức Chúa Trời là lời sống và linh nghiệm, sắc hơn gương hai lưỡi, thấu vào đến đời chia hồn, linh, cốt, tủy, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng.

Hê-bơ-rơ 4:12

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Ý tưởng chủ yếu trong chương 4 chúng ta đã học: Kinh Thánh là Lời Đức Chúa Trời. Quyển sách này là nền tảng cho niềm tin và hành động của Cơ đốc nhân. Trải qua nhiều năm Đức Chúa Trời đem chúng ta vào trong Lời Ngài để bày tỏ tấm lòng của Ngài. Thông qua Kinh Thánh chúng ta học tập để suy nghĩ, hành động và trở nên giống như Chúa Giê-su. Những trang sách đó là “lời sống và linh nghiệm” dẫn dắt tín nhân vào đường lối của TRỜI. Kinh Thánh là bản đồ cho chuyến đi đến nơi cuối cùng. Chúng ta phải sử dụng bản đồ này một cách hiệu quả. Nghiên cứu Kinh Thánh giúp chúng ta đi đến nơi mà Đức Chúa Trời muốn.

Trong chương này các bạn sẽ học về:

- Những quyển Kinh Thánh đầu tiên
- Hướng đi cho đời sống
- Nguồn để thông biết
- Một đời sống thay đổi

NHỮNG QUYỂN KINH THÁNH ĐẦU TIÊN

Cả người Do Thái và các Cơ đốc nhân đều nhìn nhận Môi-se là trước giả của năm quyển sách đầu tiên trong Cựu Ước. Vào thời của Môi-se, Lời của Đức Chúa Trời và những câu chuyện trong Kinh Thánh chủ yếu được truyền khẩu từ thế hệ này sang thế hệ khác. Và đến khi Môi-se viết Ngũ Kinh thì tuyển dân cũng chưa có được những bản sao cho chính họ.

Trước khi Môi-se qua đời, Đức Chúa Trời đã hướng dẫn ông rao truyền một sứ điệp tạm biệt với dân sự được ghi lại trong sách Phục truyền luật lệ ký. Những bậc cha mẹ phải có trách nhiệm chia sẻ cho con cái của họ những điều răn và nguyên tắc của TRỜI trong sách này. Môi-se đã chuẩn bị cho tuyển dân và mọi người sống tại Y-sơ-ra-ên phải thường xuyên và trung tín nghe Lời của Đức Chúa Trời.

²⁰ Về ngày sau, khi con người hỏi người rằng: Các chứng cứ, luật lệ, và mạng lệnh này là chi, mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời chúng tôi đã truyền cho cha? ²¹ thì hãy đáp rằng: Chúng ta đã bị làm tôi mọi cho Pha-ra-ôn tại xứ Ê-díp-tô, và Đức Giê-hô-va có dùng tay mạnh đem chúng ta ra khỏi xứ ấy. ²² Đức Giê-hô-va có làm trước mặt chúng ta những dấu kỳ và phép lạ rất lớn lao đáng sợ, mà hại xứ Ê-díp-tô, Pha-ra-ôn, và cả nhà người; ²³ Ngài đã đem chúng ta ra khỏi xứ ấy, để dẫn vào xứ Ngài đã thề cùng tổ phụ chúng ta; để ban cho chúng ta. ²⁴ Đức Giê-hô-va có phán cùng chúng ta khá làm theo các luật lệ này, kính sợ Giê-hô-va Đức Chúa Trời chúng ta, hầu cho chúng ta được phước luôn luôn, và được Ngài bảo tồn sự sống cho chúng ta y như Ngài đã làm đến ngày nay. ²⁵ Và, chúng ta sẽ được xưng là công bình nếu chúng ta cẩn thận làm theo các điều răn này trước mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời chúng ta, y như Ngài đã phán dặn vậy.

Phục truyền 6:20-25

⁹ Môi-se chép luật này, giao cho những thầy tế lễ, là con cháu Lê-vi, kiêng hòm giao ước của Đức Giê-hô-va, lại giao luôn cho hết thầy trưởng lão Y-sơ-ra-ên, ¹⁰ và truyền lệnh này, mà rằng: Cuối bảy năm, nhằm năm giải thích, tại ngày lễ lễ tạ, ¹¹ khi cả Y-sơ-ra-ên đến châu trước mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, trong chỗ Ngài sẽ chọn, thì người phải đọc luật này trước cả Y-sơ-ra-ên cho chúng nghe. ¹² Người phải nhóm hiệp dân sự, nào người nam, người nữ, nào con trẻ và khách lạ ở trong các thành của người, để chúng nghe, tập kính sợ Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và cẩn thận làm theo các lời của luật pháp này. ¹³ Những con cái của dân sự chưa biết việc ấy, sẽ nghe, tập kính sợ Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người, trọn lúc các người sống trên đất mà các người sẽ nhận được, sau khi đã đi ngang qua sông Giô-đanh.

Phục truyền 31:9-13

Sau khi Môi-se qua đời, Giô-suê kế thừa chức vụ lãnh đạo. Đức Chúa Trời đã phán với Giô-suê về tầm quan trọng của việc đi theo những luật lệ và mạng lệnh của TRỜI.

¹ Sau khi Môi-se, tôi tớ của Đức Giê-hô-va, qua đời, Đức Giê-hô-va phán cùng Giô-suê, con trai của Nun, tôi tớ của Môi-se, mà rằng: ² Môi-se, tôi tớ ta, đã chết; bây giờ người và cả dân sự này hãy đứng dậy đi qua sông Giô-đanh, đặng vào xứ mà ta ban cho dân Y-sơ-ra-ên. ³ Phàm nơi nào bàn chân các người đạp đến, thì ta ban cho các người, y như ta đã phán cùng Môi-se. ⁴ Địa phận các người sẽ lan ra từ đồng vắng và Li-ban này cho đến sông cái, là sông O-phơ-rát, tràn cả xứ dân Hê-tít cho đến biển cả về hướng mặt trời lặn. ⁵ Trót đời người sống, sẽ chẳng ai chống cự được trước mặt người. Ta sẽ ở cùng người như ta đã ở cùng Môi-se; ta sẽ không lìa người, không bỏ người đâu. ⁶ Hãy vững lòng bền chí, vì người sẽ dẫn dân này đi nhận lấy xứ mà ta đã thề cùng tổ phụ ban cho chúng nó. ⁷ Chỉ hãy vững lòng bền chí, và cẩn thận làm theo hết thủy luật pháp mà Môi-se, tôi tớ ta, đã truyền cho người; chớ xây qua bên hữu hoặc bên tả, để hễ người đi đâu cũng đều được thanh vượng. ⁸ Quyển sách luật pháp này chớ xa miệng người, hãy suy gẫm ngày và đêm, hầu cho cẩn thận làm theo mọi điều đã chép ở trong; vì như vậy người mới được may mắn trong con đường mình, và mới được phước. ⁹ Ta há không có phán dặn người sao? Hãy vững lòng bền chí, chớ run sợ, chớ kinh khủng; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người vẫn ở cùng người trong mọi nơi người đi.

Giô-suê 1:1-9

BẢN ĐỒ CHO ĐỜI SỐNG CƠ ĐỐC

Một điều thú vị khi đọc Thi thiên 119 – chương dài nhất trong Kinh Thánh, đó là chủ đề Lời Đức Chúa Trời được nhấn mạnh ở đây. Thi thiên này tập trung vào lòng yêu mến, sự nhận thức và đi theo Lời Đức Chúa Trời.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Có bao nhiêu cách mà bạn có thể tìm thấy để học tập và yêu mến Kinh Thánh trong những phân đoạn của Thi thiên 119?

⁹ Người trẻ tuổi phải làm sao cho đường lối mình được trong sạch?

Phải cẩn thận theo lời Chúa.

¹⁰ Tôi hết lòng tìm cầu Chúa,

Chớ để tôi lạc các điều răn Chúa.

¹¹ Tôi đã giấu lời Chúa trong lòng tôi,

Để tôi không phạm tội cùng Chúa.

¹² Hỡi Đức Giê-hô-va, đáng ngợi khen Ngài;

Xin dạy tôi các luật lệ Ngài.

¹³ Tôi lấy môi thuật lại

Các mạng lệnh miệng Chúa phán ra.

¹⁴ Tôi vui mừng về đường chứng cứ Chúa,

Như thể vui mừng về của cải hiếm hiệm.

¹⁵ Tôi sẽ suy gẫm về giềng mối Chúa,

Chăm xem đường lối của Chúa.

¹⁶ Tôi ưa thích luật lệ Chúa,

Sẽ chẳng quên lời của Chúa.

¹⁷ Xin Chúa ban ơn lành cho tôi tớ Chúa, để tôi được sống;

Thì tôi sẽ giữ lời của Chúa.

¹⁸ Xin Chúa mở mắt tôi, để tôi thấy

Sự lạ lùng trong luật pháp của Chúa.

¹⁹ Tôi là người khách lạ trên đất,

Xin chớ giấu tôi các điều răn Chúa.

²⁰ Linh hồn tôi hao mòn vì mong ước

Các mạng lệnh Chúa luôn luôn.

²¹ Chúa quở trách kẻ kiêu ngạo,

Là kẻ đáng rửa sá, hay làm lạc các điều răn Chúa.

²² Xin lặn khỏi tôi sự sỉ nhục và sự khinh dể;

Vì tôi gìn giữ các chứng cứ của Chúa,

²³ Vua chúa cũng ngồi nghị luận nghịch tôi;

Song tôi tớ Chúa suy gẫm luật lệ Chúa.

²⁴ Các chứng cứ Chúa là sự hỉ lạc tôi,

Tức là những mưu sĩ tôi.

Thi thiên 119:9-24

³³ Hỡi Đức Giê-hô-va, xin chỉ dạy tôi con đường luật lệ Chúa,

Thì tôi sẽ giữ lấy cho đến cuối cùng.

³⁴ Xin hãy ban cho tôi sự thông sáng, thì tôi sẽ vâng theo luật pháp Chúa,

Ắt sẽ hết lòng gìn giữ lấy.

³⁵ *Xin hãy khiến tôi đi trong đường điều răn Chúa,*

Vì tôi lấy làm vui vẻ tại đó,

³⁶ *Xin hãy khiến lòng tôi hướng về chứng cớ Chúa,*

Chớ đừng hướng về sự tham lam.

³⁷ *Xin xây mắt tôi khỏi xem những vật hư không,*

Làm tôi được sống trong các đường lối Chúa.

³⁸ *Xin Chúa làm ứng nghiệm lời Chúa cho kẻ tôi tớ Chúa,*

Tức là kẻ kính sợ Chúa.

³⁹ *Xin hãy cất khỏi tôi sự sỉ nhục mà tôi sợ sệt;*

Vì mạng lệnh Chúa là tốt lành.

⁴⁰ *Kìa, tôi mong ước các giềng mối Chúa;*

Xin hãy khiến tôi được sống trong sự công bình Chúa.

Thi 119:33-40

⁹⁷ *Tôi yêu mến luật pháp Chúa biết bao!*

Trọn ngày tôi suy gẫm luật pháp ấy.

⁹⁸ *Các điều răn Chúa làm cho tôi khôn ngoan hơn kẻ thù nghịch tôi,*

Vì các điều răn ấy ở cùng tôi luôn luôn.

⁹⁹ *Tôi có trí hiểu hơn hết thấy kẻ dạy tôi,*

Vì tôi suy gẫm các chứng cớ Chúa.

¹⁰⁰ *Tôi thông hiểu hơn kẻ già cả,*

Vì có gìn giữ các giềng mối Chúa.

¹⁰¹ *Tôi giữ chân tôi khỏi mọi đường tà,*

Để gìn giữ lời của Chúa.

¹⁰² *Tôi không xây bỏ mạng lệnh Chúa;*

Vì Chúa đã dạy dỗ tôi.

¹⁰³ *Lời Chúa ngọt hợm tôi dường bao!*

Thật ngọt hơn mật ong trong miệng tôi!

¹⁰⁴ *Nhờ giềng mối Chúa tôi được sự thông sáng;*

Vì vậy, tôi ghét mọi đường giả dối.

¹⁰⁵ *Lời Chúa là ngọn đèn cho chân tôi,*

Ánh sáng cho đường lối tôi.

¹⁰⁶ *Tôi đã thề gìn giữ mạng lệnh công bình của Chúa,*

Và cũng đã làm theo sự thề ấy.

¹⁰⁷ *Đức Giê-hô-va ôi! Tôi bị khổ nạn quá đỗi;*

Xin hãy làm cho tôi được sống tùy theo lời của Ngài.

¹⁰⁸ *Hỡi Đức Giê-hô-va, xin hãy nhậm lễ lạc ý của miệng tôi,*

Và dạy dỗ tôi các mạng lệnh Ngài.

¹⁰⁹ *Mạng sống tôi hằng bị cơn nguy hiểm,*

Nhưng tôi không quên luật pháp Chúa.

¹¹⁰ *Những kẻ ác gài bẫy hại tôi;*

Song tôi không lìa bỏ giềng mối Chúa.

¹¹¹ *Chứng cớ Chúa là cơ nghiệp tôi đến đời đời;*

Vì ấy là sự mừng rỡ của lòng tôi.

¹¹² *Tôi chuyên lòng làm theo luật lệ Chúa*

Luôn luôn, và cho đến cuối cùng.

Thi 119:97-112

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Có sự khác biệt nào giữa việc học Lời Chúa và giấu Lời Chúa trong lòng? Sự khác nhau giữa đọc Lời Chúa và suy gẫm Lời ấy ngày và đêm?

NGUỒN ĐỂ THÔNG BIẾT

Khi bạn đọc Kinh Thánh, quyển sách này không giống như một câu chuyện kể thông thường. Nó là câu chuyện của Đức Chúa Trời. Nội dung của nó đầy tràn những bài học sâu sắc, uyên thâm cho cuộc sống chúng ta. Chúa Giê-su đã phán dạy chúng ta về tầm quan trọng của việc chuẩn bị tâm lòng khi chúng ta nghe hay đọc Lời Đức Chúa Trời. Khi mở tâm lòng ra tiếp nhận Lời Ngài, Lời ấy sẽ đâm rễ bên trong tâm lòng và biến đổi đời sống chúng ta từ trong ra ngoài.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Trong phần Kinh Thánh tiếp theo sau, Chúa Giê-su nói đến bốn loại đất khi hạt giống là Lời Ngài được gieo xuống. Loại đất nào là tốt nhất? Trước đây câu trả lời của bạn có giống như hôm nay?

¹ Cũng ngày ấy, Đức Chúa Giê-su ra khỏi nhà, ngồi bên mé biển. ² Đoàn dân nhóm họp xung quanh Ngài đông lắm, đến nỗi Ngài phải xuống thuyền mà ngồi, còn cả đoàn dân đứng trên bờ. ³ Ngài dùng thí dụ mà giảng nhiều điều cùng họ.

Ngài phán như vậy: Có người gieo giống đi ra dặng gieo. ⁴ Khi đương gieo, một phần giống rơi dọc đường, chim bay xuống và ăn. ⁵ Một phần khác rơi nhằm chỗ đất đá sỏi, chỉ có ít đất thịt, bị lấp không sâu, liền mọc lên; ⁶ song khi mặt trời mọc lên, thì bị đốt, và vì không có rễ, nên phải héo. ⁷ Một phần khác rơi nhằm bụi gai, gai mọc rậm lên, phải nghẹt ngòi. ⁸ Một phần khác nữa rơi nhằm chỗ đất tốt, thì sanh trái; hoặc một hạt ra được một trăm, hoặc một hạt sáu chục, hoặc

một hột ba chục. ⁹ Ai có tai, hãy nghe!

¹⁰ Môn đồ bèn đến gần Ngài mà hỏi rằng: Sao thầy dùng thí dụ mà phán cùng chúng vậy? ¹¹

Ngài đáp rằng: Bởi vì đã ban cho các người được biết những điều mầu nhiệm của nước thiên đàng, song về phần họ, thì không ban cho biết. ¹² Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ được dư dật; nhưng kẻ nào không có, thì lại cất luôn điều họ đã có nữa. ¹³ Vậy nên ta phán thí dụ cùng chúng; vì họ xem mà không thấy, lắng tai mà không nghe, và không hiểu chi hết. ¹⁴ Vậy, về họ, đã được ứng nghiệm lời tiên tri của Ê-sai rằng:

Các người sẽ lóng tai nghe, mà chẳng hiểu chi;

Lấy mắt xem mà chẳng thấy chi.

¹⁵ Vì lòng dân này đã cứng cõi;

Đã làm cho nặng tai

Và nhắm mắt mình lại,

E khi mắt mình thấy được,

Tai mình nghe được,

Lòng mình hiểu được,

Họ tự hỏi cải lại,

Và ta chữa họ được lành chẳng.

¹⁶ Nhưng phước cho mắt các người vì thấy được; phước cho tai các người, vì nghe được! ¹⁷ Quả thật, ta nói cùng các người, có nhiều đấng tiên tri, nhiều người công chính đã ước ao thấy điều các người thấy, mà chẳng được thấy; ước ao nghe điều các người nghe, mà chẳng được nghe.

¹⁸ Ấy vậy, các người hãy nghe nghĩa ví dụ về kẻ gieo giống là gì. ¹⁹ Khi người nào nghe đạo nước thiên đàng, mà không hiểu, thì quỷ dữ đến cướp đi điều đã gieo trong lòng mình; ấy là kẻ chịu lấy hột giống rơi ra dọc đường. ²⁰ Người nào chịu lấy hột giống nơi đất đá sỏi, tức là kẻ nghe đạo, liền vui mừng chịu lấy; ²¹ song trong lòng không có rễ, chỉ tạm thời mà thôi, đến khi vì đạo mà gặp sự cực khổ, sự bắt bớ, thì liền vấp phạm. ²² Kẻ nào chịu lấy hột giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo; mà sự lo lắng về đời này, và sự mê đắm về của cải, làm cho nghẹt ngòi đạo và thành ra không kết quả. ²³ Song, kẻ nào chịu lấy hột giống nơi đất tốt, tức là kẻ nghe đạo và hiểu; người ấy được kết quả đến nỗi một hột ra một trăm, hột khác sáu chục, hột khác ba chục.

Ma-thi-ơ 13:1-23

Nhưng làm thế nào để chúng ta có thể mở lòng ra với Lời của TRỜI? Chúng ta tiếp nhận Lời Ngài như thế nào? Trước khi về trời Chúa Giê-su đã hứa với các môn đồ là Ngài sẽ ban Thánh Linh xuống cho những ai tin Ngài. Hiện nay Thánh Linh của Đức Chúa Trời đang dùng Lời của Ngài để biến đổi những ai đi theo Chúa Giê-su.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy tìm kiếm phương cách mà Đức Thánh Linh giúp chúng ta hiểu Lời Đức Chúa Trời khi bạn đọc sứ điệp của Chúa Giê-su và sự hướng dẫn của Phao-lô từ những phần Kinh Thánh sau đây?

¹⁵ Nếu các người yêu mến ta, thì giữ gìn các điều răn ta. ¹⁶ Ta lại sẽ nài xin Cha, Ngài sẽ ban cho các người một Đấng Yên-ủi khác, để ở với các người đời đời, ¹⁷ tức là Thần lễ thật, mà thế gian không thể nhận lãnh được, vì chẳng thấy và chẳng biết Ngài; nhưng các người biết Ngài, vì Ngài vẫn ở với các người và sẽ ở trong các người. ¹⁸ Ta không để cho các người mồ côi đâu, ta sẽ đến cùng các người. ¹⁹ Còn ít lâu, thế gian chẳng thấy ta nữa, nhưng các người sẽ thấy ta; vì ta sống thì các người cũng sẽ sống. ²⁰ Nội ngày đó, các người sẽ nhận biết rằng ta ở trong Cha ta; các người ở trong ta, và ta ở trong các người. ²¹ Ai có các điều răn của ta và vâng giữ lấy, ấy là kẻ yêu mến ta; người nào yêu mến ta sẽ được Cha ta yêu lại, ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết ta.

²² Giu-đe, chớ không phải là Ích-ca-ri-ốt, thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, vì sao Chúa sẽ tỏ mình cho chúng tôi, mà không tỏ mình cho thế gian? ²³ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Nếu ai yêu mến ta, thì vâng giữ lời ta, Cha ta sẽ thương yêu người, chúng ta đều đến cùng người và ở trong người. ²⁴ Còn kẻ nào chẳng yêu mến ta, thì không vâng giữ lời ta; và lời các người nghe đó, chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Cha, là Đấng đã sai ta đến.

²⁵ Ta đã nói những điều đó với các người đang khi ta còn ở cùng các người. ²⁶ Nhưng Đấng Yên-ủi, tức là Đức Thánh Linh mà Cha sẽ nhân danh ta sai xuống, Đấng ấy sẽ dạy dỗ các người mọi sự, nhắc lại cho các người nhớ mọi điều ta đã phán cùng các người. ²⁷ Ta để sự bình an lại cho các người; ta ban sự bình an ta cho các người; ta cho các người sự bình an chẳng phải như thế gian cho. Lòng các người chớ bối rối và đừng sợ hãi.

Giăng 14:15-27

Một trong những công tác của Đức Thánh Linh là soi sáng cho tín nhân các sứ điệp và những câu chuyện từ Kinh Thánh. Nhờ Đức Thánh Linh chúng ta có thể hiểu được Lời Đức Chúa Trời, đem Lời ấy vào trong tâm lòng và rồi áp dụng nó. Sứ đồ Phao-lô đã truyền cho hội thánh Cô-rin-tô lễ thật này.

⁶ Dầu vậy, chúng tôi giảng sự khôn ngoan cho những kẻ trọn vẹn, song chẳng phải sự khôn ngoan thuộc về đời này, cũng không phải của các người cai quản đời này, là kẻ sẽ bị hư mất. ⁷ Chúng tôi giảng sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, là sự mâu nhiệm kín giấu, mà từ trước các đời, Đức Chúa Trời đã định sẵn cho sự vinh hiển chúng ta. ⁸ Trong những người cai quản đời này chẳng ai từng biết sự đó; bởi chưng, nếu đã biết thì họ chẳng đóng đĩnh Chúa vinh hiển trên cây thập tự đâu. ⁹ Song le, như có chép rằng:
Ấy là sự mắt chưa thấy, tai chưa nghe,
Và lòng người chưa nghĩ đến,
Nhưng Đức Chúa Trời đã sắm sẵn điều ấy cho những người yêu mến Ngài.

¹⁰ Đức Chúa Trời đã dùng Đức Thánh Linh để bày tỏ những sự đó cho chúng ta, vì Đức Thánh Linh dò xét mọi sự, cả đến sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời nữa. ¹¹ Và, nếu không phải là thần linh trong lòng người, thì ai biết sự trong lòng người? Cũng một lẽ ấy, nếu không phải là Thánh Linh của Đức Chúa Trời, thì chẳng ai biết sự trong Đức Chúa Trời.

¹² Về phần chúng ta, chúng ta chẳng nhận lấy thần thể gian, nhưng đã nhận lấy Thánh Linh từ Đức Chúa Trời đến, hầu được hiểu biết những ơn mà chúng ta nhận lãnh bởi Đức Chúa Trời; ¹³ chúng ta nói về ơn đó, không cậy lời nói mà sự khôn ngoan của loài người đã dạy đâu, song cậy sự khôn ngoan mà Đức Thánh Linh đã dạy, dùng tiếng thiêng liêng để giải bày sự thiêng liêng. ¹⁴ Và, người có tánh xác thịt không nhận được những sự thuộc về Thánh Linh của Đức Chúa Trời; bởi chưng người đó coi sự ấy như là sự rồ dại, và không có thể hiểu được, vì phải xem xét cách thiêng liêng. ¹⁵ Nhưng người có tánh thiêng liêng xử đoán mọi sự, và chính mình không bị ai xử đoán. ¹⁶ Vì ai đã biết ý Chúa, đặng dạy dỗ Ngài? Nhưng phần chúng ta, thì có ý của Đấng Christ.

1 Cô-rin-tô 2:5-16

BIẾN ĐỔI ĐỜI SỐNG

Mục đích của việc học Lời Chúa không chỉ là để có thêm kiến thức nhưng là để biến đổi đời sống. Học Kinh Thánh khiến chúng ta trưởng thành trên con đường theo Chúa Giê-su. Chúng ta càng đào sâu vào Kinh Thánh, Lời Chúa càng trở nên sâu nhiệm và biến đổi đời sống chúng ta tốt hơn mỗi ngày.

¹¹ Về sự đó, chúng ta có nhiều điều nên nói, và khó cắt nghĩa, vì anh em đã trở nên chậm hiểu. ¹² Đáng lẽ anh em đã làm thầy từ lâu rồi, nay còn cần người ta lấy những điều sơ học của lời Đức Chúa Trời mà dạy anh em; anh em cần ăn sữa thay vì đồ ăn đặc. ¹³ Và, kẻ nào chỉ ăn sữa thôi, thì không hiểu đạo công bình; vì còn là thơ ấu. ¹⁴ Nhưng đồ ăn đặc là để cho kẻ thành nhân, cho kẻ hay dụng tâm tư luyện tập mà phân biệt điều lành và dữ.

6

¹ Ấy vậy, chúng ta phải bỏ qua các điều sơ học về Tin lành của Đấng Christ, mà tấn tới sự trọn lành, chớ nên lập lại nền nữa, tức là: từ bỏ các việc chết, tin Đức Chúa Trời, ² sự dạy về phép báp-têm, phép đặt tay, sự kẻ chết sống lại, sự phán xét đời đời. ³ Vì bằng Đức Chúa Trời cho phép, thì chúng ta sẽ làm điều đó.

Hê-bơ-rơ 5:11 – 6:3

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy đọc lại Hê-bơ-rơ 4:12, “Lời của Đức Chúa Trời là lời sống và linh nghiệm, sắc hơn gươm hai lưỡi, thấu vào đến đôi chia hồn, linh, cốt, tủy, xem xét tư tưởng và ý định trong lòng.” Bằng những phương cách nào bạn có thể kinh nghiệm được điều này?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Nếu chúng ta tin Kinh Thánh là Lời Đức Chúa Trời. Và tin rằng Lời này có thể hướng dẫn chúng ta tìm ra lối đi, phương hướng tốt nhất cho đời sống. Khi đó chúng ta phải có một kỷ luật cho bản thân để đọc, suy gẫm và áp dụng Kinh Thánh cho nếp sống thường ngày của chúng ta. Đức Chúa Trời hứa với Giô-suê rằng nếu Giô-suê thực hành điều này, ông sẽ nhận được sự thành công thịnh vượng. Điều tương tự cũng đến với chúng ta. Khi chúng ta mở lòng ra tiếp nhận Lời Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ học biết nhiều hơn về một ông TRỜI hằng sống, chân thật và luôn yêu thương chúng ta. Càng hiểu biết rõ hơn về thuộc tính của TRỜI, chúng ta càng dễ dàng nhận ra ý muốn và sự hướng dẫn của Ngài cho đời sống chúng ta. Khi chúng ta bước đi trong ánh sáng của lẽ thật, chúng ta nhận được sự bình an và hưởng những phước hạnh Chúa ban. Nhưng thỉnh thoảng chúng ta cũng gặp những thất bại trên hành trình thuộc linh? Hãy nhớ rằng bạn không chiến đấu một mình. Bạn có Thánh Linh của Đức Chúa Trời và cộng đồng hội thánh chung quanh giúp đỡ. Vì vậy đừng bao giờ bỏ cuộc. Hãy tiếp tục đọc, suy gẫm và áp dụng Kinh Thánh.

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

Chương 14

MỘT LÒNG MỘT DẠ TRUNG KIÊN VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm cách nào tôi có thể tập chú vào Chúa Giê-su mà không xao lãng?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tập chú vào Đức Chúa Trời là ưu tiên hàng đầu của đời sống tôi.

CÂU CHÌA KHÓA

Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa.

Ma-thi-ơ 6:33

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Một lòng một dạ thờ TRỜI có nghĩa là có khát vọng theo đuổi Ngài bao trùm lên mọi hoạt động khác. Cơ đốc nhân chỉ có một mục tiêu – một sự tập trung. Từ buổi ban đầu Đức Chúa Trời đã có một ý định: Đối tượng tập trung chính yếu của con người phải là Ngài, Đấng Sáng Tạo. Đây rõ ràng là một thử thách cho tất cả chúng ta. Điều này không dễ dàng khi mà cuộc sống bẻ bộn với thời gian lăm lũi trôi qua cuộc đời chúng ta. Rất dễ để mất đi sự tập trung vào chính Đức Chúa Trời. Để hoàn thành mục đích của TRỜI trên đời sống, chúng ta phải một lòng một dạ nhìn xem Đức Chúa Trời và bước đi bởi đức tin.

Trong chương này bạn sẽ đọc những phần Kinh Thánh liên quan đến:

- Những nguyên tắc để trở thành người một lòng một dạ
- Những người một lòng một dạ
- Kết quả của đời sống một lòng một dạ

NHỮNG NGUYÊN TẮC CỦA NGƯỜI MỘT LÒNG MỘT DẠ

Trước mặt ta, người chớ có các thần khác.

Xuất 20:3

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Giải thích mạng lệnh đầu tiên mà người một lòng một dạ phải làm? Những “thần khác” nào trong đời sống chúng ta có thể làm chúng ta mất tập trung vào chính Đức Chúa Trời?

Dân sự của Đức Chúa Trời được ban cho điều răn đầu tiên này, bởi vì họ cần thuận phục dưới uy quyền của TRỜI và phải nhìn xem Ngài là Đấng duy nhất cung ứng mọi nhu cầu. Trong Tân Ước Chúa Giê-su đã phán dạy về “các thần khác” mà những thần này rất dễ lôi kéo chúng ta lệch hướng.

¹⁹ Các người chớ chứa của cải ở dưới đất, là nơi có sâu mối, ten rét làm hư, và kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy; ²⁰ nhưng phải chứa của cải ở trên trời, là nơi chẳng có sâu mối, ten rét làm hư, cũng chẳng có kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy. ²¹ Vì chưng của cải người ở đâu, thì lòng người cũng ở đó.

²² Con mắt là đèn của thân thể. Nếu mắt người sáng sủa thì cả thân thể người sẽ được sáng láng;

²³ nhưng nếu mắt người xấu, thì cả thân thể sẽ tối tăm. Vậy, nếu sự sáng láng trong người chỉ là tối tăm, thì sự tối tăm này sẽ lớn biết là dường bao! ¹⁹ Các người chớ chứa của cải ở dưới đất, là nơi có sâu mối, ten rét làm hư, và kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy; ²⁰ nhưng phải chứa của cải ở trên trời, là nơi chẳng có sâu mối, ten rét làm hư, cũng chẳng có kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy. ²¹ Vì chưng của cải người ở đâu, thì lòng người cũng ở đó.

²² Con mắt là đèn của thân thể. Nếu mắt người sáng sủa thì cả thân thể người sẽ được sáng láng;

²³ nhưng nếu mắt người xấu, thì cả thân thể sẽ tối tăm. Vậy, nếu sự sáng láng trong người chỉ là tối tăm, thì sự tối tăm này sẽ lớn biết là dường bao! ²⁴ Chẳng ai được làm tôi hai chủ; vì sẽ ghét người này mà yêu người kia, hoặc trọng người này mà khinh người kia. Các người không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi Ma-môn nữa.

Ma-thi-ơ 6:19-24

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Những loại của cải nào của trần gian khiến chúng ta không còn là một người một lòng một dạ với TRỜI? Giải thích tình trạng “mắt người xấu” mà Chúa Giê-su phán dạy sẽ khiến chúng ta không còn một lòng một dạ? Tại sao không thể cùng một lúc hầu việc hai chủ?

NHỮNG NGƯỜI MỘT LÒNG MỘT DẠ, TRUNG KIÊN VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI

Vua Giô-sa-phát là một người lãnh đạo tin kính Đức Chúa Trời đang đối diện với một thách thức lớn. Lãnh thổ của quốc gia đang bị quân thù đe dọa áp đảo. Nhà vua sợ hãi? Không, ông đã đứng lên vượt qua nỗi sợ để khích lệ chính bản thân và dân sự đặt niềm tin vào sự bênh vực và giải cứu của Đức Chúa Trời hằng sống. Hành động của vua Giô-sa-phát tiếp theo sau khiến cho chúng ta kinh ngạc: Ông tổ chức một đội hình ngợi khen, ca hát, thờ phượng Đức Chúa Trời trước mũi giáo của kẻ thù.

¹ Sau các việc này, xảy có dân Mô-áp, dân Am-môn, và những người Mao-nít ở cùng họ, kéo đến đặng đánh giặc với Giô-sa-phát. ² Bấy giờ, có người đến thuật cho Giô-sa-phát, mà rằng: Có một đám quân rất đông từ bên bờ kia của biển, từ nước Sy-ri, mà đến hãm đánh vua; kìa chúng đương ở tại Hát-sát-son-Tha-ma, cũng gọi là Ên-Ghê-đi. ³ Giô-sa-phát sợ hãi, rắp lòng tìm cầu Đức Giê-hô-va, và rao khắp xứ Giu-đa phải kiêng ăn một ngày. ⁴ Giu-đa nhóm lại đặng cầu Đức Giê-hô-va cứu giúp; người ta ở các thành Giu-đa đều đến đặng tìm cầu Đức Giê-hô-va.

⁵ Giô-sa-phát đứng trong hội chúng Giu-đa và Giê-ru-sa-lem, tại trong đền của Đức Giê-hô-va, trước hành lang mới, ⁶ mà cầu nguyện rằng: *Lạy Giê-hô-va Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng tôi! Ngài há chẳng phải là Chúa ở trên các tầng trời sao? Há chẳng phải Đấng quản trị muôn dân muôn nước sao? Ở nơi tay Chúa có quyền thế năng lực, chẳng ai chống trả Chúa cho nổi.* ⁷ *Hỡi Đức Chúa Trời chúng tôi! Ngài há chẳng phải đã đuổi dân ở xứ này khỏi trước mặt dân Y-sơ-ra-ên của Ngài, mà ban xứ ấy cho dòng dõi Áp-ra-ham, là bạn hữu Chúa, làm sản nghiệp đời đời sao?* ⁸ *Chúng đã ở đó, và đã cất cho danh Chúa một đền thánh mà rằng: ⁹ Nếu tai họa giáng trên chúng tôi, hoặc gươm giáo, hoặc sự đoán phạt, hoặc dịch hạch, hay là cơn đói kém, thì chúng tôi sẽ đứng trước đền này và trước mặt Chúa (vì danh Chúa ở trong đền này), mà kêu cầu Chúa trong sự gian nan chúng tôi, thì Chúa sẽ dủ nghe và giải cứu cho.* ¹⁰ *Trong lúc dân Y-sơ-ra-ên từ xứ Ê-díp-tô lên, Chúa có cấm họ loán đến xứ dân Am-môn, dân Mô-áp, và người ở núi Sê-i-rơ; dân Y-sơ-ra-ên xây khối chúng nó, không diệt chúng nó đi; ¹¹ kìa, chúng nó báo lại chúng tôi đường nào, đến toan đuổi chúng tôi khỏi sản nghiệp Chúa đã ban cho chúng tôi nhận lấy.* ¹² *Hỡi Đức Chúa Trời chúng tôi ôi, chớ thì Ngài sẽ không xét đoán chúng nó sao? Vì nơi chúng tôi chẳng còn sức lực gì đối địch cùng đám quân đông đảo này đương đến hãm đánh chúng tôi, và chúng tôi cũng không biết điều gì mình phải làm; nhưng con mắt chúng tôi giữa trông Chúa!* ¹³ *Cả Giu-đa đều đứng tại trước mặt Đức Giê-hô-va với các đứa nhỏ, vợ, và con cái mình.*

¹⁴ *Bấy giờ, tại giữa hội chúng, Thần Đức Giê-hô-va cảm động Gia-ha-xi-ên, con trai Xa-cha-ri, cháu Bê-na-gia, cháu Giê-hi-ên, cháu Ma-tha-nia, là người Lê-vi thuộc về dòng A-sáp, ¹⁵ mà phán rằng: Hỡi các người Giu-đa và dân cư thành Giê-ru-sa-lem cùng vua Giô-sa-phát, hãy nghe! Đức Giê-hô-va phán cho các người như vậy: Chớ sợ, chớ kinh hãi bởi có đám quân đông đảo này: Vì trận giặc này chẳng phải của các người đâu, bèn là của Đức Chúa Trời.* ¹⁶ *Ngày mai, hãy đi xuống đón chúng nó: Kìa, chúng nó đi lên dốc Xít, các người sẽ gặp chúng nó nơi đầu trũng, trước mặt đồng vắng Giê-ru-ên.* ¹⁷ *Trong trận này các người sẽ chẳng cần gì tranh chiến; hãy dàn ra, đứng yên lặng mà xem thấy sự giải cứu của Đức Giê-hô-va ở cùng các người. Hỡi Giu-đa và Giê-ru-sa-lem! Chớ sợ, chớ kinh hãi; ngày mai, hãy đi ra đón chúng nó, vì Đức Giê-hô-va ở cùng các người.* ¹⁸ *Giô-sa-phát bèn cúi sấp mặt xuống đất; và cả Giu-đa và dân cư thành Giê-ru-sa-lem đều sấp mình xuống trước mặt Đức Giê-hô-va mà thờ lạy Ngài.* ¹⁹ *Người Lê-vi về dòng Kê-hát và về dòng Cô-rê đều đứng dậy cất tiếng lớn mà khen ngợi Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên.*

²⁰ *Buổi sớm mai, chúng đều chỗi dậy thật sớm, kéo ra đồng vắng Thê-cô-a; đương lúc chúng đi, Giô-sa-phát đứng tại đó, mà nói rằng: Hỡi người Giu-đa và dân cư thành Giê-ru-sa-lem! Hãy nghe ta: Khá tin cậy Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người, thì các người sẽ vững chắc; hãy tin các đấng tiên tri Ngài, thì các người sẽ được may mắn.* ²¹ *Khi người đã bàn nghị với dân sự, bèn lập những người ca xướng cho Đức Giê-hô-va mặc áo lễ thánh mà đi ra trước cơ binh ngợi khen Chúa rằng: Hãy ngợi khen Đức Giê-hô-va, vì sự thương xót Ngài hằng có đời đời.* ²² *Đương lúc chúng khởi ca hát và ngợi khen, thì Đức Giê-hô-va đặt phục binh xông vào dân Am-môn, dân*

Mô-áp và những kẻ ở núi Sê-i-ơ đã đến hãm đánh Giu-đa; và các dân ấy đều bị bại. ²³ Dân Am-môn và dân Mô-áp dấy lên đánh dân ở núi Sê-i-ơ, đặng diệt chúng nó đi; khi đã diệt dân ở Sê-i-ơ rồi, thì chúng lại trở giết lẫn nhau. ²⁴ Khi dân Giu-đa đến tháp canh nơi đồng vắng, nhìn đến đám quân đông đảo, thì thấy những cây nằm rải trên đất, chẳng có một ai thoát khỏi được. ²⁵ Giô-sa-phát và dân sự người đến cướp lấy tài vật của chúng, thấy có nhiều của cải, xác chết, và đồ quý báu, bèn cướp lấy cho đến chừng đem đi khôngặng; họ cướp lấy tài vật trong ba ngày, vì là rất nhiều. ²⁶ Qua ngày thứ tư, họ nhóm hiệp tại trũng Bê-ra-ca, vì nơi đó họ ngợi khen Đức Giê-hô-va; bởi có ấy, người ta đặt tên chỗ đó là trũng Bê-ra-ca cho đến ngày nay. ²⁷ Hết thấy người Giu-đa và người Giê-ru-sa-lem cùng Giô-sa-phát đi đầu trước, trở về Giê-ru-sa-lem cách vui vẻ; vì Đức Giê-hô-va đã làm cho chúng vui mừng, vì có quân thù nghịch mình bị đánh bại. ²⁸ Chúng gảy đàn cầm, đàn sắt, và thổi sáo mà trở về Giê-ru-sa-lem, đến đền của Đức Giê-hô-va. ²⁹ Khi các nước thiên hạ nghe Đức Giê-hô-va đã đánh bại quân thù nghịch của Y-sơ-ra-ên, thì lấy làm kinh hãi Đức Chúa Trời. ³⁰ Vậy, nước của Giô-sa-phát được hòa bình, vì Đức Chúa Trời người ban cho người sự an nghỉ bốn bên.

2 Sử ký 20:1-30

Sứ đồ Phi-e-ơ đã gặp một chút rắc rối khi ông không một lòng một dạ, tập chú vào Thầy của mình. Kinh nghiệm của vị sứ đồ này là bài học nhắc nhở chúng ta hôm nay. Chúng ta phải luôn luôn chăm nhìn vào Đức Chúa Trời, không nên để mắt đến những tình huống khó khăn vây quanh.

²² Kế đó, Ngài liền hỏi môn đồ xuống thuyền, qua trước bờ bên kia, trong khi Ngài đang truyền cho dân chúng tan đi. ²³ Xong rồi, Ngài lên núi để cầu nguyện riêng; đến chiều tối, Ngài ở đó một mình.

²⁴ Bấy giờ, thuyền đã ra giữa biển rồi, vì gió ngược, nên bị sóng vỗ. ²⁵ Song đến canh tư đêm ấy, Đức Chúa Giê-su đi bộ trên mặt biển mà đến cùng môn đồ. ²⁶ Khi thấy Ngài đi bộ trên mặt biển, thì môn đồ bối rối mà nói rằng: Ấy là một con ma; rồi sợ hãi mà la lên. ²⁷ Nhưng Đức Chúa Giê-su liền phán rằng: Các ngươi hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ! ²⁸ Phi-e-ơ bèn thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa. ²⁹ Ngài phán rằng: Hãy lại đây! Phi-e-ơ ở trên thuyền bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa Giê-su. ³⁰ Song khi thấy gió thổi, thì Phi-e-ơ sợ hãi, hòng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi! ³¹ Tức thì Đức Chúa Giê-su giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao ngươi hồ nghi làm vậy? ³² Ngài cùng Phi-e-ơ lên thuyền rồi, thì gió yên lặng. ³³ Các người trong thuyền bèn đến quì lạy Ngài mà nói rằng: Thầy thật là Con Đức Chúa Trời!

Ma-thi-ơ 14:22-33

Sau sự kiện Lễ ngũ tuần, Phi-e-ơ đã trưởng thành từ những thất bại và ông đã phát triển tố chất một lòng một dạ trung kiên theo đuổi mục đích của Đức Chúa Trời.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc câu chuyện sau đây, hãy cho biết những áp lực nào mà các sứ đồ phải chống cự để tập chú và sứ mạng mà họ được TRỜI giao phó? Bạn có gặp điều tương tự như các sứ đồ hay không?

¹² Bảy giờ, có nhiều phép lạ dấu kỳ được làm ra trong dân bởi tay các sứ đồ; và các môn đồ đều hiệp một lòng nhóm nhau dưới hiên cửa Sa-lô-môn. ¹³ Dầu vậy, chẳng một kẻ nào khác dám nhập bọn với môn đồ, nhưng dân chúng thì cả tiếng ngợi khen. ¹⁴ Số những người tin Chúa càng ngày càng thêm lên, nam nữ đều đông lắm, ¹⁵ đến nỗi người ta đem kẻ bệnh để ngoài đường, cho nằm trên giường nhỏ hoặc trên chõng, để khi Phi-e-ơ đi ngang qua, bóng của người ít nữa cũng che được một vài người. ¹⁶ Dân sự ở các thành lân cận cũng lũ lượt kéo tới thành Giê-ru-sa-lem, đem đến những người đau ốm và kẻ bị tà ma khuấy hại, thì hết thấy đều được chữa lành.

¹⁷ Bảy giờ thầy cả thượng phẩm và những kẻ theo người (ấy là phe Sa-đu-sê) đều đứng dậy, đầy lòng ghen tương, ¹⁸ bắt các sứ đồ bỏ vào khám công. ¹⁹ Nhưng đương ban đêm, có một thiên sứ của Chúa mở cửa khám cho sứ đồ ra, và dặn rằng: ²⁰ Đi đi, hãy chường mặt nơi đền thờ, mà rao giảng cho dân chúng mọi lời này của sự sống. ²¹ Sứ đồ nghe bấy nhiêu lời, vừa lúc rạng ngày, vào đền thờ, khởi sự dạy dỗ. Nhưng thầy cả thượng phẩm và những kẻ ở với người đến thỉnh linh, nhóm tòa công luận và hết thầy trưởng lão của dân Y-sơ-ra-ên lại, sai người vào khám đặng điếu các sứ đồ đến. ²² Các kẻ sai đến khám, không thấy sứ đồ tại đó, bèn trở về trình ²³ rằng: Chúng tôi thấy khám đóng kỹ, lính canh đứng ngoài trước cửa; nhưng lúc mở ra chẳng thấy một người nào ở trong.

²⁴ Quan coi đền thờ và các thầy tế lễ cả nghe vậy, đều bức tức về việc các sứ đồ và về manh mối của việc ấy. ²⁵ Nhưng có người thoạt đến, báo với họ rằng: Kìa, những người mà các quan đã bỏ tù, nay đương ở trong đền thờ dạy dỗ dân sự! ²⁶ Kế đó, quan coi đền thờ với các kẻ sai cùng đi đến nơi bắt và dẫn các sứ đồ đi, nhưng không dùng cách dữ tợn, vì sợ bị dân chúng ném đá; ²⁷ và khi điếu các sứ đồ đi rồi, thì đem đến tòa công luận. Thầy cả thượng phẩm tra hỏi các sứ đồ, rằng: ²⁸ Chúng ta đã cấm ngặt các ngươi, không cho lấy danh đó mà dạy dỗ, song các ngươi lại làm cho thành Giê-ru-sa-lem đầy dẫy đạo giáo mình. Vậy, các ngươi muốn khiến máu người ấy đổ lại trên chúng ta sao!

²⁹ Phi-e-ơ và các sứ đồ trả lời rằng: Thà phải vâng lời Đức Chúa Trời còn hơn là vâng lời người ta. ³⁰ Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta đã khiến Đức Chúa Giê-su sống lại, là Đấng mà các ông đã treo trên cây gỗ và giết đi. ³¹ Đức Chúa Trời đã đem Đấng ấy lên bên hữu Ngài, làm Vua và Cứu Chúa, để ban lòng ăn năn và sự tha tội cho dân Y-sơ-ra-ên. ³² Còn chúng ta đây là kẻ làm chứng mọi việc đó, cũng như Đức Thánh Linh mà Đức Chúa Trời đã ban cho kẻ vâng lời Ngài vậy.

³³ Họ nghe mấy lời thì nghiêng ngả, giận hoảng, bần mưu giết các sứ đồ. ³⁴ Nhưng một người Pha-ri-si, tên là Ga-ma-li-ên, làm luật sư, được dân sự tôn kính, đứng lên giữa tòa công luận, truyền lệnh đem các sứ đồ ra ngoài một lát. ³⁵ Kế đó, người nói rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy cẩn thận về điều các ngươi sẽ xử với những người này. ³⁶ Trước đây, Thê-đã dấy lên, xưng mình là kẻ tôn trọng, có độ bốn trăm người theo hắn: Hắn bị giết, và cả thầy những kẻ theo hắn đều tan lạc, rút lại chẳng qua là hư không. ³⁷ Kế hắn thì có Giu-đa, người Ga-li-lê, dấy lên, về thời kỳ tu số dân, rủ nhiều người theo mình; nhưng rồi cũng chết, bao nhiêu kẻ theo phải tan tành. ³⁸ Nay ta khuyên các ngươi: Hãy lánh xa những người đó, để mặc họ đi. Vì nếu mưu luận và công cuộc này ra bởi người ta, thì sẽ tự hư đi; ³⁹ nhưng nếu bởi Đức Chúa Trời ra, thì các ngươi phá diệt những người đó chẳng nổi, và lại là liều mình đánh giặc cùng Đức Chúa Trời. Chúng nghe theo lời người, ⁴⁰ đòi các sứ đồ trở vào, sai đánh đòn, rồi cấm không được lấy danh Đức Chúa Giê-su mà giảng dạy; đoạn tha ra.

⁴¹ Vậy, các sứ đồ từ tòa công luận ra, đều hơn hở về mình đã được kẻ là xứng đáng chịu nhục vì danh Đức Chúa Giê-su. ⁴² Ngày nào cũng vậy, tại trong đền thờ hoặc từng nhà, sứ đồ cứ dạy dỗ rao truyền mãi về Tin lành của Đức Chúa Giê-su, tức là Đấng Christ.

Công vụ 5:12-42

KẾT QUẢ CỦA ĐỜI SỐNG MỘT LÒNG MỘT DẠ TRUNG KIÊN VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI

Vào những chương cuối của sách Phục truyền luật lệ ký, khi chức vụ khi chức vụ Môi-se gần kết thúc, Đức Chúa Trời đã kêu gọi tuyển dân Y-sơ-ra-ên đưa ra sự lựa chọn: 1/ Đi theo đường lối của TRỜI, vâng phục Ngài. 2/ Đi theo ý riêng của họ. Đức Chúa Trời đã ban sứ điệp cho dân sự Ngài qua Môi-se. Và rồi chúng ta thấy kết quả nào dẫn đến từ những chọn lựa của tuyển dân? Họ đã quyết định vâng lời Đức Chúa Trời, vì thế bảy năm theo sau đó là những năm được mùa nhất trong lịch sử của tuyển dân.

¹⁵ Hãy xem, ngày nay ta đặt trước mặt ngươi sự sống và phước lành, sự chết và tai họa, ¹⁶ vì ngày nay, ta bảo ngươi thương mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, đi trong các đường lối Ngài, và gìn giữ những điều răn luật lệ và mạng lệnh Ngài, để ngươi sống, gia thêm, và Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi ban phước cho ngươi trong xứ mà ngươi sẽ vào nhận lấy. ¹⁷ Nhưng nếu lòng ngươi xây trở, không khứng nghe theo, chịu dụ dỗ thờ lạy và hầu việc các thần khác, ¹⁸ thì ngày nay ta tỏ cùng các ngươi rằng các ngươi hẳn phải tuyệt diệt, không được sống lâu trên đất mà ngươi sẽ đi qua sông Giô-đanh đặng nhận lấy.

¹⁹ Ngày nay, ta bắt trời và đất làm chứng cho các ngươi rằng ta đã đặt trước mặt ngươi sự sống và sự chết, sự phước lành và sự rủa sả. Vậy, hãy chọn sự sống, hầu cho ngươi và dòng dõi ngươi được sống, ²⁰ thương mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi, vâng theo tiếng phán Ngài, và trứu mến Ngài; vì Ngài là sự sống ngươi và làm cho ngươi được sống lâu, đặng ngươi ở trên đất mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho các tổ phụ ngươi, là Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cóp.

Phục truyền 30:15-20

Trong Tân ước, sứ đồ Phao-lô khích lệ các Cơ đốc nhân thực hiện cam kết trung kiên một lòng một dạ với Đức Chúa Trời. Chúng ta ngày nay cũng giống như tuyền dân Y-sơ-ra-ên khi một lòng một dạ trung tín nhìn vào các lời hứa của Đức Chúa Trời, và để Ngài ở vị trí hàng đầu trong đời sống của mình thì những ngày vinh hiển sẽ đến.

¹ *Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ phượng phải lẽ của anh em.* ² *Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào.*

Rô-ma 12:1-2

¹ *Vậy nếu anh em được sống lại với Đấng Christ, hãy tìm các sự ở trên trời, là nơi Đấng Christ ngồi bên hữu Đức Chúa Trời.* ² *Hãy ham mến các sự ở trên trời, đừng ham mến các sự ở dưới đất;* ³ *vì anh em đã chết, sự sống mình đã giấu với Đấng Christ trong Đức Chúa Trời.* ⁴ *Khi nào Đấng Christ, là sự sống của anh em, sẽ hiện ra, bấy giờ anh em cũng sẽ hiện ra với Ngài trong sự vinh hiển.*

Cô-lô-se 3:1-4

¹⁵ *Nguyên xin sự bình an của Đấng Christ cai trị trong lòng anh em, là bình an mà anh em đã được gọi đến dựng hiệp nên một thể; lại phải biết ơn.* ¹⁶ *Nguyên xin lời của Đấng Christ ở đầy trong lòng anh em, và anh em dư dật mọi sự khôn ngoan. Hãy dùng những ca vịnh, thơ thánh, bài hát thiêng liêng mà dạy và khuyên nhau, vì được đầy ơn Ngài nên hãy hết lòng hát khen Đức Chúa Trời.* ¹⁷ *Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhân danh Đức Chúa Giê-su mà làm mọi điều, nhờ Ngài mà tạ ơn Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.*

Cô-lô-se 3:15-17

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Phao-lô viết: “Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhân danh Đức Chúa Giê-su mà làm mọi điều.” (Cô-lô-se 3:17). “Mọi điều” ở đây hàm ý gì? Làm cách nào chúng ta có thể áp dụng câu Kinh Thánh này?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Chỉ theo đuổi một mục đích duy nhất – mục đích của TRỜI cho đời sống chúng ta phải được đặt lên ưu tiên hàng đầu trong tầm lịch thời gian. Điều này cũng mang ý nghĩa “quên lưng sự ở đằng sau, mà bươn theo sự ở đằng trước, tôi nhắm mục đích mà chạy.” (Phi-líp 3:14) để tập chú vào vương quốc của Đức Chúa Trời qua sự trợ giúp của Đức Thánh Linh. Kinh Thánh ghi lại cho chúng ta câu chuyện của nhiều người một lòng một dạ - theo đuổi một mục đích duy nhất, hết lòng trung kiên với ý muốn của Đức Chúa Trời. Vua Giô-sa-phát trong Cựu Ước và Chúa Giê-su trong Tân Ước là hai tấm gương điển hình. Trong những năm đầu tiên theo chân Chúa Giê-su, Phi-e-rơ đã mất sự tập trung để theo đuổi một mục đích duy nhất, nhưng khi nhận được sự đổ đầy Đức Thánh Linh, vị sứ đồ này đã tuyên bố cách dạn dĩ: “Thà phải vâng lời Đức Chúa Trời còn hơn là vâng lời người ta.” (Công. 5:29). Kết quả của một đời sống một lòng một dạ với TRỜI là sự bình an không gì phá vỡ được từ Đấng yêu thương chúng ta. Vì vậy trước hết hãy tìm kiếm nước TRỜI.

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

Chương 15

ĐẦU PHỤC HOÀN TOÀN

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào tôi có thể trau dồi một đời sống phục vụ hy sinh cho TRỜI và con người?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi tận hiến đời sống tôi cho mục đích của Đức Chúa Trời.

CÂU CHÌA KHÓA

Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ phượng phải lễ của anh em.

Rô-ma 12:1

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Một quyết định xác thực để bước theo và vâng lời Đức Chúa Trời là một quyết định của sự đầu phục hoàn toàn. Điều này hàm ý chúng ta phải từ bỏ các tham vọng cá nhân và nhìn nhận mục đích của Đức Chúa Trời là điều ưu tiên hàng đầu trong cuộc đời chúng ta.

Món quà cứu rỗi đến với con người xuất phát từ hành động đầu phục hoàn toàn của Chúa Giê-su theo ý muốn Cha. Về phần chúng ta thì sao? Chúng ta có sẵn sàng đầu phục hoàn toàn cuộc đời mình cho Đức Chúa Trời?

Đầu phục hoàn toàn sẽ là ảo tưởng nếu như không có sự hy sinh cá nhân. Điều này đã được minh họa qua những nhân vật và những câu chuyện trong Kinh Thánh.

Trong chương này chúng ta sẽ học về:

- Những người đầu phục hoàn toàn
- Giá phải trả của sự đầu phục hoàn toàn
- Sự truyền cảm của các thánh tử đạo

NHỮNG NGƯỜI ĐẦU PHỤC HOÀN TOÀN

Mặc dù tuyên dân có luật pháp của Đức Chúa Trời được Môi-se truyền lại, họ vẫn thất bại trong việc vâng theo lời dạy của TRỜI. Sau nhiều năm bất tuân luật pháp, Đức Chúa Trời phó họ vào tay kẻ thù.

Trước khi vương quốc phía Nam của Giu-đa bị đế quốc Ba-by-lôn cai trị, một số người trong tuyên dân đã bị bắt đi làm phu tù. Đó là Đa-ni-ên và ba người bạn trẻ của ông gồm có Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-nê-gô. Những người này được huấn luyện để phục vụ trong vương triều của vua Ba-by-lôn. Trong thời gian này, họ bị áp lực đối diện với hai sự lựa chọn: 1/ Trung tín thờ phượng Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật 2/ Thỏa hiệp với sắc lệnh của vua là thờ lạy hình tượng để bảo toàn mạng sống.

Họ đã chọn đầu phục hoàn toàn cho ý muốn của Đức Chúa Trời.

¹ Vua Nê-bu-cát-nét-sa làm một pho tượng bằng vàng, cao sáu mươi cu-đê và ngang sáu cu-đê, để đứng trong đồng bằng Du-ra, thuộc tỉnh Ba-by-lôn. ² Đoạn, vua Nê-bu-cát-nét-sa sai nhóm các quan trấn thủ, lãnh binh, các công tước, các quan đề hình, thủ kho, các nghị viên, quân đốc, và các quan làm đầu các tỉnh, để dự lễ khánh thành pho tượng mà vua Nê-bu-cát-nét-sa đã dựng lên.

³ Vậy, các quan trấn thủ, lãnh binh, các công tước, các quan đề hình, thủ kho, các nghị viên, quân đốc, và hết thảy những người làm đầu các tỉnh đều nhóm lại để dự lễ khánh thành pho tượng mà vua Nê-bu-cát-nét-sa đã dựng lên; và họ đứng trước pho tượng mà vua Nê-bu-cát-nét-sa đã dựng. ⁴ Bấy giờ sứ giả rao lớn tiếng lên rằng: Các dân, các nước, các thứ tiếng, đây này, lệnh truyền cho các ngươi. ⁵ Khi nào các ngươi nghe tiếng còi, kèn, đàn cầm, đàn sắt, quyển, sáo và các thứ nhạc khí, thì khá sắp mình xuống để thờ lạy tượng vàng mà vua Nê-bu-cát-nét-sa đã dựng. ⁶ Kẻ nào không sắp mình xuống và không thờ lạy, tức thì sẽ phải quăng vào giữa lò lửa hực. ⁷ Vậy nên, khi các dân nghe tiếng còi, kèn, đàn cầm, đàn sắt, quyển, và các thứ nhạc khí, thì các dân, các nước, các thứ tiếng, thảy đều sắp mình xuống, và thờ lạy pho tượng vàng mà vua Nê-bu-cát-nét-sa đã dựng. ⁸ Khi ấy, có mấy người Canh-đê đến gần để tố cáo những người Giu-đa. ⁹ Vậy họ cất tiếng và tâu cùng vua Nê-bu-cát-nét-sa rằng: Hỡi vua, nguyên vua sống đời đời! ¹⁰ Hỡi vua, chính vua đã ra lệnh, hễ người nào nghe tiếng còi, kèn, đàn cầm, đàn sắt, quyển, sáo và các thứ nhạc khí, thì phải sắp mình xuống để thờ lạy tượng vàng; ¹¹ và kẻ nào không sắp mình xuống để thờ lạy tượng đó, sẽ phải quăng vào giữa lò lửa hực. ¹² Vả, ở đây có mấy người Giu-đa kia mà vua đã lập lên cai trị tỉnh Ba-by-lôn, tức là Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-nê-gô; hỡi vua, những người ấy không kiêng nể vua một chút nào. Họ chẳng thờ các thần của vua, và chẳng lạy tượng vàng mà vua đã dựng.

¹³ Bấy giờ, vua Nê-bu-cát-nét-sa tức mình nổi giận, truyền điệu Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô đến, thì những người đó bị điệu đến trước mặt vua. ¹⁴ Vua Nê-bu-cát-nét-sa cất tiếng nói cùng họ rằng: Hỡi Sa-đơ-rắc, Mê-sác, A-bết-Nê-gô, có phải các ngươi cố ý không thờ thần ta và không lạy tượng vàng mà ta đã dựng lên chăng? ¹⁵ Vậy bây giờ, khi các ngươi nghe tiếng còi, kèn, đàn cầm, đàn sắt, quyển, sáo và các thứ nhạc khí, mà các ngươi sẵn sàng sắp mình xuống đất để quì lạy pho tượng mà ta đã làm nên, thì được; nhưng nếu các ngươi không quì lạy, thì chính giờ đó các ngươi sẽ phải quăng vào giữa lò lửa hực. Rồi thần nào có thể giải cứu các ngươi khỏi tay ta?

¹⁶ Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô tâu lại cùng vua rằng: Hỡi Nê-bu-cát-nét-sa, về sự này, không cần chi chúng tôi tâu lại cho vua. ¹⁷ Nay, hỡi vua! Đức Chúa Trời mà chúng tôi hầu việc, có thể cứu chúng tôi thoát khỏi lò lửa hực, và chắc cứu chúng tôi khỏi tay vua. ¹⁸ Dầu chẳng vậy, hỡi vua, xin biết rằng chúng tôi không hầu việc các thần của vua, và không thờ phượng pho tượng vàng mà vua đã dựng.

¹⁹ Bấy giờ, vua Nê-bu-cát-nét-sa cả giận, biến sắc mặt nghịch cùng Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô; và cất tiếng truyền đốt lò lửa nóng gấp bảy lần hơn lúc bình thường đã đốt. ²⁰ Vua sai mấy người mạnh bạo kia trong đạo binh mình trói Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô, mà quăng vào lò lửa hực. ²¹ Tức thì các người ấy bị trói luôn với quần trong, áo dài, áo ngắn và các áo

xống khác, rồi người ta quăng họ vào giữa lò lửa hực. ²² Nhân vì mạng vua truyền kíp lắm, mà lò lửa thì đốt nóng lạ thường, nên những người quăng Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô bị ngọn lửa cháy chết. ²³ Còn ba người, Sa-đơ-rắc, Mê-sác, A-bết-Nê-gô, vẫn bị trói mà rơi vào giữa lò lửa hực.

²⁴ Bây giờ, vua Nê-bu-cát-nét-sa lấy làm lạ, vội vàng đứng dậy, cất tiếng nói cùng các nghị viên rằng: Những kẻ bị ta trói mà quăng vào giữa lửa có phải là ba người không? Họ tâu cùng vua rằng: Tâu vua, phải. ²⁵ Vua lại nói: Này, ta thấy bốn người không có bị trói, bước đi giữa lửa mà chẳng bị thương; và hình dung của người thứ tư giống như một con trai của các thần. ²⁶ Đoạn, vua Nê-bu-cát-nét-sa đến gần cửa lò lửa hực, cất tiếng nói rằng: Hỡi Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô, là tôi tớ của Đức Chúa Trời Rất Cao, hãy ra và lại đây! Sa-đơ-rắc, Mê-sác, và A-bết-Nê-gô bèn từ giữa đám lửa mà ra.

²⁷ Các quan trấn thủ, lãnh binh, các người cai trị và các nghị viên của vua đều nhóm lại, thấy lửa không có quyền làm hại thân thể ba người ấy được, cũng chẳng có một sợi tóc nào trên đầu họ bị sém; áo xống họ chẳng bị si sứt chút nào, và mùi lửa cũng chẳng qua trên họ.

²⁸ Vua Nê-bu-cát-nét-sa lại cất tiếng nói rằng: Đáng ngợi khen Đức Chúa Trời của Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô! Ngài đã sai thiên sứ Ngài và giải cứu các tôi tớ Ngài nhờ cậy Ngài, họ đã trái mạng vua, và liều bỏ thân thể mình, hầu để không hầu việc và không thờ phượng thần nào khác ngoài Đức Chúa Trời mình.

Đa-ni-ên 3:1-28

Ê-xơ-tê là một thiếu nữ Do-Thái được tuyển chọn trong toàn đế quốc Ba-tư để thay thế cho hoàng hậu Vả-thi bị truất phế. Ha-man, quan tể tướng trong triều đình căm ghét Mạc-đô-chê là người bảo hộ của Ê-xơ-tê, vì Mạc-đô-chê không chịu quỳ lạy và tôn vinh ông ta. Ha-man chuẩn bị một kế hoạch để giết chết Mạc-đô-chê và tiêu diệt toàn bộ dân tộc Do Thái. Trong tình huống đó Ê-xơ-tê đứng trước áp lực và hai sự lựa chọn: 1/Bảo vệ vị trí hoàng hậu và mạng sống của mình bằng cách im lặng. 2/Dũng cảm tìm cách bảo vệ dân tộc của mình cho dù phải đối diện với nguy hiểm.

Bà đã chọn hoàn toàn đầu phục Đức Chúa Trời – đứng về phía tuyển dân và cứu được cả dân tộc của mình.

⁵ Khi Ha-man thấy Mạc-đô-chê không cúi xuống và không lạy mình bèn nổi giận dữ. ⁶ Người ta đã học cho Ha-man biết Mạc-đô-chê là người Giu-đa, nên người cho sự tra tay trên một mình Mạc-đô-chê là một sự nhỏ mọn, người bèn tìm mưu giết hết thảy dân Giu-đa, là tông tộc của Mạc-đô-chê, ở trong toàn nước A-suê-ru.

⁷ Tháng giêng là tháng Ni-san, năm thứ mười hai đời vua A-suê-ru, người ta bỏ Phu-ơ, nghĩa là bỏ thăm, mỗi ngày mỗi tháng, tại trước mặt Ha-man, cho đến tháng mười hai, là tháng A-đa. ⁸ Ha-man tâu với vua A-suê-ru rằng: Có một dân tộc tàn ác, rải rác ra giữa các dân tộc trong những tỉnh của nước vua: luật pháp của chúng nó khác hơn luật pháp của các dân khác; lại chúng nó cũng không tuân theo luật pháp của vua; dung chúng nó chẳng tiện cho vua. ⁹ Nếu điều đó vừa ý vua, khá giáng chiếu chỉ truyền tuyệt diệt chúng nó đi; rồi tôi sẽ cần mười ngàn ta láng bạc phó vào tay những quan đốc tư để đem vào kho vua. ¹⁰ Vua bèn cỡi chiếc nhẫn khỏi tay

mình, trao cho Ha-man, con trai Ham-mê-đa-tha, người A-gát, kẻ cừu địch dân Giu-đa. ¹¹ Vua nói với Ha-man rằng: Bạc đã ban cho người, dân sự cũng phó cho người, để làm điều chi mặc ý người.

¹² Tháng giêng, ngày mười ba, thì đòi những thầy thơ ký của vua đến; rồi tùy theo mọi điều Ha-man truyền dặn, người ta nhân danh A-suê-ru viết chiếu cho các quan trấn thủ của vua, cho các quan cai quản mỗi tỉnh, và cho trưởng tộc của mỗi dân tộc, tỉnh nào dùng chữ nấy, dân tộc nào theo thổ âm nấy; đoạn họ lấy chiếc nhẫn của vua mà đóng ấn. ¹³ Rồi họ gửi các thơ bởi lính trạm cho các tỉnh của vua, đăng dạy biểu rằng nhằm ngày mười ba tháng mười hai, tức là tháng A-đa, phải trừ diệt, giết chết và làm cho hư mất hết thầy dân Giu-đa trong một ngày đó, vô luận người già kẻ trẻ, con nhỏ hay là đàn bà, và cướp giựt tài sản của chúng nó. ¹⁴ Để cho chiếu chỉ được tuyên bố trong mỗi tỉnh, có bốn sao lục đem rao cho các dân tộc biết, hầu cho chúng đều sẵn sàng về ngày đó. ¹⁵ Các lính trạm vâng lệnh vua vội vàng đi ra. Chiếu chỉ này cũng truyền ra tại kinh đô Su-sơ. Đoạn, vua và Ha-man ngồi lại uống rượu, còn thành Su-sơ đều hoảng kinh.

4

¹ Và, khi Mạc-đô-chê biết hết mọi điều ấy, bèn xé áo mình, mặc lấy một cái bao và phủ tro, rồi đi ra giữa thành, lấy tiếng lớn kêu khóc cách cay đắng. ² Người cũng đi đến tận trước cửa vua; vì ai mặc cái bao, bị cấm không cho vào cửa của vua. ³ Phàm trong mỗi tỉnh, nơi nào mạng lệnh vua và chiếu chỉ người đã đến, thì trong dân Giu-đa bèn có sự thảm sầu, kiêng cử ăn, khóc lóc, và kêu van; lại có nhiều người lấy bao và tro làm giường mình.

⁴ Các nàng hầu bà Ê-xơ-tê và những hoạn quan bà đều đến thuật lại sự ấy cho bà; hoàng hậu bèn buồn rầu lắm, gửi quần áo cho Mạc-đô-chê mặc, để lột bao khỏi mình người; nhưng người không khứng nhận. ⁵ Bấy giờ bà Ê-xơ-tê gọi Ha-thác, một hoạn quan của vua, mà vua đã đặt hầu chực bà, rồi biểu người đi đến Mạc-đô-chê hỏi cho biết có việc gì, và nhân sao đã có vậy. ⁶ Ha-thác bèn đi ra đến Mạc-đô-chê tại nơi phố thành ở trước cửa vua. ⁷ Mạc-đô-chê thuật lại mọi điều đã xảy đến mình, và số bạc Ha-man đã hứa đóng vào kho vua đăng có phép tuyệt diệt dân Giu-đa. ⁸ Người cũng đưa cho hoạn quan một bốn sao lục chiếu chỉ đã truyền ra tại Su-sơ đăng tuyệt diệt dân Giu-đa, để hoạn quan chỉ cho bà Ê-xơ-tê xem và biết, cùng biểu người khuyên bà vào cùng vua, trước mặt vua nài xin ơn vua và cầu khẩn giùm cho dân tộc mình. ⁹ Ha-thác bèn trở về thuật lại cho bà Ê-xơ-tê mọi lời của Mạc-đô-chê. ¹⁰ Bấy giờ bà Ê-xơ-tê nói với Ha-thác, rằng người nói lại với Mạc-đô-chê rằng: ¹¹ Các thần bộc và dân chúng các tỉnh của vua đều biết rằng hễ ai, bất luận nam hay nữ, vào cùng vua tại nội viện, mà không được lệnh vời thì ai đó theo luật đã định tất phải bị xử tử đi, miễn là được vua giơ cây phủ việt vàng ra, thì mới sống; nhưng đã ba mươi ngày rày tôi không được vời vào cung vua.

¹² Người ta thuật lại cho Mạc-đô-chê các lời của bà Ê-xơ-tê. ¹³ Mạc-đô-chê biểu đáp lại cùng bà Ê-xơ-tê rằng: Chớ thảm tưởng rằng ở trong cung vua, người sẽ được thoát khỏi phải hơn mọi người Giu-đa khác; ¹⁴ vì nếu người làm thình trong lúc này đây, dân Giu-đa hẳn sẽ được tiếp trợ và giải cứu bởi cách khác, còn người và nhà cha người đều sẽ bị hư mất; song nào ai biết rằng chẳng phải vì có cơ hội hiện lúc này mà người được vị hoàng hậu sao? ¹⁵ Bà Ê-xơ-tê bèn biểu đáp lại cùng Mạc-đô-chê rằng: ¹⁶ Hãy đi nhóm hiệp các người Giu-đa ở tại Su-sơ, rồi hãy vì tôi kiêng cử ăn trong ba ngày và đêm, chớ ăn hay uống gì hết; tôi và các nàng hầu tôi cũng sẽ kiêng cử ăn nữa; như vậy, tôi sẽ vào cùng vua, là việc trái luật pháp; nếu tôi phải chết thì tôi chết.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Có những điểm tương đồng trong hai câu chuyện trên đây. Những hành động nào mà những người Canh-đê và Ha-man đã làm để tìm cách tiêu diệt tuyến dân? Mạc-đô-chê và ba bạn trẻ Hê-bơ-rơ đã từ chối không thực hiện điều gì? Loại chiếu chỉ nào mà cả hai vị vua trên đã ký? Ba bạn trẻ Hê-bơ-rơ và Ê-xơ-tê đã đầu phục Đức Chúa Trời ở cấp độ nào? Trọn vẹn hay chỉ một nửa?

GIÁ PHẢI TRẢ CHO SỰ ĐẦU PHỤC HOÀN TOÀN

Nói về sự đầu phục hoàn toàn dễ hơn là thể hiện nó ra bằng hành động. Chúa Giê-su đã phán dạy rõ ràng về điều này. Nói kết đời sống của bạn với mục đích của TRỜI là một điều ý nghĩa, nhưng cái giá để thực hiện điều đó không rẻ tiền chút nào. Nó đòi hỏi bạn phải trả giá, phải hy sinh và không giữ lại cho chính mình điều gì. Chúa Giê-su đã giải thích bài học này cho các môn đồ.

²³ Đoạn, Ngài phán cùng mọi người rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập tự giá mình mà theo ta. ²⁴ Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì có ta mất sự sống, thì sẽ cứu. ²⁵ Nếu ai được cả thiên hạ, mà chính mình phải mất hoặc hư đi, thì có ích gì? ²⁶ Vì nếu ai hổ thẹn về ta và lời ta, thì Con người sẽ hổ thẹn về họ, khi Ngài ngự trong sự vinh hiển của mình, của Cha, và của thiên sứ thánh mà đến.

Lu-ca 9:23-26

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi Chúa Giê-su phán bảo các môn đồ “vác thập tự giá mỗi ngày”, Ngài có ý muốn nói gì? Tại sao Chúa Giê-su dạy rằng “ai vì có ta mất sự sống, thì sẽ cứu.”?

NIỀM CẢM HỨNG CỦA CÁC THÁNH TỬ ĐẠO

Ê-tiên là thánh tử đạo đầu tiên của hội thánh thời Tân Ước. Ông bị kẻ thù giết chết vì bảo vệ niềm tin của mình. Ông có một vai trò quan trọng trong chức vụ rao giảng Phúc âm của hội thánh đầu tiên. Cái chết của Ê-tiên khởi đầu cho một làn sóng bách hại các Cơ đốc nhân trong thế kỷ thứ nhất. Ê-tiên đã bày tỏ một tấm gương đầu phục hoàn toàn cho Phúc âm của Chúa Giê-su.

⁸ Ê-tiên được đầy ơn và quyền, làm dấu kỳ phép lạ rất lớn trong dân. ⁹ Nhưng có mấy hội viên của nhà hội gọi là nhà hội của bọn được tự do, với những người quê ở Sy-ren, người quê ở A-léc-xan-đơ, cùng người Giu-đa ở xứ Si-li-si và xứ A-si, nổi lên mà cãi lẫy cùng Ê-tiên. ¹⁰ Song chúng không chống lại nổi với trí khôn người cùng với Đức Thánh Linh, là Đấng người nhờ mà nói, ¹¹ bèn xui xiểm mấy người đặng nói rằng: Chúng ta đã nghe người nói ra những lời phạm

đến Môi-se và Đức Chúa Trời. ¹² Chúng xúi dân sự, các trưởng lão và các thầy thông giáo, rồi xông vào người, dùng sức mạnh bắt và điệu đến trước tòa công luận. ¹³ Chúng đặt ra những kẻ chứng dối, nói rằng: Người này hằng nói những lời phạm đến nơi thánh và luật pháp. ¹⁴ Vì chưng chúng ta đã nghe người nói rằng Giê-su ở Na-xa-rét này sẽ phá nơi đây và đổi tục lệ mà Môi-se đã truyền lại cho chúng ta. ¹⁵ Bây giờ, phàm những người ngồi tại tòa công luận đều ngó chăm Ê-tiên, thấy mặt người như mặt thiên sứ vậy.

Công vụ 6:8-15

Ê-tiên có một cơ hội cuối cùng để tự bảo vệ mình, nhưng ông đã không nói điều gì để bảo vệ chính ông. Ông tiếp tục rao giảng về Chúa Giê-su cho đến chết. Hãy ghi nhận những cụm từ mà Ê-tiên sử dụng trong thông điệp cuối cùng của ông đầy can đảm và mạnh mẽ.

⁵¹ Hồi những người cứng cổ, lòng và tai chẳng cắt bì kia! Các ngươi cứ nghịch với Đức Thánh Linh hoải; tổ phụ các ngươi thế nào, thì các ngươi cũng thế ấy! ⁵² Há có đáng tiên tri nào mà tổ phụ các ngươi chẳng bắt bớ ư? Họ cũng đã giết những người nói tiên tri về sự đến của Đấng Công bình; và hiện bây giờ chính các ngươi lại đã nộp và giết Đấng đó; ⁵³ các ngươi đã nhận luật pháp truyền bởi các thiên sứ, nhưng không giữ lấy!

⁵⁴ Chúng nghe những lời đó, thì giận trong lòng, và nghiên răng với Ê-tiên. ⁵⁵ Nhưng người, được đầy dẫy Đức Thánh Linh, mắt ngó chăm lên trời, thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Giê-su đứng bên hữu Đức Chúa Trời; ⁵⁶ thì người nói rằng: Kìa, ta thấy các tầng trời mở ra, và Con người đứng bên hữu Đức Chúa Trời. ⁵⁷ Bây giờ, chúng kêu lớn tiếng lên, bịt lỗ tai lại, cùng nhau chạy a lại, ⁵⁸ kéo người ra ngoài thành, rồi ném đá người. Các kẻ làm chứng lấy áo xống mình để nơi chân một người trẻ tuổi kia tên là Sau-lo. ⁵⁹ Chúng đang ném đá, thì Ê-tiên cầu nguyện rằng: Lạy Đức Chúa Giê-su, xin tiếp lấy linh hồn tôi. ⁶⁰ Đoạn, người quì xuống, kêu lớn tiếng rằng: Lạy Chúa, xin đừng đổ tội này cho họ! Người vừa nói lời đó rồi, thì ngủ.

Công. 7:51-60

“Một người trẻ tuổi kia tên là Sau-lo” chính là sứ đồ trừ danh Phao-lô sau này. Khi Phao-lô gặp Chúa Giê-su, ông đã hoàn toàn đầu phục chính mình cho Ngài. Và cuối cùng Phao-lô cũng trở thành một thánh tử đạo. Vị sứ đồ này không sợ hãi khi đối diện với sự khùng bớ và cái chết ở phía trước.

Nhưng người trả lời rằng: Anh em làm chi mà khóc lóc cho nao lòng tôi? Vì phần tôi sẵn lòng chẳng những để bị trói thôi, lại cũng sẵn lòng vì danh Đức Chúa Giê-su chịu chết tại thành Giê-ru-sa-lem nữa

Công. 21:13

Sau khi bị bắt ở Giê-ru-sa-lem, Phao-lô đã trải qua những năm tháng tù đầy tại Rô-ma. Chúa Giê-su đã phán dạy rằng khi đánh mất sự sống mình vì có Tin Lành, chúng ta sẽ tìm lại được. Nói một cách khác đời sống của chúng ta sẽ không có ý nghĩa cho đến khi chúng ta dâng nộp nó

cho Đức Chúa Trời với sự đầu phục hoàn toàn. Sự thỏa lòng thực sự chỉ có khi chúng ta sống vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, có nghĩa là sống đẹp lòng Ngài. Đầu phục chính mình cho mục đích của TRỜI là mục tiêu tối hậu của đời sống Phao-lô. Còn bạn thì sao?

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Câu chuyện của nhân vật nào trong chương này truyền cảm hứng cho bạn nhiều nhất? Sa-đơ-rắc, Mê-sác, A-bết-nê-gô, Ê-xơ-tê, Ê-tiên hay Phao-lô? Tại sao?

¹² Hỡi anh em, tôi muốn anh em biết rằng điều xảy đến cho tôi đã giúp thêm sự tấn tới cho đạo Tin lành, ¹³ đến nỗi chốn công đường và các nơi khác đều rõ tôi vì Đấng Christ mà chịu xiềng xích. ¹⁴ Phần nhiều trong anh em nhân tôi bị xiềng xích mà có lòng tin rất lớn trong Đấng Christ, dám truyền đạo Đức Chúa Trời chẳng sợ hãi gì.

Phi-líp 1:12-14

¹⁹ Vì tôi biết rằng nhờ anh em cầu nguyện, và nhờ Thánh Linh của Đức Chúa Giê-su Christ giúp đỡ, thì điều này sẽ trở làm ích cho sự rồi tôi. ²⁰ Tôi có lòng trông cậy chắc chắn này, việc chi tôi cũng chẳng hổ thẹn cả, nhưng bao giờ cũng thế, tôi nói cách tự do mọi bề, như vậy, dầu tôi sống hay chết, Đấng Christ sẽ được cả sáng trong mình tôi. ²¹ Vì Đấng Christ là sự sống của tôi, và sự chết là điều ích lợi cho tôi vậy.

Phi-líp 1:19-21

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Câu chìa khóa của chương này: “Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ phượng phải lễ của anh em.” Những câu chuyện của Sa-đơ-rắc, Mê-sác, A-bết-nê-gô, Ê-xơ-tê cho chúng ta thấy họ đã dâng chính mình làm một của lễ sống và thánh, để thờ phượng TRỜI như thế nào?

Còn đối với Ê-tiên và Phao-lô, hai người này đã chết cho niềm tin của họ. Bạn nghĩ câu chìa khóa của chương này có ý nghĩa gì cho chúng ta hôm nay khi mà nếp sống thờ phượng của chúng ta không bị đe dọa hay khủng bố?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Quyết định dâng hiến chính mình cho mục đích của Đức Chúa Trời phải là một hành động được thực hiện mỗi ngày. Chúa Giê-su đã truyền bảo cho các môn đồ vác thập tự giá mình và theo Ngài mỗi ngày. Đức Chúa Trời trông đợi chúng ta thực hành điều này. “Dâng thân thể mình làm

của lễ sống và thánh” phải là hành động thường nhật của tất cả các tín nhân. Cảm tạ ơn Trời, chúng ta tìm được niềm cảm hứng và sự khích lệ từ những anh hùng đức tin trong Kinh Thánh như Sa-đơ-rắc, Mê-sác, A-bết-nê-gô, Ê-xơ-tê, Ê-tiên, Phao-lô và nhiều người khác.

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

Chương 16

CỘNG ĐỒNG THEO KINH THÁNH

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào tôi có thể phát triển những mối quan hệ lành mạnh với người khác?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi thông công với các Cơ đốc nhân khác để hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời cho đời sống tôi; đời sống của những người khác và trên thế giới.

CÂU CHÌA KHÓA

⁴⁴ Phàm những người tin Chúa đều hiệp lại với nhau, lấy mọi vật làm của chung. ⁴⁵ Bán hết gia tài điền sản mình mà phân phát cho nhau, tùy sự cần dùng của từng người. ⁴⁶ Ngày nào cũng vậy, cứ chăm chỉ đến đền thờ; còn ở nhà, thì bẻ bánh và dùng bữa chung với nhau cách vui vẻ thật thà, ⁴⁷ ngợi khen Đức Chúa Trời và được đẹp lòng cả dân chúng. Mỗi ngày Chúa lấy những kẻ được cứu thêm vào Hội thánh.

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Chúng ta đã đi một nửa chặng đường của hành trình THỜ TRỜI. Năm chương đầu tiên của phần TÔI PHẢI LÀM GÌ tập trung vào mối quan hệ của chúng ta với TRỜI: thờ phượng, cầu nguyện, học Kinh Thánh, một lòng một dạ và đầu phục hoàn toàn. Bây giờ chúng ta sẽ chuyển hướng chúc phước đến những người chung quanh. Điểm đầu tiên được nói đến ở đây là một cộng đồng theo Kinh Thánh. Chúng ta tin rằng TRỜI muốn thiết lập mối quan hệ với chúng ta đến đời đời. Và để điều này trở nên hiện thực, Đức Chúa Trời đã phó Con Ngài là Chúa Giê-su làm của lễ hy sinh cho chúng ta. Tất cả những ai tiếp nhận ơn cứu rỗi của Con Trời sẽ đến với nhau hình thành một cộng đồng gọi là hội thánh. Thông qua Hội thánh, TRỜI sẽ hoàn thành kế hoạch ban đầu của Ngài trên đất.

Cộng đồng theo Kinh Thánh thì cần thiết cho đời sống Cơ đốc và nó bày tỏ những phương diện sinh động của hội thánh. Chúng ta kết ước với nhau trong một gia đình mới dưới sự lãnh đạo của Đức Chúa Trời. Chúng ta không chỉ hoàn thành kế hoạch của TRỜI trên đời sống cá nhân, mà còn là trên đời sống của những người khác và trên cả thế giới. Đồng thời chúng ta cũng củng cố đức tin của chúng ta nơi Đức Chúa Trời và với hội thánh của Ngài.

Chúng ta sẽ khám phá những ý tưởng chính trong chương này:

- Được tạo dựng vì cộng đồng
- Hiện diện của TRỜI
- Cộng đồng mới
- Biểu hiện của cộng đồng theo Kinh Thánh

ĐƯỢC TẠO DỰNG VÌ CỘNG ĐỒNG

Cộng đồng không phải là một bộ phận được bổ sung vào đời sống cá nhân cho phong phú nhưng là một trải nghiệm cần thiết để sống một đời sống tin kính và lành mạnh. TRỜI có một ý định muốn con người giàu có trong mối quan hệ tốt với đồng loại và với Ngài. Từ buổi đầu tiên A-đam và Ê-va đã kinh nghiệm điều này trong một khu vườn xinh đẹp. Nhưng rồi vì sự bất tuân, họ đã bị đuổi ra khỏi vườn Ê-đen không còn mối tương giao gắn kết với Đức Chúa Trời. Hậu tự của A-đam và Ê-va sau đó đã gặp nhiều khó khăn. Nhưng Đức Chúa Trời vẫn luôn theo đuổi con người, Ngài không muốn họ bị cô lập và xa cách với Ngài mãi mãi.

⁹ Hai người hơn một, vì họ sẽ được công giá tốt về công việc mình. ¹⁰ Nếu người này sa ngã, thì người kia sẽ đỡ bạn mình lên; nhưng khôn thay cho kẻ ở một mình mà sa ngã, không có ai đỡ

*mình lên!*¹¹ Cũng vậy, nếu hai người ngủ chung thì ấm; còn một mình thì làm sao ấm được?¹²
*Lại nếu kẻ ở một mình bị người khác thắng, thì hai người có thể chống cự nó; một sợi dây bện ba
lấy làm khó đứt.*

Truyền đạo 4:9-12

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đoạn Kinh Thánh trên diễn tả mối quan hệ giữa hai người. Tại sao “một sợi dây bện ba” lấy làm khó đứt?”

SỰ HIỆN DIỆN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Để giữ cho một cộng đồng thực sự sống động theo đuổi mục đích của TRỜI, thì Đức Chúa Trời phải là trung tâm của cộng đồng đó. Trong buổi bình minh của lịch sử loài người, A-đam và Ê-va đã không vâng theo lời của Đức Chúa Trời, họ bị đuổi ra khỏi vườn Ê-đen. Từ đó sự thông công giữa họ với nhau và với TRỜI trở nên khó khăn. Tuy nhiên TRỜI không bao giờ từ bỏ con người, Ngài muốn nối lại sự liên kết với tạo vật mà Ngài vô cùng yêu thương. Trong Cựu Ước, sau khi đem tuyền dân ra khỏi cảnh phu tù tại Ai-cập, Đức Chúa Trời đã thông báo cho Môi-se biết ý định là Ngài sẽ ngự giữa tuyền dân thông qua một đền tạm.

¹ Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: ² Hãy nói cùng dân Y-sơ-ra-ên dựng họ dâng lễ vật cho ta; các ngươi hãy nhận lấy lễ vật của mọi người có lòng thành dâng cho. ³ Đây là lễ vật các ngươi sẽ nhận lấy của họ: vàng, bạc, và đồng; ⁴ chỉ tím, đỏ điều, đỏ sẫm, vải gai mịn, lông dê, da chiên đực nhuộm đỏ, ⁵ da cá nước, cây si-tim, ⁶ dầu thắp, hương liệu đựng làm dầu xức và hương, ⁷ bích ngọc cùng các thứ ngọc khác để gắn vào ê-phốt và băng đeo ngực. ⁸ Họ sẽ làm cho ta một đền thánh và ta sẽ ở giữa họ. ⁹ Hãy làm đền đó y như kiểu đền tạm cùng kiểu các đồ dùng mà ta sẽ chỉ cho ngươi.

Xuất Ê-díp-tô ký 25:1-9

Đám mây mà đã từng dẫn dắt tuyền dân sau khi họ ra khỏi Ai-cập, thì bây giờ nó bao phủ phía bên trên đền tạm. Sự hiện diện của Đức Chúa Trời đã đến! Khoảng chừng 500 năm sau đó tuyền dân đã xây dựng một đền thờ tại Giê-ru-sa-lem thay thế cho đền tạm trong đồng vắng. Đền thờ bây giờ là nơi mà họ có thể gặp Đức Chúa Trời. Một số điều tương tự như trước đó trong đền tạm đã xảy ra sau khi vua Sa-lô-môn cầu nguyện dâng hiến đền thờ.

¹ Khi Sa-lô-môn cầu nguyện xong, lửa từ trời giáng xuống đốt của lễ thiêu và các hi sinh, sự vinh quang của Đức Giê-hô-va đầy đầy trong đền. ² Những thầy tế lễ chẳng vào được trong đền của Đức Giê-hô-va, vì sự vinh quang Đức Giê-hô-va đầy đầy đền của Ngài. ³ Hết thầy dân Y-sơ-ra-ên đều thấy lửa và sự vinh quang của Đức Giê-hô-va giáng xuống đền, bèn sấp mặt xuống đất

trên nền lót, thờ lạy Đức Giê-hô-va và cảm tạ Ngài, mà rằng: Chúa là nhân từ, vì sự thương xót của Ngài còn đến đời đời!

2 Sử ký 7:1-3

Bước sang Tân Ước, sự hiện diện của Đức Chúa Trời với dân Ngài chuyển sang một vị trí mới. Ngay chính giờ phút Chúa Giê-su chết trên thập tự giá, thì bức màn trong đền thờ bị xé ra từ trên xuống dưới. Sự hiện diện của TRỜI giờ đây không còn bị cách ly trong một phòng nhỏ của đền thờ nữa. Sự hiện diện đó được mở ra cho con người. Phao-lô đã nói rõ bây giờ chính chúng ta là đền thờ của TRỜI. Ngài ở trong chúng ta và ở với chúng ta.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc đoạn Kinh Thanh bên dưới, hãy tìm ra sự khác nhau giữa hai nơi ở của Đức Chúa Trời: đền thờ và hội thánh Tân Ước. Những rào cản nào có ở những nơi đó? Ai được phép đi vào bên trong mỗi nơi? Cái gì là đá góc nhà - nền tảng của mỗi nơi đó?

¹¹ *Vậy, anh em, theo xác thịt là người ngoại, bị những kẻ xưng mình là người chịu cắt bì trong xác thịt bởi tay người ta, gọi anh em là người không chịu cắt bì, hãy nhớ lại lúc trước, ¹² *trong thuở đó, anh em không có Đấng Christ, bị ngoại quyền công dân trong Y-sơ-ra-ên, chẳng dựa vào giao ước của lời hứa, ở thế gian không có sự trông cậy và không có Đức Chúa Trời.* ¹³ *Nhưng trong Đức Chúa Giê-su Christ, anh em là kẻ ngày trước cách xa, hiện nay đã nhờ huyết Đấng Christ mà được gần rồi.* ¹⁴ *Vì, ấy chính Ngài là sự hòa hiệp của chúng ta; Ngài đã hiệp cả hai lại làm một, phá đổ bức tường ngăn cách,* ¹⁵ *là sự thù nghịch đã phân rẽ ra, bởi vì Ngài đã đem thân mình mà trừ bỏ luật pháp của các điều răn chép thành điều lệ. Như vậy, khi làm cho hòa nhau, Ngài muốn lấy cả hai lập nên một người mới trong Ngài,* ¹⁶ *và vì bởi thập tự giá Ngài đã làm cho sự thù nghịch tiêu diệt, nên nhờ thập tự giá đó Ngài khiến cả hai hiệp thành một thể, mà làm hòa thuận với Đức Chúa Trời.* ¹⁷ *Ngài lại đã đến rao truyền sự hòa bình cho anh em là kẻ ở xa, và sự hòa bình cho kẻ ở gần.* ¹⁸ *Vì ấy là nhờ Ngài mà chúng ta cả hai đều được phép đến gần Đức Chúa Cha, đồng trong một Thánh Linh.**

¹⁹ *Dường ấy, anh em chẳng phải là người ngoại, cũng chẳng phải là kẻ ở trọ nữa, nhưng là người đồng quốc với các thánh đồ, và là người nhà của Đức Chúa Trời.* ²⁰ *Anh em đã được dựng lên trên nền của các sứ đồ cùng các đấng tiên tri, chính Đức Chúa Giê-su Christ là đá góc nhà,* ²¹ *cả cái nhà đã dựng lên trên đá đó, sắp đặt cách hẩn hoi, để làm nên một đền thờ thánh trong Chúa.* ²² *Ấy, anh em cũng nhờ Ngài mà được dự phần vào nhà đó, dựng trở nên nhà ở của Đức Chúa Trời trong Thánh Linh.*

Ê-phê-sô 2:11-22

CỘNG ĐỒNG MỚI

Khoảng thời gian sau khi phục sinh cho đến khi thăng thiên về trời, Chúa Giê-su đã bảo các môn đồ chờ đợi tại Giê-ru-sa-lem cho sự thăm viếng của Đức Thánh Linh. Đức Thánh Linh đã đến với các môn đồ trong ngày Lễ Ngũ Tuần và khai sinh ra hội thánh. Và bây giờ sự hiện diện của Đức Chúa Trời đã đến bên trong tâm lòng của tín nhân – những người kêu cầu danh Chúa Giê-su. Chúng ta sẽ đọc thêm các phần Kinh Thánh sau để sáng tỏ điều này.

¹ Đến ngày lễ Ngũ tuần, môn đồ nhóm họp tại một chỗ. ² Thành linh, có tiếng từ trời đến như tiếng gió thổi ào ào, đầy khắp nhà môn đồ ngồi. ³ Các môn đồ thấy lưỡi rời rạc từng cái một, như lưỡi bằng lửa hiện ra, đậu trên mỗi người trong bọn mình. ⁴ Hết thấy đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh, khởi sự nói các thứ tiếng khác, theo như Đức Thánh Linh cho mình nói.

Công vụ 2:1-4

⁴² Và, những người ấy bên lòng giữ lời dạy của các sứ đồ, sự thông công của anh em, lễ bẻ bánh, và sự cầu nguyện. ⁴³ Mọi người đều kính sợ, vì có nhiều sự kỳ phép lạ làm ra bởi các sứ đồ. ⁴⁴ Phàm những người tin Chúa đều hiệp lại với nhau, lấy mọi vật làm của chung. ⁴⁵ Bán hết gia tài điền sản mình mà phân phát cho nhau, tùy sự cần dùng của từng người. ⁴⁶ Ngày nào cũng vậy, cứ chăm chỉ đến đền thờ; còn ở nhà, thì bẻ bánh và dùng bữa chung với nhau cách vui vẻ thật thà, ⁴⁷ ngợi khen Đức Chúa Trời và được đẹp lòng cả dân chúng. Mỗi ngày Chúa lấy những kẻ được cứu thêm vào Hội thánh.

Công vụ 2:42-47

³² Và, người tin theo đông lắm, cứ một lòng một ý cùng nhau. Chẳng ai kể của mình là của riêng; nhưng kể mọi vật là của chung cho nhau. ³³ Các sứ đồ lại lấy quyền phép rất lớn mà làm chứng về sự sống lại của Đức Chúa Giê-su Christ; và hết thấy đều được phước lớn. ³⁴ Vì trong tín đồ không ai thiếu thốn cả, bởi những người có ruộng hay nhà, đều bán đi, bán được bao nhiêu tiền cũng đem đến ³⁵ đặt dưới chân các sứ đồ; rồi tùy theo sự cần dùng của mỗi người mà phát cho. ³⁶ Vậy có Giô-sép mà các sứ đồ đặt tên là Ba-na-ba, nghĩa là con trai của sự yên ủi, về họ Lê-vi, quê hương tại Chíp-ơ, ³⁷ có một đám ruộng, bán đi, đem tiền đặt nơi chân các sứ đồ.

Công vụ 4:32-37

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy thử tưởng tượng bạn là thành viên của hội thánh đầu tiên sau sự kiện Lễ ngũ tuần. Bạn có muốn trở thành một phần của cộng đồng hội thánh lúc đó? Tại sao bạn muốn? Tại sao bạn không

muốn? Trong đường lối nào thì hội thánh này nay có thể giống với hội thánh đầu tiên?

NHỮNG BIỂU HIỆN CỦA CỘNG ĐỒNG THEO KINH THÁNH

Cộng đồng theo Kinh Thánh khích lệ mỗi người sử dụng những ân tứ, nguồn lực, thời gian của mình để hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời. Sau khi tuyền dân Israel thoát khỏi cảnh phu tù, họ đã xây dựng lại cuộc sống. Nê-hê-mi đã lãnh đạo dân sự chuẩn bị xây lại tường thành Giê-ru-sa-lem làm thành lũy bảo vệ, chống lại sự xâm lăng của các dân tộc chung quanh. Tất cả các gia đình trong tuyền dân, từ cha mẹ đến con cái đều tập trung cho dự án quan trọng này.

¹¹ Vậy, tôi đến Giê-ru-sa-lem và ở tại đó ba ngày. ¹² Tôi và mấy người cùng theo tôi, bèn chỗi dậy ban đêm; tôi chẳng cho ai hay biết sự gì Đức Chúa Trời đã khiến lòng tôi toan làm vì Giê-ru-sa-lem; lại ngoài con thú tôi cỡi thì chẳng có con thú nào khác ở với tôi. ¹³ Ban đêm tôi ra nơi cửa Trũng, đôi ngang suối Chó rình, và đến cửa Phên, xem xét các vách thành của Giê-ru-sa-lem bị hư nát, và các cửa nó bị lửa thiêu đốt. ¹⁴ Đoạn, tôi đi qua cửa Giếng, và đến nơi ao của vua; song không có nơi nào dựng cho con thú tôi cỡi đi ngang qua được. ¹⁵ Kế đó, ban đêm tôi bắt đường khe đi lên, xem xét vách thành; rồi tôi thối lại, vào nơi cửa Trũng mà trở về. ¹⁶ Vả, các quan trưởng không hiểu tôi đi đâu, nào rõ tôi làm gì; và đến chình ấy, tôi chưa tỏ ra cho người Giu-đa, hoặc cho những thầy tế lễ, hoặc cho kẻ quyền quý, hoặc cho quan trưởng, hay là cho các người khác lo làm công việc, được biết gì đến.

¹⁷ Tôi bèn nói với chúng rằng: Các ngươi hãy xem tình cảnh khổ nạn của chúng ta đương đây; Giê-ru-sa-lem bị phá hoang, và các cửa nó bị lửa thiêu đốt. Hãy đến, xây cất các vách thành Giê-ru-sa-lem lại, hầu cho chúng ta chẳng còn bị sỉ nhục nữa. ¹⁸ Tôi cũng thuật cho chúng làm sao tay nhân từ của Đức Chúa Trời tôi đã giúp đỡ tôi, và các lời vua đã nói cùng tôi. Chúng nói: Hè, ta hãy chỗi dậy và xây sửa lại! Vậy, chúng được vững chắc trong ý nhưt định làm công việc tốt lành này.

¹⁹ San-ba-lát, người Hô-rôn, Tô-bi-gia, kẻ tôi tớ Am-môn, và Ghê-sam, người A-rap, được hay việc đó, bèn nhạo báng và khinh bỉ chúng tôi. Chúng nó nói rằng: Các ngươi làm chi đó? Các ngươi có ý phản nghịch vua sao? ²⁰ Tôi bèn đáp với chúng nó rằng: Đức Chúa của các tầng trời sẽ ban cho chúng ta sự hanh thông; vì vậy, chúng ta, là tôi tớ Ngài, sẽ chỗi dậy và xây sửa lại; nhưng các ngươi không có phần, hoặc phép, hoặc kỳ niệm trong Giê-ru-sa-lem.

3

¹ Ê-li-a-síp, thầy tế lễ thượng phẩm, chỗi dậy với các anh em mình, là những thầy tế lễ, và xây cất cái cửa Chiên. Chúng biệt nó riêng ra thánh và đặt hai cánh cửa; chúng biệt nó riêng ra thánh cho đến tháp Mê-a và cho đến tháp Ha-na-nê-ên. ² Kế Ê-li-a-síp, người thành Giê-ri-cô xây cất; kế chúng, Xa-cu, con trai của Im-ri, xây cất.

Nê-hê-mi 2:11-3:2

Nê-hê-mi đã đứng ra cổ vũ, khích lệ tuyền dân chỗi dậy xây lại vách thành Giê-ru-sa-lem. Mười hai gia đình cùng làm việc với nhau để xây lại từng phần của bức tường thành.

Vậy, ngày hai mươi lăm tháng Ê-lun, vách thành sửa xong, hết năm mươi hai ngày.

Nê-hê-mi 6:15

Một trong những điểm khác biệt chính của hội thánh và những cộng đồng bên ngoài là *sống vì* hay *sống cho* người khác. Trong Tân Ước, những môn đồ của Chúa Giê-su được khích lệ quan tâm đến người khác. Khi hội thánh đầu tiên thực hành điều này trong đức tin, cộng đồng này đã hấp dẫn những người khác gia nhập vào gia đình của Đức Chúa Trời. Thực sự quan tâm và hành động vì người khác là dấu hiệu rõ ràng xác nhận cộng đồng đó đi theo lẽ thật của Kinh Thánh.

⁴ Và, như trong một thân chúng ta có nhiều chi thể, và các chi thể không làm một việc giống nhau, ⁵ thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thấy chúng ta đều là các phần chi thể của nhau.

Rô-ma 12:4-5

Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau, như vậy anh em sẽ làm trọn luật pháp của Đấng Christ.

Ga-la-ti 6:2

Phải khiêm nhường đến điều, mềm mại đến điều, phải nhịn nhục, lấy lòng thương yêu mà chịu nhau

Ê-phê-sô 4:2

Hãy kính sợ Đấng Christ mà vâng phục nhau.

Ê-phê-sô 5:21

Hội thánh đầu tiên quan tâm đến người khác được bày tỏ qua lòng hiếu khách. Cánh cửa nhà của họ sẽ mở ra hoan nghênh khách ở lại và dành chỗ cho khách, bất kể người khách đó thuộc đẳng cấp nào trong xã hội.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc những phần Kinh Thánh tiếp theo sau, hãy đánh giá tầm quan trọng của lòng hiếu khách. Tại sao bạn cho rằng điều này là quan trọng cho hội thánh đầu tiên? Ngày hôm nay có còn quan trọng không? Tại sao có? Tại sao không?

¹ Hãy hằng có tình yêu thương anh em. ² Chớ quên sự tiếp khách; có khi kẻ làm điều đó, đã tiếp đãi thiên sứ mà không biết. ³ Hãy nhớ những kẻ mắc vòng xiềng xích, như mình cùng phải xiềng xích với họ, lại cũng hãy nhớ những kẻ bị ngược đãi, vì mình cũng có thân thể giống như họ.

Hê-bơ-rơ 13:1-3

¹⁵ Vậy, hãy cậy Đức Chúa Giê-su mà hằng dâng tế lễ bằng lời ngợi khen cho Đức Chúa Trời, nghĩa là bông trái của môi miệng xưng danh Ngài ra ¹⁶ Chớ quên việc lành và lòng bố thí, vì sự tế lễ dường ấy đẹp lòng Đức Chúa Trời.

Hê-bơ-rơ 13:15-16

¹ Điều có từ trước hết, là điều chúng tôi đã nghe, điều mắt chúng tôi đã thấy, điều chúng tôi đã ngấm và tay chúng tôi đã sờ, về Lời sự sống; ² vì sự sống đã bày tỏ ra, chúng tôi có thấy, và đang làm chứng cho, chúng tôi rao truyền cho anh em sự sống đời đời vốn ở cùng Đức Chúa Cha và đã bày tỏ ra cho chúng tôi rồi; ³ chúng tôi lấy điều đã thấy đã nghe mà truyền cho anh em, hầu cho anh em cũng được giao thông với chúng tôi. Và, chúng tôi vẫn được giao thông với Đức Chúa Cha, và với Con Ngài là Đức Chúa Giê-su Christ. ⁴ Chúng tôi viết những điều đó cho anh em, hầu cho sự vui mừng của chúng tôi được đầy dẫy.

⁵ Đây là lời truyền giảng mà chúng tôi đã nghe nơi Ngài và truyền lại cho anh em rằng Đức Chúa Trời là sự sáng, trong Ngài chẳng có sự tối tăm đâu. ⁶ Ví bằng chúng ta nói mình được giao thông với Ngài, mà còn đi trong sự tối tăm, ấy là chúng ta nói dối và không làm theo lẽ thật. ⁷ Nhưng, nếu chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính mình Ngài ở trong sự sáng, thì chúng ta giao thông cùng nhau; và huyết của Đức Chúa Giê-su, Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta.

1Giăng 1:1-7

⁷ Hỡi kẻ rất yêu dấu, ấy chẳng phải là điều răn mới mà ta viết cho anh em, bèn là điều răn cũ anh em đã nhận lấy từ lúc ban đầu; điều răn cũ này tức là lời anh em đã nghe. ⁸ Song le, ta cũng viết cho anh em điều răn mới, là điều chân thật trong Chúa và trong anh em, vì sự tối tăm đã tan rồi, và sự sáng thật đã soi sáng. ⁹ Kẻ nào nói mình ở trong sự sáng, mà ghét anh em mình, thì còn ở trong sự tối tăm. ¹⁰ Ai yêu mến anh em mình, thì ở trong sự sáng, nơi người đó chẳng có điều chi gây cho vấp phạm. ¹¹ Nhưng ai ghét anh em mình, thì ở trong sự tối tăm, làm những việc tối tăm, và không biết mình đi đâu, vì bóng tối tăm đã làm mù mắt người.

1 Giăng 2:7-11

¹⁶ Bởi đó chúng ta nhận biết lòng yêu thương, ấy là Chúa đã vì chúng ta bỏ sự sống; chúng ta cũng nên bỏ sự sống vì anh em mình vậy. ¹⁷ Nếu ai có của cải đời này, thấy anh em mình đương cùng túng mà chặt dạ, thì lòng yêu mến Đức Chúa Trời thể nào ở trong người ấy được!

¹⁸ Hỡi các con cái bé mọn, chớ yêu mến bằng lời nói và lưỡi, nhưng bằng việc làm và lẽ thật.

1 Giăng 3:16-18

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Những phần Kinh Thánh trích dẫn trong chương này nhấn mạnh tầm quan trọng của sự thông công Cơ đốc. Hôm nay sự thông công quan trọng như thế nào đối với bạn? Sự thông công có thể tạo nên sự khác biệt nào trong cuộc sống của bạn?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Chúng ta được Đức Chúa Trời tạo dựng để sống trong cộng đồng và vì cộng đồng. Để có một sự thông công thực sự thì Đức Chúa Trời phải trở thành trung tâm của cộng đồng. TRỜI đã từng ở trong vườn Ê-đen trò chuyện với A-đam và Ê-va. Ngài cũng đã ở trong đền tạm và đền thờ của tuyển dân Israel. Ngài sống giữa vòng con người và các môn đồ đầu tiên trong hơn 30 năm sống trên đất. Và từ thời kỳ hội thánh được khai sinh đến bây giờ Đức Chúa Trời không còn ở trong đền thờ do tay con người xây dựng, nhưng Ngài ở trong một đền thờ mới: đời sống của những Cơ đốc nhân. Khi chúng ta cùng với nhau nghênh đón hiện diện của Đức Thánh Linh, lúc đó chúng ta đang trưởng thành chung trong một cộng đồng theo Kinh Thánh. Điều này sẽ được biểu hiện qua sự quan tâm đến người khác và lòng hiếu khách của chúng ta. Khi thông công với các Cơ đốc nhân khác, chúng ta không chỉ nâng cao thêm tầm hiểu biết và những trải nghiệm trong lẽ thật mà còn tạo nên một “mùi hương quỳn rữ” để kéo người khác đến với gia đình của Đức Chúa Trời. Vì vậy xây dựng một cộng đồng theo Kinh Thánh sẽ là điều ưu tiên để hoàn thành mục đích của TRỜI trên đời sống chúng ta, trên đời sống của người khác và trên khắp thế giới.

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

Chương 17

CÁC ÂN TỬ THUỘC LINH

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Đức Chúa Trời đã ban cho tôi những ân tứ và kỹ năng nào để phục vụ người khác?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi biết các ân tứ thuộc linh của tôi và sử dụng để hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời.

CÂU CHÌA KHÓA

⁴ Và, như trong một thân chúng ta có nhiều chi thể, và các chi thể không làm một việc giống nhau, ⁵ thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thấy chúng ta đều là các phần chi thể của nhau. ⁶ Vì chúng ta có các sự ban cho khác nhau, tùy theo ơn đã ban cho chúng ta, ai được ban cho nói tiên tri, hãy tập nói theo lượng đức tin;

Rô-ma 12:4-6

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Đức Chúa Trời đã dùng hai cộng đồng chính để hoàn thành mục đích cứu chuộc nhân loại. Hai cộng đồng đó là Israel trong Cựu Ước và Hội thánh trong Tân Ước. TRỜI cũng trang bị cho các thành viên của hai cộng đồng này những kỹ năng và ân tứ để hoàn thành kế hoạch của Ngài. Nhưng điều này cũng còn tùy thuộc vào từng cá nhân nhận ra ân tứ của mình và sử dụng nó để hoàn thành chương trình của TRỜI. Bước tiếp theo là cộng đồng phải quyết định làm việc chung với nhau trong sự hiệp nhất. Khi điều này được thực hiện, những điều đáng kinh ngạc trong kế hoạch của TRỜI sẽ được hoàn thành.

Trong chương này bạn sẽ đọc các phần Kinh Thánh giúp bạn hiểu về những ân tứ thuộc linh, bao gồm:

- Những ân tứ thuộc linh trong Cựu Ước

- Mục đích và chức năng của các ân tứ thuộc linh
- Quản lý các ân tứ thuộc linh của chúng ta

CÁC ÂN TỨ THUỘC LINH TRONG CỰU ƯỚC

Mặc dù cụm từ “ân tứ thuộc linh” không có trong Cựu Ước, chúng ta vẫn tìm thấy các bằng chứng của Đức Thánh Linh làm việc thông qua nhiều người trong thời gian này. Quyền năng của Đức Thánh Linh được ban cho cá nhân để họ có thể thực hiện những sứ mạng đặc biệt mà TRỜI đã kêu gọi họ làm.

Đôi khi các ân tứ thuộc linh được sử dụng vì có những người ở bên ngoài tuyến dân. Trong tình huống đó TRỜI dùng những dấu lạ để bày tỏ Ngài là một Đức Chúa Trời duy nhất, chân thật cho họ. Có thể thấy điều này qua câu chuyện của Đa-ni-ên. Ông được ban cho khả năng thiên thượng để giải thích giấc mơ bí hiểm của vua Nê-bu-cát-nết-sa trong thời gian tuyến dân bị bắt làm phu tù ở Ba-by-lôn.

¹ Trong năm thứ hai đời vua Nê-bu-cát-nết-sa, vua thấy chiêm bao, thì trong lòng bối rối và mất giấc ngủ. ² Vậy, vua truyền đòi các đồng bóng, thuật sĩ, thầy bói, và người Canh-đê để cắt nghĩa chiêm bao cho vua. Họ bèn đến chầu trước mặt vua. ³ Vua nói cùng họ rằng: Ta đã thấy một chiêm bao; và lòng ta bối rối, muốn biết chiêm bao đó. ⁴ Những người Canh-đê nói cùng vua bằng tiếng A-ram rằng: Tâu vua, chúc vua sống đời đời! Xin thuật chiêm bao cho những kẻ tôi tớ vua, và chúng tôi sẽ giải nghĩa.

⁵ Vua trả lời cho những người Canh-đê rằng: Sự ấy đã ra khỏi ta. Nếu các ngươi không nói cho ta biết chiêm bao đó thế nào và lời giải nó làm sao, thì các ngươi sẽ bị phân thân, nhà các ngươi sẽ trở nên đồng phân. ⁶ Nhưng nếu các ngươi tỏ chiêm bao và lời giải nó cho ta, thì các ngươi sẽ được lễ vật, phần thưởng, và vinh hiển lớn từ nơi ta. Các ngươi hãy tỏ cho ta chiêm bao đó và lời giải nó thế nào. ⁷ Họ lại tâu lần thứ hai rằng: Xin vua kể chiêm bao cho những kẻ tôi tớ vua, và chúng tôi sẽ cắt nghĩa. ⁸ Vua rằng: Ta biết chắc các ngươi tìm cách để hoãn thì giờ, vì các ngươi thấy sự ấy đã ra khỏi ta. ⁹ Nhưng, nếu các ngươi không tỏ cho ta biết chiêm bao, thì cũng chỉ có một luật cho các ngươi; vì các ngươi đã điều đình với nhau đem những lời giả dối bậy bạ nói cùng ta, cho đến ngày giờ sẽ thay đổi. Vậy, hãy nói chiêm bao cho ta, và ta sẽ biết rằng các ngươi có thể giải nghĩa được.

¹⁰ Những người Canh-đê tâu lại cùng vua rằng: Chẳng có người nào trên đất này có thể tỏ ra việc của vua; vì chẳng có vua nào, chúa nào, người cai trị nào đem việc như thế hỏi đồng bóng, thuật sĩ, hay người Canh-đê nào. ¹¹ Vì sự vua đòi là hiếm có, và không ai có thể tỏ cho vua được, chỉ có các vì thần không ở với loài xác thịt.

¹² Vậy nên vua phát tức mình và giận dữ lắm, bèn truyền mạng lệnh giết chết hết những bác sĩ

của Ba-by-lôn. ¹³ Vậy mạng lệnh đó đã truyền ra; người ta hầu đem giết hết thầy những bác sĩ, lại tìm Đa-ni-ên cùng đồng bạn người để giết. ¹⁴ Bảy giờ Đa-ni-ên lấy sự khôn ngoan tri thức mà nói với A-ri-ốc, quan thị vệ của vua, đã đi ra đặng giết những bác sĩ của Ba-by-lôn. ¹⁵ Người cất tiếng nói cùng A-ri-ốc, quan thị vệ của vua, rằng: Sao lại có mạng lệnh nghiêm cấp dường ấy ra từ vua? A-ri-ốc bèn kể chuyện cho Đa-ni-ên rõ. ¹⁶ Tức thì Đa-ni-ên vào, xin vua cho mình một hạn nữa, hầu có thể giải nghĩa điềm chiêm bao đó cho vua.

¹⁷ Đoạn, Đa-ni-ên trở về nhà, và tỏ sự ấy cho các bạn mình là Ha-na-nia, Mi-sa-ên và A-xa-ria.

¹⁸ Người xin họ cầu Đức Chúa Trời ở trên trời đủ lòng thương xót họ về sự kín nhiệm này, hầu cho Đa-ni-ên và đồng bạn mình khỏi phải chết với những bác sĩ khác của Ba-by-lôn.

¹⁹ Vậy sự kín nhiệm được tỏ ra cho Đa-ni-ên trong sự hiện thấy ban đêm; Đa-ni-ên bèn ngợi khen Chúa trên trời. ²⁰ Đoạn, Đa-ni-ên cất tiếng nói rằng: Ngợi khen danh Đức Chúa Trời đời đời vô cùng! Vì sự khôn ngoan và quyền năng đều thuộc về Ngài. ²¹ Chính Ngài thay đổi thì giờ và mùa, bỏ và lập các vua; ban sự khôn ngoan cho kẻ khôn ngoan, và sự thông biết cho kẻ tỏ sáng. ²² Chính Ngài tỏ ra những sự sâu xa kín nhiệm; Ngài biết những sự ở trong tối tăm, và sự sáng ở với Ngài. ²³ Hỡi Đức Chúa Trời của tổ phụ tôi! Tôi cảm ơn và ngợi khen Ngài, vì Ngài đã ban cho tôi sự khôn ngoan và quyền phép, và bây giờ Ngài đã khiến tôi biết điều chúng tôi cầu hỏi Ngài, mà tỏ cho chúng tôi biết việc của vua.

²⁴ Vậy nên Đa-ni-ên đến nhà A-ri-ốc, là người vua đã truyền cho diệt những bác sĩ của Ba-by-lôn; và nói cùng người như vậy: Đừng diệt những bác sĩ của Ba-by-lôn; nhưng hãy đưa tôi vào trước mặt vua, thì tôi sẽ giải nghĩa điềm chiêm bao cho vua. ²⁵ Bảy giờ A-ri-ốc vội vàng dẫn Đa-ni-ên đến trước mặt vua, và tâu cùng vua như vậy: Tôi đã tìm thấy một người trong những con cái Giu-đa bị bắt làm phu tù, người ấy sẽ cho vua biết sự giải nghĩa đó.

²⁶ Vua cất tiếng nói cùng Đa-ni-ên, mà người ta vẫn gọi là Bê-nô-xát-sa, rằng: Quả thật rằng người có thể tỏ cho ta biết điềm chiêm bao ta đã thấy, và lời giải nó chăng? ²⁷ Đa-ni-ên ở trước mặt vua trả lời rằng: Sự kín nhiệm mà vua đã đòi, thì những bác sĩ, thuật sĩ, đồng bóng, thầy bói đều không có thể tỏ cho vua được. ²⁸ Nhưng có một Đức Chúa Trời ở trên trời tỏ ra những điều kín nhiệm; và đã cho vua Nê-bu-cát-nét-sa biết điều sẽ tới trong những ngày sau rớt. Vậy, chiêm bao của vua và các sự hiện thấy của đầu vua đã thấy trên giường mình là như vậy:

²⁹ Hỡi vua, khi vua nằm trên giường, có những tư tưởng về sự xảy đến sau này, thì Đấng hay tỏ sự kín nhiệm đã cho vua biết sự sẽ xảy đến. ³⁰ Về phần tôi, sự kín nhiệm đó đã tỏ ra cho tôi, không phải vì tôi có sự khôn ngoan gì hơn người nào sống; nhưng để được giải nghĩa cho vua hiểu, và cho vua biết những ý tưởng trong lòng mình.

³¹ Hỡi vua, vua nhìn xem, và này, có một pho tượng lớn. Pho tượng đó to lớn và rực rỡ lạ thường; đứng trước mặt vua, và hình dạng dữ tợn. ³² Đầu pho tượng này bằng vàng ròng; ngực và cánh tay bằng bạc; bụng và vế bằng đồng; ³³ ống chân bằng sắt; và bàn chân thì một phần bằng sắt một phần bằng đất sét. ³⁴ Vua nhìn pho tượng cho đến khi có một hòn đá chẳng phải bởi tay đục ra, đến đập vào bàn chân bằng sắt và đất sét của tượng, và làm cho tan nát. ³⁵ Bảy giờ sắt, đất sét, đồng, bạc, và vàng đều cùng nhau tan nát cả; trở nên như rơm rác bay trên sân đập lúa mùa hạ, phải gió đùa đi, chẳng tìm nơi nào cho chúng nó; nhưng hòn đã đập vào pho tượng thì hóa ra một hòn núi lớn và đầy khắp đất.

³⁶ Đó là điềm chiêm bao. Bây giờ chúng tôi sẽ giải nghĩa ra trước mặt vua. ³⁷ Hỡi vua, vua là vua các vua, vì Chúa trên trời đã ban nước, quyền, sức mạnh, và sự vinh hiển cho vua. ³⁸ Ngài đã trao trong tay vua những con cái loài người, những thú đồng và chim trời, dầu chúng nó ở nơi nào, Ngài cũng đã làm cho vua được cai trị hết thảy; vậy vua là cái đầu bằng vàng. ³⁹ Nhưng sau vua, sẽ dấy lên một nước khác, kém nước của vua; rồi một nước thứ ba, tức là đồng, sẽ cai quản khắp đất. ⁴⁰ Lại có một nước thứ tư mạnh như sắt; vì sắt hay đập vỡ và bắt phục mọi vật, thì nước ấy cũng sẽ đập vỡ và nghiền nát như là sắt vậy. ⁴¹ Còn như vua đã thấy bàn chân và ngón chân nửa bằng đất sét nửa bằng sắt, ấy là một nước sẽ phải phân chia ra; nhưng trong nước đó sẽ có sức mạnh của sắt, theo như vua đã thấy sắt lộn với đất sét. ⁴² Những ngón chân nửa sắt nửa đất sét, nước đó cũng nửa mạnh nửa giòn. ⁴³ Vua đã thấy sắt lộn với đất sét, ấy là chúng nó lộn nhau bởi giống loài người; song không dính cùng nhau, cũng như sắt không ăn với đất sét. ⁴⁴ Trong đời các vua này, Chúa trên trời sẽ dựng nên một nước không bao giờ bị hủy diệt, quyền nước ấy không bao giờ để cho một dân tộc khác; song nó sẽ đánh tan và hủy diệt hết các nước trước kia, mà mình thì đứng đời đời; ⁴⁵ theo như vua đã xem thấy hòn đá đục ra từ núi, chẳng phải bởi tay, đã đập vỡ sắt, đồng, đất sét, bạc, và vàng. Đức Chúa Trời lớn đã cho vua biết sự sau này sẽ đến. Điềm chiêm bao này là thật, và lời giải nó là chắc chắn.

⁴⁶ Bây giờ vua Nê-bu-cát-nét-sa sắp mặt xuống, lạy Đa-ni-ên, và truyền dâng lễ vật cùng đồ thơm cho người. ⁴⁷ Đoạn, vua cất tiếng nói cùng Đa-ni-ên rằng: Quả thật, Đức Chúa Trời các người là Đức Chúa Trời của các thần, và là Chúa của các vua; chính Ngài là Đấng tỏ ra những sự kín nhiệm, vì người đã có thể tỏ ra sự kín nhiệm này. ⁴⁸ Vua bèn tôn Đa-ni-ên lên sang trọng và ban cho người nhiều lễ vật trọng. Vua lập người cai trị cả tỉnh Ba-by-lôn, và làm đầu các quan cai những bác sĩ của Ba-by-lôn. ⁴⁹ Đa-ni-ên cầu xin vua, thì vua lập Sa-đơ-rắc, Mê-sác và A-bết-Nê-gô cùng cai trị tỉnh Ba-by-lôn, còn Đa-ni-ên thì chầu nơi cửa vua.

Đa-ni-ên 2:1-47

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đa-ni-ên có ân tứ thuộc linh nào? Tại sao ông biết ân tứ của ông đến từ Đức Chúa Trời?

MỤC ĐÍCH VÀ CHỨC NĂNG CỦA CÁC ÂN TỨ THUỘC LINH

TRỜI có mục đích khi Ngài ban cho con người các ân tứ thuộc linh. Ngài muốn cứu chuộc thế giới băng hoại này, vì vậy Ngài đã chọn cách sử dụng chúng ta, hội thánh để làm điều đó. Trong Cựu Ước Đức Thánh Linh đến tạm thời với một số người giúp họ thực hiện những sứ mạng đặc biệt. Trong Tân Ước Đức Thánh Linh thường xuyên ở với các tín nhân và ban cho mỗi người các ân tứ thuộc linh. Bởi vì Tân Ước đề cập đến các ân tứ đặc trưng, nên chúng ta cần biết rõ chúng ta có loại ân tứ nào để sử dụng nó một cách hiệu quả nhất.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc các phần Kinh Thánh đề cập đến các ân tứ thuộc linh, hãy gạch chân những ân tứ mà bạn có. Chọn một người bạn trong nhóm học Kinh Thánh và cùng làm điều này với anh (chị) ấy. Hãy nói cho người bạn đó biết bạn nghĩ gì về ân tứ của anh ấy, và cách mà bạn cảm nhận rõ ràng về ân tứ đó?

⁴ Và, như trong một thân chúng ta có nhiều chi thể, và các chi thể không làm một việc giống nhau, ⁵ thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thấy chúng ta đều là các phần chi thể của nhau. ⁶ Vì chúng ta có các sự ban cho khác nhau, tùy theo ơn đã ban cho chúng ta, ai được ban cho nói tiên tri, hãy tập nói theo lượng đức tin; ⁷ ai được gọi đến làm chức vụ, hãy buộc mình vào chức vụ; ai dạy dỗ, hãy chăm mà dạy dỗ; ⁸ ai gánh việc khuyên bảo, hãy khuyên bảo; ai bố thí, hãy lấy lòng rộng rãi mà bố thí; ai cai trị, hãy siêng năng mà cai trị; ai làm sự thương xót, hãy lấy lòng vui mà làm.

Rô-ma 12:4-8

⁴ Và, có các sự ban cho khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Thánh Linh. ⁵ Có các chức vụ khác nhau, nhưng chỉ có một Chúa. ⁶ Có các việc làm khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Chúa Trời, là Đấng làm mọi việc trong mọi người. ⁷ Đức Thánh Linh tỏ ra trong mỗi một người, cho ai nấy đều được sự ích chung. ⁸ Và, người nầy nhờ Đức Thánh Linh, được lời nói khôn ngoan; kẻ kia nhờ một Đức Thánh Linh ấy, cũng được lời nói có tri thức. ⁹ Bởi một Đức Thánh Linh, cho người nầy được đức tin; cũng bởi một Đức Thánh Linh ấy, cho kẻ kia được ơn chữa tật bệnh; ¹⁰ người thì được làm phép lạ; kẻ thì được nói tiên tri; người thì được phân biệt các thần; kẻ thì được nói nhiều thứ tiếng khác nhau, người thì được thông giải các thứ tiếng ấy. ¹¹ Mọi điều đó là công việc của đồng một Đức Thánh Linh mà thôi, theo ý Ngài muốn, phân phát sự ban cho riêng cho mỗi người.

¹² Và, như thân là một, mà có nhiều chi thể, và như các chi thể của thân đều có nhiều, cũng chỉ hiệp thành một thân mà thôi, Đấng Christ khác nào như vậy. ¹³ Vì chung chúng ta hoặc người Giu-đa, hoặc người Gờ-réc, hoặc tôi mọi, hoặc tự chủ, đều đã chịu phép báp-têm chung một Thánh Linh để hiệp làm một thân; và chúng ta đều đã chịu uống chung một Thánh Linh nữa. ¹⁴ Thân cũng chẳng phải có một chi thể, bèn là nhiều chi thể. ¹⁵ Nếu chân rằng: Vì ta chẳng phải là tay, nên ta không thuộc về thân, thì chẳng phải bởi đó chân không có phần trong thân. ¹⁶ Và nếu tai rằng: Vì ta chẳng phải là mắt, nên ta không thuộc về thân, thì tai chẳng phải bởi đó không có phần trong thân. ¹⁷ Ví bằng cả thân đều là mắt, thì sự nghe ở đâu? Nếu cả thân đều là tai, thì sự ngửi ở đâu? ¹⁸ Nhưng bây giờ, Đức Chúa Trời đã sắp đặt các chi thể của thân chúng ta, ban cho mỗi một chi thể cái địa vị theo ý Ngài lấy làm tốt mà chỉ định. ¹⁹ Nếu chỉ có một chi thể mà thôi,

thì cái thân ở đâu? ²⁰ Vậy, có nhiều chi thể, song chỉ có một thân.

²¹ Mắt không được nói với bàn tay rằng: Ta chẳng cần đến mày; đầu cũng chẳng được nói với chân rằng: Ta chẳng cần đến mày. ²² Trái lại, các chi thể của thân xem ra rất yếu đuối lại là cần dùng. ²³ Chi thể nào trong thân chúng ta nghĩ là hèn hạ hơn, thì chúng ta tôn trọng hơn; chi thể nào chẳng đẹp, thì chúng ta lại trau giồi hơn, ²⁴ còn như cái nào đã đẹp rồi, thì không cần trau giồi. Nhưng Đức Chúa Trời đã sắp đặt thân người, để chi thể nào thiếu thốn thì được quý trọng hơn, ²⁵ hầu cho trong thân không có sự phân rẽ, mà các chi thể phải đồng lo tương đến nhau. ²⁶ Lại, trong các chi thể, khi có một cái nào chịu đau đớn, thì các cái khác đều cùng chịu; và khi một cái nào được tôn trọng, thì các cái khác đều cùng vui mừng.

²⁷ Và, anh em là thân của Đấng Christ, và là chi thể của thân, ai riêng phần nấy. ²⁸ Đức Chúa Trời đã lập trong Hội thánh, thứ nhất là sứ đồ, thứ nhì là đáng tiên tri, thứ ba là thầy giáo, kế đến kẻ làm phép lạ, rồi kẻ được ơn chữa bệnh, cứu giúp, cai quản, nói các thứ tiếng.

1 Côr. 12:4-28

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn có bao giờ bị thương ở một chi thể rất nhỏ trong cơ thể, và rồi vết thương đó ảnh hưởng đến toàn thân thể của bạn? Hãy suy nghĩ về câu hỏi này. Tại sao hội thánh là thân thể của Christ cần đến bạn sử dụng ân tứ thuộc linh của mình, ngay cả khi bạn cho rằng ân tứ đó không quan trọng.

QUẢN LÝ CÁC ÂN TỬ THUỘC LINH CỦA CHÚNG TA

Chúng ta sử dụng các ân tứ thuộc linh cho sự hữu ích chung của thân thể Đấng Christ. Chúa Giê-su đã dạy các môn đồ ẩn dụ về các ta-lâng. Các ta-lâng này cần phải được đầu tư để sinh lợi. Cũng vậy các ân tứ thuộc linh của chúng ta cần được đem ra sử dụng để phục vụ (hay vì ích lợi) của người khác theo mục đích của TRỜI.

¹⁴ Và, nước thiên đàng sẽ giống như một người kia, khi đi đường xa, gọi các đầy tớ mà giao của cải mình. ¹⁵ Chủ đó cho người này năm ta-lâng, người kia hai, người khác một, tùy theo tài mỗi người; đoạn, chủ lên đường. ¹⁶ Tức thì, người đã nhận năm ta-lâng đi làm lợi ra, và được năm ta-lâng khác. ¹⁷ Người đã nhận hai ta-lâng cũng vậy, làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. ¹⁸ Song người chỉ nhận một thì đi đào lỗ dưới đất mà giấu tiền của chủ.

¹⁹ Cách lâu ngày, chủ của những đầy tớ ấy trở về khiến họ tính số. ²⁰ Người đã nhận năm ta-lâng bèn đến, đem năm ta-lâng khác nữa, và thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi năm ta-lâng; đây này, tôi làm lợi ra được năm ta-lâng nữa. ²¹ Chủ nói với người rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa ngươi. ²² Người đã nhận hai ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi hai ta-lâng; đây này, tôi đã làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. ²³ Chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa ngươi. ²⁴ Người chỉ nhận một ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, tôi biết chúa là người nghiêm nhặt, gặt trong chỗ mình không

gieo, lượm lặt trong chỗ mình không rải ra; ²⁵ nên tôi sợ mà đi giấu ta-lâng của chúa ở dưới đất; đây này, vật của chúa xin trả cho chúa. ²⁶ Song chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ dữ và biếng nhác kia, người biết ta gặt trong chỗ ta không gieo, và lượm lặt trong chỗ ta không rải ra; ²⁷ vậy thì người phải đưa bạc của ta lại cho người buôn bạc, rồi khi ta trở về, sẽ lấy vốn và lời. ²⁸ Vậy, các người hãy lấy ta-lâng của người này mà cho kẻ có mùi ta-lâng. ²⁹ Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ dư dật; nhưng kẻ nào không có, thì cũng cất luôn điều họ đã có nữa. ³⁰ Còn tên đầy tớ vô ích đó, hãy quăng nó ra ngoài là chỗ tối tăm, ở đó sẽ có khóc lóc và nghiêng răng.

Ma-thi-ơ 25:14-30

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Nếu Đức Thánh Linh ở trong bạn, bạn đã nhận được ít nhất một ân tứ thuộc linh. Bạn thích trở thành đầy tớ trung tín hay biếng nhác trong câu chuyện trên? Bạn nghĩ thế nào khi một người nào đó không sử dụng đến ân tứ thuộc linh của mình? Điều gì sẽ xảy đến cho người đó?

Giống như một động cơ cần dầu sạch để vận hành tốt, vì vậy ân tứ thuộc linh cũng cần có các yếu tố trong sạch đi kèm với tình yêu thương. Nếu sử dụng các ân tứ thuộc linh với động cơ sai trật thì đó là một thảm họa cho cá nhân và cộng đồng Cơ đốc.

⁷ Sự cuối cùng của muôn vật đã gần; vậy hãy khôn ngoan tỉnh thức mà cầu nguyện. ⁸ Nhứt là trong vòng anh em phải có lòng yêu thương sốt sắng; vì sự yêu thương che đậy vô số tội lỗi. ⁹ Người này người khác phải tiếp đãi nhau, chớ có cần rằn. ¹⁰ Mỗi người trong anh em hãy lấy ơn mình đã được mà giúp lẫn nhau, khác nào người quản lý trung tín giữ các thứ ơn của Đức Chúa Trời. ¹¹ Ví bằng có người giảng luận, thì hãy giảng như rao lời sấm truyền của Đức Chúa Trời; nếu có kẻ làm chức gì, thì hãy làm như nhờ sức Đức Chúa Trời ban, hầu cho Đức Chúa Trời được sáng danh trong mọi sự bởi Đức Chúa Giê-su Christ; là Đáng được sự vinh hiển quyền phép đời đời vô cùng. A-men.

1 Phi-e-rơ 4:7-11

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Điều gì sẽ xảy ra khi các ân tứ thuộc linh được thực hành mà không có tình yêu trong đó?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật muôn kết hiệp với dân sự để hoàn thành mục đích của Ngài trên đất. Đức Thánh Linh, ngôi thứ ba của TRỜI là Đáng vận hành mục đích này theo nghĩa Ngài tác động lên tuyến dân. Trong Cựu Ước, Thánh Linh chỉ ở trong một số cá nhân vào một thời gian nhất định để thực hiện sứ mạng của TRỜI. Trong Tân Ước Đức Thánh Linh thường xuyên ở bên trong tất cả các tín nhân. Đức Thánh Linh phân phát các ân tứ thuộc linh giữa vòng

các thánh đồ để xây dựng vương quốc của TRỜI trên đất. Dĩ nhiên chúng ta không có cùng chung một ân tứ, nhưng chúng ta phối hợp với nhau trong sự hiệp nhất để hoàn thành ý muốn của Đức Chúa Trời trong đời sống chúng ta và trên cả thế giới.

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

Chương 18

DÂNG THÌ GIỜ

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào để tôi có thể sử dụng hiệu quả nhất thì giờ của mình để phục vụ TRỜI và người khác?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi dâng hiến thời gian của tôi để hoàn thành mục đích của TRỜI

CÂU CHÌA KHÓA

Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhân danh Đức Chúa Giê-su mà làm mọi điều, nhờ Ngài mà tạ ơn Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.

Cô-lô-se 3:17

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

“Tin” là một động từ chỉ hành động. Bất cứ điều gì chúng ta tin trong lòng cũng sẽ bày tỏ ra ngoài theo cách chúng ta sống. Thực hành nếp sống đức tin sẽ dẫn đến việc hoàn thành mục đích của TRỜI. Quyết định thực hành đời sống đức tin sẽ đi từ tâm trí đến tấm lòng của tín nhân và từ đó sẽ phát sinh ra hành động của đức tin.

Trong chương này bạn sẽ đọc các phần Kinh Thánh liên quan đến những chủ đề sau:

- Dâng lên Đức Chúa Trời thì giờ của chúng ta
- Đời sống phục vụ theo đúng mục đích của TRỜI
- Quản lý thời gian

DÂNG HIẾN THỜI GIỜ

Trong một ý nghĩa thuộc linh, thì giờ của chúng ta là thuộc về TRỜI, chúng ta không có thì giờ của riêng mình. Mỗi một giây phút chúng ta trải qua là một món quà đến từ Đức Chúa Trời. Vì thế chúng ta được kêu gọi sử dụng thời gian để tôn vinh TRỜI. Tiên tri Giô-na đã phải khó khăn để thực hành bài học này. Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông đến Ni-ni-ve rao giảng sứ điệp của Ngài. Nhưng vị tiên tri này đã không đi theo ý muốn của TRỜI. Chúng ta đọc câu chuyện sau đây:

Có lời Đức Giê-hô-va phán cho Giô-na con trai A-mi-tai như vậy: ² Ngươi khá chỗi dậy! Hãy đi đến thành lớn Ni-ni-ve, và kêu la nghịch cùng nó; vì tội ác chúng nó đã lên thâu trước mặt ta. ³ Nhưng Giô-na chỗi dậy đặng trốn qua Ta-rê-si, để lánh khỏi mặt Đức Giê-hô-va. Người xuống đến Gia-phô, gặp một chiếc tàu đi Ta-rê-si. Người trả tiền quá giang, và xuống tàu đặng đi Ta-rê-si với họ, để khỏi mặt Đức Giê-hô-va. ⁴ Nhưng Đức Giê-hô-va khiến gió lớn thổi trên biển; trên biển có trận bão lớn, chiếc tàu hầu vỡ. ⁵ Những thủy thủ đều sợ hãi, ai nấy kêu cầu thân của mình. Đoạn, họ quăng những đồ đạc trong tàu xuống biển, để cho nhẹ tàu. Giô-na đã xuống dưới lòng tàu, nằm và ngủ mê. ⁶ Chủ tàu bèn đến gần người và bảo rằng: Hỡi người ngủ kia, làm sao vậy? Khá chỗi dậy! Hãy kêu cầu Đức Chúa Trời ngươi. Có lẽ Đức Chúa Trời sẽ trông đến chúng ta, thì chúng ta khỏi chết. ⁷ Kế đó, chúng nói cùng nhau rằng: Hãy đến, chúng ta hãy bắt thăm, để cho biết tai vạ này đến cho chúng ta là vì cơ ai. Vậy họ bắt thăm, và thăm trúng nhằm Giô-na. ⁸ Bấy giờ họ nói cùng người rằng: Khá cho chúng ta biết vì điều chi mà tai vạ này đến trên chúng ta. Ngươi làm nghề gì, và từ đâu mà đến? Xứ ngươi ở đâu, ngươi thuộc về dân nào? ⁹ Người trả lời rằng: Ta là người Hê-bơ-rơ, và ta kính sợ Đức Giê-hô-va, là Đức Chúa Trời trên trời, Ngài đã làm nên biển và đất khô. ¹⁰ Những người ấy cả sợ, và bảo người rằng: Ngươi đã làm việc gì đó? Bấy giờ họ đã biết rằng người trốn khỏi mặt Đức Giê-hô-va; vì người đã khai ra cho họ. ¹¹ Vậy họ nói rằng: Chúng ta sẽ làm gì về ngươi, hầu cho biển yên lặng cho chúng ta? Vì biển càng động thêm mãi. ¹² Người trả lời rằng: Hãy bắt lấy ta; hãy ném ta xuống biển, thì biển sẽ yên lặng cho các anh; vì ta biết rằng ấy là vì cơ ta mà các anh đã gặp phải trận bão lớn này. ¹³ Những người ấy bắt tay chèo vào bờ; song không được, vì biển càng nổi lên nghịch cùng họ mãi. ¹⁴ Họ bèn kêu cầu Đức Giê-hô-va mà rằng: Hỡi Đức Giê-hô-va, chúng tôi nài xin Ngài, chúng tôi nài xin Ngài chớ làm cho chúng tôi chết vì cơ mạng sống của người này, và chớ khiến máu vô tội đổ lại trên chúng tôi! Hỡi Đức Giê-hô-va, vì chính Ngài là Đấng đã làm điều mình muốn. ¹⁵ Đoạn họ bắt Giô-na, quăng xuống biển, thì sự giận dữ của biển yên lặng. ¹⁶ Vì vậy mà những người ấy rất kính sợ Đức Giê-hô-va. Họ dâng của lễ cho Đức Giê-hô-va, và hứa nguyện cùng Ngài.

¹ Đức Giê-hô-va sắm sửa một con cá lớn đặng nuốt Giô-na; Giô-na ở trong bụng cá ba ngày ba

*đêm. ² Giô-na từ trong bụng cá cầu nguyện Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình, ³ mà rằng:
Tôi gặp hoạn nạn, kêu cầu Đức Giê-hô-va,
Thì Ngài đã trả lời cho tôi.
Từ trong bụng Âm phủ, tôi kêu la,
Thì Ngài đã nghe tiếng tôi.
⁴ Ngài đã quăng tôi trong vực sâu, nơi đáy biển,
Và dòng nước lớn bao bọc lấy tôi.
Hết thấy những sóng lượn và những ba đào của Ngài đều trải qua trên tôi.
⁵ Tôi đã nói rằng: Tôi đã bị ném khỏi trước mắt Ngài;
Dẫu vậy, tôi còn nhìn lên đền thánh của Ngài.
⁶ Nước bao phủ lấy tôi, cho đến linh hồn tôi;
Vực sâu vây lấy tôi tư bề;
Rong rêu vắn vít đầu tôi.
⁷ Tôi đã xuống đến chân nền các núi;
Đất đã đóng then nó trên tôi đời đời.
Hỡi Giê-hô-va Đức Chúa Trời tôi, nhưng Ngài đã đem mạng sống tôi lên khỏi hầm hố!
⁸ Khi linh hồn tôi mòn mỏi trong tôi, thì tôi nhớ đến Đức Giê-hô-va,
Và lời cầu nguyện của tôi đạt đến Ngài, vào đền thánh Ngài.
⁹ Những kẻ chằm sự hư không giả dối,
Thì lìa bỏ sự thương xót của mình.
¹⁰ Nhưng tôi, tôi sẽ dùng tiếng cảm tạ mà dâng của lễ cho Ngài;
Tôi sẽ trả sự tôi đã hứa nguyện.
Sự cứu đến từ Đức Giê-hô-va!*

Giô-na 1:1 – 2:10

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn có nghĩ rằng ngày hôm nay TRỜI vẫn còn cho phép tiên tri của Ngài bị cá nuốt vào bụng khi phớt lờ sự kêu gọi thiên thượng?

THEO ĐUỔI MỤC ĐÍCH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Chúng ta không chỉ dâng thì giờ cho Đức Chúa Trời, mà chúng ta còn sử dụng thời gian để phục vụ TRỜI và người theo mục đích của Ngài. Giống như Giô-na, tuyển dân cần được nhắc nhở về điều này. Khi trở về từ Ba-by-lôn, một trong những ưu tiên của tuyển dân là phải xây dựng đền thờ và khôi phục sự thờ phượng Đức Chúa Trời. Vào khoảng năm 536 trước Công nguyên, dưới sự lãnh đạo của Xô-rô-ba-bên, dự án này được bắt đầu. Tuy nhiên người Sa-ma-ri và các dân tộc chung quanh nổi lên chống đối kế hoạch xây dựng đền thờ. Điều này khiến cho tuyển dân nản lòng và dự án của họ tạm thời phải dừng lại. Trong khoảng thời gian 10 năm bị trị hoãn như vậy, tiên tri A-ghe đã công bố sứ điệp của TRỜI để khích lệ tuyển dân xem xét lại điều ưu tiên cho cách sử dụng thì giờ của họ.

¹ Năm thứ hai đời vua Đa-ri-út, ngày mồng một tháng sáu, có lời của Đức Giê-hô-va cậy đáng tiên tri A-ghê phán cho Xô-rô-ba-bên, con trai Sa-la-thi-ên, quan trấn thủ xứ Giu-đê, và cho Giê-hô-sua, con trai Giô-xa-đác, thầy tế lễ cả, mà rằng: ² Đức Giê-hô-va vạn quân có phán như vậy: Dân này nói rằng: Thì giờ chưa đến, tức là thì giờ xây lại nhà Đức Giê-hô-va.

³ Vậy nên có lời của Đức Giê-hô-va phán ra bởi đáng tiên tri A-ghê rằng: ⁴ Nay có phải là thì giờ các ngươi ở trong nhà có trần ván, khi nhà này hoang vu sao? ⁵ Vậy bây giờ Đức Giê-hô-va vạn quân phán như vậy: Các ngươi khá xem xét đường lối mình. ⁶ Các ngươi gieo nhiều mà gặt ít; ăn mà không no; uống mà không đủ; mặc mà không ấm; và kẻ nào làm thuê, đứng tiền công mình trong túi lủng.

⁷ Đức Giê-hô-va vạn quân phán như vậy: Các ngươi khá xem xét đường lối mình. ⁸ Hãy lên núi, đem gỗ về, và xây nhà này, thì ta sẽ lấy nó làm vui lòng, và ta sẽ được sáng danh, Đức Giê-hô-va phán vậy. ⁹ Các ngươi trồng nhiều mà được ít; các ngươi đem vào nhà, thì ta đã thổi lên trên. Đức Giê-hô-va vạn quân phán: Ấy là tại làm sao? Ấy là tại nhà ta thì hoang vu, mà các ngươi ai nấy lo xây nhà mình. ¹⁰ Cho nên, vì có các ngươi, trời giữ móc lại, và đất giữ bông trái lại. ¹¹ Ta đã gọi con hạn hán đến trên đất, trên các núi, trên lúa mì, trên rượu mới, trên dầu, và trên sản vật đất sanh ra, trên loài người, trên loài vật, và trên mọi việc tay làm.

¹² Vậy Xô-rô-ba-bên, con trai Sa-la-thi-ên, và Giê-hô-sua, con trai Giô-xa-đác, thầy tế lễ cả, cùng cả dân sót lại vâng theo tiếng của Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình, và lời của đáng tiên tri A-ghê mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình đã sai đến, thì dân sự đều sợ sệt trước mặt Đức Giê-hô-va. ¹³ A-ghê, sứ giả của Đức Giê-hô-va bèn nói cùng dân sự theo lệnh truyền của Đức Giê-hô-va, mà rằng: Ta ở cùng các ngươi, Đức Giê-hô-va phán vậy.

¹⁴ Đoạn, Đức Giê-hô-va giục lòng Xô-rô-ba-bên, con trai Sa-la-thi-ên, quan trấn thủ Giu-đá, và giục lòng Giê-hô-sua, con trai Giô-xa-đác, thầy tế lễ cả, và giục lòng cả dân sự sót lại; họ đều đến, làm việc nơi nhà Đức Giê-hô-va vạn quân, là Đức Chúa Trời mình. ¹⁵ Ấy là ngày hai mươi bốn tháng sáu về năm thứ hai đời vua Đa-ri-út.

A-ghê 1:1-15

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Tầm quan trọng của đền thờ trong Cựu Ước từ những chương trước là gì? Tại sao Đức Chúa Trời muốn tuyển dân phải xây dựng nhà của Ngài trước khi xây nhà riêng của họ?

Một người duy nhất không cần được nhắc về thì giờ của mình phải được dâng lên cho Đức Chúa Trời là Chúa Giê-su. Sau khi dự lễ Vượt qua với cha mẹ trên đất của mình, Chúa Giê-su đã ở lại trong đền thờ Giê-ru-sa-lem thêm một khoảng thời gian nữa. Ngay cả khi mới mười hai tuổi Chúa Giê-su đã biết cách sử dụng tốt nhất thời gian của mình.

⁴¹ Và, hằng năm đến ngày lễ Vượt Qua, cha mẹ Đức Chúa Giê-su thường đến thành Giê-ru-sa-lem. ⁴² Khi Ngài lên mười hai tuổi, theo lệ thường ngày lễ, cùng lên thành Giê-ru-sa-lem. ⁴³ Các ngày lễ qua rồi, cha mẹ trở về, con trẻ là Giê-su ở lại thành Giê-ru-sa-lem, mà cha mẹ không hay chi hết. ⁴⁴ Hai người tưởng rằng Ngài cũng đồng đi với bọn đi đường, đi trót một ngày, rồi

mới tìm hỏi trong đám bà con quen biết; ⁴⁵ nhưng không thấy Ngài, bèn trở lại thành Giê-ru-sa-lem mà tìm. ⁴⁶ Khỏi ba ngày, gặp Ngài tại trong đền thờ đang ngồi giữa mấy thầy thông thái, vừa nghe vừa hỏi. ⁴⁷ Ai nấy nghe, đều lạ khen về sự khôn ngoan và lời đối đáp của Ngài. ⁴⁸ Khi cha mẹ thấy Ngài, thì lấy làm lạ, và mẹ hỏi rằng: Hỡi con, sao con làm cho hai ta thế này? Đây, cha và mẹ đã khó nhọc lắm mà tìm con. ⁴⁹ Ngài thưa rằng: Cha mẹ kiếm tôi làm chi? Há chẳng biết tôi phải lo việc Cha tôi sao? ⁵⁰ Nhưng hai người không hiểu lời Ngài nói chi hết.

⁵¹ Đoạn, Ngài theo về thành Na-xa-rét và chịu lụy cha mẹ. Mẹ Ngài ghi các lời ấy vào lòng.

⁵² Đức Chúa Giê-su khôn ngoan càng thêm, thân hình càng lớn, càng được đẹp lòng Đức Chúa Trời và người ta.

Lu-ca 2:41-52

QUẢN LÝ THỜI GIAN CỦA CHÚNG TA

Đức Chúa Trời muốn chúng ta được tươi mới mỗi ngày để phục vụ Ngài và người khác. Nhưng để kinh nghiệm điều này chúng ta phải biết cách quản lý thời gian theo bản thiết kế của TRỜI. Trong Cựu Ước Đức Chúa Trời đã ban cho tuyền dân mạng lệnh nghỉ ngày Sa bát, và cách thu lượm ma-na vào ngày trước đó. Mặc dù các Cơ đốc nhân ngày hôm nay không đồng ý với nhau về việc giữ ngày Sa-bát giống như trong Cựu Ước, nhưng rõ ràng TRỜI đã thiết kế cho con người một ngày của sự an nghỉ trong tuần.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc các phần Kinh Thánh tiếp theo sau, hãy viết xuống tất cả các nguyên tắc thuộc linh đề cập đến sự quản lý thời gian của chúng ta.

¹¹ Đức Giê-hô-va phán cùng Mô-i-se rằng: ¹² Ta đã nghe lời oán trách của dân Y-sơ-ra-ên. Vậy, người hãy nói cùng chúng nó rằng: Lối chiều các người sẽ ăn thịt; sáng mai sẽ ăn bánh no nê, và sẽ biết ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời của các người.

Chim cú và ma-na

¹³ Vậy, chiều lại, có chim cú bay lên phủ trên trại quân; đến sáng mai lại có một lớp sương ở chung quanh trại quân. ¹⁴ Lớp sương đó tan đi, trên mặt đồng vắng thấy có vật chi nhỏ, tròn, như hạt sương đọng trên mặt đất. ¹⁵ Khi dân Y-sơ-ra-ên thấy, bèn hỏi nhau rằng: Cái chi vậy? Vì chẳng biết vật đó là gì. Mô-i-se bèn nói cùng dân sự rằng: Ấy là bánh mà Đức Giê-hô-va ban cho các người làm lương thực đó.

Thế lệ về ma-na

¹⁶ Đây là lời Đức Giê-hô-va đã phán dặn: Hãy tùy sức ăn của mỗi người, và tùy số người trong trại mà góp cho mỗi tên một ô-me ^[†]

¹⁷ Dân Y-sơ-ra-ên bèn làm như vậy, kẻ thì lượm nhiều, người thì lượm ít, ¹⁸ cứ lượm từ ô-me; ai lượm nhiều chẳng được trội, ai lượm ít cũng chẳng thiếu; mỗi người lượm vừa đủ sức mình ăn.

¹⁹ Mô-i-se nói cùng dân sự rằng: Đừng ai để dư lại cho đến sáng mai. ²⁰ Nhưng dân sự chẳng

nghe theo lời Môi-se, một vài người để dư lại đến sáng mai; thì sâu hóa ở trong, vật sanh mùi hôi hám. Môi-se bèn nổi giận cùng họ. ²¹ Vậy, hằng buổi sớm mai mỗi người lượm vừa đủ sức mình ăn; khi mặt trời nắng nóng thì vật đó tan ra.

²² Đến ngày thứ sáu, dân sự lượm lương thực gấp hai; mỗi người hai ô-me. Các hội trưởng đến thuật lại cho Môi-se rõ. ²³ Người đáp rằng: Ấy là lời Đức Giê-hô-va đã phán rằng: Mai là ngày nghỉ, tức ngày Sa-bát thánh cho Đức Giê-hô-va, hãy nường món chi các người muốn nường, hãy nấu món chi các người muốn nấu; hễ còn dư, hãy để dành đến sáng mai. ²⁴ Dân sự bèn để dành cho đến sáng mai, y như lời Môi-se đã truyền; vật đó chẳng sanh mùi hôi hám và cũng chẳng hóa sâu chút nào.

²⁵ Môi-se bèn nói rằng: Bữa nay hãy ăn đồ đó đi, vì là ngày Sa-bát của Đức Giê-hô-va; hôm nay các người chẳng tìm thấy vật đó ở trong đồng đâu. ²⁶ Các người lượm trong sáu ngày, nhưng qua ngày thứ bảy là ngày Sa-bát, sẽ chẳng có đâu.

²⁷ Ngày thứ bảy, một vài người trong vòng dân sự ra đặng lượm lấy, nhưng tìm chẳng thấy chi hết. ²⁸ Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Môi-se rằng: Các người chẳng chịu vâng giữ điều răn và luật pháp ta cho đến chừng nào? ²⁹ Hãy suy nghĩ rằng Đức Giê-hô-va đã cho các người ngày Sa-bát; vậy nên, đến ngày thứ sáu Ngài lại cho các người lương thực đủ hai ngày. Trong ngày thứ bảy, mỗi người phải ở yên chỗ mình, chớ ai ra khỏi nhà. ³⁰ Thế thì, ngày thứ bảy dân sự đều nghỉ ngơi.

Xuất Ê-díp-tô ký 16:11-30

Chúa Giê-su luôn luôn tập chú vào Đức Chúa Trời – lệ thuộc vào Cha thiên thượng trong tất cả mọi điều, bao hàm luôn cả việc quản lý thời gian. Khi Chúa Giê-su bước vào chức vụ thì ngay cả các anh em phần xác với Ngài cũng không tin Ngài. Chúa Giê-su biết điều đó và Ngài đã ứng xử rất khéo léo trong câu chuyện sau đây. Chúa biết thì giờ của Ngài chưa đến, hàm ý rằng thời điểm để Ngài bày tỏ chính Ngài chưa phải là lúc đó.

¹ Kế đó, Đức Chúa Giê-su đi khắp xứ Ga-li-lê. Ngài không ưng đi trong xứ Giu-đê, bởi dân Giu-đá vẫn tìm phương giết Ngài.

² Và, ngày lễ của dân Giu-đá, gọi là lễ Lều tạm gần đến. ³ Anh em Ngài nói rằng: Hãy đi khỏi đây, và qua xứ Giu-đê, để cho các môn đồ cũng được xem công việc thầy làm. ⁴ Khi nào người ta muốn tỏ mình ra, thì không ai làm kín giấu việc gì. Vì thầy làm những sự đó, hãy tỏ mình cho thiên hạ. ⁵ Bởi chưng chính các anh em Ngài không tin Ngài. ⁶ Đức Chúa Giê-su phán cùng anh em rằng: Thì giờ ta chưa đến; còn về các người, thì giờ được tiện luôn luôn. ⁷ Thế gian chẳng ghét các người được; nhưng ghét ta, vì ta làm chứng nầy về họ rằng công việc họ là ác. ⁸ Các người hãy lên dự lễ nầy, còn ta chưa lên dự lễ đó, vì thì giờ ta chưa trọn. ⁹ Ngài nói xong, cứ ở lại xứ Ga-li-lê.

¹⁰ Lúc anh em Ngài đã lên dự lễ rồi, thì Ngài cũng lên, nhưng đi cách kín giấu, không tỏ lộ. ¹¹ Vậy, các người Giu-đá tìm Ngài trong ngày lễ, và nói rằng: Nào người ở đâu? ¹² Trong đám đông có tiếng xôn xao bàn về Ngài. Người thì nói: Ấy là một người lành; kẻ thì nói: Không phải; người phỉnh dối dân chúng! ¹³ Song chẳng ai dám nói về Ngài tỏ tường, vì sợ dân Giu-đá. Đức Chúa Giê-su dạy dỗ trong đền thờ

¹⁴ Giữa kỳ lễ, Đức Chúa Giê-su lên đền thờ dạy dỗ. ¹⁵ Các người Giu-đa sùng sờ mà nói rằng: Người này chưa từng học, làm sao biết được Kinh thánh? ¹⁶ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Đạo lý của ta chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Đấng đã sai ta đến.

Giăng 7:1-16

PHẦN THƯỞNG CỦA HÀNH ĐỘNG DÂNG HIẾN THỜI GIAN

Khi chúng ta dâng hiến thời gian để phục vụ Đức Chúa Trời, đặc biệt là để giúp đỡ những người mà không có khả năng trả ơn lại, Đức Chúa Trời không chỉ ghi nhớ hành động này mà Ngài còn ban phần thưởng cho chúng ta.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đọc phần Kinh Thánh tiếp theo và trả lời câu hỏi này: Vì sao TRỜI ban phần thưởng cho những người sử dụng thời gian để làm điều Ngài truyền bảo?

³⁴ Bấy giờ, vua sẽ phán cùng những kẻ ở bên hữu rằng: Hỡi các người được Cha ta ban phước, hãy đến mà nhận lấy nước thiên đàng đã sẵn sẵn cho các người từ khi dựng nên trời đất. ³⁵ Vì ta đói, các người đã cho ta ăn; ta khát, các người đã cho ta uống; ta là khách lạ, các người tiếp rước ta; ³⁶ ta trần truồng, các người mặc cho ta; ta đau, các người thăm ta; ta bị tù, các người viếng ta. ³⁷ Lúc ấy, người công bình sẽ thưa rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đói, mà cho ăn; hoặc khát, mà cho uống? ³⁸ Lại khi nào chúng tôi đã thấy Chúa là khách lạ mà tiếp rước; hoặc trần truồng mà mặc cho? ³⁹ Hay là khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đau, hoặc bị tù, mà đi thăm viếng Chúa? ⁴⁰ Vua sẽ trả lời rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, hễ các người đã làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn này của anh em ta, ấy là đã làm cho chính mình ta vậy.

Ma-thi-ơ 25:34-40

¹⁵ Vậy, hãy giữ cho khéo về sự ăn ở của anh em, chớ xử mình như người đại dột, nhưng như người khôn ngoan. ¹⁶ Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu. ¹⁷ Vậy chớ nên như kẻ đại dột, nhưng phải hiểu rõ ý muốn của Chúa là thế nào.

Ê-phê-sô 5:15-17

⁷ Chớ hề dối mình; Đức Chúa Trời không chịu khinh để đâu; vì ai gieo giống chi, lại gặt giống ấy. ⁸ Kẻ gieo cho xác thịt, sẽ bởi xác thịt mà gặt sự hư nát; song kẻ gieo cho Thánh Linh, sẽ bởi Thánh Linh mà gặt sự sống đời đời. ⁹ Chớ mệt nhọc về sự làm lành, vì nếu chúng ta không trở nài, thì đến kỳ, chúng ta sẽ gặt. ¹⁰ Vậy, đương lúc có dịp tiện, hãy làm điều thiện cho mọi người, nhứt là cho anh em chúng ta trong đức tin.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Câu chìa khóa của chương này: “Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhân danh Đức Chúa Giê-su mà làm mọi điều, nhờ Ngài mà tạ ơn Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.” Ý nghĩa thực sự của “làm mọi điều” là gì?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Trong sách Giô-na 1:9, “Người trả lời rằng: Ta là người Hê-bo-rơ, và ta kính sợ Đức Giê-hô-va, là Đức Chúa Trời trên trời, Ngài đã làm nên biển và đất khô.” Đây là câu trả lời của Giô-na, khi ông bị các thủy thủ trên tàu hỏi lai lịch của mình. Giô-na thờ phượng TRỜI và ông biết chính Ngài đã sáng tạo nên mọi điều trên thế giới. Niềm tin này sẽ dẫn chúng ta đến sự vâng phục TRỜI, và chúng ta sẵn sàng dâng hiến thì giờ để hoàn thành mục đích của Ngài. Khi tập chú vào TRỜI và tìm kiếm cơ hội để hầu việc Ngài, chúng ta nhớ lời Đức Giê-hô-va vạn quân phán: “Các ngươi khá xem xét đường lối mình.” (A-gê 1:5) để khỏi đánh mất mục tiêu của Đấng chúng ta hầu việc. Mục tiêu của chúng ta là làm mọi điều để tôn cao TRỜI và danh Ngài được vinh hiển (Cô-lô-se 3:17). Đức Chúa Trời ban phần thưởng tương xứng cho những ai dâng hiến chính bản thân và thì giờ của mình để hoàn thành mục đích của Ngài trên đất.

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

Chương 19

DÂNG TÀI LỰC

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào để tôi có thể sử dụng tốt nhất các nguồn tài lực của mình để phục vụ Đức Chúa Trời và người khác?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi dâng các nguồn tài lực của tôi để hoàn thành mục đích của TRỜI

CÂU CHÌA KHÓA

Vậy thì, như anh em đều trởi hơn về mọi việc, tức là về đức tin, về lời giảng, về sự vâng lời, về mọi sự sốt sắng, về tình yêu chúng tôi, thì cũng hãy chú ý làm cho trởi hơn về việc nhân đức này.

2 Cô-rin-tô 8:7

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Đức tin vào TRỜI là nguyên nhân khiến chúng ta không chỉ dâng hiến thì giờ của mình để hoàn thành mục đích của Ngài, mà còn dâng luôn cả các nguồn tài lực. Mọi điều chúng ta có đều thuộc về Đức Chúa Trời, và chúng ta nhận được sự hướng dẫn rõ ràng từ Kinh Thánh để dâng hiến các nguồn tài lực của chúng ta đáp ứng các nhu cầu của những người đang cần nó. Chúng ta cũng nhận thức rằng Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật sẵn sàng cung cấp mọi nhu cầu cho dân sự của Ngài. Vì thế nên chúng ta thừa nhận những gì chúng ta có là thuộc về Ngài. Đây chính là hành động của sự thờ phượng.

Trong chương này bạn sẽ đọc các phần Kinh Thánh liên quan đến những chủ đề sau:

- Dâng hiến một phần mười và các của dâng
- Lời khuyên của những người khôn ngoan

- Lời dạy của Chúa Giê-su về tiền bạc và sự ban cho
- Hào phóng trong hành động dâng hiến

DÂNG HIẾN MỘT PHẦN MƯỜI VÀ CÁC CỬA DÂNG

Trong Cựu Ước tuyển dân được truyền lệnh phải dâng một phần mười hoa lợi từ nông nghiệp, chăn nuôi và các khoản thu nhập của họ. Nguyên tắc này được gọi là một phần mười. Trong các thể chế chính trị của các dân tộc ngoại bang, người dân cũng nộp thuế 10% về tổng thu nhập của họ cho các vua. Là Cơ đốc nhân, chúng ta được truyền bảo dâng một phần mười lợi tức của mình để biểu thị lòng trung thành đối với Đức Chúa Trời và vương quốc của Ngài.

Khi Môi-se xây dựng đền tạm, tuyển dân Israel đã đem đến các lễ vật để phục vụ cho đền tạm. Họ đem đến rất nhiều các lễ vật tình nguyện đáp ứng cho những nhu cầu của đền tạm đến nỗi Môi-se phải bảo họ dừng lại vì mọi nhu cầu đã đầy đủ.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy tìm xem có bao nhiêu lần từ “cảm động” được sử dụng trong phần Kinh Thánh bên dưới. Tại sao một tấm lòng cảm động là quan trọng đối với Đức Chúa Trời?

²¹ Mọi người có lòng cảm động, và mọi người có lòng thành, đều đem lễ vật đến dâng cho Đức Giê-hô-va, để làm công việc hội mạc, các đồ phụ tùng và bộ áo thánh. ²² Phàm người nam cùng nữ, tức mọi kẻ có lòng thành, đều đến đem những hoa tai, nhẫn, khâu, kiềng, các thứ trang sức bằng vàng, và hết thảy đều dâng lễ vật bằng vàng cho Đức Giê-hô-va. ²³ Kẻ nào ở nhà mình có chỉ tím, đỏ điều, đỏ sậm, vải gai mịn, lông dê, da chiên đực nhuộm đỏ, và da cá nược đều đem đến. ²⁴ Hễ ai có chi làm lễ vật bằng bạc hay bằng đồng, đều đem dâng cho Đức Giê-hô-va, và hễ ai có cây si-tim nơi nhà mình dùng hiệp về các công việc tế lễ, đều đem đến. ²⁵ Phàm người đàn bà khéo thì chánh tay mình kéo chỉ lấy và đem đến món chi họ đã kéo rồi, chỉ tím, đỏ điều, đỏ sậm, và chỉ gai mịn. ²⁶ Còn mấy người đàn bà có cảm động và tài khéo thì kéo chỉ lông dê. ²⁷ Các bực tôn trưởng trong dân sự đem bích ngọc và các thứ ngọc khác để khảm cho ê-phốt và bảng đeo ngực; ²⁸ dầu thắp đèn, các hương liệu để chế dầu xức và dầu thơm. ²⁹ Cả dân Y-sơ-ra-ên, nam hay nữ, phàm ai có lòng cảm động xui cho mình tình nguyện quyên vào các công việc Đức Giê-hô-va đã phán dặn nơi Môi-se, đều đem dâng cho Đức Giê-hô-va các lễ tình nguyện vậy.

Xuất E-díp tô ký 35:21-29

³ Trước mặt Môi-se, họ thâu các lễ vật của dân Y-sơ-ra-ên đã đem đến, để làm các công việc định dùng về sự tế lễ nơi thánh. Nhưng mỗi buổi sớm mai, dân sự lại đem đến lễ vật tình nguyện nữa. ⁴ Thế thì, các người khôn khéo làm mọi công việc của nơi thánh, đều tạm đình, ⁵ đến nói cùng Môi-se rằng: Dân sự đem đến dư bội phần đặng làm các công việc mà Đức Giê-hô-va đã

phán dặn. ⁶ Theo lệnh truyền của Mô-i-se, họ bèn đi rao từ trại quân rằng: Bất kỳ người nam hay nữ, chớ làm công việc về lễ vật của nơi thánh nữa! Vậy họ cấm dân sự không cho đem đến chi thêm nữa hết. ⁷ Vì đã đủ các vật liệu dựng làm hết thấy công việc, cho đến đôi còn dư lại nữa.

Xuất. 36:3-7

LỜI KHUYÊN TỪ NHỮNG NGƯỜI KHÔN NGOAN

Dâng hiến tiền bạc và các nguồn tài lực không chỉ đem lợi ích đến cho những người nhận nhưng cũng cho chính chúng ta. Khi dâng hiến vì danh Chúa và mục đích của Ngài, chúng ta đang tôn vinh Đức Chúa Trời và từ chối lòng tham muốn của cải. Trước giả sách Châm ngôn đã viết những lời khôn ngoan trong các phần Kinh Thánh sau đây.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc phần Kinh Thánh bên dưới, những lời khuyên nào là thực tiễn nhất cho bạn hôm nay?

⁹ *Hãy lấy tài vật và huê lợi đầu mùa của con,*

Mà tôn vinh Đức Giê-hô-va;

¹⁰ *Vậy, các vựa lẫm con sẽ đầy dư dật,*

Và những thùng của con sẽ tràn rượu mới.

Châm ngôn 3:9-10

²⁴ *Có người rải của mình ra, lại càng thêm nhiều lên;*

Cũng có người chặt lót quá bực, nhưng chỉ được sự thiếu thốn.

²⁵ *Lòng rộng rãi sẽ được no nê;*

Còn ai làm cho người khác tươi tỉnh, chính người sẽ được tươi tỉnh.

Châm ngôn 11:24-25

Kẻ nào tin cậy nơi của cải mình sẽ bị xiêu ngã;

Còn người công bình được xanh tươi như lá cây.

Châm ngôn 11:28

Sa-lô-môn, trước giả của sách Châm ngôn là con của vua Đa-vít là người vô cùng giàu có với số lượng tài sản khổng lồ. Trong sách Truyền Đạo ông đã chia sẻ những lời khôn ngoan của ông về của cải trần gian. Tiền bạc không phải là xấu hay tội lỗi, nhưng yêu mến tiền bạc sẽ là cội rễ của mọi điều ác. Càng giàu có không có nghĩa là con người sẽ càng thỏa lòng. Để tránh xa lòng yêu mến tiền bạc, chúng ta phải sử dụng tiền bạc và những gì chúng ta có cho mục đích của TRỜI.

¹⁰ Kẻ tham tiền bạc chẳng hề chán lắc tiền bạc; kẻ ham của cải chẳng hề chán về huê lợi. Điều đó cũng là sự hư không. ¹¹ Hễ của cải thêm nhiều chừng nào, kẻ ăn cũng thêm nhiều chừng nấy. Chủ của cải được ích gì hơn là xem thấy nó trước mặt chẳng?

¹² Giấc ngủ của người làm việc là ngon, mặc dầu người ăn ít hay nhiều; nhưng sự chán lắc làm cho người giàu không ngủ được.

¹³ Có một tai nạn dữ mà ta đã thấy dưới mặt trời: Ấy là của cải mà người chủ dành chứa lại, trở làm hại cho mình, ¹⁴ hoặc vì có tai họa gì, cả của cải này phải mất hết; nếu người chủ sanh được một con trai, thì để lại cho nó hai tay không. ¹⁵ Minh lọt ra khỏi lòng mẹ trần truồng thể nào, ắt sẽ trở về thể ấy, và về các huê lợi của sự lao khổ mình, chẳng có vật gì tay mình đem theo được.

¹⁶ Điều này cũng là một tai nạn lớn: Người ra đời thể nào, ắt phải trở về thể ấy. Vậy, chịu lao khổ đặng theo luồng gió thổi, có ích lợi gì chẳng? ¹⁷ Lại trọn đời mình, mình ăn trong sự tối tăm, phải nhiều sự buồn rầu đau đớn và phiền não. ¹⁸ Kìa, ta đã nhìn thấy rằng ăn, uống, và hưởng phước của sự lao khổ mình làm ở dưới mặt trời trọn trong những ngày mà Đức Chúa Trời ban cho, ấy thật là tốt và hay; vì đó là kỷ phần mình. ¹⁹ Hễ Đức Chúa Trời ban cho người nào giàu có, của cải, làm cho người có thể ăn lấy, nhận lãnh kỷ phần, và vui vẻ trong công lao của mình, ấy là một sự ban cho của Đức Chúa Trời; ²⁰ nhân người sẽ ít nhớ những ngày của đời mình; vì Đức Chúa Trời ứng đáp người bằng sự vui mừng trong lòng người.

Truyện đạo 5:10-20

Khi Chúa Giê-su giáng sinh, các bác sĩ phương đông từ một quốc xa xôi là những người khôn ngoan đã tìm đến Giê-ru-sa-lem thờ phượng Chúa với các lễ vật dâng lên. Những người này đã đến từ một nền văn hóa khác với Do Thái Giáo, họ là những nhà thiên văn học lỗi lạc đương thời tìm đến thờ phượng Vua của dân Do Thái với các lễ vật quý hiếm. Họ không chỉ tôn vinh Ấu Chúa bằng ngôn từ nhưng bằng hành động thực tiễn. Họ đã phải trải qua nhiều tuần lễ băng qua một vùng sa mạc rộng lớn với thời tiết khắc nghiệt. Khi họ gặp được Vị Cứu Tinh, họ đã quì xuống thờ phượng Ngài và dâng lên Đấng Christ những lễ vật được chuẩn bị từ quê hương của họ, đó là những món quà đáng giá nhất mà họ có để dâng lên.

¹ Khi Đức Chúa Giê-su đã sanh tại thành Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, đang đời vua Hê-rốt, có mấy thầy bác sĩ ở đông phương đến thành Giê-ru-sa-lem, ² mà hỏi rằng: Vua dân Giu-đa mới sanh tại đâu? Vì chúng ta đã thấy ngôi sao Ngài bên đông phương, nên đến đặng thờ lạy Ngài. ³ Nghe tin ấy, vua Hê-rốt cùng cả thành Giê-ru-sa-lem đều bối rối. ⁴ Vua bèn nhóm các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo trong dân lại mà tra hỏi rằng Đấng Christ phải sanh tại đâu. ⁵ Tâu rằng: Tại Bết-lê-hem, xứ Giu-đê; vì có lời của đấng tiên tri chép như vậy:

⁶ Hỡi Bết-lê-hem, đất Giu-đê!

Thật ngươi chẳng phải kém gì các thành lớn của xứ Giu-đê đâu,

Vì từ ngươi sẽ ra một tướng,

Là Đấng chăn dân Y-sơ-ra-ên, tức dân ta. ^[†]

⁷ Vua Hê-rốt bèn vời mấy thầy bác sĩ cách kín nhiệm, mà hỏi kỹ càng về ngôi sao đã hiện ra khi

nào. ⁸ Rồi vua sai mấy thầy đó đến thành Bết-lê-hem, và dặn rằng: Các ngươi hãy đi, hỏi thăm cho chắc về tích con trẻ đó; khi tìm được rồi, hãy cho ta biết, đặng ta cũng đến mà thờ lạy Ngài. ⁹ Mấy thầy nghe vua phán xong, liền đi. Kìa, ngôi sao mà họ đã thấy bên đông phương, đi trước mặt cho đến chừng ngay trên chỗ con trẻ ở mới dừng lại. ¹⁰ Mấy thầy thấy ngôi sao, mừng rỡ quá bội. ¹¹ Khi vào đến nhà, thấy con trẻ cùng Ma-ri, mẹ Ngài, thì sấp mình xuống mà thờ lạy Ngài; rồi bày của báu ra, dâng cho Ngài những lễ vật, là vàng, nhũ hương, và một đượ. ¹² Kế đó, trong giấc chiêm bao, mấy thầy được Đức Chúa Trời mách bảo đừng trở lại nơi vua Hê-rốt; nên họ đi đường khác mà về xứ mình.

Ma-thi-ơ 2:1-12

LỜI DẠY CỦA CHÚA GIÊ-SU VỀ TIỀN BẠC VÀ SỰ DÂNG HIẾN

Chúa Giê-su dạy nhiều về tiền bạc hơn cả hai chủ đề thiên đàng và địa ngục cộng lại. Thái độ đối với tiền bạc và các nguồn tài lực sẽ nói lên lý tưởng sống của chúng ta. Vật chất, của cải đôi khi trở thành vật cản khiến cho tín nhân cứ ôm giữ nó và quên đi mục đích của Đức Chúa Trời khi Ngài ban cho chúng ta những điều đó. Câu hỏi thực tiễn dành cho Cơ đốc nhân là: Làm thế nào chúng ta có thể chia sẻ những gì mình có để xây dựng vương quốc của TRỜI?

¹ Hãy giữ, đừng làm sự công bình mình trước mặt người ta, cho họ đều thấy. Bằng không, thì các ngươi chẳng được phần thưởng gì của Cha các ngươi ở trên trời.

² Vậy, khi người bố thí, đừng thổi kèn trước mặt mình, như bọn giả hình làm trong nhà hội và ngoài đường, để được người ta tôn kính. Quả thật, ta nói cùng các ngươi, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi. ³ Song khi người bố thí, đừng cho tay tả biết tay hữu làm việc gì, ⁴ hầu cho sự bố thí được kín nhiệm; và Cha ngươi, là Đấng thấy trong chỗ kín nhiệm, sẽ thưởng cho ngươi.

Ma-thi-ơ 6:1-4

¹⁹ Các ngươi chớ chứa của cải ở dưới đất, là nơi có sâu mối, ten rét làm hư, và kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy; ²⁰ nhưng phải chứa của cải ở trên trời, là nơi chẳng có sâu mối, ten rét làm hư, cũng chẳng có kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy. ²¹ Vì chừng của cải ngươi ở đâu, thì lòng ngươi cũng ở đó.

²² Con mắt là đèn của thân thể. Nếu mắt ngươi sáng sủa thì cả thân thể ngươi sẽ được sáng láng; ²³ nhưng nếu mắt ngươi xấu, thì cả thân thể sẽ tối tăm. Vậy, nếu sự sáng láng trong ngươi chỉ là tối tăm, thì sự tối tăm này sẽ lớn biết là dường bao!

Sự lo lắng

²⁴ Chẳng ai được làm tôi hai chủ; vì sẽ ghét người này mà yêu người kia, hoặc trọng người này mà khinh người kia. Các ngươi không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi Ma-môn nữa.

Ma-thi-ơ 6:19-24

¹³ Bấy giờ, một người giữa dân chúng thưa rằng: Thưa thầy, xin biểu anh tôi chia gia tài cho tôi.

¹⁴ Nhưng Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Hỡi người kia, ai đặt ta làm quan xử kiện hay là chia của cho các người? ¹⁵ Đoạn, Ngài phán cùng chúng rằng: Hãy giữ cẩn thận chớ hà tiện gì hết; vì sự sống của người ta không phải cốt tại của cải mình dư dật đâu.

¹⁶ Ngài lại phán cùng chúng lời ví dụ nầy: Ruộng của một người giàu kia sinh lợi nhiều lắm, ¹⁷ người bèn tự nghĩ rằng: Ta phải làm thế nào? Vì không có đủ chỗ chứa hết sản vật. ¹⁸ Lại nói: Này, việc ta sẽ làm: Ta phá cả kho tàng và cất cái khác lớn hơn, thâu trữ sản vật và gia tài vào đó; ¹⁹ rồi sẽ nói với linh hồn ta rằng: Linh hồn ơi, mày đã được nhiều của để dành dùng lâu năm; thôi, hãy nghỉ, ăn uống, và vui vẻ. ²⁰ Song Đức Chúa Trời phán cùng người rằng: Hỡi kẻ dại! Chính đêm nay linh hồn người sẽ bị đòi lại; vậy những của cải người đã sắm sẵn sẽ thuộc về ai? ²¹ Hễ ai thâu trữ của cho mình mà không giàu có nơi Đức Chúa Trời thì cũng như vậy.

Lu-ca 12:13-21

Khi đọc câu chuyện người giàu mà dại trong Lu-ca 12, chúng ta thấy Chúa Giê-su đã khéo léo dạy dỗ dân sự bằng các câu chuyện dụ ngôn. Một trong những đặc trưng của Chúa chúng ta là Ngài giải thích các lẽ thật thông qua những câu chuyện. Trong tình huống tiếp theo dưới đây, Chúa Giê-su đã dạy cho các môn đồ loại dâng hiến nào đụng chạm đến tâm lòng của Đức Chúa Trời.

⁴¹ Đức Chúa Giê-su ngồi đối ngang cái rương đựng tiền dâng, coi dân chúng bỏ tiền vào thế nào.

⁴² Có lắm người giàu bỏ nhiều tiền; cũng có một mục góa nghèo kia đến bỏ hai đồng tiền ăn một phần tư xu. ⁴³ Ngài bèn kêu môn đồ mà phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, mục góa nghèo này đã bỏ tiền vào rương nhiều hơn hết thấy những người đã bỏ vào. ⁴⁴ Vì mọi kẻ khác lấy của dư mình bỏ vào, còn mục này nghèo cực lắm, đã bỏ hết của mình có, là hết của có để nuôi mình.

Mác 12:41-44

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy tóm lược những bài học Chúa Giê-su dạy về tiền bạc và sự dâng hiến?

HÀO PHÓNG TRONG HÀNH ĐỘNG DÂNG HIẾN

Bằng chứng của tính rộng rãi, hào phóng của hội thánh đầu tiên có thể nhìn thấy trong nhiều tình huống. Phao-lô đã khích lệ các tín hữu của hội thánh Cô-rin-tô gọi các của dâng để giúp đỡ cho những tín hữu đang gặp hoàn cảnh khó khăn ở Giê-ru-sa-lem.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Theo phần Kinh Thánh bên dưới, các bước nào các tín hữu phải đi theo để dâng hiến cho công việc của Đức Chúa Trời?

¹ *Hỡi anh em, chúng tôi muốn anh em biết ơn Đức Chúa Trời đã làm cho các Hội thánh ở xứ Ma-xê-đoan: ² Đang khi họ chịu nhiều hoạn nạn thử thách, thì lòng quá vui mừng, và cơn rất nghèo khó của họ đã rải rộng ra sự dư dật của lòng rộng rãi mình. ³ Vì tôi làm chứng cho họ rằng họ đã tự ý quyên tiền theo sức mình, hoặc cũng quá sức nữa, ⁴ và nài xin chúng tôi làm ơn cho họ có phần vào sự giùm giúp các thánh đồ. ⁵ Họ lại làm quá lòng trông cậy của chúng tôi, vì trước hết đã dâng chính mình cho Chúa, và sau lại cho chúng tôi, theo ý muốn Đức Chúa Trời. ⁶ Vậy nên chúng tôi đã khuyên Tit đi đến nơi anh em để làm trọn việc nhân đức này, như người đã khởi sự làm.*

⁷ *Vậy thì, như anh em đều trởi hơn về mọi việc, tức là về đức tin, về lời giảng, về sự vâng lời, về mọi sự sốt sắng, về tình yêu chúng tôi, thì cũng hãy chú ý làm cho trởi hơn về việc nhân đức này. ⁸ Tôi nói điều đó chẳng phải truyền dạy anh em; nhưng bởi kẻ khác làm gương sốt sắng, thì tôi cũng muốn thử xem sự thành thực của lòng yêu thương anh em là thế nào. ⁹ Vì anh em biết ơn của Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta, Ngài vốn giàu, vì anh em mà tự làm nên nghèo, hầu cho bởi sự nghèo của Ngài, anh em được nên giàu. ¹⁰ Ấy là ý tôi ngó cho anh em; ý đó có ích cho anh em, vì từ năm trước, anh em đã là người thứ nhứt, chẳng những ra tay làm việc này, lại vui lòng mà làm nữa. ¹¹ Vậy bây giờ, hãy làm trọn công việc của anh em, hầu cho như anh em đã sẵn lòng thế nào thì làm cho trọn theo tài năng mình. ¹² Vì nếu mình lấy lòng tốt mà làm, thì được đẹp ý theo điều mình có, chớ chẳng theo điều mình không có.*

2 Cô-rin-tô 8:1-12

⁶ *Hãy biết rõ điều đó, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều. ⁷ Mỗi người nên tùy theo lòng mình đã định mà quyên ra, không phải phân nân hay là vì ép uống; vì Đức Chúa Trời yêu kẻ dâng của cách vui lòng. ⁸ Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em đủ mọi thứ ơn đầy dẫy, hầu cho anh em hằng đủ điều cần dùng trong mọi sự, lại còn có rỗi rộng nữa để làm các thứ việc lành, ⁹ như có chép rằng:*

*Người đã rải ra, đã thí cho kẻ nghèo;
Sự công bình của người còn đòi đời.*

¹⁰ *Đáng phát hạt giống cho kẻ gieo giống và bánh để nuôi mình, cũng sẽ phát hạt giống cho anh*

em và làm cho sanh hóa ra nhiều, Ngài lại sẽ thêm nhiều trái của sự công bình anh em nữa. ¹¹ Như vậy, anh em được giàu trong mọi sự, để làm đủ mọi cách bố thí, hầu cho người khác bởi chúng tôi mà tạ ơn Đức Chúa Trời. ¹² Vì việc phát tiền bố thí đường ấy chẳng những đỡ ngại cho các thánh đồ mà thôi, lại xui nhiều người càng thêm lòng tạ ơn Đức Chúa Trời. ¹³ Bởi việc đó họ đã biết lòng rộng rãi của anh em, thì ngợi khen Đức Chúa Trời vì anh em từng vâng phục trong sự làm chứng về đạo Tin lành của Đấng Christ, và vì có lòng rộng rãi về sự bố thí của anh em đối với họ cùng với mọi người. ¹⁴ Họ lại cầu nguyện cho anh em, yêu anh em cách âu yếm, vì có Đức Chúa Trời đã ban cho anh em ân điển quá đỗi. ¹⁵ Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban cho của Ngài không xiết kể!

2 Cô-rin-tô 9:6-15

Phao-lô cũng đã từng kiếm tiền bằng cách may lều trại. Tuy nhiên ông luôn cảm kích và biết ơn về những hỗ trợ tài chính từ các hội thánh mà ông phục vụ. Trong tất cả mọi loại hoàn cảnh, Phao-lô đã học được một bài học sinh động: Sự thỏa lòng không đến từ những gì chúng ta chúng ta nắm giữ, nhưng là từ sự nhận biết Đấng Christ.

¹¹ Không phải là tôi muốn nói đến sự cần dùng của tôi; vì tôi đã tập hễ gặp cảnh ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy. ¹² Tôi biết chịu nghèo hèn, cũng biết được dư dật. Trong mọi sự và mọi nơi, tôi đã tập cả, dầu no hay đói, dầu dư hay thiếu cũng được. ¹³ Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi.

Phi-líp 4:11-13

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Tiêu chí một phần mười đánh giá sự dâng hiến của chúng ta. Điều gì làm cho bạn trở nên hào phóng hơn trong sự dâng hiến? Nguyên nhân nào khiến bạn vẫn còn nắm giữ các nguồn tài lực (không sẵn sàng ban ra)?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Nhiều người xem sự dâng hiến là một bổn phận, nhưng thực ra nó là một hành động thờ phượng của một tín nhân chân thật đặt niềm tin vào TRỜI. Đức Chúa Trời chân thật và tốt lành, Ngài đã cung ứng sự cứu rỗi cho chúng ta. Khi tiếp nhận ơn cứu chuộc, chúng ta đã có một địa vị mới trong gia đình của TRỜI, và theo đuổi mục đích của Ngài để hoàn thành kế hoạch của Ngài trên đất cho đến khi Chúa Giê-su trở lại. Những lời khôn ngoan trong sách Châm Ngôn về sự dâng hiến và hành động thực tế của các bác sĩ từ phương đông xa xôi tìm đến Giê-ru-sa-lem để thờ phượng Chúa sẽ là nguồn cảm hứng của chúng ta cho việc ban ra những gì mình có. Chúa Giê-su nhắc nhở chúng ta đầu tư nguồn tài lực của mình cho vương quốc Đức Chúa Trời. Khi nhìn vào

những câu chuyện sống động trong cả Kinh Thánh, chúng ta có lý do để dâng hiến nhiều hơn so với khả năng của chúng ta.

HÀNH ĐỘNG GIỐNG NGÀI

Chương 20

CHIA SẺ ĐỨC TIN

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào để chia sẻ đức tin của tôi với những người chưa biết TRỜI?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi chia sẻ đức tin của tôi với người khác để hoàn thành mục đích của Đức Chúa Trời

CÂU CHÌA KHÓA

¹⁹ Cũng hãy vì tôi mà cầu nguyện, để khi tôi mở miệng ra, Chúa ban cho tôi tự do mọi bề, bày tỏ lẽ mầu nhiệm của đạo Tin lành, ²⁰ mà tôi vì đạo ấy làm sứ giả ở trong vòng xiềng xích, hầu cho tôi nói cách dạn dĩ như tôi phải nói.

Ê-phê-sô 6:19-20

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Chúng ta tin Đức Chúa Trời hằng sống và chân thật đã bày tỏ chương trình cứu rỗi của Ngài thông qua Chúa Giê-su Christ. Chúng ta tin rằng TRỜI yêu tất cả mọi người và Ngài mời họ đến tiếp nhận ơn cứu rỗi – sự sống đời đời. Chúng ta tin rằng có thiên đàng và địa ngục. Chúa Giê-su sẽ trở lại thế giới lần nữa để phán xét mọi người và thành lập vương quốc của Ngài. Chỉ những ai tiếp nhận ơn cứu chuộc và đặt đức tin trong Đấng Christ mới nhận lãnh sự sống đời đời. Chúng ta tin rằng TRỜI đã lập hội thánh để làm văn phòng sứ quán của Ngài trên đất. Những đại sứ này phát ngôn và hành động thay cho vương quốc của Ngài, họ biểu thị tình yêu của TRỜI và chia sẻ các giá trị của đức tin. Vì vậy chúng ta phải là những chứng nhân cho những ai chưa nhận biết Đức Chúa Trời.

Trong chương này chúng ta sẽ đọc các phần Kinh Thánh liên quan đến những chủ đề sau:

- Sự kêu gọi chia sẻ đức tin
- Chia sẻ đức tin qua đời sống
- Chia sẻ đức tin qua lời nói
- Chia sẻ đức tin với tất cả mọi người

ĐƯỢC KÊU GỌI CHIA SẺ ĐỨC TIN

Tuyên dân Israel là bài học cho cả thế giới về một tiên trình mà TRỜI đã tái lập giao ước với họ. Thông qua của lễ hy sinh của chính Con Trời, sự phục hồi và giải hòa giữa Trời và con người đã có sẵn không chỉ cho tuyên dân mà cho toàn thể nhân loại. Điều phân khởi là chúng ta có thể thông báo cho người khác biết về kế hoạch vĩ đại và kỳ diệu của TRỜI. Đức Chúa Trời muốn sử dụng chúng ta như những sứ giả hòa bình đem tin yêu và sự chữa lành đến cho những đời sống đang bị trói buộc trong quyền lực của sự tối tăm.

¹⁴ Vì tình yêu thương của Đấng Christ cảm động chúng tôi, và chúng tôi tưởng rằng nếu có một người chết vì mọi người, thì mọi người đều chết, ¹⁵ lại Ngài đã chết vì mọi người, hầu cho những kẻ còn sống không vì chính mình mà sống nữa, nhưng sống vì Đấng đã chết và sống lại cho mình.

¹⁶ Bởi đó, từ rày về sau, chúng tôi không theo xác thịt mà nhận biết ai nữa; và, dầu chúng tôi từng theo xác thịt mà nhận biết Đấng Christ, song cũng chẳng còn nhận biết Ngài cách ấy đâu.

¹⁷ Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới. ¹⁸ Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa thuận lại cùng Ngài, và đã giao chức vụ giảng hòa cho chúng ta. ¹⁹ Vì chưng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế gian lại hòa với Ngài, chẳng kể tội lỗi cho loài người, và đã phó đạo giảng hòa cho chúng tôi. ²⁰ Vậy chúng tôi làm chức khâm sai của Đấng Christ, cũng như Đức Chúa Trời bởi chúng tôi mà khuyên bảo. Chúng tôi nhân danh Đấng Christ mà nài xin anh em: Hãy hòa thuận lại với Đức Chúa Trời. ²¹ Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội lỗi trở nên tội lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà được trở nên sự công bình của Đức Chúa Trời.

2 Cô-rin-tô 5:14-21

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Chúng ta có thể trở thành khâm sai của Đấng Christ cho thế giới ngày hôm nay theo những cách nào?

CHIA SẺ ĐỨC TIN QUA ĐỜI SỐNG

Chia sẻ đức tin qua chính đời sống của chúng ta là một phương cách mạnh mẽ nhất cho người khác. Họ nhìn thấy lối sống của chúng ta mỗi ngày. Khi thấy đức tin, hy vọng và tình yêu từ chúng ta, người khác sẽ được thuyết phục để họ tìm hiểu về mối quan hệ đặc biệt giữa chúng ta và Đức Chúa Trời.

Trong sách Các vua thứ nhì, chúng ta tìm thấy một em gái nhỏ thuộc tuyến dân Israel bị bắt làm nô lệ. Em này có đức tin nơi Đức Chúa Trời và em đã nói ra những lời em tin với người chủ không thuộc tuyến dân. Kết quả của điều này thật đáng kinh ngạc và nó cũng là bài học cho chúng ta ngày nay.

¹ Na-a-man, quan tổng binh của vua Sy-ri, là một người có quyền trước mặt chủ mình, được tôn trọng lắm, bởi vì Đức Giê-hô-va dùng người giải cứu dân Sy-ri; người này vốn mạnh mẽ và bạo dạn, song bị bệnh phung. ² Và, có một vài toán dân Sy-ri đi ra bắt một đứa gái nhỏ của xứ Y-sơ-ra-ên làm phu tù, để hầu hạ vợ Na-a-man. ³ Một ngày kia, nó nói với bà chủ mình rằng: Ôi! Chớ chi chúa tôi đi đến cùng ông tiên tri ở Sa-ma-ri! Người sẽ giải cứu chúa tôi khỏi bệnh phung. ⁴ Na-a-man đem các lời này thưa lại cho chúa mình, mà rằng: Đứa gái nhỏ ở xứ Y-sơ-ra-ên có nói thể này thể này. ⁵ Vua Sy-ri đáp: Hãy đi, ta sẽ gửi thơ cho vua Y-sơ-ra-ên. Vậy, Na-a-man đi, đem theo mình mười ta-lâng bạc, sáu ngàn đồng vàng, và mười bộ áo. ⁶ Người đem bức thư dâng cho vua Y-sơ-ra-ên; thơ rằng: Khi thơ này đạt đến vua, kìa ta đã sai Na-a-man, đầy tớ ta đến cùng vua; vua tiếp được bức thơ này, ấy để vua giải cứu bệnh phung cho người. ⁷ Khi vua Y-sơ-ra-ên đọc thơ rồi, liền xé quần áo mình, và nói rằng: Ông ấy sai người đến cùng ta để ta chữa khỏi bệnh phung cho họ, ta há phải là Đức Chúa Trời, có quyền làm sống làm chết sao? Khá nên biết và xem thấy rằng người tìm dịp để nghịch cùng ta.

⁸ Khi Ê-li-sê, người của Đức Chúa Trời, hay rằng vua Y-sơ-ra-ên có xé quần áo mình, thì sai nói với người rằng: Có sao vua xé quần áo mình? Na-a-man hãy đến tôi, ắt người sẽ biết rằng trong Y-sơ-ra-ên có tiên tri.

⁹ Vậy, Na-a-man đến với ngựa và xe, dừng tại cửa nhà Ê-li-sê. ¹⁰ Ê-li-sê sai một sứ giả nói với người rằng: Hãy đi tắm mình bảy lần dưới sông Giô-đanh, thịt người tất sẽ trở nên lành, và người sẽ được sạch. ¹¹ Nhưng Na-a-man nổi giận, vừa đi vừa nói rằng: Ta nghĩ rằng chính mình người sẽ đi ra đón ta, đứng gần đó mà cầu khẩn danh Giê-hô-va Đức Chúa Trời của người, lấy tay đưa qua đưa lại trên chỗ bệnh và chữa lành kẻ phung. ¹² A-ba-na và Bạt-ba, hai sông ở Đa-mách, há chẳng tốt hơn các nước trong Y-sơ-ra-ên sao? Ta há chẳng tắm đó cho được sạch hay sao? Vậy, người trở đi và giận dữ.

¹³ Những tôi tớ đến gần người, mà thưa rằng: Cha ơi, nếu tiên tri có truyền cho cha một việc khó, cha há chẳng làm sao? Phương chi rày người bảo cha rằng: “Hãy tắm, thì được sạch.” ¹⁴ Người bèn xuống sông Giô-đanh, và tắm mình bảy lần, theo như lời truyền của người Đức Chúa

Trời. Người liền được sạch, và thịt người trở nên như trước, giống như thịt của một đứa con nít nhỏ.

¹⁵ Na-a-man với hết thấy người đi theo, bèn trở lại cùng người của Đức Chúa Trời; người đến đứng trước mặt Ê-li-sê, mà nói rằng: Bây giờ, tôi nhìn biết rằng trên khắp thế gian chẳng có chúa nào khác hơn Đức Chúa Trời trong Y-sơ-ra-ên. Ấy vậy, tôi xin ông nhận lễ vật của kẻ tôi tớ ông.

2 Các vua 5:1-15

Đức Chúa Trời muốn trọng tâm của đời sống chúng ta là làm theo ý muốn Ngài. Trong bài giảng trên núi, Chúa Giê-su đã ví sánh đời sống Cơ đốc giống như muối của đất và ánh sáng của thế gian. Để điều này trở thành hiện thực chúng ta phải được biến đổi bằng sự vâng phục ý muốn của TRỜI và bước đi bởi đức tin.

¹³ Các người là muối của đất; song nếu mất mặn đi, thì sẽ lấy giống chi mà làm cho mặn lại? Muối ấy không dùng chi được nữa, chỉ phải quăng ra ngoài và bị người ta đạp dưới chân. ¹⁴ Các người là sự sáng của thế gian; một cái thành ở trên núi thì không khi nào bị khuất được: ¹⁵ Cũng không ai thấp đèn mà để dưới cái thùng, song người ta để trên chân đèn, thì nó soi sáng mọi người ở trong nhà. ¹⁶ Sự sáng các người hãy soi trước mặt người ta như vậy, đặng họ thấy những việc lành của các người, và ngợi khen Cha các người ở trên trời.

Ma-thi-ơ 5:13-16

Sứ đồ Phao-lô nhận thức đời sống của ông là muối của đất, ánh sáng của thế giới, là mùi hương của Đấng Christ cho những ai chưa nhận biết Đức Chúa Trời. Ông đã trở nên “mọi cách cho mọi người, để cứu chuộc được một vài người không cứ cách nào.”

¹⁹ Vả, tôi đối với ai vẫn cũng là được tự do, mà tôi đành phục mọi người, hầu cho tôi được nhiều người hơn. ²⁰ Với người Giu-đa, tôi ở như một người Giu-đa, hầu được những người Giu-đa; với những người dưới quyền luật pháp, (dẫu chính tôi chẳng ở dưới quyền luật pháp), tôi cũng ở như kẻ dưới quyền luật pháp, hầu được những người dưới quyền luật pháp; ²¹ với những người không luật pháp, (dẫu đối với Đức Chúa Trời tôi không phải là không luật pháp, vì tôi ở dưới luật pháp của Đấng Christ), song tôi cũng ở như người không luật pháp, hầu được những người không luật pháp. ²² Tôi ở yếu đuối với những người yếu đuối, hầu được những người yếu đuối; tôi đã trở nên mọi cách cho mọi người, để cứu chuộc được một vài người không cứ cách nào. ²³ Mọi điều tôi làm, thì làm vì có Tin lành, hầu cho tôi cũng có phần trong đó.

1 Cô-rin-tô 9:19-23

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Phao-lô viết: “tôi đã trở nên mọi cách cho mọi người, để cứu chuộc được một vài người không cứ cách nào.” Câu này có ý nghĩa gì?

CHIA SẺ ĐỨC TIN THÔNG QUA LỜI NÓI

Hội thánh đầu tiên đã thực thi sứ mạng chia sẻ lẽ thật về tình yêu và sự thành tín của Đức Chúa Trời. Họ đã làm điều này khi nhấn mạnh về sự phục sinh của Đấng Christ. Ngày hôm nay đôi khi chúng ta e ngại và không biết cách giới thiệu Chúa Giê-su cho mọi người. Đức Chúa Trời hứa rằng Ngài sẽ ban những lời phải nói khi chúng ta cần đến, giống như Phao-lô đã cầu nguyện trong câu chìa khóa của chương này. Trong trường hợp của thầy giảng Tin lành Phi-líp, Đức Thánh Linh đã kiểm soát và cho phép mọi tình huống xảy ra để ông có thể gặp được đối tượng mà sẵn sàng lắng nghe lời ông chia sẻ.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đọc phần Kinh Thánh bên dưới về câu chuyện của Phi-líp. Hãy tìm ra phương cách để chia sẻ đức tin mà bạn có thể áp dụng ngày hôm nay?

²⁶ *Bấy giờ, có một thiên sứ của Chúa phán cùng Phi-líp rằng: Hãy chớ dậy đi qua phía nam, trên con đường từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Ga-xa. Đường ấy vắng vẻ.* ²⁷ *Người chớ dậy và đi. Kìa, có một hoạn quan Ê-thi-ô-bi, làm quan hầu của Can-đác, nữ vương nước Ê-thi-ô-bi, coi sóc hết cả kho tàng bà, đã đến thành Giê-ru-sa-lem để thờ phượng,* ²⁸ *khi trở về, ngồi trên xe mà đọc sách tiên tri Ê-sai.* ²⁹ *Đức Thánh Linh phán cùng Phi-líp rằng: Hãy lại gần và theo kịp xe đó.* ³⁰ *Phi-líp chạy đến, nghe người Ê-thi-ô-bi đọc sách tiên tri Ê-sai, thì nói rằng: Ông hiểu lời mình đọc đó chăng?* ³¹ *Hoạn quan trả lời rằng: Nếu chẳng ai dạy cho tôi, thế nào tôi hiểu được? Người bèn mời Phi-líp lên xe ngồi kề bên.*

³² *Vả, chỗ người đọc trong Kinh thánh là đoạn này:*
Người đã bị kéo đi như con chiên đến hàng làm thịt,
Lại như chiên con câm trước mặt kẻ hót lông,
Người chẳng mở miệng.

³³ *Trong khi Người hèn hạ thì sự đoán xét Người đã bị cất đi.*
Còn ai sẽ kể đời của Người?
Vì sự sống Người đã bị rút khỏi đất rồi.

³⁴ *Hoạn quan cất tiếng nói cùng Phi-líp rằng: Tôi xin hỏi ông, đấng tiên tri đã nói điều đó về ai? Có phải nói về chính mình người chăng, hay là về người nào khác?* ³⁵ *Phi-líp bèn mở miệng, bắt đầu từ chỗ Kinh thánh đó mà rao giảng Đức Chúa Giê-su cho người.* ³⁶ *Hai người đương đi dọc đường, gặp chỗ có nước, hoạn quan nói rằng: Nay, nước đây, có sự gì ngăn cấm tôi chịu phép báp-têm chăng? Phi-líp nói: Nếu ông hết lòng tin, điều đó có thể được. Hoạn quan trả lời rằng: Tôi tin rằng Đức Chúa Giê-su Christ là Con Đức Chúa Trời.* ³⁸ *Người biểu dừng xe lại; rồi cả hai đều xuống nước, và Phi-líp làm phép báp-têm cho hoạn quan.* ³⁹ *Khi ở dưới nước lên, thì Thánh Linh của Chúa đem Phi-líp đi; hoạn quan chẳng thấy người nữa, cứ hớn hờ đi đường.*

Công vụ 8:26-39

CHIA SẺ ĐỨC TIN VỚI TẤT CẢ MỌI NGƯỜI

Đôi khi bạn bị người ta từ chối khi chia sẻ đức tin. Điều này không có nghĩa là bạn sẽ dừng lại lời chứng cá nhân của mình. Hãy nhớ đến câu chuyện của tiên tri Giô-na. Đức Chúa Trời có phương cách để huấn luyện người của Ngài, ngay cả khi người đó bất phục tùng.

¹ Lại có lời Đức Giê-hô-va phán cùng Giô-na lần thứ hai mà rằng: ² Ngươi khá chớ dậy! Hãy đi đến thành lớn Ni-ni-ve, và rao cho nó lời ta đã dạy cho ngươi. ³ Vậy Giô-na chớ dậy và đi đến Ni-ni-ve, theo lệnh của Đức Giê-hô-va. Và, Ni-ni-ve là một thành rất lớn, đi mất ba ngày đường.

⁴ Giô-na khởi đầu vào trong thành đi một ngày, thì rao giảng và nói rằng: Còn bốn mươi ngày nữa, Ni-ni-ve sẽ bị đổ xuống!

⁵ Dân thành Ni-ni-ve tin Đức Chúa Trời. Họ rao ra sự kiêng ăn và mặc bao gai, từ những người rất lớn trong đám họ cho đến những kẻ rất nhỏ. ⁶ Tin ấy đồn đến vua Ni-ni-ve, vua đứng dậy khỏi ngai, lột áo bào mình ra, quấn bao gai và ngồi trong tro. ⁷ Đoạn vua truyền lệnh nầy ra trong thành Ni-ni-ve, như là lời dụ của vua cùng của các kẻ tôn trưởng: Không luận người ta hay thú vật, không luận bầy bò hay bầy chiên, đều chớ ném chi hết. Không được để cho nó ăn, cũng không uống nước; ⁸ nhưng người ta và thú vật đều phải quấn bao gai. Mọi người khá ra sức kêu cùng Đức Chúa Trời; phải, ai nấy khá bỏ đường lối xấu mình và việc hung dữ của tay mình. ⁹ Ai biết rằng hoặc Đức Chúa Trời sẽ không xây lại và ăn năn, xây khởi con nòng giận mình, hầu cho chúng ta khỏi chết, hay sao?

¹⁰ Bấy giờ Đức Chúa Trời thấy việc họ làm đều đã xây bỏ đường lối xấu của mình; Đức Chúa Trời bèn ăn năn sự họa mà Ngài đã phán sẽ làm cho họ, và Ngài không làm sự đó.

Giô-na 3:1-10

Sự bất tuân của tuyển dân không chia sẻ đức tin của mình với các dân tộc khác cũng xảy ra vào thời của Chúa Giê-su. Người Sa-ma-ri là kết quả hôn nhân giữa những người Do Thái thuần chủng và các dân tộc ngoại bang khác. Vào thời Chúa Giê-su, người Do Thái không giao thiệp với người Sa-ma-ri. Tuyển dân Israel thường chọn một con đường đi khác để tránh phải tiếp xúc với dân Sa-ma-ri. Tuy nhiên Chúa Giê-su là một người Do Thái đã chủ động tiếp chuyện với một phụ nữ Sa-ma-ri – điều này làm cho các môn đồ ngạc nhiên.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy học tập phong cách của Chúa Giê-su khi Ngài nói chuyện với người phụ nữ Sa-ma-ri. Lý do nào khiến người này đáp ứng nhiệt thành với sứ điệp của Chúa Giê-su?

⁵ Vậy Ngài đến một thành thuộc về xứ Sa-ma-ri, gọi là Si-kha, gần đồng ruộng mà Gia-cốp cho Giô-sép là con mình. ⁶ Tại đó có cái giếng Gia-cốp. Nhân đi đằng mỗi mệ, Đức Chúa Giê-su ngồi gần bên giếng; bấy giờ độ chừng giờ thứ sáu.

⁷ Một người đàn bà Sa-ma-ri đến múc nước. Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hãy cho ta uống. ⁸ Vì môn đồ Ngài đã đi ra phố vắng mua đồ ăn. ⁹ Người đàn bà Sa-ma-ri thưa rằng: Ủa kìa! Ông là

người Giu-đa, mà lại xin uống nước cùng tôi, là một người đàn bà Sa-ma-ri sao? (Số là, dân Giu-đa chẳng hề giao thiệp với dân Sa-ma-ri.)¹⁰ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Vì bằng người biết sự ban cho của Đức Chúa Trời, và biết người nói: “Hãy cho ta uống” là ai, thì chắc người sẽ xin người cho uống, và người sẽ cho người nước uống.¹¹ Người đàn bà thưa: Hỡi Chúa, Chúa không có gì mà múc, và giếng thì sâu, vậy bởi đâu có nước uống ấy?¹² Tổ phụ chúng tôi là Gia-cóp để giếng này lại cho chúng tôi, chính người uống giếng này, cả đến con cháu cùng các bầy vật người nữa, vậy Chúa há lớn hơn Gia-cóp sao?¹³ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Phàm ai uống nước này vẫn còn khát mãi;¹⁴ nhưng uống nước ta sẽ cho, thì chẳng hề khát nữa. Nước ta cho sẽ thành một mạch nước trong người đó, văng ra cho đến sự sống đời đời.¹⁵ Người đàn bà thưa: Lạy Chúa, xin cho tôi nước ấy, để cho tôi không khát và không đến đây múc nước nữa.

¹⁶ Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hãy đi, gọi chồng người, rồi trở lại đây.¹⁷ Người đàn bà thưa rằng: Tôi không có chồng. Đức Chúa Giê-su lại phán: Người nói rằng: Tôi không có chồng, là phải lắm;¹⁸ vì người đã có năm đời chồng, còn người mà người hiện có, chẳng phải là chồng người; điều đó người đã nói thật vậy.¹⁹ Người đàn bà thưa rằng: Lạy Chúa, tôi nhìn thấy Chúa là một đáng tiên tri.²⁰ Tổ phụ chúng tôi đã thờ lạy trên hòn núi này; còn dân Giu-đa lại nói rằng nơi đáng thờ lạy là tại thành Giê-ru-sa-lem.²¹ Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hỡi người đàn bà, hãy tin ta, giờ đến, khi các người thờ lạy Cha, chẳng tại trên hòn núi này, cũng chẳng tại thành Giê-ru-sa-lem.²² Các người thờ lạy sự các người không biết, chúng ta thờ lạy sự chúng ta biết, vì sự cứu rỗi bởi người Giu-đa mà đến.²³ Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ phượng thật lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ phượng Cha: Ấy đó là những kẻ thờ phượng mà Cha ưa thích vậy.²⁴ Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ lạy Ngài thì phải lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ lạy.²⁵ Người đàn bà thưa: Tôi biết rằng Đấng Mê-si (nghĩa là Đấng Christ) phải đến; khi Ngài đã đến, sẽ rao truyền mọi việc cho chúng ta.²⁶ Đức Chúa Giê-su phán rằng: Ta, người đang nói với người đây, chính là Đấng đó.

²⁷ Khi đó, môn đồ tới, đều sững sờ về Ngài nói với một người đàn bà; nhưng chẳng ai hỏi rằng: Thầy hỏi người ấy điều chi? Hay là: Sao thầy nói với người? ²⁸ Người đàn bà bèn bỏ cái vò của mình lại và vào thành, nói với người tại đó rằng: ²⁹ Hãy đến xem một người đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm; ấy chẳng phải là Đấng Christ sao? ³⁰ Chúng bèn từ trong thành ra và đến cùng Đức Chúa Giê-su.

³¹ Song le, môn đồ nài nỉ một bên Ngài mà rằng: Thưa thầy, xin hãy ăn. ³² Ngài đáp rằng: Ta có một thứ lương thực để nuôi mình mà các người không biết. ³³ Vậy môn đồ nói với nhau rằng: Có ai đã đem chi cho thầy ăn chẳng? ³⁴ Đức Chúa Giê-su phán rằng: Đồ ăn của ta tức là làm theo ý muốn của Đấng sai ta đến, và làm trọn công việc Ngài. ³⁵ Các người há chẳng nói rằng còn bốn tháng nữa thì tới mùa gặt sao? Song ta nói với các người: Hãy nhướng mắt lên và xem đồng ruộng, đã vàng sẵn cho mùa gặt. ³⁶ Con gặt đã lãnh tiền công mình và thâu chứa hoa lợi cho sự sống đời đời, hầu cho người gieo giống và con gặt được cùng nhau vui vẻ. ³⁷ Vì đây người ta có thể nói rằng: Người này thì gieo, người kia thì gặt, là rất phải. ³⁸ Ta đã sai các người gặt nơi mình không làm; kẻ khác đã làm, còn các người thì đã vào tiếp lấy công lao của họ.

³⁹ Có nhiều người Sa-ma-ri ở thành đó tin Ngài, vì có lời đàn bà đã làm chứng về Ngài mà rằng: Ngài đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm. ⁴⁰ Vậy, các người Sa-ma-ri đã đến cùng Ngài, xin Ngài vào

trọ nơi mình; Ngài bèn ở lại đó hai ngày. ⁴¹ Khi đã nghe lời Ngài rồi, người tin Ngài càng đông hơn nữa. ⁴² Họ nói với người đàn bà rằng: Ấy không còn phải vì điều người đã nói với chúng ta mà chúng ta tin đâu; vì chính chúng ta đã nghe Ngài, và biết rằng chính Ngài thật là Cứu Chúa của thế gian.

Giăng 4:5-42

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Chúa Giê-su có ý nói gì trong câu này: “Người này thì gieo, người kia thì gặt.” Tại sao chúng ta phải chia sẻ đức tin, ngay cả khi chúng ta nghĩ rằng thông điệp của mình có thể bị từ chối?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Là Cơ đốc nhân, chúng ta được kêu gọi chia sẻ đức tin của mình cho người khác. Chúng ta nhận lãnh chức vụ giảng hòa và trở thành đại sứ của Đấng Christ cho thế giới này. Chúng ta được kêu gọi chia sẻ đức tin của mình thông qua nếp sống đạo mỗi ngày. Cơ đốc nhân là muối và ánh sáng cho mọi người chung quanh. Vẻ đẹp trong cách sống của chúng ta sẽ tỏa mùi hương của Đấng Christ, mời gọi mọi người đến chỗ nhận biết Đức Chúa Trời và thiết lập mối quan hệ cá nhân với Ngài.

Chúng ta cũng được kêu gọi chia sẻ đức tin bằng lời làm chứng cá nhân. Giống như thầy giảng Tin Lành Phi-líp, chúng ta phải sẵn sàng để Đức Thánh Linh hướng dẫn cho những tình huống mà ở đó chúng ta sẽ gặp những người đang khao khát chân lý. Ân điển và tình yêu của TRỜI vốn không có biên giới. Ngài mong đợi mọi người đến với Ngài trong mối quan hệ TRỜI – người nông ầm. Vì vậy chúng ta phải chia sẻ đức tin với kẻ thù, những người khác sắc tộc, màu da, tôn giáo, tất cả mọi người chung quanh ta. Chúng ta mặc lấy tâm tình của Phao-lô: “hãy vì tôi mà cầu nguyện, để khi tôi mở miệng ra, Chúa ban cho tôi tự do mọi bề, bày tỏ lẽ mầu nhiệm của đạo Tin lành, mà tôi vì đạo ấy làm sứ giả ở trong vòng xiềng xích, hầu cho tôi nói cách dạn dĩ như tôi phải nói.”

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

TÔI SẼ TRỞ NÊN GIỐNG AI? TÔI MUỐN CÓ BÔNG TRÁI THÁNH LINH

Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được.

Giăng 15:5

Trong câu Kinh Thánh trên, Chúa Giê-su ví sánh Cơ đốc nhân là những nhánh nho. “Ta là gốc nho, các người là nhánh.” Nếu chúng ta thực sự là những nhánh nho liên kết với Đấng Christ, chúng ta sẽ sản sinh ra những bông trái đáng kinh ngạc cho những ai nhìn xem và có cơ hội nếm trái những bông trái đó.

“Cha ta là người trồng nho.” Cha thiên thượng là Người Làm Vườn vĩ đại sẽ chăm sóc, tưới nước và tỉa sửa để chúng ta càng ngày càng được sai trái hơn.

“Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái.” Khi chúng ta tiếp tục – vẫn cứ ở mãi trong Christ, chúng ta tiếp tục sinh ra các bông trái, chiếu ra những mỹ đức của Chúa Giê-su làm vinh hiển Đức Chúa Trời. Những bông trái này là bằng chứng cho sự trưởng thành của đời sống Cơ đốc. Nó sẽ hấp dẫn người khác đến với chúng ta và chúng ta có cơ hội để làm tươi mới, hồi sinh những ai đang khao khát lẽ thật. Điều này sẽ là vui lòng Đức Chúa Trời khi chúng ta bày tỏ tình yêu của Ngài với tha nhân.

Mười chương còn lại của sách này sẽ đề cập đến những phẩm chất mà TRỜI muốn phát triển bên trong đời sống Cơ đốc nhân. Nó giúp chúng ta suy nghĩ và hành động giống như Chúa Giê-su để trở thành mẫu người mà TRỜI muốn chúng ta trở thành. Với sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ làm được điều Ngài muốn.

“Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi.”

Phi-líp 4:13

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

Chương 21

YÊU THƯƠNG

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Tình yêu hy sinh và vô điều kiện đối với người khác có ý nghĩa gì?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi hứa nguyện kính mến TRỜI và yêu thương người khác.

CÂU CHÌA KHÓA

¹⁰ *Này, sự yêu thương ở tại đây: ấy chẳng phải chúng ta đã yêu Đức Chúa Trời, nhưng Ngài đã yêu chúng ta, và sai Con Ngài làm của lễ chuộc tội chúng ta.*

¹¹ *Hỡi kẻ rất yêu dấu, nếu Đức Chúa Trời đã yêu chúng ta dường ấy, thì chúng ta cũng phải yêu nhau.* ¹² *Chưa hề có ai thấy Đức Chúa Trời; nếu chúng ta yêu nhau, thì Đức Chúa Trời ở trong chúng ta, và sự yêu mến Ngài được trọn vẹn trong chúng ta.*

1 Giăng 4: 10-12

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Chúng ta tin vào Kinh Thánh để trở thành mẫu người mà Đức Chúa Trời trông đợi nơi chúng ta. Niềm tin từ lý trí di chuyển vào tấm lòng, thông qua nếp sống thực hành đức tin sẽ biến đổi chúng ta trở nên giống như Christ. Làm thế nào để đạt được điều này? exhibiting

Những phần Kinh Thánh trong chương này sẽ giải quyết các chủ đề sau:

- Định nghĩa tình yêu
- Điều răn lớn nhất

- Quyền năng để yêu

- Một khuôn mẫu về tình yêu: Đa-vít và Giô-na-than

ĐỊNH NGHĨA TÌNH YÊU

Kinh Thánh là một bộ sách dày và đôi khi có những phần khó giải thích. Tuy nhiên ý tưởng trung tâm của quyển sách lâu đời này là tình yêu. Kinh Thánh là câu chuyện về tình yêu của TRỜI đối với con người. 1 Cô-rin-tô 13 cho chúng ta một mô tả về tình yêu xuyên suốt Kinh Thánh.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đọc phần Kinh Thánh bên dưới và viết xuống hai danh sách: 1/ Tình yêu thương làm những điều gì? 2/ Tình yêu thương không làm những điều gì?

¹ Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và thiên sứ, nếu không có tình yêu thương, thì tôi chỉ như đồng kêu lên hay là chấp chỏa vang tiếng. ² Dầu tôi được ơn nói tiên tri, cùng biết đủ các sự mầu nhiệm và mọi sự hay biết; dầu tôi có cả đức tin đến nỗi dời núi được, nhưng không có tình yêu thương, thì tôi chẳng ra gì. ³ Dầu tôi phân phát gia tài để nuôi kẻ nghèo khó, lại bỏ thân mình để chịu đốt, song không có tình yêu thương, thì điều đó chẳng ích chi cho tôi.

⁴ Tình yêu thương hay nhịn nhục; tình yêu thương hay nhân từ; tình yêu thương chẳng ghen tị, chẳng khoe mình, chẳng lên mình kiêu ngạo, ⁵ chẳng làm điều trái phép, chẳng kiếm tư lợi, chẳng nóng giận, chẳng nghi ngờ sự dữ, ⁶ chẳng vui vẻ điều không công bình, nhưng vui trong lẽ thật. ⁷ Tình yêu thương hay dung thứ mọi sự, tin mọi sự, trông cậy mọi sự, nín chịu mọi sự.

⁸ Tình yêu thương chẳng hề hư mất bao giờ. Các lời tiên tri sẽ hết, sự ban cho nói tiếng lạ sẽ thôi, sự thông biết hầu bị bỏ. ⁹ Vì chưng chúng ta hiểu biết chưa trọn vẹn, nói tiên tri cũng chưa trọn vẹn; ¹⁰ song lúc sự trọn lành đã đến, thì sự chưa được trọn lành sẽ bị bỏ. ¹¹ Khi tôi còn là con trẻ, tôi nói như con trẻ, tư tưởng như con trẻ, suy xét như con trẻ; khi tôi đã thành nhân, bèn bỏ những điều thuộc về con trẻ. ¹² Ngày nay chúng ta xem như trong một cái gương, cách mập mờ: Đến bấy giờ chúng ta sẽ thấy hai mặt đối nhau; ngày nay tôi biết chưa hết: Đến bấy giờ tôi sẽ biết như Chúa đã biết tôi vậy.

¹³ Nên bây giờ còn có ba điều này: Đức tin, sự trông cậy, tình yêu thương; nhưng điều trọng hơn trong ba điều đó là tình yêu thương.

1 Cô-rin-tô 13:1-13

ĐIỀU RĂN LỚN NHẤT

Tình yêu là mạng lệnh lớn nhất được tìm thấy từ buổi đầu tiên trong câu chuyện của TRỜI với con người. Trong quyển sách thứ năm của Môi-se là Phục Truyền Luật Lệ Ký, có một đoạn văn được gọi là SHEMA (tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là *Hãy nghe*). Đoạn văn này về sau trở thành lời tuyên xưng đức tin của mọi gia đình người Do Thái vào mỗi sáng và tối trong giờ cầu nguyện lễ bái.

⁴ *Hỡi Y-sơ-ra-ên! Hãy nghe: Giê-hô-va Đức Chúa Trời chúng ta là Giê-hô-va có một không hai.*
⁵ *Ngươi phải hết lòng, hết ý, hết sức kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi.* ⁶ *Các lời mà ta truyền cho ngươi ngày nay sẽ ở tại trong lòng ngươi;* ⁷ *khá ân cần dạy dỗ điều đó cho con cái ngươi, và phải nói đến, hoặc khi ngươi ngồi trong nhà, hoặc khi đi ngoài đường, hoặc lúc ngươi nằm, hay là khi chỗi dậy.* ⁸ *Khá buộc nó trên tay mình như một dấu, và nó sẽ ở giữa hai con mắt ngươi như ấn chỉ;* ⁹ *cũng phải viết các lời đó trên cột nhà, và trên cửa ngươi.*

Phục truyền 6:4-9

Không thể nào hết lòng, hết ý, hết sức kính mến Giê-hô-va Đức Chúa Trời, mà lại không yêu những người ở chung quanh chúng ta.

¹⁷ *Chớ có lòng ghen ghét anh em mình; hãy sửa dạy kẻ lân cận mình, đừng vì có họ mà phải mắc tội.* ¹⁸ *Chớ toan báo thù, chớ giữ sự báo thù cùng con cháu dân sự mình; nhưng hãy yêu thương kẻ lân cận ngươi như mình: Ta là Đức Giê-hô-va.*

Lê-vi-ký 19: 17-18

Chúa Giê-su thường bị các người lãnh đạo của Do Thái giáo hỏi về sự giảng dạy của Ngài. Họ hỏi Ngài điều răn nào là lớn nhất trong Kinh Thánh. Câu trả lời của Chúa chúng ta xác nhận một lần nữa về lòng kính mến Đức Chúa Trời và yêu thương những người chung quanh.

²⁸ *Bấy giờ, có một thầy thông giáo nghe Chúa và người Sa-đu-sê biện luận với nhau, biết Đức Chúa Giê-su đã khéo đáp, bèn đến gần hỏi Ngài rằng: Trong các điều răn, điều nào là đầu hết?*
²⁹ *Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Đây là điều đầu nhất: Hỡi Y-sơ-ra-ên, hãy nghe, Chúa, Đức Chúa Trời chúng ta, là Chúa có một.* ³⁰ *Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn, hết sức mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi.*

³¹ *Này là điều thứ hai: Ngươi phải yêu kẻ lân cận như mình.*

Chẳng có điều răn nào lớn hơn hai điều đó. ³² *Thầy thông giáo trả lời rằng: Thừa thầy, thầy nói phải, hợp lý lắm, thật Đức Chúa Trời là có một, ngoài Ngài chẳng có Chúa nào khác nữa;* ³³ *thật phải kính mến Chúa hết lòng, hết trí, hết sức, và yêu kẻ lân cận như mình, ấy là hơn mọi của lễ thiêu cùng hết thầy các của lễ.* ³⁴ *Đức Chúa Giê-su thấy người trả lời như người khôn, thì phán rằng: Ngươi chẳng cách xa nước Đức Chúa Trời đâu. Rồi không ai dám hỏi Ngài nữa.*

Mác 12: 28-34

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Sử dụng một bảng cho điểm từ 1 đến 10. Tự đánh giá xem bạn ở điểm nào trong hành động hết lòng, hết sức hết trí mà kính mến Đức Chúa Trời? Bạn ở điểm nào khi yêu chính mình? Bạn ở điểm nào khi yêu thương người khác? Bạn có hài lòng với số điểm mà bạn dành cho bản thân mình?

Tiêu chuẩn của Chúa Giê-su thiết lập trong Tân Ước về tình yêu cao hơn những tiêu chuẩn mà con người có thể vươn tới trong Cựu ước. Nhưng với tình yêu của TRỜI vận hành và tuôn chảy bên trong chúng ta, thì tiêu chuẩn của Chúa Giê-su thiết lập trở nên khả thi cho những Cơ đốc nhân. Con người không làm được nhưng với Đức Chúa Trời mọi sự đều có thể.

⁴³ Các ngươi có nghe lời phán rằng: Hãy yêu người lân cận, và hãy ghét kẻ thù nghịch mình. ⁴⁴ Song ta nói cùng các ngươi rằng: Hãy yêu kẻ thù nghịch, và cầu nguyện cho kẻ bắt bớ các ngươi, ⁴⁵ hầu cho các ngươi được làm con của Cha các ngươi ở trên trời; bởi vì Ngài khiến mặt trời mọc lên soi kẻ dữ cùng kẻ lành, làm mưa cho kẻ công bình cùng kẻ độc ác.

⁴⁶ Nếu các ngươi yêu những kẻ yêu mình, thì có được thưởng gì đâu? Những kẻ thù thuế há chẳng làm như vậy sao? ⁴⁷ Lại nếu các ngươi tiếp đãi anh em mình mà thôi, thì có lạ gì hơn ai? Người ngoại há chẳng làm như vậy sao? ⁴⁸ Thế thì các ngươi hãy nên trọn vẹn, như Cha các ngươi ở trên trời là trọn vẹn.

Ma-thi-ơ 5: 43-48

QUYỀN NĂNG CỦA TÌNH YÊU

Theo cách tự nhiên, chúng ta yêu chính bản thân mình thì dễ hơn là yêu thương người khác vô điều kiện. Tình yêu là một sự hy sinh. Thật dễ dàng để yêu thương và phục vụ bản thân, còn yêu thương và phục vụ tha nhân là chuyện xa vời! Chính vì thế chúng ta cần sự giúp đỡ thiên thượng. Khi chúng ta đụng chạm, nếm trải, kinh nghiệm tình yêu của TRỜI dành cho mình, chúng ta cũng có thể yêu thương người khác theo cách mà Ngài đã yêu chúng ta. Mạng lệnh từ Kinh Thánh là chúng ta phải yêu thương người khác và Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở bên trong chúng ta ban quyền năng để chúng ta làm điều đó.

¹⁶ Vậy tôi nói rằng: Hãy bước đi theo Thánh Linh, chớ hề làm trọn những điều ưa muốn của xác thịt. ¹⁷ Vì xác thịt có những điều ưa muốn trái với những điều của Thánh Linh, Thánh Linh có những điều ưa muốn trái với của xác thịt; hai bên trái nhau dường ấy, nên anh em không làm

được điều mình muốn làm. ¹⁸ Nhưng, ví bằng anh em nhờ Thánh Linh chỉ dẫn, thì chẳng hề ở dưới luật pháp.

¹⁹ Và, các việc làm của xác thịt là rõ ràng lắm: Ấy là gian dâm, ô uế, luông tuông, ²⁰ thờ hình tượng, phù phép, thù oán, tranh đấu, ghen ghét, buồn giận, cãi lẫy, bất bình, bè đảng, ²¹ ganh gố, say sưa, mê ăn uống, cùng các sự khác giống như vậy. Tôi nói trước cho anh em, như tôi đã nói rồi: Hễ ai phạm những việc thể ấy thì không được hưởng nước Đức Chúa Trời.

²² Nhưng trái của Thánh Linh, ấy là lòng yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết độ: ²³ Không có luật pháp nào cấm các sự đó. ²⁴ Và, những kẻ thuộc về Đức Chúa Giê-su Christ đã đóng đinh xác thịt với tình dục và dâm dục mình trên thập tự giá rồi. ²⁵ Nếu chúng ta nhờ Thánh Linh mà sống, thì cũng hãy bước theo Thánh Linh vậy.

Ga-la-ti 5:16-25

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Phần Kinh Thánh trên có hai danh sách: 1. Việc làm của xác thịt và 2. Bông trái của Đức Thánh Linh. Sau câu 22 liệt kê các bông trái của Thánh Linh là câu: “Không có luật pháp nào cấm các sự đó.” Câu này có nghĩa gì?

Chúa Giê-su là mô hình mẫu cho chúng ta về một đời sống bày tỏ tình yêu. Lưu ý là những gì Chúa Giê-su nhận lãnh từ Cha thiên thượng, Ngài truyền lại cho chúng ta. Đây là chìa khóa để yêu thương người khác: Chúng ta được TRỜI yêu thương, và chúng ta trở thành ống dẫn tình yêu của Ngài đến cho người khác. Hay tình yêu của TRỜI tuôn đổ đến tha nhân qua đời sống của chúng ta.

¹⁴ Ta là người chẵn hiền lành, ta quen chiêm ta, và chiêm ta quen ta, ¹⁵ cũng như Cha biết ta, và ta biết Cha vậy; ta vì chiêm ta phó sự sống mình. ¹⁶ Ta còn có chiêm khác chẳng thuộc về chuồng này; ta cũng phải dẫn nó về nữa, chiêm đó sẽ nghe tiếng ta, rồi sẽ chỉ có một bầy, và một người chẵn mà thôi. ¹⁷ Nay, tại sao Cha yêu ta: Ấy vì ta phó sự sống mình, để được lấy lại. ¹⁸ Chẳng có ai cắt sự sống ta đi, nhưng tự ta phó cho; ta có quyền phó sự sống, và có quyền lấy lại; ta đã lãnh mạng lịnh này nơi Cha ta.

Giăng 10:14-18

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Trên căn bản những lời dạy của Chúa Giê-su về tình yêu. Làm thế nào để tình yêu được thể hiện? Nói cách khác, chúng ta tiếp nhận tình yêu từ đâu để có thể yêu thương người khác theo cách mà Chúa Giê-su đã yêu họ?

MỘT GUƠNG MẪU CỦA TÌNH YÊU: ĐA-VÍT VÀ GIÔ-NA-THAN

Trong phần này chúng ta sẽ hiểu rõ hơn về tình thương tuyệt vời giữa hai người bạn trong Cựu Ước. Câu chuyện của họ đã truyền cảm hứng cho nhiều thế hệ. Kinh Thánh nói về Giô-na-than: “anh ấy thương mến Đa-vít như mạng sống của mình”. Giữa hai người này còn một người thứ ba là vua Sau-lơ, cha của Giô-na-than – một người luôn ganh ghét và tìm cách trừ khử Đa-vít. Giô-na-than đã vượt lên trên những tình cảm riêng tư đối với cha mình và hết lòng bảo vệ Đa-vít.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi đọc phần Kinh Thánh bên dưới, bạn hãy viết ra những cách mà Giô-na-than đã bày tỏ tình yêu thương với Đa-vít?

¹ Đa-vít vừa râu xồm cùng Sau-lơ, thì lòng của Giô-na-than khế hiệp cùng lòng Đa-vít, đến nỗi Giô-na-than yêu mến Đa-vít như mạng sống mình. ² Từ ngày đó, Sau-lơ rước Đa-vít về đền mình, không cho trở về nhà cha người nữa. ³ Giô-na-than khế hiệp cùng Đa-vít, bởi vì yêu mến người như mạng sống mình. ⁴ Người cố áo mình mặc mà trao cho Đa-vít, luôn với áo xống khác, cho đến guom, cung, và đai của mình nữa.

1 Sa-mu-ên 18: 1-4

¹ Sau-lơ bàn tính cùng Giô-na-than, con trai mình, và các tôi tớ, để giết Đa-vít; nhưng Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, rất thương yêu Đa-vít, ² cho người hay, và nói rằng: Sau-lơ, cha tôi, tìm giết anh. Vậy, sáng ngày mai, hãy cẩn thận, ở nơi khuất kín, và ẩn mình đi. ³ Tôi sẽ đi ra đứng gần bên cha tôi nơi ruộng mà anh sẽ ẩn, và nói về anh cùng cha tôi, thử xem người nói thế nào, rồi sẽ cho anh biết. ⁴ Vậy, Giô-na-than nói bình Đa-vít cùng Sau-lơ, cha mình, mà rằng: Xin vua chớ phạm tội cùng Đa-vít, tôi tớ vua, vì người không có phạm tội cùng vua, mà lại có giúp công việc lớn lao cho vua nữa. ⁵ Người đã liều mạng mình mà giết người Phi-li-tin kia, nên Đức Giê-hô-va vì có người có làm sự giải cứu lớn cho cả Y-sơ-ra-ên. Vua có thấy và mừng rỡ điều đó; nhân sao lại toan phạm tội cùng huyết vô tội, mà giết Đa-vít vô lý? ⁶ Sau-lơ lắng tai nghe lời Giô-na-than nói, bèn thề rằng: Ta chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống mà thề, Đa-vít sẽ chẳng chết! ⁷ Bấy giờ, Giô-na-than gọi Đa-vít, thuật các lời ấy cho người, đoạn dẫn Đa-vít đến gần Sau-lơ, và Đa-vít hầu việc Sau-lơ như trước.

1 Sa-mu-ên 19:1-7

Không lâu sau đó, Sau-lơ lại tiếp tục nuôi dưỡng ý định giết Đa-vít. Đa-vít phải tìm đường trốn thoát sự truy nã của vị vua gian ác. Trong những tình huống khó khăn tiếp theo, Đa-vít đã kinh nghiệm sự bảo vệ thiên thượng từ TRỜI. Và Giô-na-than luôn ở bên để hậu thuẫn cho Đa-vít.

¹² Giô-na-than nói cùng Đa-vít rằng: Giê-hô-va, Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, làm chứng! Ngày mai hay là ngày mốt, tại giờ này, tôi sẽ dò ý cha tôi. Nếu thấy chẳng có điều chi nên sợ cho anh, thì tôi không sai người nào đến cho anh hay biết; ¹³ còn nếu cha tôi quyết lòng làm hại anh, tôi sẽ cho anh hay trước, biểu anh đi, và anh sẽ đi bình yên. Bằng chẳng, nguyện Đức Giê-hô-va phạt Giô-na-than cách nặng nề! Cầu xin Đức Giê-hô-va ở cùng anh, như Ngài đã ở cùng cha tôi! ¹⁴ Và ngày sau, nếu tôi còn sống, có phải anh sẽ lấy sự nhân từ của Đức Giê-hô-va mà đỗi tôi chẳng? Nhưng nếu tôi chết, ¹⁵ dầu khi Đức Giê-hô-va diệt hết thầy kẻ thù nghịch của Đa-vít khỏi mặt đất cho đến cùng, thì cũng chớ cất ơn thương nhà tôi đến đời đời. ¹⁶ Như vậy, Giô-na-than kết giao ước cùng nhà Đa-vít mà rằng: Đức Giê-hô-va sẽ báo thù những thù nghịch của Đa-vít. ¹⁷ Giô-na-than thương yêu Đa-vít như mạng sống mình vậy, nên khiến Đa-vít lại thề nữa. ¹⁸ Giô-na-than tiếp rằng: Mai là ngày mông mốt, sự vắng mặt anh người ta ắt sẽ thấy; vì chỗ anh sẽ trốn. ¹⁹ Ngày mốt, chớ quên đi xuống mau đến nơi anh đã ẩn ngày trước, là ngày định làm việc, và anh sẽ đợi gần bên hòn đá Ê-xe. ²⁰ Tôi sẽ bắn ba mũi tên về phía hòn đá đó dường như tôi bắn vào một cái bia. ²¹ Đoạn, tôi sẽ sai tôi tớ tôi, và bảo nó rằng: Hãy đi lượm các mũi tên. Nếu tôi nói với nó rằng: Kìa, các mũi tên ở bên này mây, hãy lượm lấy đi, - bấy giờ anh hãy đến; tôi chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống mà thề, mọi việc đều bình an cho anh, chẳng có gì nên sợ hết! ²² Nhưng nếu tôi nói cùng đứa trẻ rằng: Kìa, các mũi tên ở bên kia mây, - bấy giờ anh khá đi, vì Đức Giê-hô-va khiến anh đi. ²³ Còn về lời chúng ta đã nói nhau, nguyện Đức Giê-hô-va làm chứng giữa anh và tôi đến đời đời. ²⁴ Vậy, Đa-vít ẩn trong đồng. Khi đến ngày mông mốt, vua ngồi bàn đặng ăn bữa; ²⁵ người ngồi nơi chỗ thường ngồi ở gần bên vách. Giô-na-than đứng dậy, và Áp-ne ngồi bên Sau-lơ; còn chỗ của Đa-vít thì bỏ không. ²⁶ Ngày đó, Sau-lơ chẳng nói chi hết, vì tưởng rằng: Có sự rủi ro đã xảy đến cho hắn rồi! Chắc hẳn hắn không sạch, đã phải sự gì ô uế rồi. ²⁷ Song ngày sau, là ngày mông hai, chỗ của Đa-vít lại bỏ không nữa. Sau-lơ nói cùng Giô-na-than, con trai mình, rằng: Có sao con trai của Y-sai không đến dự ăn bữa hôm qua và ngày nay? ²⁸ Giô-na-than thưa cùng Sau-lơ rằng: Đa-vít có nài xin phép tôi đi đến Bết-lê-hem, ²⁹ mà rằng: Xin để tôi đi; vì nhà chúng tôi có một sự tế tự trong thành, mà anh tôi đã dặn tôi phải đi đến. Vậy bây giờ, nếu tôi được ơn trước mặt người, xin cho phép tôi lập tức đi đến đó đặng thăm các anh tôi. Ấy bởi có đó người không đến ngồi bàn. ³⁰ Bấy giờ, Sau-lơ nổi giận cùng Giô-na-than, mà rằng: Ở con trai gian tà và bội nghịch kia, ta biết mây có kết bạn cùng con trai của Y-sai, đáng hổ nhục cho mây, và đáng hổ nhục cho mẹ đã để mây thay! ³¹ Thật, hễ con trai Y-sai sống lâu trên mặt đất chừng nào, thì mây và nước mây chẳng vững bền chừng nấy. Vậy bây giờ, hãy sai đi kiếm nó, dẫn nó về cho ta; vì nó phải chết hẳn. ³² Giô-na-than thưa cùng Sau-lơ, cha mình, rằng: Có sao giết nó đi? Nó có làm điều gì? ³³ Sau-lơ phóng cây giáo đặng đâm người; Giô-na-than bèn nhìn biết cha mình đã nhứt định giết Đa-vít. ³⁴ Giô-na-than bèn chỗi dậy khỏi bàn, tức giận lắm, và trong ngày mông hai chẳng ăn gì hết, lấy làm buồn bực về Đa-vít, vì cha mình đã sỉ nhục người. ³⁵ Qua ngày sau, Giô-na-than đi ra ngoài đồng tại nơi đã hẹn cùng Đa-vít; có một đứa trẻ theo người. ³⁶ Người nói cùng nó rằng: Hãy chạy lượm những tên ta sẽ bắn. Kẻ tôi tớ chạy, Giô-na-than bắn một mũi tên qua khỏi nó. ³⁷ Khi kẻ tôi tớ đi đến nơi có tên Giô-na-than đã bắn, thì

Giô-na-than la lên rằng: Tên há chẳng ở bên kia mây sao? ³⁸ Giô-na-than lại kêu kẻ tôi tớ rằng: Hãy đi mau, chớ dừng lại! Kẻ tôi tớ lượm mũi tên, rồi trở lại cùng chủ mình. ³⁹ Vả, tôi tớ chẳng biết chi cả, song Đa-vít và Giô-na-than hiểu biết điều đó là gì. ⁴⁰ Giô-na-than trao binh khí cho tôi tớ mình, và bảo rằng: Hãy đi, đem nó về trong thành. ⁴¹ Khi tôi tớ đã đi rồi, Đa-vít chỗi dậy từ phía nam; sắp mình xuống đất và lạy ba lần, đoạn hai người ôm nhau và khóc, Đa-vít khóc nhiều hơn. ⁴² Giô-na-than nói cùng Đa-vít rằng: Anh hãy đi bình an; chúng ta đã nhân danh Đức Giê-hô-va lập lời thề cùng nhau rằng: Đức Giê-hô-va sẽ làm chứng giữa tôi và anh, giữa dòng dõi tôi và dòng dõi anh đến đời đời.

1 Sa-mu-ên 20:12-42

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Tình yêu là sự bày tỏ tối hậu để trở nên giống như Chúa Giê-su. Đức chúa Trời là Cha thiên thượng trông đợi chúng ta mặc lấy tình yêu hy sinh và vô điều kiện cho người khác. Tình yêu theo Kinh Thánh được định nghĩa trong 1 Cô. 13 và nó là điều răn lớn nhất được Chúa Giê-su truyền dạy trong Mác 12. Tiêu chuẩn của TRỜI chính là hết lòng kính mến Đức Chúa Trời và yêu thương người lân cận. Khi chúng ta tiếp nhận tình yêu Đức Chúa Trời tuôn đổ vào bên trong chúng ta, lúc đó tình yêu ấy sẽ tuôn chảy đến những người khác.

Với tình yêu của Đức Chúa Trời và hiện diện của Ngài trong đời sống chúng ta, chúng ta có thể càng ngày càng trở nên giống Chúa Giê-su nhiều hơn.

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

Chương 22

VUI MỪNG

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Điều gì làm cho chúng ta thỏa lòng và trải nghiệm hạnh phúc thật?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Bất luận hoàn cảnh của tôi như thế nào, tôi vẫn thỏa lòng và hiểu rõ mục đích mà TRỜI đã dành cho tôi.

CÂU CHÌA KHÓA

Ta nói cùng các người những điều đó, hầu cho sự vui mừng của ta ở trong các người, và sự vui mừng các người được trọn vẹn.

Giăng 15:11

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Một người có tiền, sức khỏe, ước mơ, diện mạo tốt... nhưng nếu không có sự vui mừng thì đó sẽ là một thử thách lớn. Thật dễ dàng để vui mừng khi mọi thứ chung quanh đều hanh thông tốt đẹp. Nhưng làm sao để vui mừng khi hoàn cảnh đang đi ngược lại sự mong đợi của chúng ta?

Trong chương này có tin tức tốt lành cho bạn về câu hỏi này. Đấng Christ ban cho Cơ đốc nhân sự vui mừng bất luận mọi hoàn cảnh xảy ra. Sự vui mừng thật là kết quả của niềm tin bền vững vào TRỜI là Đấng chăm sóc và cung ứng cho chúng ta mọi nhu cầu cần thiết theo cách của Ngài. Đức Chúa Trời có một kế hoạch tốt đẹp cho chúng ta. Chúng ta sẽ khám phá điều đó khi đến gần Ngài trong bài học này và kinh nghiệm niềm vui đầy trọn lưu phát từ Ngài.

Trong chương này chúng ta sẽ cùng nghiên cứu các chủ đề về Kinh Thánh liên quan đến:

- Nguồn của sự vui mừng
- Những ngày đặc biệt bày tỏ sự vui mừng
- Vui mừng bất chấp các tình huống khó khăn hay thuận lợi

NGUỒN CỦA SỰ VUI MỪNG

Đức Chúa Trời mở đường và bày tỏ những phước hạnh khác nhau trong mọi tình huống để ban niềm vui cho đời sống chúng ta. Nhưng niềm vui thật không phụ thuộc vào chính chúng ta hay các nguồn tài lực khác. Niềm vui thật đến từ chính Đức Chúa Trời. Thi thiên 16 diễn tả điều này thật sống động. Trừ Chúa ra, chúng ta không có phước nào khác và ở trong Ngài có sự vui mừng trọn vẹn.

¹ Đức Chúa Trời ôi! Xin hãy phù hộ tôi, vì tôi nương náu mình nơi Chúa.

² Tôi đã nói cùng Đức Giê-hô-va rằng: Ngài là Chúa tôi;

Trừ Ngài ra tôi không có phước gì khác.

³ Tôi lấy làm thích mọi đàn

Các người thánh trên đất, và những bực cao trọng.

⁴ Sự buồn rầu của những kẻ dưng của lễ cho thần khác sẽ thêm nhiều lên:

Tôi sẽ không dưng lễ quán bằng huyết của chúng nó,

Cũng không xung tên chúng nó trên môi tôi.

⁵ Đức Giê-hô-va là phần cơ nghiệp và là cái chén của tôi:

Ngài gìn giữ phần sản tôi.

⁶ Tôi may được phần cơ nghiệp ở trong nơi tốt lành;

Phải, tôi có được cơ nghiệp đẹp đẽ.

⁷ Tôi sẽ ngợi khen Đức Giê-hô-va, là Đáng khuyên bảo tôi;

Ban đêm lòng tôi cũng dạy dỗ tôi.

⁸ Tôi hằng để Đức Giê-hô-va đứng ở trước mặt tôi;

Tôi chẳng hề bị rúng động, vì Ngài ở bên hữu tôi.

⁹ Bởi có ấy lòng tôi vui vẻ, linh hồn tôi nức mừng rỡ;

Xác tôi cũng sẽ nghỉ yên ổn;

¹⁰ Vì Chúa sẽ chẳng bỏ linh hồn tôi trong Âm phủ,

Cũng không để cho người thánh Chúa thấy sự hư nát.

¹¹ Chúa sẽ chỉ cho tôi biết con đường sự sống;

Trước mặt Chúa có trọn sự khoái lạc,

Tại bên hữu Chúa có điều vui sướng vô cùng.

Thi thiên 16:1-11

Lời hứa của TRỜI được thực hiện đầy trọn trong Con của Ngài là Chúa Giê-su. Hãy nhớ rằng khi Chúa Giê-su xuống trần gian, Ngài đã mang niềm vui đến cho mọi người.

⁶ Đang khi hai người ở nơi đó, thì ngày sanh đẻ của Ma-ri đã đến. ⁷ Người sanh con trai đầu lòng, lấy khăn bọc con mình, đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà quán không có đủ chỗ ở. ⁸ Và, cũng trong miền đó, có mấy kẻ chăn chiên trú ngoài đồng, thức đêm canh giữ bầy chiên. ⁹ Một thiên sứ của Chúa đến gần họ, và sự vinh hiển của Chúa chói lòa xung quanh, họ rất sợ hãi. ¹⁰ Thiên sứ bèn phán rằng: Đừng sợ chi; vì này, ta báo cho các ngươi một tin lành, sẽ là một sự vui mừng lớn cho muôn dân; ¹¹ ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các ngươi một Đấng Cứu-thế, là Christ, là Chúa. ¹² Đây là dấu cho các ngươi nhìn nhận Ngài: Các ngươi sẽ gặp một con trẻ bọc bằng khăn, nằm trong máng cỏ. ¹³ Bỗng chúc có muôn vàn thiên binh với thiên sứ đó ngợi khen Đức Chúa Trời rằng:

¹⁴ Sáng danh Chúa trên các tầng trời rất cao,
 Bình an dưới đất, ân trạch cho loài người!

¹⁵ Sau khi các thiên sứ lìa họ lên trời rồi, bọn chăn chiên nói với nhau rằng: Chúng ta hãy tới thành Bết-lê-hem, xem việc đã xảy đến mà Chúa cho chúng ta hay. ¹⁶ Vậy, họ vội vàng đi đến đó, thấy Ma-ri, Giô-sép, và thấy con trẻ đang nằm trong máng cỏ. ¹⁷ Đã thấy vậy, họ bèn thuật lại những lời thiên sứ nói về con trẻ đó. ¹⁸ Ai nấy nghe chuyện bọn chăn chiên nói, đều lấy làm lạ. ¹⁹ Còn Ma-ri thì ghi nhớ mọi lời ấy và suy nghĩ trong lòng. ²⁰ Bọn chăn chiên trở về, làm sáng danh và ngợi khen Đức Chúa Trời về mọi điều mình đã nghe và thấy y như lời đã bảo trước cùng mình.

Lu-ca 2:6-20

Chúa Giê-su đã phán dạy về gốc nho và nhánh nho. Đức Chúa Trời là gốc nho, còn chúng ta là những nhánh nho được thắp chặt trong Ngài bởi đức tin. Khi chúng ta cứ ở trong Christ – như nhánh nho dính chặt vào gốc nho qua sự vâng lời, khi ấy chúng ta không những kết quả cho Chúa mà còn trải nghiệm sự vui mừng trọn vẹn nhờ ơn Ngài ban.

¹ Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. ² Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tĩa sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. ³ Các ngươi đã được trong sạch, vì lời ta đã bảo cho. ⁴ Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các ngươi. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các ngươi chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được. ⁵ Ta là gốc nho, các ngươi là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các ngươi chẳng làm chi được. ⁶ Nếu ai chẳng cứ ở trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. ⁷ Ví bằng các ngươi cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong các ngươi, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó. ⁸ Nay, Cha ta sẽ được sáng danh là thế nào: Ấy là các ngươi được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của ta vậy. ⁹ Như Cha đã yêu thương ta thế nào, ta cũng yêu thương các ngươi thế ấy; hãy cứ ở trong sự yêu thương của ta. ¹⁰ Nếu các ngươi vâng giữ các điều răn của ta, thì sẽ ở trong sự yêu thương ta, cũng như chính ta đã vâng giữ các điều răn của Cha ta, và cứ ở trong sự yêu thương Ngài. ¹¹ Ta nói cùng các ngươi những điều đó, hầu cho sự vui mừng của ta ở trong các ngươi, và sự vui mừng các ngươi được trọn vẹn.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Làm thế nào mà niềm vui của chúng ta được thể hiện thông đời sống tuân giữ điều răn của Chúa Giê-su?

NHỮNG NGÀY ĐẶC BIỆT BÀY TỎ SỰ VUI MỪNG

Trong Cựu Ước, dân sự đã đáp ứng với sự ban phước của Đức Chúa Trời bằng những ngày kỷ niệm đặc biệt bày tỏ sự vui mừng. Họ cùng tập trung lại một chỗ để kỷ niệm sự ban phước của TRỜI trong sự vui mừng. Những kỳ lễ hàng năm quan trọng của tuyển dân đều là cơ hội để họ nhớ lại sự chu cấp và bảo vệ của TRỜI khi họ còn lang thang trong đồng vắng. Còn khi họ trở về Giê-ru-sa-lem sau những năm tháng phu tù vào thời của E-xơ-ra, họ cũng đã có một cơ hội đặc biệt để thực hiện theo Lời Chúa và bày tỏ sự vui mừng.

¹³ Qua ngày thứ hai, các trưởng tộc của cả dân sự, những thầy tế lễ, và người Lê-vi, đều nhóm lại bên E-xơ-ra, là người thông giáo, để chú ý nghe các lời của luật pháp. ¹⁴ Chúng thấy có chép trong luật pháp rằng Đức Giê-hô-va cậy Môi-se phán rằng dân Y-sơ-ra-ên phải ở trong nhà lều đương lúc lễ tháng bảy; ¹⁵ và chúng phải hô truyền trong các thành và tại Giê-ru-sa-lem nghe, rằng: Hãy đi kiếm trong núi những nhánh ô-li-ve và nhánh ô-li-ve rừng, những nhánh cây sim, những tàu lá kè, và những nhánh cây rậm, để làm những nhà lều, y như đã chép. ¹⁶ Dân sự bèn đi ra đem các lá ấy về, mỗi người đều làm nhà lều trên nóc nhà mình, ngoài sân mình, trong hành lang của đền Đức Chúa Trời, nơi phố của cửa Nước, và nơi phố của cửa Ép-ra-im. ¹⁷ Cả hội chúng của những kẻ bị bắt làm phu tù được trở về bèn cất những nhà lều, và ở trong đó. Từ đời Giô-suê, con trai của Nun, cho đến ngày ấy, dân Y-sơ-ra-ên chẳng có làm gì giống như vậy. Bèn có sự rất vui mừng.

Nê-hê-mi 8:13-17

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Vì sao sự nhận biết Đức Chúa Trời sẽ đem đến niềm vui cho chúng ta? Tuyển dân Israel đã tổ chức những kỳ lễ hàng năm theo truyền thống bày tỏ sự vui mừng vì nhận được sự ban phước của TRỜI. Ngày hôm nay Cơ đốc nhân nên áp dụng điều này như thế nào?

VUI MỪNG NGAY CẢ TRONG NHỮNG TÌNH HUỐNG KHÓ KHĂN

Sứ đồ Gia-cơ đã dạy dỗ hội thánh phải vui mừng ngay cả trong những thử thách trăm bề thoát đến.

Hỡi anh em, hãy coi sự thử thách trăm bề thoát đến cho anh em như là điều vui mừng trọn vẹn,³ vì biết rằng sự thử thách đức tin anh em sanh ra sự nhịn nhục.⁴ Nhưng sự nhịn nhục phải làm trọn việc nó, hầu cho chính mình anh em cũng trọn lành toàn vẹn, không thiếu thốn chút nào.

⁵ Ví bằng trong anh em có kẻ kém khôn ngoan, hãy cầu xin Đức Chúa Trời, là Đấng ban cho mọi người cách rộng rãi, không trách móc ai, thì kẻ ấy sẽ được ban cho.⁶ Nhưng phải lấy đức tin mà cầu xin, chớ nghi ngờ; vì kẻ hay nghi ngờ giống như sóng biển, bị gió động và đưa đi đây đi đó.⁷ Người như thế chớ nên tưởng mình lãnh được vật chi từ nơi Chúa:⁸ ấy là một người phân tâm, phạm làm việc gì đều không định.

⁹ Anh em nào ở địa vị thấp hèn hãy khoe mình về phần cao trọng mình,¹⁰ kẻ giàu cũng hãy khoe mình về phần đê hèn, vì người sẽ qua đi như hoa cỏ.¹¹ Mặt trời mọc lên, nắng xăng, cỏ khô, hoa rụng, sắc đẹp tối tàn: kẻ giàu cũng sẽ khô héo như vậy trong những việc mình làm.

Sự cám dỗ và ân điển

¹² Phước cho người bị cám dỗ; ^[†]

vì lúc đã chịu nổi sự thử thách rồi, thì sẽ lãnh mãi triều thiên của sự sống mà Đức Chúa Trời đã hứa cho kẻ kính mến Ngài.¹³ Chớ có ai đương bị cám dỗ mà nói rằng: Ấy là Đức Chúa Trời cám dỗ tôi; vì Đức Chúa Trời chẳng bị sự ác nào cám dỗ được, và chính Ngài cũng không cám dỗ ai.

¹⁴ Nhưng mỗi người bị cám dỗ khi mắc tư dục xui giục mình.¹⁵ Đoạn, lòng tư dục cuu mang, sanh ra tội ác; tội ác đã trọn, sanh ra sự chết.

¹⁶ Hỡi anh em yêu dấu, chớ tự dối mình:¹⁷ mọi ân điển tốt lành cùng sự ban cho trọn vẹn đều đến từ nơi cao và bởi Cha sáng láng mà xuống, trong Ngài chẳng có một sự thay đổi, cũng chẳng có bóng của sự biến cải nào.

Gia-cơ 1:2-17

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Làm thế nào mà trong những hoàn cảnh khó khăn Cơ đốc nhân vẫn vui mừng? Bí quyết ở đây là gì?

Sứ đồ Pha-olô đã viết những lời khích lệ vui mừng dành cho hội thánh mặc dù ông phải ở trong vòng xiềng xích lao tù. Vị sứ đồ đã diễn tả niềm vui của ông trong Christ. Lưu ý rằng ông đã tìm thấy niềm vui từ những người mà TRỜI cho phép xuất hiện trong cuộc sống và chức vụ của ông.

³ Mỗi khi tôi nhớ đến anh em, thì cảm tạ Đức Chúa Trời tôi,⁴ và mỗi khi cầu nguyện, tôi hằng cầu cho hết thấy anh em cách hơn hơ,⁵ vì có từ buổi ban đầu cho đến bây giờ, anh em đã được thông công trong sự tấn tới của đạo Tin lành;⁶ tôi tin chắc rằng Đấng đã khởi làm việc lành trong anh em, sẽ làm trọn hết cho đến ngày của Đức Chúa Giê-su Christ.

⁷ Tôi nghĩ đến hết thấy anh em dường ấy, là phải lắm; vì anh em ở trong lòng tôi, dầu trong vòng xiềng xích tôi, hoặc trong khi bình vực và làm chứng đạo Tin lành, thì anh em cũng có dự phần ân điển đã ban cho tôi.⁸ Đức Chúa Trời cũng chứng rằng tôi lấy lòng yêu dấu của Đức Chúa Giê-su Christ mà trứ mến anh em.

Phi-líp 1:3-8

Khi bị cầm tù, lẽ ra Phao-lô sẽ phàn nàn buồn bực. Nhưng không, ông đã tìm thấy kế hoạch tốt đẹp của Đức Chúa Trời trên chức vụ của mình. Điều khó khăn xảy ra cho ông lại khiến cho Phúc Âm phát triển.

¹² Hỡi anh em, tôi muốn anh em biết rằng điều xảy đến cho tôi đã giúp thêm sự tán tởi cho đạo Tin lành, ¹³ đến nỗi chốn công đường và các nơi khác đều rõ tôi vì Đấng Christ mà chịu xiềng xích. ¹⁴ Phần nhiều trong anh em nhân tôi bị xiềng xích mà có lòng tin rất lớn trong Đấng Christ, dám truyền đạo Đức Chúa Trời chẳng sợ hãi gì.

¹⁵ Thật có một đôi người vì lòng ganh tị và căi lẫy mà rao truyền Đấng Christ, nhưng cũng có kẻ lấy ý tốt mà rao truyền. ¹⁶ Những người này làm bởi lòng yêu mến, biết rằng tôi được lập lên để bình vực đạo Tin lành. ¹⁷ Còn những người kia, vì ý phe đảng xui giục, có lòng rao truyền Đấng Christ cách không ngay thật, tưởng thêm khổ não cho sự xiềng xích tôi. ¹⁸ Song có hề gì! Dầu thế nào đi nữa, hoặc làm bộ, hoặc thật thà, Đấng Christ cũng được rao truyền; ấy vì đó tôi đương mừng rỡ, và sẽ còn mừng rỡ nữa. ¹⁹ Vì tôi biết rằng nhờ anh em cầu nguyện, và nhờ Thánh Linh của Đức Chúa Giê-su Christ giúp đỡ, thì điều này sẽ trở làm ích cho sự rỗi tôi.

Phi-líp 1:12-19

Trong phần cuối của lá thư gửi cho người Phi-líp, vị sứ đồ đã bày tỏ chìa khóa của sự thỏa lòng và niềm vui trong Christ.

¹⁰ Tôi được rất vui mừng trong Chúa, vì nay anh em lại lo tưởng về tôi lần nữa; anh em vẫn tưởng đến điều đó lắm, nhưng không có dịp tiện. ¹¹ Không phải là tôi muốn nói đến sự cản dưng của tôi; vì tôi đã tập hễ gặp cảnh ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy. ¹² Tôi biết chịu nghèo hèn, cũng biết được dư dật. Trong mọi sự và mọi nơi, tôi đã tập cả, dầu no hay đói, dầu dư hay thiếu cũng được. ¹³ Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi.

Phi-líp 4: 10-13

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Phao-lô bày tỏ kinh nghiệm của ông: “hễ gặp cảnh ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy.” Tại sao điều này đôi khi trở nên khó khăn cho chúng ta?

Sứ đồ Phi-e-rơ cũng dạy hội thánh nên vui mừng trong những hoàn cảnh thử thách, khó khăn. Đức Chúa Trời cho phép những khó khăn xảy ra để ban phúc cho chúng ta.

³ Ngợi khen Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta, Ngài lấy lòng thương xót cả thể khiến chúng ta lại sanh, dựng chúng ta nhờ sự Đức Chúa Giê-su Christ sống lại từ trong kẻ chết mà có sự trông cậy sống, ⁴ là cơ nghiệp không hư đi, không ô uế, không suy tàn, để dành trong các tầng trời cho anh em, ⁵ là kẻ bởi đức tin nhờ quyền phép của Đức Chúa Trời giữ cho, để được sự cứu rỗi gần hiện ra trong kỳ sau rốt! ⁶ Anh em vui mừng về điều đó, dầu hiện nay anh

em vì sự thử thách trăm bề buộc phải buồn bã ít lâu; ⁷ hầu cho sự thử thách đức tin anh em quý hơn vàng hay hư nát, dầu đã bị thử lửa, sanh ra ngời khen, tôn trọng, vinh hiển cho anh em khi Đức Chúa Giê-su Christ hiện ra. ⁸ Ngài là Đấng anh em không thấy, mà yêu mến; dầu bây giờ anh em không thấy Ngài, nhưng tin Ngài, và vui mừng lắm một cách không xiết kể và vinh hiển: ⁹ nhận được phần thưởng về đức tin anh em, là sự cứu rỗi linh hồn mình.

1 Phi-e-rơ 1:3-9

¹² Hồi kẻ rất yêu dấu, khi anh em bị trong lò lửa thử thách, chớ lấy làm lạ như mình gặp một việc khác thường. ¹³ Nhưng anh em có phần trong sự thương khó của Đấng Christ bao nhiêu, thì hãy vui mừng bấy nhiêu, hầu cho đến ngày vinh hiển của Ngài hiện ra, thì anh em cũng được vui mừng nhảy nhót. ¹⁴ Ví bằng anh em vì có danh Đấng Christ chịu sỉ nhục, thì anh em có phước; vì sự vinh hiển và Thánh Linh của Đức Chúa Trời đậu trên anh em. ¹⁵ Trong anh em chớ có ai chịu khổ như kẻ giết người, như kẻ trộm cướp, như kẻ hung ác, như kẻ tà lay việc người khác. ¹⁶ Nhưng nếu có ai vì làm tín đồ Đấng Christ mà chịu khổ, thì đừng hổ thẹn; thà hãy vì danh ấy ngời khen Đức Chúa Trời là hơn.

1 Phi-e-rơ 4:12-16

⁶ Vậy, hãy hạ mình xuống dưới tay quyền phép của Đức Chúa Trời, hầu cho đến kỳ thuận hiệp Ngài nhắc anh em lên; ⁷ lại hãy trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay săn sóc anh em.

⁸ Hãy tiết độ và tỉnh thức: kẻ thù nghịch anh em là ma quỷ, như sư tử rống, đi rình mò chung quanh anh em, tìm kiếm người nào nó có thể nuốt được. ⁹ Hãy đứng vững trong đức tin mà chống cự nó, vì biết rằng anh em mình ở rải khắp thế gian, cũng đồng chịu hoạn nạn như mình. ¹⁰ Đức Chúa Trời ban mọi ơn đã gọi anh em đến sự vinh hiển đời đời của Ngài trong Đấng Christ, thì sau khi anh em tạm chịu khổ, chính Ngài sẽ làm cho anh em trọn vẹn, vững vàng, và thêm sức cho. ¹¹ Nguyên xin quyền phép về nơi Ngài, đời đời vô cùng! A-men.

1 Phi-e-rơ 5:6-11

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn có thường xuyên vui mừng khi nhận biết sự tốt lành của Đức Chúa Trời trong cuộc đời bạn? Hãy xác định một điều tốt đẹp nhất mà Đức Chúa Trời đã ban cho bạn trong những tuần lễ gần đây? Và sau đó hãy dành thời gian với một vài người bạn cảm tạ TRỜI và vui mừng về điều đó.

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Nếu bạn muốn trải nghiệm sự vui mừng thật, chúng ta phải liên kết chặt chẽ với Nguồn của sự vui mừng là chính Đức Chúa Trời. Thực hành đời sống vâng phục Chúa và bước đi bởi đức tin sẽ khiến chúng ta đến gần Đức Chúa Trời hơn. Càng đến gần TRỜI, chúng ta càng có niềm tin

cậy vững chắc nơi Ngài khi đối mặt với những vấn đề trong đời sống hằng ngày. Giống như tuyên dân Israel, chúng ta sẽ có những ngày kỷ niệm để tôn vinh, cảm tạ TRỜI và vui mừng với cả những phước hạnh nhỏ nhất mà TRỜI ban cho.

Đấng Christ ban cho chúng ta sự thỏa lòng và hạnh phúc thật bất chấp mọi tình huống. Bởi vì Đức Chúa Trời thành tín, Ngài ban lời hứa cho chúng ta đắc thắng sự sợ hãi và những hoàn cảnh khó khăn với sự vui mừng bên trong. Là Cơ đốc nhân, chúng ta rao giảng mỹ đức và sự tốt lành của TRỜI tại vị trí mà Ngài đặt để chúng ta, đồng thời bày tỏ sự vui mừng thiên thượng để dâng vinh hiển về cho Đức Chúa Trời.

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

Chương 23

BÌNH AN

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Tôi có thể tìm thấy sức mạnh ở đâu để chiến đấu chống lại sự lo lắng và sợ hãi?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi được giải thoát khỏi sự lo lắng bởi vì tôi đã tìm thấy sự bình an với Đức Chúa Trời, sự bình an với người khác và sự bình an với chính tôi.

CÂU CHÌA KHÓA

⁶ Chớ lo phiền chi hết, nhưng trong mọi sự hãy dùng lời cầu nguyện, nài xin, và sự tạ ơn mà trình các sự cầu xin của mình cho Đức Chúa Trời. ⁷ Sự bình an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu biết, sẽ giữ gìn lòng và ý tưởng anh em trong Đức Chúa Giê-su Christ.

Phi-líp 4:6-7

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Hầu hết chúng ta đều nghĩ về sự bình an là một cảm giác. Chúng ta có khuynh hướng đổ chác, hay sử dụng một điều gì đó để tìm kiếm sự bình an. Một số người hy vọng tìm được sự bình an qua chất cồn, hê-rô-in và nhiều cách khác. Tuy nhiên sự bình an mà Kinh Thánh nói đến không giống như vậy. Nguồn của sự bình an chính là thiết lập một mối quan hệ phải lẽ, đúng đắn với

TRỜI và người khác. Chúng ta sẽ tìm thấy ở đâu năng lực và sức mạnh để chống lại sự lo lắng và sợ hãi? Câu trả lời là: Chỉ ở trong mối quan hệ mật thiết với Đức Chúa Trời.

Trong chương này, bạn sẽ khám phá phương cách để tìm thấy:

- Bình an với Đức Chúa Trời
- Bình an với những người khác
- Bình an với chính bản thân (sự bình an bên trong)

BÌNH AN VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI

Bình an với Đức Chúa Trời là điều có thể trải nghiệm thông qua Hoàng tử Bình an. Khi Đấng Christ tái lâm, Ngài sẽ thành lập vương quốc của Ngài và toàn thế giới có sự bình an. Vào khoảng 700 năm trước Công nguyên, tiên tri Ê-sai đã dự báo về Chúa Giê-su.

⁵ Vì có một con trẻ sanh cho chúng ta, tức là một con trai ban cho chúng ta; quyền cai trị sẽ nấy trên vai Ngài. Ngài sẽ được xưng là Đấng Lạ lùng, là Đấng Mưu luận, là Đức Chúa Trời Quyền năng, là Cha Đồi dào, là Chúa Bình an

⁶ Quyền cai trị và sự bình an của Ngài cứ thêm mãi không thôi, ở trên ngôi Đa-vít và trên nước Ngài, đặng làm cho nước bền vững, và lập lên trong sự chánh trực công bình, từ nay cho đến đời đời. Thật, lòng sốt sắng của Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ làm nên sự ấy!

Ê-sai 9:5-6

BÌNH AN VỚI NGƯỜI KHÁC

Kinh Thánh cũng truyền cảm hứng cho chúng ta về câu chuyện của những người nỗ lực tìm kiếm sự bình an. Trong Sáng thế ký tường thuật sự xung đột giữa Áp-ra-ham và Lót là cháu của ông. Khi phải phân chia ranh giới đất đai giữa một ông bác cao tuổi và một người cháu, lẽ ra Áp-ra-ham có quyền chọn trước phần đất cho mình vì ông cao tuổi hơn và ông cũng là người có công chăm sóc cho Lót. Nhưng Áp-ra-ham đã hy sinh quyền lợi cá nhân và để cho Lót chủ động chọn lấy đất trước theo cái nhìn của Lót. Áp-ra-ham làm vậy vì ông muốn tìm kiếm sự bình an với cháu của mình.

Áp-ram ở Ê-díp-tô dẫn vợ cùng các tài vật mình và Lót, đồng trở lên Nam phương. ² Và, Áp-ram rất giàu có súc vật, vàng và bạc. ³ Người vừa đi vừa đóng trại, từ Nam phương trở về Bê-tên, đến nơi người đã đóng trại ban đầu hết, ở về giữa khoảng Bê-tên và A-hi, ⁴ là nơi đã lập một bàn thờ lúc trước. Ở đó Áp-ram cầu khẩn danh Đức Giê-hô-va.

⁵ Và, Lót cùng đi với Áp-ram, cũng có chiên, bò, và trại. ⁶ Xứ đó không đủ chỗ cho hai người ở chung, vì tài vật rất nhiều cho đến đôi không ở chung nhau được. ⁷ Trong khi dân Ca-na-an và dân Phê-rê-sít ở trong xứ, xảy có chuyện tranh giành của bọn chăn chiên Áp-ram cùng bọn chăn chiên Lót. ⁸ Áp-ram nói cùng Lót rằng: Chúng ta là cốt nhục, xin người cùng ta chẳng nên cãi lẫy nhau và bọn chăn chiên ta cùng bọn chăn chiên người cũng đừng tranh giành nhau nữa. ⁹ Toàn xứ há chẳng ở trước mặt người sao? Vậy, hãy lia khỏi ta; nếu người lấy bên tả, ta sẽ qua bên hữu; nếu người lấy bên hữu, ta sẽ qua bên tả. ¹⁰ Lót bèn ngược mắt lên, thấy khắp cánh đồng bằng bên sông Giô-đanh, là nơi (trước khi Đức Giê-hô-va chưa phá hủy thành Sô-đôm và Gô-mô-rơ) thấy đều có nước chảy tưới khắp đến Xoa; đồng đó cũng như vườn của Đức Giê-hô-va và như xứ Ê-díp-tô vậy. ¹¹ Lót bèn chọn lấy cho mình hết cánh đồng bằng bên sông Giô-đanh và đi qua phía đông. Vậy, hai người chia rẽ nhau. ¹² Áp-ram ở trong xứ Ca-na-an, còn Lót ở trong thành của đồng bằng và dời trại mình đến Sô-đôm. ¹³ Và, dân Sô-đôm là độc ác và kẻ phạm tội trọng cùng Đức Giê-hô-va.

¹⁴ Sau khi Lót lia khỏi Áp-ram rồi, Đức Giê-hô-va phán cùng Áp-ram rằng: Hãy nhướng mắt lên, nhìn từ chỗ người ở cho đến phương bắc, phương nam, phương đông và phương tây: ¹⁵ Vì cả xứ nào người thấy, ta sẽ ban cho người và cho dòng dõi người đời đời. ¹⁶ Ta sẽ làm cho dòng dõi người như bụi trên đất; thế thì, nếu kẻ nào đếm đặng bụi trên đất, thì cũng sẽ đếm đặng dòng dõi người vậy. ¹⁷ Hãy đứng dậy đi khắp trong xứ, bề dài và bề ngang; vì ta sẽ ban cho người xứ này. ¹⁸ Đoạn Áp-ram dời trại mình đến ở nơi lùm cây đê bộp tại Mam-rê, thuộc về Hép-rôn, và lập tại đó một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va.

Sáng. 13:1-18

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi Áp-ra-ham mưu cầu sự bình an với Lót, ông đã chủ động để cho Lót chọn trước phần đất mà hai người thỏa thuận phân chia. Đức Chúa Trời sau đó đã ban thưởng cho Áp-ra-ham vì những gì ông đã làm cho Lót. Giả định là tình huống này cũng xảy ra với bạn, bạn sẽ cư xử giống như Áp-ra-ham?

Trong những năm đầu tiên cai trị, vua Sa-lô-môn đã đối mặt với Đức Chúa Trời trong một giấc chiêm bao. Trong giấc chiêm bao đó, ông đã cầu xin sự khôn ngoan để làm người cai trị biết phân biệt điều tốt, điều xấu trong khi xét đoán dân sự. Sự khôn ngoan thiên thượng từ TRỜI ban cho này là cần thiết để vua giải quyết các xung đột và đem đến sự bình an trong vương quốc.

³ Sa-lô-môn kính mến Đức Giê-hô-va, và đi theo các luật lệ của Đa-vít, cha mình; song người dâng của lễ và xông hương tại trên nơi cao.

⁴ Vua đi đến Ga-ba-ôn dâng dâng của lễ tại đó, vì nơi cao ấy là trọng nhứt; trên bàn thờ đó Sa-lô-môn dâng một ngàn con sinh làm của lễ thiêu. ⁵ Tại Ga-ba-ôn, lúc ban đêm, Đức Giê-hô-va hiện đến cùng Sa-lô-môn trong cơn chiêm bao, và phán với người rằng: Hãy xin điều gì người muốn ta ban cho người. ⁶ Sa-lô-môn thưa rằng: Chúa đã lấy ơn lớn đãi kẻ tôi tớ Chúa, là Đa-vít, cha tôi, theo như người lấy sự trung tín, sự công bình và lòng ngay trọn vẹn mà đi trước mặt

Đức Giê-hô-va; lại Chúa có giữ ơn lớn ấy cho người, mà ban cho người một con trai ngồi trên ngai của người, y như đã có ngày nay. ⁷ *Giê-hô-va Đức Chúa Trời tôi ôi! Bây giờ Chúa đã khiến kẻ tôi tớ Chúa trị vì kẻ Đa-vít, là cha tôi; nhưng tôi chỉ là một đứa trẻ nhỏ chẳng biết phải ra vào làm sao.* ⁸ *Kẻ tôi tớ Chúa ở giữa dân của Chúa chọn, là một dân đông vô số, không thể đếm được.* ⁹ *Vậy, xin ban cho kẻ tôi tớ Chúa tấm lòng khôn sáng, để đoán xét dân sự Ngài và phân biệt điều lành điều dữ; vì ai có thể đoán xét dân rất lớn này của Chúa?*

¹⁰ *Lời của Sa-lô-môn đẹp lòng Chúa, vì người đã cầu xin sự đó.* ¹¹ *Đức Chúa Trời phán với người rằng: Bởi vì người đã cầu xin điều này, mà không xin sự sống lâu, không xin sự giàu có, cũng không xin mạng của những kẻ thù nghịch người, nhưng xin sự thông minh để biết xét đoán,* ¹² *này, ta đã làm theo lời cầu xin của người, ban cho người tấm lòng khôn ngoan thông sáng, đến nỗi trước người chẳng có ai bằng, và sau người cũng sẽ chẳng có ai ngang.* ¹³ *Và lại, ta cũng đã ban cho người những điều người không xin, tức là sự giàu có và sự vinh hiển, đến nỗi trọn đời người, trong vòng các vua, sẽ chẳng có ai giống như người.* ¹⁴ *Lại nếu người đi trong đường lối ta, gìn giữ luật pháp và điều răn ta, như Đa-vít, cha người, đã đi, thì ta sẽ khiến cho người được sống lâu ngày thêm.* ¹⁵ *Bấy giờ, Sa-lô-môn thức dậy, thấy là một điềm chiêm bao. Người trở về Giê-ru-sa-lem, đứng trước mặt hòm giao ước của Đức Giê-hô-va, dâng của lễ thiêu cùng của lễ thù ân, và đãi tiệc cho hết thảy tôi tớ mình.*

1 Các vua 3:3-15

Nếu muốn có sự bình an nhiều hơn trong đời sống, chúng ta phải bước đi trong sự vâng phục với TRỜI và cầu xin sự khôn ngoan thiên thượng, từ đó chúng ta sẽ tìm thấy sự bình an trong các mối quan hệ với những người khác. Thành quả của một chức vụ lãnh đạo khôn ngoan của Sa-lô-môn được Kinh Thánh ghi lại:

²⁰ *Dân Giu-đa và Y-sơ-ra-ên đông như cát trên bờ biển, ăn uống và vui chơi.* ²¹ *Sa-lô-môn cai trị trên các nước, từ sông cái cho đến xứ Phi-li-tin, cho đến ranh Ê-díp-tô. Các nước ấy đều tiến cống và phục Sa-lô-môn trọn đời người.*

²² *Lương thực của nhà Sa-lô-môn cần dùng trong mỗi ngày là: Ba mươi cô-rơ bột miến lọc, và sáu mươi cô-rơ bột miến thường,* ²³ *mười con bò mập, hai mươi con bò non đồng cỏ, và một trăm con chiên, không kể nai đực, hoàng dương, cà tong, và vịt gà nuôi mập.* ²⁴ *Và lại, Sa-lô-môn cai trị trên các xứ ở bên này sông, trên các vua của mấy xứ đó, từ Típ-sắc cho đến Ga-xa; và người hòa hảo với các dân ở bốn phía.* ²⁵ *Trọn đời vua Sa-lô-môn trị vì, dân Giu-đa và Y-sơ-ra-ên ăn ở yên ổn vô sự từ Đan cho đến Bê-e-Sê-ba, ai nấy đều ở dưới cây nho và cây vả mình.*

1 Các vua 4:20-25

Sống trong sự bình an với người khác là một bài học trắc nghiệm. Vì cảm xúc và “khẩu vị” của chúng ta là khác nhau. Và thông thường là luôn có những xung đột giữa vòng chúng ta. Hội thánh thời Tân ước là một sự tổng hợp giữa người Do Thái từ Do Thái giáo trở về với Phúc Âm và dân ngoại bang đã qui đạo. Giữa vòng cộng đồng này có những xung đột về giáo lý, vì thế sứ đồ Phao-lô đã hướng dẫn hội thánh đi theo những nguyên tắc khôn ngoan được bày tỏ từ TRỜI.

Trong thư tín Rô-ma, ông đã lý giải phương cách để tìm kiếm sự bình an giữa vòng cộng đồng Cơ đốc khi họ có những quan điểm trái chiều.

¹ Hãy bằng lòng tiếp lấy kẻ kém đức tin, chớ cãi lẩy về sự nghi ngờ. ² Người này tin có thể ăn được cả mọi thứ; người kia là kẻ yếu đuối, chỉ ăn rau mà thôi. ³ Người ăn chớ khinh để kẻ không ăn; và người không ăn chớ xét đoán kẻ ăn, vì Đức Chúa Trời đã tiếp lấy người. ⁴ Người là ai mà dám xét đoán tội lỗi của kẻ khác? Nó đứng hay ngã, ấy là việc chủ nó; - song nó sẽ đứng, vì Chúa có quyền cho nó đứng vững vàng. - ⁵ Người này tưởng ngày này hơn ngày khác, kẻ kia tưởng mọi ngày đều bằng nhau; ai nấy hãy tin chắc ở trí mình. ⁶ Kẻ giữ ngày là giữ vì Chúa; kẻ ăn là ăn vì Chúa, vì họ tạ ơn Đức Chúa Trời; kẻ chẳng ăn cũng chẳng ăn vì Chúa, họ cũng tạ ơn Đức Chúa Trời.

⁷ Và, chẳng có người nào trong chúng ta vì chính mình mà sống, cũng chẳng có người nào trong chúng ta vì chính mình mà chết; ⁸ vì nếu chúng ta sống, là sống cho Chúa, và nếu chúng ta chết, là chết cho Chúa. Vậy nên chúng ta hoặc sống hoặc chết, đều thuộc về Chúa cả. ⁹ Đấng Christ đã chết và sống lại, ấy là để làm Chúa kẻ chết và kẻ sống. ¹⁰ Nhưng người, sao xét đoán anh em mình? Còn người, sao khinh để anh em mình? Vì chúng ta hết thấy sẽ ứng hầu trước tòa án Đức Chúa Trời. ¹¹ Bởi có chép rằng:

Chúa phán: Thật như ta hằng sống, mọi đầu gối sẽ quì trước mặt ta,
Và mọi lưỡi sẽ ngợi khen Đức Chúa Trời.

¹² Như vậy, mỗi người trong chúng ta sẽ khai trình việc mình với Đức Chúa Trời.

¹³ Vậy chúng ta chớ xét đoán nhau; nhưng thà nhứt định đừng để hòn đá vấp chân trước mặt anh em mình, và đừng làm dịp cho người sa ngã. ¹⁴ Tôi biết và tin chắc trong Đức Chúa Giê-su rằng, chẳng có vật gì vốn là dơ dáy; chỉ có ai tưởng vật nào là dơ dáy, thì nó là dơ dáy cho người ấy mà thôi. ¹⁵ Và, nếu vì một thức ăn, người làm cho anh em mình lo buồn, thì người chẳng còn cư xử theo đức yêu thương nữa. Chớ nhân thức ăn làm hư mất người mà Đấng Christ đã chịu chết cho. ¹⁶ Vậy chớ để sự lành mình trở nên có gièm chê. ¹⁷ Vì nước Đức Chúa Trời chẳng tại sự ăn uống, nhưng tại sự công bình, bình an, vui vẻ bởi Đức Thánh Linh vậy. ¹⁸ Ai dùng cách ấy mà hầu việc Đấng Christ, thì đẹp lòng Đức Chúa Trời và được người ta khen. ¹⁹ Vậy chúng ta hãy tìm cách làm nên hòa thuận và làm gương sáng cho nhau.

²⁰ Chớ vì một thức ăn mà hủy hoại việc Đức Chúa Trời. Thật mọi vật là thanh sạch; nhưng ăn lấy mà làm dịp cho kẻ khác vấp phạm, thì là ác. ²¹ Điều thiện ấy là đừng ăn thịt, đừng uống rượu, và kiêng cử mọi sự chi làm dịp vấp phạm cho anh em mình. ²² Người có đức tin chừng nào, hãy vì chính mình người mà giữ lấy trước mặt Đức Chúa Trời. Phước thay cho kẻ không định tội cho mình trong sự mình đã ưng! ²³ Nhưng ai có lòng nghi ngại về thức ăn nào, thì bị định tội rồi, vì chẳng bởi đức tin mà làm; và, phạm làm điều chi không bởi đức tin thì điều đó là tội lỗi.

¹ Vậy chúng ta là kẻ mạnh, phải gánh vác sự yếu đuối cho những kẻ kém sức, chớ làm cho đẹp lòng mình. ² Mỗi người trong chúng ta nên làm đẹp lòng kẻ lân cận mình, đừng làm điều ích và

nên gương tốt. ³ Vì Đấng Christ cũng không làm cho đẹp lòng mình, như có chép rằng: Lời của những kẻ nguyên rửa Chúa đã đổ trên mình tôi

Rô-ma 14:1-15:13

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Những “vấn đề dễ gây tranh cãi” là khi có nhiều quan điểm về vấn đề đó. Vì vậy mỗi chúng ta phải quyết định quan điểm của mình với sự tin chắc, trong khi tôn trọng quan điểm của người khác. Những “vấn đề gây tranh cãi” cho các Cơ đốc nhân hôm nay là gì?

BÌNH AN VỚI BẢN THÂN (SỰ BÌNH AN NỘI TÂM)

Là những người noi theo dấu chân của Christ, chúng ta phải chuẩn bị giải quyết những rắc rối với thế giới chung quanh bằng sự sống của Đức Chúa Trời bên trong chúng ta. Trong câu chuyện sau đây Chúa Giê-su đã dạy các môn đồ tìm thấy sự bình an bởi đức tin khi đối diện với những tình huống sóng gió.

³⁵ Đến chiều ngày ấy, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Chúng ta hãy qua bờ bên kia. ³⁶ Khi cho dân chúng tan về rồi, Đức Chúa Giê-su cứ ở trong thuyền, và môn đồ đưa Ngài đi; cũng có các thuyền khác cùng đi nữa. ³⁷ Và, có cơn bão lớn nổi lên, sóng tạt vào thuyền, đến nỗi gần đầy nước; ³⁸ nhưng Ngài đương ở đằng sau lái, dựa gối mà ngủ. Môn đồ thức Ngài dậy mà thưa rằng: Thầy ôi, thầy không lo chúng ta chết sao? ³⁹ Ngài bèn thức dậy, quở gió và phán cùng biển rằng: Hãy êm đi, lặng đi! Gió liền dứt và đều yên lặng như tờ. ⁴⁰ Đoạn, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Sao các ngươi sợ? Chưa có đức tin sao? ⁴¹ Môn đồ kinh hãi lắm, nói với nhau rằng: Vậy thì người này là ai, mà gió và biển cũng đều vâng lệnh người?

Mác 4:35-41

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn đã từng trải nghiệm Chúa Giê-su dẹp tan một cơn bão (một tình huống khó khăn) trong cuộc sống? Ngài đã làm điều đó như thế nào?

Sự lo lắng sẽ lấy đi sự bình an bên trong của chúng ta. Lo lắng không chỉ khiến chúng ta khó tìm được giấc ngủ ngon, mà còn làm chúng ta bồn chồn như đứng trên bờ vực thẳm suốt ngày. Chúa Giê-su là Hoàng tử bình an đã nhắc nhở rằng Cha thiên thượng chăm sóc cho từng nhu cầu của mỗi chúng ta:

²⁵ Vậy nên ta phán cùng các người rằng: Đừng vì sự sống mình mà lo đồ ăn uống; cũng đừng vì thân thể mình mà lo đồ mặc. Sự sống há chẳng quý trọng hơn đồ ăn sao, thân thể há chẳng quý trọng hơn quần áo sao? ²⁶ Hãy xem loài chim trời: Chẳng có gieo, gặt, cũng chẳng có thâu trữ vào kho tàng, mà Cha các người trên trời nuôi nó. Các người há chẳng phải là quý trọng hơn loài chim sao? ²⁷ Và lại, có ai trong vòng các người lo lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không? ²⁸ Còn về phần quần áo, các người lại lo lắng mà làm chi? Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thế nào; chẳng làm khó nhọc, cũng không kéo chỉ; ²⁹ nhưng ta phán cùng các người, đấng vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa nào trong giống đó. ³⁰ Hỡi kẻ ít đức tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thế ấy thay, huống chi là các người! ³¹ Ấy vậy, các người chớ lo lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? Uống gì? Mặc gì? ³² Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các người ở trên trời vốn biết các người cần dùng những điều đó rồi. ³³ Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa. ³⁴ Vậy, chớ lo lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.

Ma-thi-ơ 6:25-34

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Chúa Giê-su đã dạy gì về sự lo lắng?

Sứ đồ Phao-lô viết thư cho các tín hữu tại hội thánh Phi-líp, trong đó ông đề cập đến “sự bình an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu biết.”

⁴ Hãy vui mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi lại còn nói nữa: hãy vui mừng đi. ⁵ Hãy cho mọi người đều biết nét nhu mì của anh em. Chúa đã gần rồi. ⁶ Chớ lo phiền chi hết, nhưng trong mọi sự hãy dùng lời cầu nguyện, nài xin, và sự tạ ơn mà trình các sự cầu xin của mình cho Đức Chúa Trời. ⁷ Sự bình an của Đức Chúa Trời Vượt Quá mọi sự hiểu biết, sẽ giữ gìn lòng và ý tưởng anh em trong Đức Chúa Giê-su Christ.

⁸ Rốt lại, hỡi anh em, phàm điều chi chân thật, điều chi đáng tôn, điều chi công bình, điều chi thanh sạch, điều chi đáng yêu chuộng, điều chi có tiếng tốt, điều chi có nhân đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến. ⁹ Hễ sự gì anh em đã học, đã nhận, đã nghe ở nơi tôi, và đã thấy trong tôi, hãy làm đi, thì Đức Chúa Trời của sự bình an sẽ ở cùng anh em.

Phi-líp 4:4-9

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Lời dạy của Phao-lô khi nói về sự lo phiền là gì? Hãy tìm ra sự bổ túc với nhau trong những lời dạy của Chúa Giê-su và Phao-lô về chủ đề này?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Sự cảm nhận bình an bên trong sẽ tự động tuôn chảy khi chúng ta có mối quan hệ phải lẽ, đúng đắn với TRỜI và thế giới chung quanh. Điều quan trọng nhất là được phục hòa mối quan hệ với Đức Chúa Trời thông qua Chúa Giê-su Christ. Khi chúng ta tiếp nhận ơn cứu rỗi của Đấng Christ, sự xung đột giữa chúng ta với TRỜI bị loại trừ. Mối quan hệ phục hòa giữa chúng ta với Ngài trở thành nguồn của sự bình an trong các mối quan hệ của chúng ta với người khác.

Nếp sống đạo của chúng ta trưởng thành trong mối quan hệ ngày càng sâu nhiệm với TRỜI và mở rộng ra với những người chung quanh. Thánh Linh của Đức Chúa Trời giúp đỡ chúng ta sống bình an với mọi người. Chúng ta cũng trải nghiệm sự bình an cá nhân khi tiếp nhận tình yêu của TRỜI và sự tha thứ của Ngài. Điều này đòi hỏi chúng ta trao phó mọi gánh nặng và lo toan cho Đấng gánh thay chúng ta. Khi làm như thế chúng ta công bố rằng Đức Chúa Trời lớn hơn những nan đề của chúng ta. Và rồi chúng ta sẽ trải nghiệm điều Phao-lô nói:

“Sự bình an của Đức Chúa Trời vượt quá mọi sự hiểu biết, sẽ giữ gìn lòng và ý tưởng anh em trong Đức Chúa Giê-su Christ.” (Phi-líp 4:7)

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

Chương 24

KIỂM SOÁT BẢN THÂN

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Đức Chúa Trời hành động như thế nào để giải thoát tôi ra khỏi những thói quen tội lỗi?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi nhờ Đấng Christ mà có khả năng kiểm soát bản thân.

CÂU CHÌA KHÓA

¹¹ Và, ân điển Đức Chúa Trời hay cứu mọi người, đã được bày tỏ ra rồi. ¹² Ân ấy dạy chúng ta chừa bỏ sự không tin kính và tình dục thể gian, phải sống ở đời này theo tiết độ, công bình, nhân đức, ¹³ đương chờ đợi sự trông cậy hạnh phúc của chúng ta, và sự hiện ra của sự vinh hiển Đức Chúa Trời lớn và Cứu Chúa chúng ta, là Đức Chúa Giê-su Christ.

Tít 2:11-13

Lưu ý: Từ “tiết độ” hay “tự chế” trong bản Kinh Thánh Tiếng Anh là “self-control” có nghĩa là: khả năng giữ bình tĩnh, không bày tỏ cảm xúc ngay cả khi bạn cảm thấy nóng giận hay bị kích động. Trong bài này người dịch sử dụng từ “kiểm soát bản thân” mang ý nghĩa: *tiết độ, tự chế*.

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Kiểm soát bản thân đề cập đến khả năng kiểm soát các cảm xúc và hành vi. Mỗi người đều có sự tranh chiến trong lĩnh vực này, vì có sự hiện diện của bản chất tội lỗi bên trong chúng ta. Làm thế nào để Đức Chúa Trời giúp đỡ, điều chỉnh khi chúng ta bị rơi vào tình huống mất kiểm soát ý tưởng và hành vi của mình? Làm cách nào mà TRỜI giải thoát chúng ta ra khỏi các sự nghiện ngập và những thói quen tội lỗi? Trong Lời Chúa có câu trả lời cho những vấn nạn này.

Trong chương này chúng ta sẽ học về:

- Sự kêu gọi và sự đòi hỏi của TRỜI dành cho con người.
- Khuôn mẫu của hành động kiểm soát bản thân: Xấu và Tốt
- Làm thế nào để phát triển khả năng kiểm soát bản thân?

SỰ KÊU GỌI VÀ SỰ ĐÒI HỎI

Đức Chúa Trời đòi hỏi mỗi chúng ta phải kiểm soát bản thân. Điều này nói sẽ dễ hơn là làm. Trước giả của sách Châm Ngôn đã dạy chúng ta tầm quan trọng và những lợi ích của bài học kiểm soát bản thân.

*Người chậm nóng giận thắng hơn người đồng sĩ;
Và ai cai trị lòng mình thắng hơn kẻ chiếm lấy thành.*

Châm ngôn 16:32

*Ai sanh con ngu muội ắt sẽ có buồn rầu;
Còn cha của kẻ ngây dại chẳng được vui vẻ.*

Châm ngôn 17:21

*Người nào chẳng chế trị lòng mình,
Khác nào một cái thành hư nát, không có vách ngăn.*

Châm ngôn 25:28

*Kẻ ngu muội tỏ ra sự nóng giận mình;
Nhưng người khôn ngoan nguôi lấp nó và cầm giữ nó lại.*

Châm ngôn 29:11

Kiểm soát bản thân có nghĩa là có khả năng để điều khiển những cơn bốc đồng, các phản ứng tự nhiên và các tham vọng cá nhân. Phao-lô đã viết lá thư gọi cho Tít được gọi là Giám mục thư, hướng dẫn về tiêu chuẩn để chọn các trưởng lão trong các hội thánh địa phương. Trong những tiêu chuẩn này vị sứ đồ đề cập đến từ “tiết độ” – hay khả năng kiểm soát bản thân.

Phao-lô gửi cho Tít, là con thật ta trong đức tin chung: nguyên xin con được ân điển và sự bình an ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Giê-su Christ, Cứu Chúa chúng ta!

⁵ Ta đã để con ở lại Cơ-rét đang sắp đặt mọi việc chưa thu xếp, và theo như ta đã răn bảo cho con mà lập những trưởng lão trong mỗi thành. ⁶ Mỗi người trong vòng trưởng lão đó phải cho không chỗ trách được, chỉ chồng của một vợ; con cái phải tin Chúa, không được bị cáo là buông tuồng hoặc ngỗ nghịch. ⁷ Vì người giám mục làm kẻ quản lý nhà Đức Chúa Trời thì phải cho không chỗ trách được. Chẳng nên kiêu ngạo, giận dữ, nghiện rượu, hung tàn, tham lợi; ⁸ nhưng phải hay tiếp đãi khách, bạn với người hiền, khôn ngoan, công bình, thánh sạch, tiết độ, ⁹ hằng giữ đạo thật y như đã nghe dạy, hầu cho có thể theo đạo lành mà khuyên dỗ người ta và bác lại kẻ chống trả.

Tít 1:4-9

³ Các bà già cũng vậy, phải có thái độ hiệp với sự thánh; đừng nói xấu, đừng uống rượu quá độ; phải lấy điều khôn ngoan dạy bảo; ⁴ phải dạy đàn bà trẻ tuổi biết yêu chồng con mình, ⁵ có nét na, trinh chánh, trông nom việc nhà; lại biết ở lành, vâng phục chồng mình, hầu cho đạo Đức Chúa Trời khỏi bị một lời chê bai nào.

⁶ Cũng phải khuyên những người tuổi trẻ ở cho có tiết độ. ⁷ Hãy lấy mình con làm gương về việc lành cho họ, trong sự dạy dỗ phải cho thanh sạch, nghiêm trang, ⁸ nói năng phải lời, không chỗ trách được, đừng kẻ nghịch hổ thẹn, không được nói xấu chúng ta điều chi.

Tít 2:3-8

¹¹ Và, ân điển Đức Chúa Trời hay cứu mọi người, đã được bày tỏ ra rồi. ¹² Ân ấy dạy chúng ta chừa bỏ sự không tin kính và tình dục thể gian, phải sống ở đời này theo tiết độ, công bình, nhân đức, ¹³ đương chờ đợi sự trông cậy hạnh phúc của chúng ta, và sự hiện ra của sự vinh hiển Đức Chúa Trời lớn và Cứu Chúa chúng ta, là Đức Chúa Giê-su Christ, ¹⁴ là Đấng liệu mình vì chúng ta, để chuộc chúng ta khỏi mọi tội và làm cho sạch, đặng lấy chúng ta làm một dân thuộc riêng về Ngài, là dân có lòng sốt sắng về các việc lành.

¹⁵ Hãy dạy các điều đó, lấy quyền đầy đủ mà khuyên bảo quở trách. Chớ để ai khinh dể con.

Tít 2:11-15

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Gạch dưới chân từ “tiết độ” (kiểm soát bản thân) được dùng trong các phần Kinh Thánh trên. Tại sao bạn cho rằng đây là phẩm chất cần thiết cho các chức vụ lãnh đạo hội thánh?

KHUÔN MẪU CỦA KIỂM SOÁT BẢN THÂN: XẤU VÀ TỐT

Trong suốt thời kỳ Các quan xét, tuyền dân Israel bị người Phi-li-tin quấy phá, áp bức trong bốn mươi năm. Đức Chúa Trời đã dấy lên các quan xét để giải cứu và bảo vệ tuyền dân. Một trong những người đó là Sam-sôn. Sam-sôn là một người Na-xi-rê có nghĩa là người được biệt riêng ra cho một chức vụ và sứ mạng đặc biệt. Đức Chúa Trời đã ban cho Sam-sôn một sức mạnh siêu nhiên. Sam-sôn có một đặc trưng riêng là ông không bao giờ được cắt tóc. Nếu làm vậy sức mạnh kỳ diệu trong ông sẽ không còn nữa. Ông là vị quan xét cuối cùng trong lịch sử tuyền dân và đáng buồn thay, Sam-sôn đã bị một phụ nữ Phi-li-tin lôi kéo đưa ông vào bẫy. Điều gì xảy ra? Ông đánh mất sự kiểm soát bản thân, tiết lộ điều bí mật của mình cho người phụ nữ kia và mang lấy một kết cục thảm hại.

⁴ Sau đó, người yêu mến một người nữ ở trong trũng Sô-réc, tên là Đa-li-la. ⁵ Các quan trưởng Phi-li-tin đến nhà nàng, mà rằng: Hãy ráng dụ dỗ hắn, hầu cho biết bởi đâu hắn có sức mạnh lớn lao kia, và chúng ta phải làm thế nào cho được thắng hơn, trói và bắt hắn phục. Chúng ta ai nấy sẽ thưởng cho nàng mười một trăm miếng bạc. ⁶ Đa-li-la nói cùng Sam-sôn rằng: Tôi xin chàng hãy nói cho tôi biết bởi đâu chàng có sức mạnh lớn lao, và phải dùng chi trói chàng để bắt phục chàng? ⁷ Sam-sôn đáp: Nếu người ta trói tôi bằng bảy sợi dây cung tươi và còn ướt, thì tôi sẽ trở nên yếu đuối như một người khác. ⁸ Các quan trưởng Phi-li-tin đem cho Đa-li-la bảy sợi dây tươi và còn ướt, nàng lấy trói người. ⁹ Và, tại trong phòng ở nhà nàng có bình phục. Nàng nói: Ó Sam-sôn, người Phi-li-tin xông hãm ngươi! Song người bứt những sợi dây như một sợi chỉ gai đứt khi đụng đến lửa. Như vậy, căn nguyên sức mạnh người chẳng tìm ra được. ¹⁰ Đa-li-la nói cùng Sam-sôn rằng: Này chàng đã gạt tôi, nói dối cùng tôi. Xin bây giờ tỏ cho tôi phải lấy chi trói chàng? ¹¹ Người đáp: Nếu người ta cột ta bằng dây lớn mới, chưa hề có ai dùng, thì ta sẽ trở nên yếu như một người khác. ¹² Vậy, Đa-li-la lấy dây lớn mới, trói Sam-sôn, rồi nói rằng: Ó Sam-sôn, người Phi-li-tin xông hãm ngươi! Và, có bình đương phục trong một phòng. Nhưng người bứt đứt những sợi dây lớn trói cánh tay, y như một sợi chỉ vậy. ¹³ Đa-li-la nói cùng Sam-sôn rằng: Chàng gạt tôi và nói dối tôi đến bây giờ. Vậy, xin nói cho tôi biết phải trói chàng bằng chi. Người đáp: Nàng cứ dẹt bảy lọn tóc thắt của đầu ta vào trong canh chỉ của nàng. ¹⁴ Đa-li-la lấy con sẻ cột chặt lại, rồi la rằng: Ó Sam-sôn, người Phi-li-tin xông hãm ngươi! Nhưng người thức dậy, nhổ con sẻ của khung cửa ra luôn với canh chỉ. ¹⁵ Bây giờ, nàng mới nói rằng: Làm sao chàng nói được rằng: Tôi yêu nàng! Bởi vì lòng chàng chẳng thành cùng tôi? Chàng đã gạt tôi ba lần, và chẳng nói cho tôi biết bởi đâu có sức lực lớn của chàng. ¹⁶ Mỗi ngày nàng lấy câu hỏi ghẹo lòng rồi trí người, đến nỗi người bị tức mình hòng chết. ¹⁷ Người bèn tỏ hết sự lòng mình mà rằng: Dao cạo chẳng hề đưa qua đầu ta, vì từ trong lòng mẹ, ta đã làm người Na-xi-rê cho Đức Chúa Trời. Nếu ta bị cạo, sức lực ta sẽ lìa khỏi ta, ta tất trở thành yếu như người khác. ¹⁸ Đa-li-la thấy người đã tỏ hết sự lòng cho mình, sai mời các quan trưởng Phi-li-tin, mà rằng: Lần này hãy lên, vì hắn đã tỏ hết sự lòng cho tôi. Vậy, các quan trưởng Phi-li-tin đi lên nhà nàng, đem bạc trong tay. ¹⁹ Nàng khiến Sam-sôn nằm ngủ trên đầu gối mình, gọi một người, biểu cạo bảy mé tóc trên đầu chàng. Như vậy, nàng khởi làm khốn khổ người, sức lực bèn lìa khỏi người. ²⁰ Bây giờ nàng nói: Ó Sam-sôn, người Phi-li-tin xông hãm ngươi! Người thức dậy mà rằng: Ta sẽ ra như các lần trước, và gỡ mình cho thoát khỏi tay chúng nó! Nhưng người chẳng biết rằng Đức Giê-hô-va đã lìa khỏi mình. ²¹ Người Phi-li-tin bắt

người, khoét con mắt, đem xuống Ga-xa, rồi trói người bằng dây đồng đũa đôi, và bắt người phải xay cối trong ngục.

Các quan xét 16:4-21

LÀM THẾ NÀO ĐỂ PHÁT TRIỂN KHẢ NĂNG KIỂM SOÁT BẢN THÂN?

Kinh Thánh đề cập đến những hướng dẫn thực tế để phát triển khả năng kiểm soát bản thân.

Có một từ chìa khóa ở đây là “trốn chạy” hay “tránh xa”. Có nghĩa là chạy thoát khỏi những tình huống, những con người mà ở đó chúng ta dễ dàng đánh mất sự kiểm soát bản thân. Chúng ta được biết Cô-rin-tô là một thành phố cảng với lối sống dâm dục và rất khó để sống trong sạch tại nơi ấy vào thời của Phao-lô.

Trong thư tín gửi cho người Cô-rin-tô, vị sứ đồ đã nhắc họ làm thế nào để loại trừ sự ô uế, bất khiết.

¹⁸ *Hãy tránh sự dâm dục. Mặc dầu người ta phạm tội gì, tội ấy còn là ngoài thân thể; nhưng kẻ buông mình vào sự dâm dục, thì phạm đến chính thân thể mình.*

¹⁹ *Anh em há chẳng biết rằng thân thể mình là đền thờ của Đức Thánh Linh đang ngự trong anh em, là Đấng mà anh em đã nhận bởi Đức Chúa Trời, và anh em chẳng phải thuộc về chính mình sao? ²⁰ Vì chưng anh em đã được chuộc bằng giá cao rồi. Vậy, hãy lấy thân thể mình làm sáng danh Đức Chúa Trời.*

1 Cô-rin-tô 6:18-20

Phao-lô cũng viết hai thư tín gửi cho Ti-mô-thê, người chẵn bẩy trẻ tuổi là học trò của ông. Trong hai thư tín này ông đưa ra các chỉ dẫn làm thế nào để sống một đời sống trong sạch thánh khiết và hướng dẫn người khác đi con đường này. Vị sứ đồ nhắc nhở Ti-mô-thê phải tránh các giáo sư giả và loại bỏ lòng yêu mến tiền bạc. Từ “tránh” được dùng trong câu 11, đôi khi là phương cách tốt nhất để chúng ta không bị lôi kéo vào những hành vi bất kính tội lỗi.

⁶ *Vả, sự tin kính cùng sự thỏa lòng, ấy là một lợi lớn. ⁷ Vì chúng ta ra đời chẳng hề đem gì theo, chúng ta qua đời cũng chẳng đem gì đi được. ⁸ Như vậy, miễn là đủ ăn đủ mặc thì phải thỏa lòng; ⁹ còn như kẻ muốn nên giàu có, ắt sa vào sự cám dỗ, mắc bẫy dò, ngã trong nhiều sự tham muốn vô lý thiệt hại kia, là sự làm đắm người ta vào sự hủy diệt hư mất. ¹⁰ Bởi chưng sự tham tiền bạc là cội rễ mọi điều ác, có kẻ vì đeo đuổi nó mà bội đạo, chuốc lấy nhiều điều đau đớn.*

¹¹ *Nhưng, hỡi con, là người của Đức Chúa Trời, hãy tránh những sự đó đi, mà tìm điều công bình, tin kính, đức tin, yêu thương, nhịn nhục, mềm mại.*

1 Tim. 6:6-11

²² Cũng hãy tránh khỏi tình dục trai trẻ, mà tìm những điều công bình, đức tin, yêu thương, hòa thuận với kẻ lấy lòng tinh sạch kêu cầu Chúa. ²³ Hãy cự những lời biện luận điên dại và trái lẽ, vì biết rằng chỉ sanh ra điều tranh cạnh mà thôi. ²⁴ Và, tội tớ của Chúa không nên ưa sự tranh cạnh; nhưng phải ở tử tế với mọi người, có tài dạy dỗ, nhịn nhục, ²⁵ dùng cách mềm mại mà sửa dạy những kẻ chống trả, mong rằng Đức Chúa Trời ban cho họ sự ăn năn để nhìn biết lẽ thật, ²⁶ và họ tỉnh ngộ mà gỡ mình khỏi lưới ma quỷ, vì đã bị ma quỷ bắt lấy đặng làm theo ý nó.

2 Tim. 2:22-26

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Động từ nào chúng ta phải ghi nhớ đồng thời với khả năng kiểm soát bản thân?

Câu trả lời cho vấn đề khi đối diện với sự cám dỗ không chỉ là “trốn chạy” hay “tránh xa”. Đôi khi chúng ta cần phải chống cự nó. Đây là điều Gia-cơ đề cập đến trong thư tín của ông. Điều khó khăn cho hầu hết các tín nhân là kiểm soát được cái lưỡi (ngôn từ) của mình khi mà chúng ta rơi vào tình huống nóng giận hay cảm thấy khó tha thứ cho một ai đó. Điều này cũng tương đương với khả năng kiểm soát bản thân. Thực ra chúng ta không chỉ kiểm soát chính mình nhưng hãy để cho Đức Chúa Trời kiểm soát, hướng dẫn chúng ta. Cách duy nhất chúng ta có thể chiến đấu chống cự tội lỗi, đời sống bất khiết và những điều xấu là phải nhớ rằng TRỜI ở với chúng ta và Ngài có quyền năng giúp chúng ta thắng hơn các sự cám dỗ.

³ Chúng ta tra hàm thiếc vào miệng ngựa, cho nó chịu phục mình, nên mới sai khiến cả và mình nó được. ⁴ Hãy xem những chiếc tàu: dầu cho lớn mấy mặc lòng, và bị gió mạnh đưa đi thây kệ, một bánh lái rất nhỏ cũng đủ cạy bát nó, tùy theo ý người cầm lái. ⁵ Cũng vậy, cái lưỡi là một quan thể nhỏ, mà khoe được những việc lớn. Thử xem cái rừng lớn chừng nào mà một chút lửa có thể đốt cháy lên! ⁶ Cái lưỡi cũng như lửa; ấy là nơi đô hội của tội ác ở giữa các quan thể chúng ta, làm ô uế cả mình, đốt cháy cả đời người, chính mình nó đã bị lửa địa ngục đốt cháy. ⁷ Hết thảy loài muông thú, chim chóc, sâu bọ, loài dưới biển đều trị phục được và đã bị loài người trị phục rồi; ⁸ nhưng cái lưỡi, không ai trị phục được nó; ấy là một vật dữ người ta không thể hãm dẹp được: đầy đầy những chất độc giết chết. ⁹ Bởi cái lưỡi chúng ta khen ngợi Chúa, Cha chúng ta, và cũng bởi nó chúng ta rửa sả loài người, là loài tạo theo hình ảnh Đức Chúa Trời. ¹⁰ Đồng một miệng mà ra cả sự khen ngợi và rửa sả! Hỡi anh em, không nên như vậy. ¹¹ Có lẽ nào một cái suối kia, đồng một mạch mà ra cả nước ngọt và nước đắng sao?

Gia-cơ 3:3-11

Những điều chiến đấu tranh cạnh trong anh em bởi đâu mà đến? Há chẳng phải từ tình dục anh em vẫn hay tranh chiến trong quan thể mình sao? ² Anh em tham muốn mà chẳng được chi; anh em giết người và ghen ghét mà chẳng được việc gì hết; anh em có sự tranh cạnh và chiến đấu; anh em chẳng được chi, vì không cầu xin. ³ Anh em cầu xin mà không nhận lãnh được, vì cầu xin

trái lẽ, để dùng trong tư dục mình.

⁴ Hỡi bọn tà dâm kia, anh em há chẳng biết làm bạn với thế gian tức là thù nghịch với Đức Chúa Trời sao? Cho nên, ai muốn làm bạn với thế gian, thì người ấy trở nên kẻ nghịch thù cùng Đức Chúa Trời vậy. ⁵ Hay là anh em tưởng Kinh thánh nói vô ích sao? Đức Thánh Linh mà Đức Chúa Trời khiến ở trong lòng chúng ta, ham mến chúng ta đến nỗi ghen tương, ⁶ nhưng Ngài lại ban cho ta ơn lớn hơn nữa. Vì vậy, Kinh thánh chép rằng: Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo, nhưng ban ơn cho kẻ khiêm nhường.

⁷ Vậy hãy phục Đức Chúa Trời; hãy chống trả ma quỷ, thì nó sẽ lánh xa anh em. ⁸ Hãy đến gần Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ đến gần anh em. Hỡi kẻ có tội, hãy lau tay mình, có ai hai lòng, hãy làm sạch lòng đi; ⁹ hãy cảm biết sự khốn nạn mình, hãy đau thương khóc lóc; hãy đổi cười ra khóc, đổi vui ra buồn. ¹⁰ Hãy hạ mình xuống trước mặt Chúa, thì Ngài sẽ nhắc anh em lên.

Gia-cơ 4:1-10

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Tại sao vấn đề cai trị cái lưỡi rất khó khăn cho mọi người?

Giải pháp tốt nhất cho kiểm soát bản thân là học biết và để Đức Chúa Trời kiểm soát con người chúng ta. Phao-lô nhắc nhở chúng ta rằng phải lệ thuộc vào ân điển của TRỜI, bước đi trong quyền năng Đức Thánh Linh và noi theo khuôn mẫu của Chúa Giê-su.

¹⁶ Vậy tôi nói rằng: Hãy bước đi theo Thánh Linh, chớ hề làm trọn những điều ưa muốn của xác thịt. ¹⁷ Vì xác thịt có những điều ưa muốn trái với những điều của Thánh Linh, Thánh Linh có những điều ưa muốn trái với của xác thịt; hai bên trái nhau dường ấy, nên anh em không làm được điều mình muốn làm. ¹⁸ Nhưng, vì bằng anh em nhờ Thánh Linh chỉ dẫn, thì chẳng hề ở dưới luật pháp.

¹⁹ Và, các việc làm của xác thịt là rõ ràng lắm: Ấy là gian dâm, ô uế, luông tuông, ²⁰ thờ hình tượng, phù phép, thù oán, tranh đấu, ghen ghét, buồn giận, cãi lẫy, bất bình, bè đảng, ²¹ ganh gổ, say sưa, mê ăn uống, cùng các sự khác giống như vậy. Tôi nói trước cho anh em, như tôi đã nói rồi: Hễ ai phạm những việc thế ấy thì không được hưởng nước Đức Chúa Trời.

²² Nhưng trái của Thánh Linh, ấy là lòng yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết độ. ²³ Không có luật pháp nào cấm các sự đó. ²⁴ Và, những kẻ thuộc về Đức Chúa Giê-su Christ đã đóng đinh xác thịt với tình dục và dâm dục mình trên thập tự giá rồi. ²⁵ Nếu chúng ta nhờ Thánh Linh mà sống, thì cũng hãy bước theo Thánh Linh vậy.

Ga-la-ti 5:16-25

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy giải thích bằng từ ngữ của bạn: Làm thế nào giao phó cho Đức Chúa Trời kiểm soát mọi tình huống để mang lại sự tiết độ - kiểm soát bản thân cho chúng ta?

Có thể chúng ta tranh chiến với tội lỗi và rồi thất bại – mất sự kiểm soát bản thân. Sự thất bại khiến chúng ta muốn tránh khỏi hiện diện của TRỜI và cố gắng che giấu sự hổ thẹn của mình. Đức Chúa Trời biết những tranh chiến, toan tính của chúng ta, và Ngài đã sai Con Ngài đứng vào khoảng trống giữa con người chúng ta với Ngài. Ngài muốn chúng ta trở về nhà vô điều kiện, bất luận tình trạng của chúng ta có như thế nào. Câu chuyện sau đây được chính Chúa Giê-su kể lại minh họa cho điều này.

¹¹ Ngài lại phán rằng: Một người kia có hai con trai. ¹² Người em nói với cha rằng: Thưa cha, xin chia cho tôi phần của mà tôi sẽ được. Người cha liền chia của mình cho hai con. ¹³ Cách ít ngày, người em tóm thâu hết, đi phương xa, ở đó, ăn chơi hoang đàng, tiêu sạch gia tài mình. ¹⁴ Khi đã xài hết của rồi, trong xứ xảy có cơn đói lớn; nó mới bị nghèo thiếu, ¹⁵ bèn đi làm mướn cho một người bôn xứ, thì họ sai ra đồng chăn heo. ¹⁶ Nó muốn lấy vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho no, nhưng chẳng ai cho.

¹⁷ Vậy nó mới tỉnh ngộ, mà rằng: Tại nhà cha ta, biết bao người làm mướn được bánh ăn dư dật, mà ta đây phải chết đói! ¹⁸ Ta sẽ đứng dậy trở về cùng cha, mà rằng: Thưa cha, tôi đã phạm tội với trời và với cha, ¹⁹ không đáng gọi là con của cha nữa; xin cha đãi tôi như đ奴 làm mướn của cha vậy.

²⁰ Nó bèn đứng dậy mà về cùng cha mình. Khi còn ở đàng xa, cha nó thấy thì động lòng thương xót, chạy ra ôm lấy cổ mà hôn. ²¹ Con thưa cùng cha rằng: Cha ơi, tôi đã phạm tội với trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con của cha nữa. ²² Nhưng người cha bảo đầy tớ rằng: Hãy mau mau lấy áo tốt nhứt mặc cho nó; đeo nhẫn vào ngón tay, mang giày vào chân. ²³ Hãy bắt bò con mập làm thịt đi. Chúng ta hãy ăn mừng, ²⁴ vì con ta đây đã chết mà bây giờ lại sống, đã mất mà bây giờ lại thấy được. Đoạn, họ khởi sự vui mừng.

Lu-ca 15:11-24

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Những lĩnh vực nào trong đời sống mà bạn đang tranh đấu để kiểm soát bản thân? Bài học này thách thức bạn như thế nào? Làm thế nào để nhận biết ân điển của Đức Chúa Trời nâng đỡ bạn?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Nếu chúng ta có một ao ước chân thành là trở nên giống như Chúa Giê-su để giúp đỡ những người khác, chúng ta chắc sẽ nhận ra sự kêu gọi và thách thức để phát triển khả năng kiểm soát bản thân. Những câu chuyện từ Kinh Thánh soi sáng chúng ta khi nghiên cứu cẩn thận bài học này. Sam-sôn đã đánh mất khả năng kiểm soát bản thân và dẫn đến một kết cục thảm hại. Làm thế nào để chúng ta được giải thoát ra khỏi những thói quen tội lỗi và những điều xấu? Chúng ta phải học cách tránh xa - trốn chạy và kháng cự sự cám dỗ. Tuy nhiên điều tối hậu vẫn là để Đức

Chúa Trời kiểm soát bản thân và thế giới chung quanh. Khi sống theo kế hoạch của Ngài, chúng ta được TRỜI ban quyền năng để nói “Không” với tội lỗi và nói “Vâng” với ý muốn Ngài. Chúng ta có quyền năng thông qua Đấng Christ để kiểm soát bản thân. Và đôi khi chúng ta thất bại, hãy nhớ lại ân điển yêu thương của TRỜI và trở về nhà với Ngài. Cha thiên thương luôn chờ đợi chúng ta với vòng tay rộng mở.

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

Chương 25

HY VỌNG

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Tôi có thể giải quyết những tranh chiến và những thử thách gay go trong đời sống như thế nào?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi có thể đối phó với những thử thách gay go trong đời sống nhờ vào hy vọng trong Chúa Giê-su.

CÂU CHÌA KHÓA

¹⁹ Chúng ta giữ điều trông cậy này như cái neo của linh hồn, vững vàng bền chặt, thâu vào phía trong màn, ²⁰ trong nơi thánh mà Đức Chúa Giê-su đã vào như Đấng đi trước của chúng ta, vì đã trở nên thầy tế lễ thượng phẩm đời đời, theo ban Mên-chi-xê-đéc.

Hê-bơ-rơ 6:19-20

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Chúng ta không thể sống mà không có hy vọng. Trong câu chìa khóa của chương này “chúng ta giữ điều trông cậy này như cái neo của linh hồn.” nhắc chúng ta trong mọi tình huống xảy đến

Cơ đốc nhân luôn có sự trông cậy bền vững, vì biết rằng niềm tin của chúng ta tiếp tục chiêm rỗi trong Đức Chúa Trời hằng sống là Đáng hứa ban sự cứu rỗi cho hết thảy những người tin cậy Ngài. Khi chúng ta tin cậy TRỜI, hy vọng của chúng ta sẽ không bao giờ tàn héo.

Trong chương này chúng ta sẽ học về:

- Những nguồn của hy vọng (hay sự trông cậy) sai lầm
- Nguồn của hy vọng thật
- Kết quả của hy vọng
- Hy vọng kích hoạt đức tin. Đức tin làm tăng thêm hy vọng.

NHỮNG NGUỒN TRÔNG CẬY SAI LẦM

Kinh Thánh cho chúng ta biết một số người trông cậy vào những nguồn lực sai lầm, và cuối cùng chuốc lấy sự thất vọng. Con người đề ra các kế hoạch dựa vào những nguồn lực sai lầm, họ phiêu lưu liều lĩnh trong đó và rồi chuốc lấy sự hổ thẹn. Điều này chắc chắn đem đến cảnh báo cho chúng ta.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc về bốn nguồn của hy vọng sai lầm bên dưới, những nguồn nào mà chúng ta dễ mắc phải nhất? Bạn đã từng có sự trông cậy sai lầm nào?

1. Hy vọng sai lầm vào của cải hay sự giàu có.

Phao-lô đã truyền lệnh cho Ti-mô-thê dạy dỗ các tín hữu đừng để lòng trông cậy nơi của cải không chắc chắn.

¹⁷ Hãy răn bảo kẻ giàu ở thế gian này đừng kiêu ngạo và đừng để lòng trông cậy nơi của cải không chắc chắn, nhưng hãy để lòng trông cậy nơi Đức Chúa Trời, là Đáng mỗi ngày ban mọi vật dư dật cho chúng ta được hưởng.

1 Ti-mô-thê 6:17

2. Hy vọng sai trật vào con người.

Kinh Thánh dạy chúng ta về chủ đề này:

⁸ *Thà nương nấu mình nơi Đức Giê-hô-va
Còn hơn tin cậy loài người.*

⁹ *Thà nương nấu mình nơi Đức Giê-hô-va
Còn hơn tin cậy vua chúa.*

Thi thiên 118:8-9

Đáng rửa thay là kẻ nhờ cậy loài người, lấy loài xác thịt làm cánh tay, lòng lìa khỏi Đức Giê-hô-va. ⁶ Nó sẽ như thạch thảo trong sa mạc, không thấy phước đến, nhưng ở trong nơi đồng vắng khô khan, trên đất mặn không dân ở.

Giê-rê-mi 17:5b-6

3. Hy vọng sai lầm vào các thần tượng.

Thần tượng là bất cứ đối tượng nào mà chúng ta đặt để cao hơn Đức Chúa Trời. Tiên tri Ha-ba-cúc đã cảnh báo chúng ta, thật là ngu dại khi đặt hy vọng nơi những tác phẩm hình tượng do bàn tay con người làm ra.

¹⁸ *Tượng chạm mà thợ đã chạm ra, có ích gì cho nó chẳng? Tượng đúc, là thầy giả dối, thì có ích gì, mà người thợ làm thần tượng cậy lại tin cậy nơi việc mình làm ra? ¹⁹ Khốn thay cho kẻ nói với gỗ rằng: Hãy tỉnh thức! Và với đá cậy rằng: Hãy chỗi dậy! Nó có dạy dỗ được chẳng? Nay, nó là bọc vàng và bạc, song chẳng có một chút hơi thở nào ở giữa nó.*

Ha-ba-cúc 2:18-19

4. Hy vọng sai lầm nơi sức mạnh của nhà cầm quyền.

Con người dễ dàng đặt hy vọng nơi sức mạnh của nhà cầm quyền. Tiên tri Ê-sai đã cảnh báo điều này.

Vả, người Ê-díp-tô là loài người, không phải là Đức Chúa Trời; những ngựa nó chỉ là xác thịt, không phải là thần. Khi Đức Giê-hô-va sẽ dang tay ra, tức thì kẻ giúp sẽ vấp, kẻ được giúp sẽ ngã, cả hai đều diệt mất.

Ê-sai 31:3

NGUỒN CỦA SỰ HY VỌNG THẬT

Sự hy vọng thật được tìm thấy chỉ duy nhất trong Đức Chúa Trời. Chúng ta không chỉ hy vọng nơi quyền năng và thuộc tính của Đức Chúa Trời, hay những điều tạm thời trong đời này nhưng là hy vọng nơi Đấng Toàn năng hứa ban cho chúng ta sự sống đời đời. Lời hứa quan trọng của TRỜI dành cho chúng ta là sự phục sinh trong tương lai. Sự trông cậy này sẽ khiến chúng ta vượt qua tất cả những hoàn cảnh khó khăn hiện tại.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy tìm ra những lời hứa quý báu của TRỜI trong các câu Kinh Thánh bên dưới?

¹ Phi-e-rơ, sứ đồ của Đức Chúa Giê-su Christ, gửi cho những người kiêu ngạo rải rác trong xứ Bông, Ga-la-ti, Cáp-ba-đốc, A-si và Bi-thi-ni, là những người được chọn, ² theo sự biết trước của Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha, và được nên thánh bởi Đức Thánh Linh, đặt vâng phục Đức Chúa Giê-su Christ và có phần trong sự rải huyết Ngài: nguyện xin ân điển và bình an thêm lên cho anh em!

³ Ngợi khen Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta, Ngài lấy lòng thương xót cả thể khiến chúng ta lại sanh, đặt chúng ta nhờ sự Đức Chúa Giê-su Christ sống lại từ trong kẻ chết mà có sự trông cậy sống, ⁴ là cơ nghiệp không hư đi, không ô uế, không suy tàn, để dành trong các tầng trời cho anh em, ⁵ là kẻ bởi đức tin nhờ quyền phép của Đức Chúa Trời giữ cho, để được sự cứu rỗi gần hiện ra trong kỳ sau rốt! ⁶ Anh em vui mừng về điều đó, dầu hiện nay anh em vì sự thử thách trăm bề buộc phải buồn bã ít lâu; ⁷ hầu cho sự thử thách đức tin anh em quý hơn vàng hay hư nát, dầu đã bị thử lửa, sanh ra ngợi khen, tôn trọng, vinh hiển cho anh em khi Đức Chúa Giê-su Christ hiện ra. ⁸ Ngài là Đấng anh em không thấy, mà yêu mến; dầu bây giờ anh em không thấy Ngài, nhưng tin Ngài, và vui mừng lắm một cách không xiết kể và vinh hiển: ⁹ nhận được phần thưởng về đức tin anh em, là sự cứu rỗi linh hồn mình.

1 Phi-e-rơ 1:1-9

¹³ Vậy, anh em hãy bền chí như thể thất lưng, hãy tiết độ, lấy sự trông cậy trọn vẹn đợi chờ ơn sẽ ban cho mình trong khi Đức Chúa Giê-su Christ hiện ra. ¹⁴ Anh em đã nên như con cái hay vâng lời, thì chớ có làm theo sự dâm dục, là sự cai trị trong anh em ngày trước, về lúc anh em còn mê muội. ¹⁵ Nhưng, như Đấng gọi anh em là thánh, thì anh em cũng phải thánh trong mọi cách ăn ở mình, ¹⁶ bởi có chép rằng: Hãy nên thánh, vì ta là thánh.

¹⁷ Nếu anh em xưng Đấng không tây vị ai, xét đoán từng người theo việc họ làm, bằng Cha, thì hãy lấy lòng kính sợ mà ăn ở trong thời kỳ ở trọ đời này, ¹⁸ vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư nát như bạc hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn ở không ra chi của tổ tiên truyền lại cho mình, ¹⁹ bền là bởi huyết báu Đấng Christ, dường như huyết của chiên con không lỗi không vót, ²⁰ đã định sẵn trước buổi sáng thế, và hiện ra trong cuối các thời kỳ vì có anh em, ²¹ là kẻ nhân Đức Chúa Giê-su tin đến Đức Chúa Trời, tức là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, và ban sự vinh hiển cho Ngài đến nỗi đức tin và sự trông cậy anh em được nương nhờ Đức Chúa Trời.

1 Phi-e-rơ 1:13-21

KẾT QUẢ CỦA HY VỌNG

Khi chúng ta hy vọng vào những lời hứa của Đức Chúa Trời. Hệ quả của điều này sẽ khiến chúng ta kiên trì đi qua những thử thách khó khăn với một sức mạnh siêu nhiên. Tiên tri Ê-sai đã khích lệ dân sự khi họ bị bắt làm phu tù ở Ba-by-lôn. Ông công bố lời hứa của Đức Chúa Trời là Ngài sẽ ban sự giải cứu và đem tuyền dân trở về nhà.

²⁵ Đấng Thánh phán rằng: Vậy thì các người sánh ta cùng ai? Ai sẽ bằng ta? ²⁶ Hãy ngược mắt lên cao mà xem: Ai đã tạo những vật này? Ấy là Đấng khiến các cơ binh ra theo số nó, và đặt tên hết thảy; chẳng một vật nào thiếu, vì sức mạnh Ngài lớn lắm, và quyền năng Ngài rất cao. ²⁷ Vậy thì, hỡi Gia-cốp, sao người nói, hỡi Y-sơ-ra-ên, sao người nói như vậy: Đường tôi đã khuất khỏi Đức Giê-hô-va, lý đoán tôi qua khỏi Đức Chúa Trời tôi? ²⁸ Người không biết sao, không nghe sao? Đức Chúa Trời hằng sống, là Đức Giê-hô-va, là Đấng đã dựng nên các đầu cùng đất, chẳng mỏi chẳng mệt; sự khôn ngoan Ngài không thể dò. ²⁹ Ngài ban sức mạnh cho kẻ nhọc nhằn, thêm lực lượng cho kẻ chẳng có sức. ³⁰ Những kẻ trai trẻ cũng phải mòn mỏi mệt nhọc, người trai tráng cũng phải vấp ngã. ³¹ Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được sức mới, cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc, đi mà không mòn mỏi.

Ê-sai 40:25-31

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Những tình huống nào xảy đến khiến bạn nản lòng, mệt mỏi và muốn bỏ cuộc? Bằng cách nào mà đặt hy vọng trong Đức Chúa Trời khiến chúng ta được nạp lại năng lượng để tiếp tục bước đi?

Hiệu quả của hy vọng lớn hơn nhiều so với nhận thức của chúng ta. Si-mê-ôn trong Tân Ước đã chờ đợi suốt nhiều năm với niềm hy vọng là thấy được Đấng cứu thế trước khi qua đời. Câu chuyện của Si-mê-ôn giúp chúng ta nhận thức thế nào là sự trông đợi đúng đắn vào một Nguồn Sự Sống không bao giờ thay đổi.

²⁵ Và, trong thành Giê-ru-sa-lem có một người công bình đạo đức, tên là Si-mê-ôn, trông đợi sự yên ủi dân Y-sơ-ra-ên, và Đức Thánh Linh ngự trên người. ²⁶ Đức Thánh Linh đã báo trước cho người biết mình sẽ không chết trước khi thấy Đấng Christ của Chúa. ²⁷ Vậy người cảm bởi Đức Thánh Linh vào đền thờ, lúc có cha mẹ đem con trẻ là Giê-su đến, để làm trọn cho Ngài các thường lệ mà luật pháp đã định, ²⁸ thì người bông ả con trẻ, mà ngợi khen Đức Chúa Trời rằng:

²⁹ Lạy Chúa, bây giờ xin Chúa cho tôi tớ Chúa được qua đời bình an, theo như lời Ngài;

³⁰ Vì con mắt tôi đã thấy sự cứu vớt của Ngài,

³¹ Mà Ngài đã sắm sửa dựng làm ánh sáng trước mặt muôn dân,

³² Soi khắp thiên hạ,

Và làm vinh hiển cho dân Y-sơ-ra-ên là dân Ngài.

³³ Cha mẹ con trẻ lấy làm lạ về mấy lời người ta nói về con. ³⁴ Si-mê-ôn bèn chúc phước cho hai vợ chồng, nói với Ma-ri, mẹ con trẻ rằng: Đây, con trẻ này đã định làm một cơ cho nhiều người

trong Y-sơ-ra-ên vấp ngã hoặc dấy lên, và định làm một dấu gậy nên sự cãi trả; ³⁵ còn phần người, có một thanh gươm sẽ đâm thấu qua lòng người. Ấy vậy tư tưởng trong lòng nhiều người sẽ được bày tỏ.

Lu-ca 2:25-35

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đức Thánh Linh đã bảo trước cho Si-mê-ôn biết ông sẽ không chết trước khi thấy Đấng Christ. Điều này đã dẫn đến kết quả nào cho sự trông cậy của Si-mê-ôn? Những hiệu quả nào sẽ có khi chúng ta trông đợi vào lời hứa của TRỜI là Đấng Christ sẽ đến trong lúc chúng ta có thể còn sống trên đất?

HY VỌNG KÍCH HOẠT ĐỨC TIN, ĐỨC TIN LÀM GIA TĂNG THÊM HY VỌNG

Hy vọng có sẵn cho những ai đi theo Đấng Christ, nhưng không phải tất cả mọi người đều kiên trì giữ lấy hy vọng đó. Thật là khó khăn cho con người tin cậy vào lời hứa của Đức Chúa Trời khi mà những lời hứa đó dường như vẫn còn rất xa trong tương lai. Để kích hoạt sức mạnh của sự trông cậy, chúng ta cần có đức tin vào TRỜI và những lời hứa của Ngài. Trước giả thư tín Hê-bơ-rơ đã trình bày về đức tin và những anh hùng đức tin là những người đã trải nghiệm những kết quả đáng kinh ngạc của đức tin trong cuộc đời họ. Điều tương tự cũng sẽ xảy đến cho chúng ta ngày hôm nay. Đức Chúa Trời có “những điều tốt hơn” đã được lên kế hoạch cho những ai đi theo Chúa Giê-su.

¹ Và, đức tin là sự biết chắc vững vàng của những điều mình đương trông mong, là bằng cứ của những điều mình chẳng xem thấy. ² Ấy là nhờ đức tin mà các đấng thuở xưa đã được lời chứng tốt.

³ Bởi đức tin, chúng ta biết rằng thế gian đã làm nên bởi lời của Đức Chúa Trời, đến nỗi những vật bày ra đó đều chẳng phải từ vật thấy được mà đến.

⁴ Bởi đức tin, A-bên đã dâng cho Đức Chúa Trời một tế lễ tốt hơn của Ca-in, và được xưng công bình, vì Đức Chúa Trời làm chứng về người rằng Ngài nhậm lễ vật ấy; lại cũng nhờ đó dầu người chết rồi, hãy còn nói. ⁵ Bởi đức tin, Hê-nóc được cất lên và không hề thấy sự chết; người ta không thấy người nữa, vì Đức Chúa Trời đã tiếp người lên. Bởi chưng trước khi được tiếp lên, người đã được chứng rằng mình ở vừa lòng Đức Chúa Trời rồi. ⁶ Và, không có đức tin, thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài; vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng hay thương cho kẻ tìm kiếm Ngài. ⁷ Bởi đức tin, Nô-ê được Chúa mách bảo cho về những việc chưa thấy, và người thành tâm kính sợ, đóng một chiếc tàu để cứu nhà mình; bởi đó người định tội thế gian, và trở nên kẻ kẻ tự của sự công bình đến từ đức tin vậy.

⁸ Bởi đức tin, Áp-ra-ham vâng lời Chúa gọi, đi đến xứ mình sẽ nhận làm cơ nghiệp: người đi mà không biết mình đi đâu. ⁹ Bởi đức tin, người kiêu ngạo trong xứ đã hứa cho mình, như trên đất

ngoại quốc, ở trong các trại, cũng như Y-sác và Gia-cóp, là kẻ đồng kể tự một lời hứa với người.

¹⁰ Vì người chờ đợi một thành cố nền vững chắc, mà Đức Chúa Trời đã xây cất và sáng lập. ¹¹

Cũng bởi đức tin mà Sa-ra dẫu có tuổi còn có sức sanh con cái được, vì người tin rằng Đấng hứa cho mình điều đó là thành tín. ¹² Cũng vì đó mà chỉ một người lại là một người già yếu, sanh ra muôn vàn con cháu, đông như sao trên trời, như cát bãi biển, không thể đếm được.

¹³ Hết thấy những người đó đều chết trong đức tin, chưa nhận lãnh những điều hứa cho mình; chỉ trông thấy và chào mừng những điều đó từ đằng xa, xưng mình là kẻ khách và bộ hành trên đất. ¹⁴ Những kẻ nói như thế, tỏ rõ rằng mình đương đi tìm nơi quê hương. ¹⁵ Ví thử họ đã tưởng đến nơi quê hương mà mình từ đó đi ra, thì cũng có ngày trở lại, ¹⁶ nhưng họ ham mến một quê hương tốt hơn, tức là quê hương ở trên trời; nên Đức Chúa Trời không hổ thẹn mà xưng mình là Đức Chúa Trời của họ, vì Ngài đã sắm sẵn cho họ một thành.

¹⁷ Bởi đức tin, Áp-ra-ham dâng Y-sác trong khi bị thử thách: người là kẻ đã nhận lãnh lời hứa, dâng con một mình, ¹⁸ là về con đó mà Đức Chúa Trời có phán rằng: Ấy bởi trong Y-sác mà người sẽ có một dòng dõi lấy tên người mà kêu. ^[†]

¹⁹ Người tự nghĩ rằng Đức Chúa Trời cũng có quyền khiến kẻ chết sống lại; cũng giống như từ trong kẻ chết mà người lại được con mình.

²⁰ Bởi đức tin, Y-sác chúc phước cho Gia-cóp và Ê-sau về những sự hậu đến. ²¹ Bởi đức tin, Gia-cóp lúc gần chết, chúc phước cho hai con của Giô-sép, và nương trên gậy mình mà lay. ²² Bởi đức tin, Giô-sép lúc gần qua đời nói về việc con cháu Y-sơ-ra-ên sẽ đi ra, và truyền lệnh về hài cốt mình.

²³ Bởi đức tin, khi Môi-se mới sanh ra, cha mẹ người đem giấu đi ba tháng, vì thấy là một đứa con xinh tốt, không sợ chiếu mạng của vua. ²⁴ Bởi đức tin, Môi-se lúc đã khôn lớn, bỏ danh hiệu mình là con trai của công chúa Pha-ra-ôn, ²⁵ đành cùng dân Đức Chúa Trời chịu hà hiếp hơn là tạm hưởng sự vui sướng của tội lỗi: ²⁶ người coi sự sỉ nhục về Đấng Christ là quý hơn của châu báu xứ Ê-díp-tô, vì người ngửa trông sự ban thưởng. ²⁷ Bởi đức tin, người lia xứ Ê-díp-tô không sợ vua giận; vì người đứng vững như thấy Đấng không thấy được. ²⁸ Bởi đức tin, người giữ lễ Vượt Qua và làm phép rưới huyết, hầu cho đáng hủy diệt chẳng hề hại đến con đầu lòng dân Y-sơ-ra-ên.

²⁹ Bởi đức tin, dân Y-sơ-ra-ên Vượt Qua Biển đỏ như đi trên đất khô, còn người Ê-díp-tô thử đi qua, bị nuốt mất tại đó. ³⁰ Bởi đức tin, các tường thành Giê-ri-cô đổ xuống, sau khi người ta đi vòng quanh bảy ngày. ³¹ Bởi đức tin, kỳ nữ Ra-háp không chết với kẻ chẳng tin, vì nàng đã lấy ý tốt tiếp rước các kẻ do thám.

³² Ta còn nói chi nữa? Vì nếu ta muốn nói về Ghê-đê-ôn, Ba-rác, Sam-sôn, Giép-thê, Đa-vít, Sa-mu-ên và các đấng tiên tri, thì không đủ thì giờ. ³³ Những người đó bởi đức tin đã thắng được các nước, làm sự công bình, được những lời hứa, bịt mồm sư tử, ³⁴ tắt ngọn lửa hùng, lánh khỏi lưỡi gươm, thắng bệnh tật, tỏ sự bạo dạn nơi chiến tranh, khiến đạo binh nước thù chạy trốn. ³⁵ Có người đàn bà đã được người nhà mình chết sống lại, có kẻ bị hình khổ dữ tợn mà không chịu giải cứu, để được sự sống lại tốt hơn. ³⁶ Có kẻ khác chịu nhạo cười, roi vọt, lại cũng chịu xiềng xích lao tù nữa. ³⁷ Họ đã bị ném đá, tra tấn, cưa xẻ; bị giết bằng lưỡi gươm; lưu lạc rày đây mai đó, mặc những da chiền da dê, bị thiếu thốn mọi đường, bị hà hiếp, ngược đãi, ³⁸ thế gian không

xứng đáng cho họ ở, phải lưu lạc trong đồng vắng, trên núi, trong hang, trong những hầm dưới đất.³⁹ Hết thấy những người đổ dầu nhân đức tin đã được chứng tỏ, song chưa hề nhận lãnh điều đã được hứa cho mình.⁴⁰ Vì Đức Chúa Trời có sẵn sẵn điều tốt hơn cho chúng ta, hầu cho ngoài chúng ta ra họ không đạt đến sự trọn vẹn được.

¹ Thế thì, vì chúng ta được nhiều người chứng kiến vây lấy như đám mây rất lớn, chúng ta cũng nên quăng hết gánh nặng và tội lỗi để vác vương ta, lấy lòng nhịn nhục theo đòi cuộc chạy đua đã bày ra cho ta, ² nhìn xem Đức Chúa Giê-su, là cội rễ và cuối cùng của đức tin, tức là Đấng vì sự vui mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy thập tự giá, kinh điều sỉ nhục, và hiện nay ngồi bên hữu ngai Đức Chúa Trời. ³ Vậy, anh em hãy nghĩ đến Đấng đã chịu sự đối nghịch của kẻ tội lỗi đường ấy, hầu cho khỏi bị mối sòn lòng.

Hê-bơ-rơ 11:1-12:3

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Những anh hùng đức tin trong sách Hê-bơ-rơ đã bền chịu những gì khi họ đặt hy vọng trong Đức Chúa Trời. Mệnh đề “cuộc chạy đua đã bày ra cho chúng ta” mang ý nghĩa gì? Hy vọng phụ thuộc vào đức tin như thế nào?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Chúng ta có thể đương đầu với những trở lực khi chúng ta có hy vọng, nhưng hy vọng đó phải là hy vọng đúng đắn vào lời hứa của TRỜI. Tuy nhiên nhiều người có khuynh hướng đặt sự trông cậy vào những nguồn lực sai trật như: của cải trần gian, các hình tượng, con người, các thể chế. Nguồn duy nhất cho sự trông cậy của chúng ta là Chúa Giê-su Christ. Chúng ta phải giữ chặt nguồn này như một cái neo vững chắc cho “con tàu linh hồn” của mình. Trong tất cả những lời hứa của Chúa Giê-su thì lời hứa về sự sống đời đời là có ý nghĩa nhất cho chúng ta. Không có bất kỳ điều gì trong thế giới này làm cho câu chuyện liên quan đến sự sống đời đời của chúng ta bị phá vỡ. Càng có đức tin vào lời hứa của TRỜI, chúng ta càng có thêm hy vọng. Kết quả của điều này là: Chúng ta có thể đối phó và thắng hơn những gian lao thử thách trong đời sống nhờ vào hy vọng chúng ta có trong Chúa Giê-su.

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

Chương 26

KIÊN NHẪN

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào để Đức Chúa Trời giúp đỡ khi tôi đối diện với những khủng hoảng tinh thần?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi phải học tập chậm nóng giận và thực hành sự kiên nhẫn dưới những áp lực không thể tránh của đời sống.

CÂU CHÌA KHÓA

*Kẻ nào chậm nóng giận có thông sáng lớn;
Nhưng ai hay nóng nảy tôn lên sự điên cuồng.*

Châm ngôn 14:29

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Đức Chúa Trời gieo trồng những mỹ đức bên trong chúng ta như: tình yêu thương, sự vui mừng, bình an, tự chủ và hy vọng. Bây giờ chúng ta đi đến một mỹ đức khác thể hiện ra bên ngoài nhân cách mà người khác có thể nhìn thấy: tính kiên nhẫn.

Chúng ta thường mất kiên nhẫn và rơi vào trạng thái khủng hoảng tinh thần khi đối diện với những hoàn cảnh không mong đợi. Khi nhìn thấy những người thân trong gia đình lựa chọn hay

quyết định một vấn đề nào đó sai mà chúng ta không thể can thiệp, chúng ta đau khổ và thậm chí sinh bệnh. Thật khó khăn để giữ được bình tĩnh trong những tình huống như vậy.

Nếu chúng ta khao khát trở nên giống Chúa Giê-su nhiều hơn, chúng ta phải học cách để Đức Chúa Trời giúp đỡ bạn cho sự kiên nhẫn khi chạm trán với những khủng hoảng.

Trong chương này chúng ta sẽ nghiên cứu những phần Kinh Thánh liên quan đến:

- TRỜI kiên nhẫn với chúng ta
- Trở nên người chậm nóng giận
- Chờ đợi câu trả lời cho sự cầu nguyện

ĐỨC CHÚA TRỜI KIÊN NHẪN VỚI CHÚNG TA

Trước tiên chúng ta học biết TRỜI là Đấng chậm nóng giận và đầy sự nhân từ.

Nhưng, Chúa ơi, Chúa là Đức Chúa Trời hay thương xót và làm ơn, Chậm nóng giận, có sự nhân từ và sự chân thật dư dật

Thi thiên 86:15

Trong cả Kinh Thánh Đức Chúa Trời luôn tỏ ra kiên nhẫn với chúng ta. Trong thư tín thứ nhì của Phi-e-rơ, vị sứ đồ đã viết về “ngày của Chúa”, ngày đó sẽ đến cách bất ngờ cho những ai không chuẩn bị. Khi trông đợi ngày đó, thái độ của chúng ta sẽ là: “phải làm hết sức mình, hầu cho Chúa thấy anh em ở bình an, không dẫu vít, chẳng chỗ trách được. Lại phải nhìn biết rằng sự nhịn nhục lâu dài của Chúa chúng ta cốt vì cứu chuộc anh em...”

³ Trước hết phải biết rằng, trong những ngày sau rốt, sẽ có mấy kẻ hay gièm chê, dùng lời giễu cợt, ở theo tình dục riêng của mình, ⁴ đến mà nói rằng: Chớ nào lời hứa về sự Chúa đến ở đâu? Vì từ khi tổ phụ chúng ta qua đời rồi, muôn vật vẫn còn nguyên như lúc bắt đầu sáng thế. ⁵ Chúng nó có ý quên lưng đi rằng buổi xưa bởi lời Đức Chúa Trời có các tầng trời và trái đất, đất ra từ nước và làm nên ở giữa nước, ⁶ thế gian bảy giờ cũng bị hủy phá như vậy, là bị chìm đắm bởi nước lụt. ⁷ Nhưng trời đất thời bây giờ cũng là bởi lời ấy mà còn lại, và để dành cho lửa; lửa sẽ đốt nó đi trong ngày phán xét và hủy phá kẻ ác. ⁸ Hỡi kẻ rất yêu dấu, chớ nên quên rằng ở trước mặt Chúa một ngày như ngàn năm, ngàn năm như một ngày. ⁹ Chúa không chậm trễ về lời hứa của Ngài như mấy người kia tưởng đâu, nhưng Ngài lấy lòng nhịn nhục đối với anh em, không muốn cho một người nào chết mất, song muốn cho mọi người đều ăn năn.

¹⁰ Song le, ngày của Chúa sẽ đến như kẻ trộm. Bây giờ các tầng trời sẽ có tiếng vang rầm mà qua đi, các thể chất bị đốt mà tiêu tán, đất cùng mọi công trình trên nó đều sẽ bị đốt cháy cả.

¹¹ Vì mọi vật đó phải tiêu tán thì anh em đáng nên thánh và tin kính trong mọi sự ăn ở của mình là đường nào, ¹² trong khi chờ đợi trông mong cho ngày Đức Chúa Trời mau đến, là ngày các

từng trời sẽ bị đốt mà tiêu tán, các thể chất sẽ bị thiêu mà tan chảy đi! ¹³ Và, theo lời hứa của Chúa, chúng ta chờ đợi trời mới đất mới, là nơi sự công bình ăn ở. ¹⁴ Vậy nên, hỡi kẻ rất yêu dẫu, vì anh em trông đợi những sự đó, thì phải làm hết sức mình, hầu cho Chúa thấy anh em ở bình an, không dẫu vút, chẳng chỗ trách được. ¹⁵ Lại phải nhìn biết rằng sự nhịn nhục lâu dài của Chúa chúng ta cốt vì cứu chuộc anh em, cũng như Phao-lô, anh rất yêu dẫu của chúng ta, đã đem sự khôn ngoan được ban cho mình mà viết thư cho anh em vậy.

2 Phi-e-rơ 3:3-15

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Trong khi Đức Chúa Trời bày tỏ sự kiên nhẫn là Ngài chờ đợi để cho mọi người có cơ hội ăn năn, chúng ta phải sống như thế nào? Tại sao?

TRỞ NÊN NGƯỜI CHẬM NÓNG GIẬN

Một trong những ý tưởng chủ yếu của mỹ đức kiên nhẫn là yên lặng một khoảng thời gian để trở nên người chậm nóng giận. “Chậm nóng giận” trong ngôn ngữ Hy Lạp liên quan đến dụng cụ đo nhiệt. Nếu nhiệt kế thuộc linh này được đặt nơi miệng, nó sẽ dễ dàng gia tăng nhiệt độ khi chúng ta gặp phải các tình huống dễ bị kích động. Nhưng khi trưởng thành trong ân điển của Chúa, chúng ta có thể kiểm soát cảm xúc và ngôn từ ngay cả trong những hoàn cảnh khó khăn không dự đoán trước.

Câu chuyện về Đa-vít và Sau-lơ minh họa cho trạng thái “chậm nóng giận” của Đa-vít. Nhưng với Sau-lơ thì ngược lại, vị vua đánh mất sự xúc dầu này đã không kiểm soát được cơn giận và những cảm xúc ganh ghét của ông.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đọc phần Kinh Thánh bên dưới và tìm kiếm những khuôn mẫu từ cuộc đời Đa-vít khi ông chậm nóng giận, kiên nhẫn chờ đợi ý chỉ của Đức Chúa Trời? Tại sao điều này là rất khó khăn cho nhiều người ngày hôm nay?

¹ Đoạn, Đa-vít đi lên khỏi đó, ngụ tại trong đồn Ên-ghê-đi. ² Khi Sau-lơ đuổi theo dân Phi-li-tin trở về rồi, có người đến nói cùng Sau-lơ rằng: Kìa, Đa-vít ở trong đồng vắng Ên-ghê-đi. ³ Sau-lơ bèn đem ba ngàn người chọn trong cả dân Y-sơ-ra-ên, kéo ra đi kiếm Đa-vít và những kẻ theo người cho đến các hòn đá của dê rừng. ⁴ Sau-lơ đi đến gần chuồng chiên ở trên đường. Tại đó có một hang đá; Sau-lơ bèn vào đó để đi tiện. Và, Đa-vít và bọn theo người ở trong cùng hang. ⁵

Những kẻ theo Đa-vít nói cùng người rằng: Đây là ngày mà Đức Giê-hô-va có phán cùng ông: Ta sẽ phó kẻ thù nghịch ngươi vào tay ngươi. Hãy xử người tùy ý ông. Nhưng Đa-vít đứng dậy, cắt trộm vật áo toi của Sau-lơ.⁶ Đoạn, lòng người tự trách về điều mình đã cắt vật áo toi của vua.⁷ Người nói cùng các kẻ theo mình rằng: Nguyên Đức Giê-hô-va chớ để ta phạm tội cùng chúa ta, là kẻ chịu xúc dầu của Đức Giê-hô-va, mà tra tay trên mình người, vì người là kẻ chịu xúc dầu của Đức Giê-hô-va.⁸ Đa-vít nói những lời ấy quở trách các kẻ theo mình, mà ngăn cản chúng xông vào mình Sau-lơ. Sau-lơ đứng dậy, ra khỏi hang đá, và cứ đi đường mình.⁹ Đoạn Đa-vít cũng chỗi dậy, đi ra khỏi hang đá, gọi Sau-lơ, mà nói rằng: Hỡi vua, chúa tôi! Sau-lơ ngó lại sau mình, thì Đa-vít cúi mặt xuống đất mà lạy.¹⁰ Đa-vít nói cùng Sau-lơ rằng: Nhân sao vua nghe những lời của kẻ nói rằng: Đa-vít kiếm thế làm hại vua?¹¹ Kìa, hãy xem, chính mắt vua có thể thấy được rằng ngày nay, trong hang đá, Đức Giê-hô-va đã phó vua vào tay tôi. Có người biểu giết vua; nhưng tôi dung thứ cho vua, mà rằng: Ta không tra tay trên mình chúa ta, vì người là đáng chịu xúc dầu của Đức Giê-hô-va.¹² Vậy, cha ôi! Hãy xem cái vật áo toi cha mà tôi cầm trong tay; bởi vì tôi có vật áo toi của cha, mà không giết cha, thì nhân đó khá biết và nhận rằng nơi tôi chẳng có sự ác, hoặc sự phản nghịch, tôi chẳng có phạm tội gì với cha. Còn cha, lại sẵn mạng sống tôi để cắt nó đi. Đức Giê-hô-va sẽ đoán xét cha và tôi,¹³ Đức Giê-hô-va sẽ báo thù cha cho tôi, nhưng tôi không tra tay vào mình cha.¹⁴ Như câu cổ ngữ nói: Sự ác do kẻ ác ra, nhưng tay tôi sẽ không đụng đến mình cha.¹⁵ Vua Y-sơ-ra-ên kéo ra đánh ai? Cha đuổi theo ai? Một con chó chết! Một con bọ chết!

1 Sa-mu-ên 24:1-15

Sau-lơ trở về nhà nhưng trong lòng ông sự căm tức Đa-vít vẫn còn. Thời gian trôi qua, Sau-lơ cho phép con giận của mình nổi lên chống lại Đa-vít. Thêm một lần nữa Sau-lơ chỉ huy một đạo quân ba ngàn người truy tìm tiêu diệt Đa-vít.

¹ Dân Xíp lại đến tìm Sau-lơ tại Ghi-bê-a, mà nói rằng: Đa-vít há chẳng ẩn tại trên gò Ha-ki-la, đối ngang đồng vắng sao? ² Sau-lơ bèn chỗi dậy kéo ba ngàn tinh binh của Y-sơ-ra-ên, đi xuống đồng vắng Xíp để tìm Đa-vít. ³ Sau-lơ đóng trại trên gò Ha-ki-la, đối ngang đồng vắng, tại nơi đầu đường.

Đa-vít ở trong đồng vắng. Khi thấy Sau-lơ đến đuổi theo mình, ⁴ bèn sai kẻ do thám đi, và biết chắc rằng Sau-lơ đã đến. ⁵ Bấy giờ, Đa-vít chỗi dậy, đi đến tận nơi Sau-lơ hạ trại; người cũng thấy nơi ngủ của Sau-lơ và của Áp-ne, con trai Nê-ơ, là quan tổng binh của người. Sau-lơ ngủ tại đôn, có đạo binh đóng trại xung quanh mình.

⁶ Đa-vít cất tiếng nói cùng A-hi-mê-léc, người Hê-tít, và A-bi-sai, con trai của Xê-ru-gia, em của Giô-áp, rằng: Ai muốn đi cùng ta xuống dinh Sau-lơ? A-bi-sai đáp: Tôi sẽ đi xuống với ông.

⁷ Vậy, Đa-vít và A-bi-sai lúc ban đêm, vào giữa quân lính, thấy Sau-lơ đương ngủ, nằm trong đôn, cây giáo cắm dưới đất tại nơi đầu giường. Áp-ne và quân lính nằm ở xung quanh người. ⁸ A-bi-sai nói cùng Đa-vít rằng: Ngày nay Đức Chúa Trời đã phó kẻ thù nghịch ông vào tay ông. Xin cho phép tôi lấy giáo đâm người chỉ một cái mà cắm người xuống đất; chẳng cần phải đâm

lại. ⁹ Nhưng Đa-vít bảo A-bi-sai rằng: *Đừng giết người; ai có thể tra tay trên kẻ chịu xúc dầu của Đức Giê-hô-va mà không bị phạt?* ¹⁰ Người tiếp rằng: *Ta chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống mà thờ, Đức Giê-hô-va chắc sẽ đánh người, hoặc khi người đến kỳ định mà chết, hoặc khi người ra trận mà bị diệt vong.* ¹¹ *Nguyện Đức Giê-hô-va giữ, chớ cho tôi tra tay vào kẻ chịu xúc dầu của Ngài! Ta xin người chỉ hãy lấy cây giáo nơi đầu giường người cùng cái bình nước, rồi chúng ta hãy đi.* ¹² *Như vậy, Đa-vít lấy cây giáo và bình nước nơi đầu giường của Sau-lơ, rồi hai người đi. Không ai thấy hay là biết, và cũng chẳng ai tỉnh thức; hết thấy đều ngủ, vì Đức Giê-hô-va đã khiến sự ngủ mê giáng trên chúng.*

¹³ *Đoạn, Đa-vít sang qua bên kia, dừng lại tại trên chót núi, xa trại quân; có một khoảng xa cách nhau.* ¹⁴ *Người gọi quân lính với Áp-ne, con trai Nê-rơ, mà nói rằng: Áp-ne, người chẳng đáp lời sao? Áp-ne đáp rằng: Người là ai mà kêu la cùng vua?* ¹⁵ *Đa-vít đáp cùng Áp-ne rằng: Nào, người há chẳng phải là một đồng sĩ sao? Trong Y-sơ-ra-ên ai bằng người? Vậy, sao người không canh giữ vua, là chúa của người? Có kẻ trong dân sự đã đến muốn giết vua chúa người.* ¹⁶ *Điều người đã làm đó chẳng tốt đâu. Ta chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống mà thờ, người đáng chết, vì không canh giữ chúa người, là đáng chịu xúc dầu của Đức Giê-hô-va. Bây giờ, hãy xem thử, cây giáo của vua và bình nước nơi đầu giường vua ở đâu?*

¹⁷ *Sau-lơ nhận biết tiếng của Đa-vít, bèn nói rằng: Hỡi Đa-vít, con ta, có phải tiếng con chăng? Đa-vít thưa rằng: Hỡi vua chúa tôi, ấy là tiếng tôi.* ¹⁸ *Người tiếp: Có sao chúa đuổi theo tôi tớ chúa như vậy? Tôi có làm điều gì, và tay tôi đã phạm tội ác chi?* ¹⁹ *Bây giờ, xin vua hãy lắng nghe lời của tôi tớ vua. Nếu Đức Giê-hô-va xui giục vua hại tôi, nguyện Ngài nhậm mùi thơm của lễ, nhưng nếu là loài người, nguyện chúng bị rửa sả trước mặt Đức Giê-hô-va; vì ngày nay chúng đuổi tôi đi khỏi chỗ dành cho tôi trong sản nghiệp của Đức Giê-hô-va, và chúng nói rằng: Hãy đi, thờ tà thần.* ²⁰ *Ôi! Nguyện huyết tôi chớ chảy ra trên đất cách xa mặt Đức Giê-hô-va; vì vua Y-sơ-ra-ên đã kéo ra dựng tìm một con bọ chết, như người ta đuổi theo chim đa đa trong núi vậy.*

²¹ *Bấy giờ, Sau-lơ nói: Ta có phạm tội; hỡi Đa-vít, con ta, hãy trở lại! Ta sẽ chẳng làm hại cho con nữa, vì ngày nay, con đã kính nể mạng sống ta. Thật, ta đã làm điên cuồng, phạm một lỗi rất trọng.* ²² *Đa-vít nói: Đây là cây giáo của vua; hãy cho một gã trai trẻ của vua đi qua đây mà lấy đi.* ²³ *Đức Giê-hô-va sẽ báo trả cho mọi người tùy theo sự công bình và trung tín của người; vì ngày nay Ngài đã phó vua vào tay tôi, mà tôi không khứng tra tay vào đáng chịu xúc dầu của Đức Giê-hô-va.* ²⁴ *Ngày nay, tôi lấy mạng sống vua làm quý trọng thế nào, thì Đức Giê-hô-va cũng sẽ lấy mạng sống tôi làm quý trọng thế ấy, và giải cứu tôi khỏi các hoạn nạn.* ²⁵ *Sau-lơ nói cùng Đa-vít rằng: Hỡi Đa-vít, con ta, nguyện con được phước! Quả thật, con sẽ làm công việc lớn lao và được thắng hơn. Đoạn, Đa-vít cứ đi lối mình, còn Sau-lơ trở về nơi người.*

1 Sa-mu-ên 26:1-25

Sau đó Sau-lơ bị thương trong chiến trận với người Phi-li-tin và cuối cùng ông chết bằng chính lưỡi gươm của mình. Khi Đa-vít nhận được tin báo về cái chết của hai cha con Sau-lơ, ông đã than khóc cho vua của Israel thay vì ăn mừng khi kẻ tìm giết mạng sống ông bị chết.

Đa-vít phải học tập chờ đợi, chậm nóng giận và kiên nhẫn một thời gian dài trong sự truy sát của Sau-lơ trước khi Đức Chúa Trời thực thi kế hoạch của Ngài trên cuộc đời ông. Sa-lô-môn, con trai của Đa-vít tiếp quản ngôi vua sau khi cha qua đời. Ông là trước giả của sách Châm Ngôn với những lời khôn ngoan về tính cách chậm nóng giận.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đọc các phần Kinh Thánh bên dưới và suy nghĩ về 2 câu hỏi: 1/ Làm thế nào để kiên nhẫn trong khi đối diện với xung đột. 2/ Sự thiếu kiên nhẫn và tính hấp tấp vội vàng phát triển như thế nào?

*Kẻ nào chậm nóng giận có thông sáng lớn;
Nhưng ai hay nóng nảy tôn lên sự điên cuồng.*

Châm ngôn 14:29

*Người hay giận gây điều đánh lộn;
Nhưng người chậm nóng giận làm nguôi cơn tranh cãi.*

Châm ngôn 15:18

*Người chậm nóng giận thắng hơn người đồng sĩ;
Và ai cai trị lòng mình thắng hơn kẻ chiếm lấy thành.*

Châm ngôn 16:32

*Sự khôn ngoan của người khiến cho người chậm nóng giận;
Và người lấy làm danh dự mà bỏ qua tội phạm.*

Châm ngôn 19:11

*Hàng chậm nóng giận mới khuyên được lòng của quan trưởng;
Còn lưỡi mềm dịu bẻ gãy các xương.*

Châm ngôn 25:15

Trong Tân Ước, sứ đồ Gia-cơ cũng đưa ra những lời khuyên cho chúng ta trong các mối quan hệ với người khác. Ông cũng đề cập đến tính cách “chậm giận”.

¹⁹ *Hỡi anh em yêu dấu, anh em biết điều đó: người nào cũng phải mau nghe mà chậm nói, chậm giận;* ²⁰ *vì cơn giận của người ta không làm nên sự công bình của Đức Chúa Trời.*

Gia-cơ 1:19-20

CHỜ ĐỢI SỰ ĐÁP LỜI CẦU NGUYỆN

Chúng ta phải học tập kiên nhẫn chờ đợi sự đáp lời cầu nguyện của TRỜI trên những điều chúng ta cầu xin, đặc biệt là khi chúng ta muốn có sự giúp đỡ nhanh chóng. Đi qua những hoàn cảnh khó khăn sẽ hình thành khả năng kiên trì của chúng ta trước những áp lực. Người bị bệnh ba mươi tám năm tại ao Bê-tết-đa sau đây đã kiên trì chờ đợi cho đến khi TRỜI đáp lời cầu nguyện của ông.

¹ Kế đó, có một ngày lễ của dân Giu-đa, Đức Chúa Giê-su lên thành Giê-ru-sa-lem, ² Số là, tại thành Giê-ru-sa-lem, gần cửa Chiên, có một cái ao, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Bê-tết-đa, xung quanh ao có năm cái vòm cửa. ³ Những kẻ đau ốm, mù quáng, tàn tật, bại xuội nằm tại đó rất đông, (chờ khi nước động; ⁴ vì một thiên sứ thỉnh thoảng giáng xuống trong ao, làm cho nước động; lúc nước đã động rồi, ai xuống ao trước hết, bất kỳ mắc bệnh gì, cũng được lành).

⁵ Nơi đó, có một người bị bệnh đã được ba mươi tám năm. ⁶ Đức Chúa Giê-su thấy người nằm, biết rằng đau đã lâu ngày, thì phán: Người có muốn lành chăng? ⁷ Người bệnh thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng có ai để quăng tôi xuống ao trong khi nước động; lúc tôi đi đến, thì kẻ khác đã xuống ao trước tôi rồi. ⁸ Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hãy đứng dậy, vác giường ngươi và đi. ⁹ Tức thì người ấy được lành, vác giường mình và đi. Và, bây giờ là ngày Sa-bát.

¹⁰ Các người Giu-đa bèn nói với kẻ được chữa lành rằng: Nay là ngày Sa-bát, ngươi không phép mang giường mình đi. ¹¹ Người trả lời rằng: Chính người đã chữa tôi được lành biểu tôi rằng: Hãy vác giường ngươi và đi. ¹² Họ hỏi rằng: Người đã biểu ngươi: Hãy vác giường và đi, là ai? ¹³ Nhưng người đã được chữa lành không biết là ai: Vì Đức Chúa Giê-su đã lẩn trong đám đông tại chỗ đó. ¹⁴ Sau lại, Đức Chúa Giê-su gặp người đó trong đền thờ, bèn phán rằng: Kìa, ngươi đã lành rồi, đừng phạm tội nữa, e có sự gì càng xấu xa xảy đến cho ngươi chăng. ¹⁵ Người đó đi nói với các người Giu-đa rằng ấy là Đức Chúa Giê-su đã chữa lành cho mình.

Giăng 5:1-15

Câu trả lời của TRỜI đến và người bệnh được chữa lành, nhưng thỉnh thoảng sự chữa lành không xảy ra. Sứ đồ Phao-lô đã khám phá một kế hoạch khác của Đức Chúa Trời cho đời sống ông.

⁷ Vậy nên, e rằng tôi lên mình kiêu ngạo bởi sự cao trọng cả thể của những sự tỏ ra ấy chẳng, thì đã cho một cái giẻ xóc vào thịt tôi, tức là qui sứ của Sa-tan, để vả tôi, và làm cho tôi đừng kiêu ngạo. ⁸ Đã ba lần tôi cầu nguyện Chúa cho nó lìa xa tôi. ⁹ Nhưng Chúa phán rằng: Ân điển ta đủ cho ngươi rồi, vì sức mạnh của ta nên trọn vẹn trong sự yếu đuối. Vậy tôi sẽ rất vui lòng khoe mình về sự yếu đuối tôi, hầu cho sức mạnh của Đấng Christ ở trong tôi. ¹⁰ Cho nên tôi vì Đấng Christ mà đành chịu trong sự yếu đuối, nhục nhơ, túng ngặt, bắt bớ, khốn khó; vì khi tôi yếu đuối, ấy là lúc tôi mạnh mẽ.

2 Cô-rin-tô 12:7-10

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn có thể lý giải tại sao người bệnh ba mươi tám năm trong câu chuyện trên được chữa lành, còn Phao-lô thì không? Làm thế nào để tin vào sự tốt lành của TRỜI, là Ngài ban cho sự kiên nhẫn trong những nỗi đau của chúng ta?

Hãy đánh giá sự kiên nhẫn của bạn theo thang điểm từ 1 đến 10? Bạn có tranh chiến nhiều hơn để kiên nhẫn với người khác khi đối diện với những xung đột? Trong chương này, ý tưởng chính yếu nào giúp đỡ bạn nhiều nhất?

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Mỗi hoàn cảnh chúng ta chạm trán đều khác nhau. Tuy nhiên chúng ta được kêu gọi để bày tỏ sự kiên nhẫn với người khác. Nó là một đức tính mà chúng ta phải trau dồi hằng ngày nhờ ơn Chúa.

Nuôi dưỡng và phát triển khả năng kiên nhẫn của chúng ta sẽ làm vui lòng Đức Chúa Trời – là Đấng kiên nhẫn với chúng ta. Bày tỏ sự kiên nhẫn sẽ tạo nên một ảnh hưởng tốt trong các mối quan hệ, nó mang sự vui mừng đến cho chính chúng ta và cộng đồng xung quanh. Khi tin cậy TRỜI và có lòng thương xót đối đãi với người khác theo như cách mà Ngài đối đãi với chúng ta, khi ấy chúng ta sẽ học biết nhiều hơn về tính cách chậm nóng giận và kiên nhẫn trước những áp lực của đời sống.

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

Chương 27

TỬ TẾ

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm điều đúng chuyên chở thông điệp gì?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi chọn sống tử tế với người khác trong các mối quan hệ

CÂU CHÌA KHÓA

Hãy giữ, đừng có ai lấy ác báo ác cho kẻ khác; nhưng hãy tìm điều thiện luôn luôn, hoặc trong vòng anh em, hoặc đối với thiên hạ.

1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:15

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Trong Ga-la-ti 5:22, tính cách “tử tế/nhân từ (kindness) và tốt lành (goodness)” được liệt kê là bông trái của Đức Thánh Linh. Hai mỹ đức này thường đi chung với nhau. Theo gốc từ Hy-lạp, nghĩa của tử tế/ nhân từ và tốt lành khá giống nhau. Chúng như hai anh em sinh đôi. Cả hai mỹ đức này bày tỏ phản ứng và thái độ tỏ ra bên ngoài của chúng ta với người khác. Sự tử tế liên

quan đến cách cư xử. Trong khi sự tốt lành đòi hỏi tình yêu thương đối với người được giúp đỡ. Chúng là hai mỹ đức tốt nhất của chúng ta khi làm điều đúng, điều nên làm cho người khác.

Trong chương này, chúng ta sẽ nghiên cứu các đề mục:

- Sự tử tế của chúng ta và Đức Chúa Trời nhơn lành.
- Sự tử tế của Đa-vít.
- Câu chuyện về sự tử tế: Mời khách trong bữa tiệc.
- Câu chuyện của Phao-lô, Ô-nê-sim và Phi-lê-môn.
- Những dạy dỗ về sự tốt lành.

SỰ TỬ TẾ CỦA CHÚNG TA VÀ ĐỨC CHÚA TRỜI TỐT LÀNH

Đấng chúng ta thờ phượng là một Đức Chúa Trời tốt lành và nhân từ. Thi Thiên sau đây được viết sau khi tuyền dân Israel được tự do, trở về từ Ba-by-lôn. Trong suốt chiều dài lịch sử tuyền dân, họ đã đi qua các chu kỳ: phản nghịch TRỜI, chịu đau khổ, kêu la với TRỜI và kinh nghiệm sự giải cứu tốt lành của Ngài.

Hãy ngợi khen Đức Giê-hô-va, vì Ngài là thiện;

Sự nhân từ Ngài còn đến đời đời.

² *Các người Đức Giê-hô-va đã chuộc*

Khởi tay kẻ hà hiếp hãy nói điều đó,

³ *Tức là các người Ngài đã hiệp lại từ các xứ;*

Từ phương đông, phương tây phương bắc, phương nam.

⁴ *Họ lưu lạc nơi đồng vắng trong con đường hiu quạnh,*

Không tìm thành ở được;

⁵ *Họ bị đói khát,*

Linh hồn bèn nao sồn trong mình họ.

⁶ *Bấy giờ trong cơn gian truân họ kêu cầu Đức Giê-hô-va;*

Ngài bèn giải cứu họ khỏi điều gian nan,

⁷ *Dẫn họ theo đường ngay thẳng,*

Đặng đi đến một thành ở được.

⁸ *Nguyện người ta ngợi khen Đức Giê-hô-va vì sự nhân từ Ngài,*

Và vì các công việc lạ lùng Ngài làm cho con loài người!

⁹ *Vì Ngài làm cho lòng khao khát được thỏa thích,*

Khiến cho hồn đói được đầy dẫy vật tốt.

¹⁰ *Những kẻ ở trong tối tăm và bóng sự chết,*

Bị khốn khổ và xích sắt bắt buộc,

*11 Bởi vì đã bội nghịch lời Đức Chúa Trời,
Và khinh dể sự khuyên dạy của Đấng Chí Cao.
12 Nhân đó Ngài lấy sự lao khổ hạ lòng họ xuống;
Họ vấp ngã không ai giúp đỡ.
13 Bây giờ trong cơn gian truân họ kêu cầu Đức Giê-hô-va;
Ngài bèn giải cứu họ khỏi điều gian nan,
14 Rút họ khỏi sự tối tăm và bóng sự chết,
Cũng bẻ gãy xiềng của họ.
15 Nguyên người ta ngợi khen Đức Giê-hô-va vì sự nhân từ Ngài,
Và vì các công việc lạ lùng Ngài làm cho con loài người!
16 Vì Ngài đã phá cửa đồng,
Và gãy các song sắt.
17 Kẻ ngu dại bị khốn khổ
Vì sự vi phạm và sự gian ác mình;
18 Lòng chúng nó gớm ghê các thứ đồ ăn;
Họ đến gần cửa sự chết.
19 Bây giờ trong cơn gian truân họ kêu cầu Đức Giê-hô-va,
Ngài bèn giải cứu họ khỏi điều gian nan.
20 Ngài ra lệnh chữa họ lành,
Rút họ khỏi cái huyết.
21 Nguyên người ta ngợi khen Đức Giê-hô-va vì sự nhân từ Ngài,
Và vì các công việc lạ lùng Ngài làm cho con loài người!
22 Nguyên chúng dâng của lễ thù ân,
Lấy bài hát vui mừng mà thuật các công việc Ngài.*

Thi. 107:1-22

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy viết một Thi Thiên ngắn bằng từ ngữ của bạn. Câu mở đầu sẽ giống như câu này: “Hãy ngợi khen Đức Giê-hô-va, vì Ngài là thiện; Sự nhân từ Ngài còn đến đời đời. Các người Đức Giê-hô-va đã chuộc khỏi tay kẻ hà hiếp hãy nói điều đó.”

Viết ra câu chuyện của cuộc đời bạn đã trải nghiệm sự giải cứu và sự nhân từ của Đức Chúa Trời?

CÂU CHUYỆN VỀ SỰ TỬ TẾ CỦA ĐA-VÍT

Tiên tri Sa-mu-ên đã xức dầu cho Đa-vít chuẩn bị làm vị vua kế tiếp của Israel, khi Đa-vít còn ở lứa tuổi thiếu niên. Trong những năm sau đó Đức Chúa Trời đã dùng sự bội nghịch của Sau-lơ để làm cho Đa-vít trưởng thành trong những hoàn cảnh bị Sau-lơ truy sát. Giô-na-than, con trai của

Sau-lơ đã có một tình bạn đẹp với Đa-vít. Chàng trai này biết kế hoạch của Đức Chúa Trời là Đa-vít sẽ lên ngôi vua trong tương lai để cai trị nhà Israel.

¹⁴ Và ngày sau, nếu tôi còn sống, có phải anh sẽ lấy sự nhân từ của Đức Giê-hô-va mà đãi tôi chẳng? Nhưng nếu tôi chết, ¹⁵ dẫu khi Đức Giê-hô-va diệt hết thảy kẻ thù nghịch của Đa-vít khỏi mặt đất cho đến cùng, thì cũng chớ cất ơn thương nhà tôi đến đời đời

1 Sa-mu-ên 20:14-15

Sau đó cả Sau-lơ và Giô-na-than đều chết. Đa-vít lên làm vua, ông đã nhớ lại những gì đã hứa với Giô-na-than trước đó và thực hiện lời hứa này.

¹ Bấy giờ, Đa-vít nói rằng: Có người nào của nhà Sau-lơ còn sống chẳng? Ta muốn vì cơ Giô-na-than mà làm ơn cho người. ² Và, có một tôi tớ của nhà Sau-lơ, tên là Xíp-ba; người ta gọi nó đến cùng Đa-vít. Vua hỏi: Người là Xíp-ba chẳng? Người thưa: Phải, ấy là tôi, kẻ đầy tớ vua. ³ Vua tiếp rằng: Chẳng còn có người nào về nhà Sau-lơ sao? Ta muốn lấy ơn của Đức Chúa Trời mà đãi người. Xíp-ba thưa cùng vua rằng: Còn một người con trai của Giô-na-than bị tật hai chân. ⁴ Vua hỏi rằng: Người ở đâu? Xíp-ba thưa rằng: Người ở trong nhà Ma-ki, con trai A-mi-ên, tại Lô-đê-ba. ⁵ Vua Đa-vít bèn sai tới nhà Ma-ki, con trai A-mi-ên, tại Lô-đê-ba, mà đòi người đến.

⁶ Khi Mê-phi-bô-sét, con trai của Giô-na-than, cháu Sau-lơ, đã đến bên Đa-vít, thì sấp mình xuống đất và lạy. Đa-vít nói: Ổ Mê-phi-bô-sét! Người thưa: Có tôi tớ vua đây. ⁷ Đa-vít nói cùng người rằng: Chớ sợ, ta muốn làm ơn cho người vì cơ Giô-na-than, cha người; ta sẽ trả lại cho người những đất của Sau-lơ, ông nội người, và người sẽ ăn chung bàn ta luôn luôn. ⁸ Mê-phi-bô-sét bèn lạy, mà nói rằng: Kẻ tôi tớ vua là gì, mà vua lại đoái mắt đến một con chó chết, như tôi đây?

⁹ Vua bèn gọi Xíp-ba, tôi tớ của Sau-lơ, mà nói rằng: Ta đã ban cho con trai chủ người mọi tài sản thuộc về Sau-lơ và nhà người. ¹⁰ Vậy, người cùng các con trai và tôi tớ người phải cày đất đó cho người, rồi nộp hoa lợi đất sanh sản, hầu cho con trai chủ người có bánh ăn. Mê-phi-bô-sét, con trai chủ người, sẽ ăn chung bàn ta luôn luôn. Và, Xíp-ba có mười lăm con trai và hai mươi tôi tớ. ¹¹ Xíp-ba thưa cùng vua rằng: Kẻ tôi tớ vua sẽ làm mọi điều vua chúa tôi dặn biểu. Ấy vậy, Mê-phi-bô-sét ăn chung bàn Đa-vít như một con trai của vua vậy. ¹² Mê-phi-bô-sét có một con trai nhỏ, tên là Mi-ca; và hết thảy những người ở trong nhà Xíp-ba đều là tôi tớ của Mê-phi-bô-sét. ¹³ Mê-phi-bô-sét ở tại Giê-ru-sa-lem, bởi vì người ăn luôn chung bàn của vua. Người bị què hai chân.

2 Sam. 9:1-13

CÂU CHUYỆN VỀ SỰ TỬ TẾ: MỜI KHÁCH TRONG BỮA TIỆC

Những người lãnh đạo Do thái giáo trong thời Chúa Giê-su thường tổ chức các bữa tiệc. Chỉ những ai được mời thì sẽ đến. Một lần nọ, Chúa Giê-su được vào nhà một người kẻ cả dòng Phari-si để dùng bữa. Trong bữa tiệc đó Chúa chúng ta đã dạy mọi người về tính cách khiêm nhường nên có của người được mời đến dự tiệc, đồng thời Ngài cũng hướng dẫn cách mời các thực khách khi chúng ta đứng ra tổ chức một bữa tiệc.

⁷ Ngài thấy những kẻ được mời đều lựa chỗ ngồi trên, nên phán cùng họ thí dụ này: ⁸ Khi người ta mời người dự tiệc cưới, chớ ngồi chỗ cao nhưt, vì e rằng trong những khách mời có ai tôn trọng hơn người, ⁹ người đứng mời sẽ đến nói cùng người rằng: Hãy nhường chỗ cho người này ngồi, mà người xấu hổ vì phải xuống chỗ chót chắng. ¹⁰ Nhưng khi người được mời, hãy ngồi chỗ chót, người đứng mời sẽ đến nói cùng người rằng: Hỡi bạn, xin ngồi lên cao hơn. Vậy thì điều đó sẽ làm cho người được kính trọng trước mặt những người đồng bàn với mình. ¹¹ Bởi vì ai tự nhắc mình lên, sẽ phải hạ xuống, còn ai tự hạ mình xuống, sẽ được nhắc lên.

¹² Ngài cũng phán với người mời Ngài rằng: Khi người đãi bữa trưa hoặc bữa tối, đừng mời bạn hữu, anh em, bà con và láng giềng giàu, e rằng họ cũng mời lại mà trả cho người chắng. ¹³ Song khi người đãi tiệc, hãy mời những kẻ nghèo khó, tàn tật, què, đui, ¹⁴ thì người sẽ được phước, vì họ không có thể trả lại cho người; đến kỳ kẻ công bình sống lại, người sẽ được trả.

Lu-ca 14:7-14

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Chúa Giê-su đã dạy chúng ta cách đối đãi với người khác giống như cách mà Đa-vít đã đối đãi với người nhà Sau-lơ trong câu chuyện trên đây. Vậy tại sao nên mời những người khách đến trong bữa tiệc của chúng ta tổ chức mà họ không có khả năng mời lại chúng ta? Bạn có nghĩ đến chăm sóc một ai đó trong các mục vụ của bạn, mà họ hoàn toàn không có khả năng trả ơn cho bạn?

CÂU CHUYỆN VỀ SỰ TỬ TẾ: PHAO-LÔ, Ô-NÊ-SIM VÀ PHI-LÊ-MÔN.

Khi Phao-lô bị giam cầm trong tù ông gặp một người nô lệ tên là Ô-nê-sim. Phao-lô đã giới thiệu Chúa Giê-su cho người này, và anh ta trở thành môn đồ Đấng Christ. Trước đây Ô-nê-sim đã đánh cắp một số của cải của người chủ tên là Phi-lê-môn rồi bỏ trốn. Phi-lê-môn lại là bạn thân của Phao-lô. Bây giờ khi Ô-nê-sim mãn hạn tù, Phao-lô khuyên Ô-nê-sim trở về với người chủ trước đây. Vị sứ đồ viết thư gởi cho Phi-lê-môn, khuyên ông hãy tiếp nhận Ô-nê-sim trở về như tiếp nhận một chi thể trong gia đình của Đức Chúa Trời.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đọc phần Kinh Thánh bên dưới, chú ý cách mà Phao-lô bày tỏ lòng tử tế và sự khéo léo của ông đối với Phi-lê-môn.

Phao-lô, kẻ tù của Đức Chúa Giê-su Christ, và Ti-mô-thê, anh em chúng ta, gửi cho Phi-lê-môn, là người rất yêu dấu và cùng làm việc với chúng ta, ² cùng cho Áp-bi là người chị em, A-chíp, là bạn cùng đánh trận, lại cho Hội thánh nhóm họp trong nhà anh: ³ nguyện xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Giê-su Christ! Đức tin và lòng thương yêu của Phi-lê-môn

⁴ Tôi cảm tạ Đức Chúa Trời tôi, hằng ghi nhớ anh trong lời cầu nguyện, ⁵ vì nghe nói anh có lòng yêu thương và đức tin trong Đức Chúa Giê-su và cùng các thánh đồ. ⁶ Tôi cầu xin Ngài rằng đức tin đó, là đức tin chung cho chúng ta, được có hiệu nghiệm, khiến người ta biết ấy là vì Đấng Christ mà mọi điều lành được làm trong chúng ta. ⁷ Vả, hồi anh, tôi đã được vui mừng yên ủi lắm bởi lòng yêu thương của anh, vì nhờ anh mà lòng các thánh đồ được yên ủi.

⁸ Vậy nên, dầu trong Đấng Christ, tôi có quyền truyền dạy anh việc nên làm, ⁹ song vì lòng yêu thương của anh, nên tôi nài xin thì hơn. Tôi, Phao-lô, đã già rồi, hiện nay lại vì Đức Chúa Giê-su Christ chịu tù nữa, ¹⁰ tôi vì con tôi đã sanh trong vòng xiềng xích, tức là Ô-nê-sim, mà nài xin anh; ¹¹ ngày trước người không ích gì cho anh, nhưng bây giờ sẽ ích lắm, và cũng ích cho tôi nữa: tôi sai người về cùng anh, ¹² người như lòng dạ tôi vậy.

¹³ Tôi vốn muốn cảm người ở lại cùng tôi, đặng thế cho anh mà giúp việc tôi trong cơn vì Tin lành chịu xiềng xích. ¹⁴ Nhưng tôi không muốn làm điều gì mà chưa được anh đồng ý, hầu cho điều lành anh sẽ làm chẳng phải bởi ép buộc, bèn là bởi lòng thành. ¹⁵ Vả, có lẽ người đã tạm xa cách anh, cốt để anh nhận lấy người mãi mãi, ¹⁶ không coi như tôi mọi nữa, nhưng coi hơn tôi mọi, coi như anh em yêu dấu, nhưt là yêu dấu cho tôi, hướng chi cho anh, cả về phần xác, cả về phần trong Chúa nữa!

¹⁷ Vậy nếu anh coi tôi là bạn hữu anh, thì hãy nhận lấy người như chính mình tôi vậy. ¹⁸ Nhược bằng người có làm hại anh hoặc mắc nợ anh điều chi, thì hãy cứ kể cho tôi. ¹⁹ Tôi, Phao-lô, chính tay tôi viết điều này: sẽ trả cho anh, - còn anh mắc nợ tôi về chính mình anh thì không nhắc đến -. ²⁰ Phải, hồi anh, ước chi tôi được nhận sự vui vẻ nầy bởi anh trong Chúa; anh hãy làm cho tôi được thỏa lòng trong Đấng Christ. ²¹ Tôi viết cho anh, đã tin chắc anh hay vâng lời, biết anh sẽ làm quá sự tôi nói đây.

Phi-lê-môn 1:1-21

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Giả định là bạn phải đưa ra lời khuyên cho Phi-lê-môn, bạn sẽ dùng những lời nào để khích lệ Phi-lê-môn bày tỏ lòng tử tế?

NHỮNG LỜI DẠY VỀ LÒNG TỐT HAY TÍNH HÀO HIỆP

Chúa Giê-su đã dạy chúng ta đối đãi nhân từ với người khác. Hãy nhớ rằng sự tử tế là thực hiện một điều gì đó cho người khác khi họ đang có nhu cầu. Còn lòng tốt hay tính hào hiệp là làm điều đúng cho người khác ngay cả khi người đó cảm thấy không cần thiết.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Viết ra những nguyên tắc mà bạn khám phá trong các lời dạy của Chúa Giê-su, Phi-e-rơ và Phao-lô hướng dẫn chúng ta không chỉ làm điều tốt nhưng còn là làm điều đúng trong các mối quan hệ với người khác. Nguyên tắc nào quan trọng nhất đối với bạn? Tại sao?

²⁷ Nhưng ta phán cùng các người, là người nghe ta: Hãy yêu kẻ thù mình, làm ơn cho kẻ ghét mình, ²⁸ chúc phước cho kẻ rủa mình, và cầu nguyện cho kẻ sỉ nhục mình. ²⁹ Ai vả người má bên này, hãy đưa luôn má bên kia cho họ; còn nếu ai giựt áo ngoài của người, thì cũng đừng ngăn họ lấy luôn áo trong. ³⁰ Hễ ai xin, hãy cho, và nếu có ai đoạt lấy của các người, thì đừng đòi lại.

³¹ Các người muốn người ta làm cho mình thế nào, hãy làm cho người ta thế ấy.

³² Nếu các người yêu kẻ yêu mình, thì có ơn chi? Người có tội cũng yêu kẻ yêu mình. ³³ Nếu các người làm ơn cho kẻ làm ơn mình, thì có ơn chi? Người có tội cũng làm như vậy. ³⁴ Nếu các người cho ai mượn mà mong họ trả, thì có ơn chi? Người có tội cũng cho người có tội mượn, để được thâu lại y số. ³⁵ Song các người hãy yêu kẻ thù mình; hãy làm ơn, hãy cho mượn, mà đừng ngã lòng. Vậy, phần thưởng của các người sẽ lớn, và các người sẽ làm con của Đấng Rất Cao, vì Ngài lấy nhân từ đối đãi kẻ bạc và kẻ dữ.

³⁶ Hãy thương xót như Cha các người hay thương xót. ³⁷ Đừng đoán xét ai, thì các người khỏi bị đoán xét; đừng lên án ai, thì các người khỏi bị lên án; hãy tha thứ, người sẽ tha thứ mình. ³⁸ Hãy cho, người sẽ cho mình; họ sẽ lấy đầu lớn, nhận, lắc cho đầy tràn, mà nộp trong lòng các người; vì các người lường mực nào, thì họ cũng lường lại cho các người mực ấy.

³⁹ Ngài cũng phán cùng họ một thí dụ rằng: Kẻ mù có thể dắt kẻ mù được chăng? Cả hai há chẳng cùng té xuống hố sao?

⁴⁰ Môn đồ không hơn thầy; nhưng hễ môn đồ được trọn vẹn thì sẽ bằng thầy mình. ⁴¹ Sao người nhìn thấy cái rác trong mắt anh em mình, mà không thấy cây đũa trong mắt người? ⁴² Sao người nói được với anh em rằng: Anh ơi, để tôi lấy cái rác trong mắt anh ra, còn người, thì không thấy cây đũa trong mắt mình? Hỡi kẻ giả hình, hãy lấy cây đũa ra khỏi mắt mình trước đã, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em.

⁴³ Cây sanh trái xấu không phải là cây tốt, cây sanh trái tốt không phải là cây xấu; ⁴⁴ vì hễ xem

trái thì biết cây. Người ta không hái được trái và nơi bụi gai, hay là hái trái nho nơi chòm kinh cúc.⁴⁵ Người lành bởi lòng chứa điều thiện mà phát ra điều thiện, kẻ dữ bởi lòng chứa điều ác mà phát ra điều ác; vì do sự đầy dẫy trong lòng mà miệng nói ra.

Lu-ca 6:27-45

Hai người đàn ông tốt đã đi theo Chúa Giê-su là Phi-e-rơ và Phao-lô. Hai vị sứ đồ này đã hướng dẫn những Cơ đốc nhân đầu tiên thực hành nếp sống đạo bày tỏ ra sự tử tế và lòng tốt của người theo Chúa. Cơ đốc nhân phải là “những bản sao” của Chúa Giê-su cho những người chưa tin có cơ hội nhìn biết sự nhân từ của Đức Chúa Trời.

⁸ Rút lại, hết thảy anh em phải đồng lòng đầy thương xót và tình yêu anh em, có lòng nhân từ và đức khiêm nhường. ⁹ Đừng lấy ác trả ác, cũng đừng lấy rửa sả trả rửa sả; trái lại, phải chúc phước, ấy vì điều đó mà anh em được gọi để hưởng phước lành. ¹⁰ Và,

Ai muốn yêu sự sống

Và thấy ngày tốt lành,

Thì phải giữ gìn miệng lưỡi,

Đừng nói điều ác và lời gian xảo;

¹¹ Phải lánh điều dữ, làm điều lành,

Tìm sự hòa bình mà đuổi theo,

¹² Vì mắt của Chúa đoái trông người công bình,

Tai Ngài lắng nghe lời cầu nguyện người,

Nhưng mặt Chúa sắp lại nghịch với kẻ làm ác

1 Phi-e-rơ 3:8-12

Vậy chúng ta là kẻ mạnh, phải gánh vác sự yếu đuối cho những kẻ kém sức, chớ làm cho đẹp lòng mình. ² Mỗi người trong chúng ta nên làm đẹp lòng kẻ lân cận mình, đừng làm điều ích và nên gương tốt

Rô-ma 15:1-2

⁹ Chớ mệt nhọc về sự làm lành, vì nếu chúng ta không trễ nải, thì đến kỳ, chúng ta sẽ gặt. ¹⁰ Vậy, đương lúc có dịp tiện, hãy làm điều thiện cho mọi người, như là cho anh em chúng ta trong đức tin.

Ga-la-ti 6:9-10

³¹ Phải bỏ khỏi anh em những sự cay đắng, buồn giận, tức mình, kêu rêu, mắng nhiếc, cùng mọi điều hung ác. ³² Hãy ở với nhau cách nhân từ, đầy dẫy lòng thương xót, tha thứ nhau như Đức Chúa Trời đã tha thứ anh em trong Đấng Christ vậy.

¹ Vậy anh em hãy trở nên kẻ bắt chước Đức Chúa Trời như con cái rất yêu dấu của Ngài; ² hãy bước đi trong sự yêu thương, cũng như Đấng Christ đã yêu thương anh em, và vì chúng ta phó

chính mình Ngài cho Đức Chúa Trời làm của dâng và của tế lễ, như một thức hương có mùi thơm.

Ê-phê-sô 4:31-5:2

Hãy giữ, đừng có ai lấy ác báo ác cho kẻ khác; nhưng hãy tìm điều thiện luôn luôn, hoặc trong vòng anh em, hoặc đối với thiên hạ.

1Tê-sa-lô-ni-ca 5:15

Hãy lấy mình con làm gương về việc lành cho họ, trong sự dạy dỗ phải cho thanh sạch, nghiêm trang.

Tít 2:7

¹ Hãy nhắc lại cho các tín đồ phải vâng phục những bậc cầm quyền chấp chánh, phải vâng lời các bậc ấy, sẵn sàng làm mọi việc lành, ² chớ nói xấu ai, chớ tranh cạnh, hãy dung thứ, đối với mọi người tỏ ra một cách mềm mại trợn vẹn.

Tít 3:1-2

Những người bôn đạo ta cũng phải học tập chuyên làm việc lành, đừng giùm giúp khi túng ngặt, hầu cho họ khỏi đứng đi mà không ra trái.

Tít 3:14

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Đức Chúa Trời đã bày tỏ lòng nhân từ và sự tốt lành của Ngài trong suốt chiều dài lịch sử đối với con người. Nếu chúng ta đã kinh nghiệm tình yêu của TRỜI dành cho mình, chúng ta có trách nhiệm chia sẻ tình yêu ấy với người khác. Thỉnh thoảng chúng ta cũng sẽ chạm trán với những phản ứng không mấy tốt đẹp từ những người chúng ta giúp đỡ, lúc đó hãy nhớ đến những khuôn mẫu trong Kinh Thánh về sự tử tế của Chúa Giê-su, Đa-vít, Phao-lô và những người khác. Chúng ta đã học biết những nguyên tắc thực tiễn để bày tỏ sự tử tế và lòng tốt trong các mối quan hệ. Hãy áp dụng các nguyên tắc này, tìm kiếm một người có nhu cầu để bày tỏ sự tử tế và lòng tốt của bạn.

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

Chương 29

MỀM MẠI

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

Làm thế nào để tôi biểu lộ sự mềm mại - thận trọng và ân cần với người khác?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi thận trọng, ân cần và điềm tĩnh trong giao tiếp với người khác.

CÂU CHÌA KHÓA

Hãy cho mọi người đều biết nét nhu mì (gentleness) của anh em. Chúa đã gán rồi.

Phi-líp 4:5

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Không điều gì có thể tàn phá gia đình, tình bạn, hàng xóm và ngay cả hội thánh cho bằng tính kiêu ngạo, sự nổi nóng, không chịu lắng nghe và những thói quen xấu khác. Đức Chúa Trời kêu gọi tín nhân phải mềm mại, hòa nhã với người khác. Trong Tân Ước từ “mềm mại” gắn liền với một từ trong lĩnh vực y khoa mang ý nghĩa “một phương thuốc điều trị không gắt, không xóc làm cho êm dịu người sử dụng.” Chúng ta có thể nói rằng một người mềm mại là người có khả năng đi vào tâm lòng người khác. Người thiếu sự mềm mại là người nhanh chóng làm cho người khác bị tổn thương. Đức Chúa Trời muốn Cơ đốc nhân phải là những người đem sự chữa lành đến cho thế giới chung quanh. Vì vậy, vấn đề chúng ta cần nghiên cứu làm thế nào để bày tỏ sự mềm mại của chúng ta với người khác.

Trọng tâm của chương này liên quan đến các đề mục sau:

- Sự mềm mại của Chúa Giê-su.
- Phước hạnh tiềm ẩn của sự mềm mại.
- Câu chuyện về một người mềm mại: A-bi-ga-in.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

“Hãy cho mọi người biết sự mềm mại (nết nhu mì) của anh em. Chúa đã gần rồi.” Tại sao Phao-lô viết hai câu này đi liền nhau.

SỰ MỀM MẠI CỦA CHÚA GIÊ-SU

Từ “gentleness” được dịch là: *tính hòa nhã, tính hiền lành, tính dịu dàng*. Bản Kinh Thánh Tiếng Việt dịch là: *nết nhu mì* có nghĩa *tính cách mềm mại*.

Xuyên suốt Kinh Thánh chúng ta tìm thấy những câu chuyện và những con người bày tỏ tính cách mềm mại. Chúa Giê-su sẽ là một gương mẫu khi chúng ta học về đề tài này. Trong phần Kinh Thánh bên dưới chúng ta sẽ thấy cách xử sự khéo léo, mềm mại của Chúa với Phi-e-rơ. Trong bữa ăn tối cuối cùng với các sứ đồ, Chúa Giê-su đã nói trước về khổ nạn của Ngài trên thập tự giá. Lúc đó Phi-e-rơ khẳng định rằng ông sẽ cùng chết với Thầy của mình. Tuy nhiên những tình huống xảy ra sau đó cho chúng ta biết Phi-e-rơ đã để cho nỗi sợ hãi chiến thắng đức tin và lòng can đảm ở trong ông trước đó.

¹² *Bấy giờ, cả cơ binh, người quản cơ và những kẻ sai của dân Giu-đa bắt Đức Chúa Giê-su trói lại.* ¹³ *Trước hết chúng giải Ngài đến An-ne; vì người này là ông gia Cai-phe làm thầy cả thượng phẩm đương niên.* ¹⁴ *Vả, Cai-phe là người đã bàn với dân Giu-đa rằng: Thà một người chết vì dân thì ích hơn.*

¹⁵ *Si-môn Phi-e-rơ với một môn đồ khác theo sau Đức Chúa Giê-su. Môn đồ đó có quen với thầy cả thượng phẩm, nên vào với Đức Chúa Giê-su trong sân thầy cả thượng phẩm.* ¹⁶ *Song Phi-e-rơ đứng ngoài, gần bên cửa. Môn đồ kia, tức là người quen với thầy cả thượng phẩm, đi ra nói cùng người đàn bà canh cửa, rồi đem Phi-e-rơ vào.* ¹⁷ *Bấy giờ, con đòi đó, tức là người canh cửa, nói cùng Phi-e-rơ rằng: Còn ngươi, cũng là môn đồ của người đó, phải chẳng? Người trả lời rằng: Ta chẳng phải.* ¹⁸ *Các đầy tớ và kẻ sai vì trời lạnh, nhúm một đống lửa, rồi đứng gần*

một bên mà sườn. Phi-e-rơ đứng với họ, và cũng sườn.

¹⁹ Vậy, thầy cả thượng phẩm gạn hỏi Đức Chúa Giê-su về môn đồ Ngài và đạo giáo Ngài. ²⁰ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Ta từng nói rõ ràng cùng thiên hạ; ta thường dạy dỗ trong nhà hội và đền thờ, là nơi hết thảy dân Giu-đa nhóm lại, chớ ta chẳng từng nói kín giấu điều gì. ²¹ Cớ sao người gạn hỏi ta? Hãy hỏi những kẻ đã nghe ta nói điều chi với họ; những kẻ đó biết điều ta đã nói. ²² Ngài đương phán như vậy, có một người trong những kẻ sai có mặt tại đó, cho Ngài một vả, mà rằng: Người dám đối đáp cùng thầy cả thượng phẩm dường ấy sao? ²³ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Ví thử ta nói quấy, hãy chỉ chỗ quấy cho ta xem; nhược bằng ta nói phải, làm sao người đánh ta? ²⁴ An-ne bèn sai giải Đức Chúa Giê-su vẫn bị trói đến Cai-phe là thầy cả thượng phẩm.

²⁵ Vả lại, Si-môn Phi-e-rơ đương đứng sườn đằng kia, thì có kẻ hỏi người rằng: Còn người, người cũng là môn đồ người phải không? Người chối đi mà trả lời rằng: Ta không phải. ²⁶ Một người đầy tớ của thầy cả thượng phẩm, bà con với người mà Phi-e-rơ chém đứt tai, nói rằng: Ta há chẳng từng thấy người ở trong vườn với người sao? ²⁷ Phi-e-rơ lại chối một lần nữa; tức thì gà gáy.

Giăng 18:12-27

Trong khoảng thời gian sau sự phục sinh đến khi thăng thiên trở về trời, Chúa Giê-su đã hiện ra với Phi-e-rơ và vài sứ đồ khác khi họ đang đi đánh cá. Lần này Chúa Giê-su đã nói chuyện và phục hồi mối tương giao giữa Ngài với Phi-e-rơ, và Ngài cũng ủy nhiệm Phi-e-rơ cho một sứ mạng đặc biệt.

¹ Rồi đó, Đức Chúa Giê-su lại hiện ra cùng môn đồ Ngài nơi gần biển Ti-bê-ri-át. Việc Ngài hiện ra như vậy: ² Si-môn Phi-e-rơ, Thô-ma gọi là Đi-đim, Na-tha-na-ên nguyên ở thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, các con trai của Xê-bê-đê và hai người môn đồ khác nữa nhóm lại cùng nhau. ³ Si-môn Phi-e-rơ nói rằng: Tôi đi đánh cá. Các người kia trả lời rằng: Chúng tôi đi với anh. Các người ấy ra đi xuống thuyền, nhưng trong đêm đó, chẳng được chi hết.

⁴ Đến sáng, Đức Chúa Giê-su đứng trên bờ, nhưng môn đồ không biết đó là Đức Chúa Giê-su. ⁵ Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hỡi các con, không có chi ăn hết sao? Thưa rằng: Không. ⁶ Ngài phán rằng: Hãy thả lưới bên hữu thuyền, thì các người sẽ được. Vậy, các người ấy thả lưới xuống, được nhiều cá đến nỗi không thể kéo lên nữa. ⁷ Môn đồ mà Đức Chúa Giê-su yêu bèn nói với Phi-e-rơ rằng: Ấy là Chúa! Khi Si-môn Phi-e-rơ đã nghe rằng ấy là Chúa, bèn lấy áo dài quấn mình (vì đương ở trần) và nhảy xuống nước. ⁸ Các môn đồ khác đem thuyền trở lại, kéo tay lưới đầy cá, vì cách bờ chỉ chừng hai trăm cu-đê mà thôi.

⁹ Lúc môn đồ đã lên bờ, thấy tại đó có lửa than, ở trên để cá, và có bánh. ¹⁰ Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hãy đem cá các người mới đánh được đó lại đây. ¹¹ Si-môn Phi-e-rơ xuống thuyền, kéo tay lưới đầy một trăm năm mươi ba con cá lớn lên bờ; và, dầu nhiều cá dường ấy, lưới vẫn không đứt. ¹² Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hãy lại mà ăn. Nhưng không một người môn đồ nào dám hỏi rằng: Người là ai? Vì biết quả rằng ấy là Chúa. ¹³ Đức Chúa Giê-su lại gạn, lấy bánh cho môn đồ, và cho luôn cá nữa. ¹⁴ Ấy là lần thứ ba mà Đức Chúa Giê-su hiện ra cùng môn đồ Ngài, sau khi Ngài từ kẻ chết sống lại.

¹⁵ Khi ăn rồi, Đức Chúa Giê-su phán cùng Si-môn Phi-e-rơ rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người yêu ta hơn những kẻ này chẳng? Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hãy chẵn những chiên con ta. ¹⁶ Ngài lại phán lần thứ hai cùng người rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người yêu ta chẳng? Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hãy chẵn chiên ta. ¹⁷ Ngài phán cùng người đến lần thứ ba rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người yêu ta chẳng? Phi-e-rơ buồn rầu vì Ngài phán cùng mình đến ba lần: Người yêu ta chẳng? Người bèn thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa biết hết mọi việc; Chúa biết rằng tôi yêu Chúa! Đức Chúa Giê-su phán rằng: Hãy chẵn chiên ta. ¹⁸ Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, khi người còn trẻ, người tự mình thất lưng lẩy, muốn đi đâu thì đi; nhưng khi người già, sẽ giơ bàn tay ra, người khác thất lưng cho và dẫn người đi đến nơi mình không muốn. ¹⁹ Ngài nói điều đó để chỉ về Phi-e-rơ sẽ chết cách nào đặng sáng danh Đức Chúa Trời. Và sau khi đã phán như vậy, Ngài lại rằng: Hãy theo ta.

Giăng 21: 1-19

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Một số người nghĩ rằng Chúa Giê-su đã hỏi Phi-e-rơ ba lần cho một câu hỏi, ngụ ý là vì trước đó vị sứ đồ này đã chối Chúa ba lần. Bạn có đồng ý với điều này?

Mối quan hệ của Phi-e-rơ với Chúa Giê-su đã được phục hồi qua cách nói chuyện mềm mại của Chúa Giê-su. Kinh Thánh Tân Ước cho chúng ta biết rằng vị sứ đồ này đã hoàn thành sứ mạng mà Chúa giao phó. Phi-e-rơ không phải là người duy nhất mà Chúa Giê-su phán dạy một cách mềm mại. Chúa chúng ta cũng gởi lời mời mềm mại, ân cần đến tất cả mọi người:

²⁸ Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên nghỉ. ²⁹ Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các người sẽ được yên nghỉ. ³⁰ Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng.

Ma-thi-ơ 11:28-30

PHƯỚC HẠNH TIỀM ẨN CỦA SỰ MỀM MẠI

Tân Ước đưa ra nhiều hướng dẫn thực tiễn để bày tỏ tính cách mềm mại của chúng ta. Trong bài giảng trên núi Chúa Giê-su đã phán dạy về điều này.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi bạn đọc phần Kinh Thánh bên dưới về các lời khuyên thực hành nét nhu mì, hãy xác định lời khuyên nào là tốt nhất cho bạn? Tại sao bạn chọn lời khuyên đó?

Phước cho những kẻ nhu mì, vì sẽ hưởng được đất!

Ma-thi-ơ 5:5

³⁸ Các người có nghe lời phán rằng: Mắt đền mắt, răng đền răng.

³⁹ Song ta bảo các người, đừng chống cự kẻ dữ. Trái lại, nếu ai vả má bên hữu người, hãy đưa má bên kia cho họ luôn; ⁴⁰ nếu ai muốn kiện người đặng lột cái áo vấn, hãy để họ lấy luôn cái áo dài nữa; ⁴¹ nếu ai muốn bắt người đi một dặm đường, hãy đi hai dặm với họ. ⁴² Ai xin của người, hãy cho, ai muốn mượn của người, thì đừng trớ.

Ma-thi-ơ 5:38-42

¹ Các người đừng đoán xét ai, để mình khỏi bị đoán xét. ² Vì các người đoán xét người ta thế nào, thì họ cũng đoán xét lại thế ấy; các người lường cho người ta mực nào, thì họ cũng lường lại cho mực ấy. ³ Sao người dòm thấy cái rác trong mắt anh em người, mà chẳng thấy cây đũa trong mắt mình? ⁴ Sao người dám nói với anh em rằng: Để tôi lấy cái rác ra khỏi mắt anh, mà chính người có cây đũa trong mắt mình? ⁵ Hỡi kẻ giả hình! Trước hết phải lấy cây đũa khỏi mắt mình đi, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em mình được.

Ma-thi-ơ 7:1-5

²² Nhưng trái của Thánh Linh, ấy là lòng yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết độ. ²³ Không có luật pháp nào cấm các sự đó.

Ga-la-ti 5:22-23

Phải khiêm nhường đến điều, mềm mại đến điều, phải nhịn nhục, lấy lòng thương yêu mà chịu nhau.

Ê-phê-sô 4:2

²⁶ Ví bằng anh em đương cơn giận, thì chớ phạm tội; chớ căm giận cho đến khi mặt trời lặn, ²⁷ và đừng cho ma quỷ nhân dịp. ²⁸ Kẻ vốn hay trộm cắp chớ trộm cắp nữa; nhưng thà chịu khó, chính tay mình làm nghề lương thiện, đặng có vật chi giúp cho kẻ thiếu thốn thì hơn. ²⁹ Chớ có một lời dữ nào ra từ miệng anh em; nhưng khi đáng nói hãy nói một vài lời lành giúp ơn cho và có ích lợi cho kẻ nghe đến.

³⁰ Anh em chớ làm buồn cho Đức Thánh Linh của Đức Chúa Trời, vì nhờ Ngài anh em được ấn chứng đến ngày cứu chuộc. ³¹ Phải bỏ khỏi anh em những sự cay đắng, buồn giận, tức mình, kêu rêu, mắng nhiếc, cùng mọi điều hung ác. ³² Hãy ở với nhau cách nhân từ, đầy dẫy lòng thương xót, tha thứ nhau như Đức Chúa Trời đã tha thứ anh em trong Đấng Christ vậy.

Ê-phê-sô 4: 26-32

Vậy anh em là kẻ chọn lựa của Đức Chúa Trời, là người thánh và rất yêu dấu của Ngài, hãy có lòng thương xót. Hãy mặc lấy sự nhân từ, khiêm nhượng, mềm mại, nhịn nhục,²⁷ và đừng cho ma quỷ nhân dịp.²⁸ Kẻ vốn hay trộm cắp chớ trộm cắp nữa; nhưng thà chịu khó, chính tay mình làm nghề lương thiện, đừng có vật chi giúp cho kẻ thiếu thốn thì hơn.²⁹ Chớ có một lời dữ nào ra từ miệng anh em; nhưng khi đáng nói hãy nói một vài lời lành giúp ơn cho và có ích lợi cho kẻ nghe đến.

³⁰ Anh em chớ làm buồn cho Đức Thánh Linh của Đức Chúa Trời, vì nhờ Ngài anh em được ấn chứng đến ngày cứu chuộc.³¹ Phải bỏ khỏi anh em những sự cay đắng, buồn giận, tức mình, kêu rêu, mắng nhiếc, cùng mọi điều hung ác.³² Hãy ở với nhau cách nhân từ, đầy đầy lòng thương xót, tha thứ nhau như Đức Chúa Trời đã tha thứ anh em trong Đấng Christ vậy.

Cô-lô-se 3:12

²⁴ Và, tôi tớ của Chúa không nên ưa sự tranh cạnh; nhưng phải ở từ tế với mọi người, có tài dạy dỗ, nhịn nhục,²⁵ dùng cách mềm mại mà sửa dạy những kẻ chống trả, mong rằng Đức Chúa Trời ban cho họ sự ăn năn để nhìn biết lẽ thật,²⁶ và họ tỉnh ngộ mà gỡ mình khỏi lưới ma quỷ, vì đã bị ma quỷ bắt lấy để làm theo ý nó.

2 Ti-mô-thê 2:24-26

Hãy nhắc lại cho các tín đồ phải vâng phục những bậc cầm quyền chấp chánh, phải vâng lời các bậc ấy, sẵn sàng làm mọi việc lành,² chớ nói xấu ai, chớ tranh cạnh, hãy dung thứ, đối với mọi người tỏ ra một cách mềm mại trọn vẹn.

Tít 3:1-2

¹⁷ Nhưng sự khôn ngoan từ trên mà xuống thì trước hết là thanh sạch, sau lại hòa thuận, tiết độ, nhu mì, đầy đầy lòng thương xót và bông trái lành, không có sự hai lòng và giả hình.¹⁸ Và, bông trái của điều công bình thì gieo trong sự hòa bình, cho những kẻ nào làm sự hòa bình vậy.

Gia-cơ 3:17-18

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Đọc lại Ê-phê-sô 4:26-32. Tại sao có thể cho ma quỷ một cơ hội bước vào đời sống khi chúng ta vẫn còn nóng giận một ai đó sau lúc mặt trời lặn?

A-BI-GA-IN, MỘT NGƯỜI MỀM MẠI

Chúng ta đọc lại câu chuyện này trong Cựu Ước khi Đa-vít chạm trán với Na-banh là một người độc ác và A-bi-ga-in – vợ Na-banh là một phụ nữ mềm mại, khôn ngoan. Trước khi chính thức lên ngôi vua của Israel, Đa-vít phải chạy trốn sự truy sát của Sau-lơ. Trong thời gian này Đa-vít và những đồng đội của mình có công bảo vệ người và các bầy súc vật của Na-banh. Đa-vít đã

làm điều tốt cho Na-banh, nhưng khi người của Đa-vít đến yêu cầu Na-banh cung cấp một số thực phẩm, thì Na-banh đã nói ra những lời độc ác.

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Khi đọc câu chuyện này, hãy chỉ ra cửa ngõ mà cơn nóng giận được kích động lên, và sự mềm mại đã hóa giải những căng thẳng của những người trong cuộc?

⁴ Đa-vít ở trong rừng hay rừng Na-banh hót lông chiên, ⁵ bèn sai mười gã trai trẻ đi mà dặn rằng: Hãy đi lên Cạt-mên, tìm Na-banh, nhân danh ta chào người, ⁶ và nói rằng: Nguyên ông được bình yên, nguyện nhà ông cũng được bình yên; phàm vật gì thuộc về ông đều được bình yên! ⁷ Và bây giờ, tôi có hay rằng ông có những thợ hót lông chiên. Trong lúc các kẻ chăn chiên ông ở gần chúng tôi, chúng tôi chẳng hề khuấy khuấy chúng nó; và trọn hồi chúng nó ở tại Cạt-mên, chẳng có thiếu mất gì hết. ⁸ Hãy hỏi tôi tớ ông về điều đó, chúng nó sẽ nói cùng ông. Vậy, xin các gã trai trẻ được ơn trước mặt ông, vì chúng tôi đến trong ngày tốt lành; hễ tay ông tìm thấy vật gì, hãy ban cho các tôi tớ ông, và cho con ông là Đa-vít.

⁹ Vậy, các gã trai trẻ của Đa-vít đi đến và nhân danh Đa-vít lặp lại cho Na-banh mọi lời ấy; đoạn nín lặng. ¹⁰ Nhưng Na-banh đáp cùng các tôi tớ Đa-vít rằng: Ai là Đa-vít? Ai là con trai của Y-sai? Những tôi tớ trốn khỏi chủ mình, ngày nay lấy làm đông thay! ¹¹ Lẽ nào ta sẽ lấy bánh, nước, và thịt ta dọn sẵn cho các thợ hót lông chiên mà cho những kẻ chẳng biết ở đâu đến sao? ¹² Những gã trai trẻ của Đa-vít thối đường trở về. Đến nơi, chúng nó thuật lại các lời ấy cho Đa-vít nghe. ¹³ Đa-vít bèn nói cùng các người theo mình rằng: Mỗi người trong chúng ta hãy đeo gươm mình. Chúng ta đeo gươm mình, và Đa-vít cũng đeo gươm của người. Ước chừng bốn trăm người đi lên theo Đa-vít, còn hai trăm người ở lại giữ đồ vật.

1 Sa-mu-ên 25:4-13

Đa-vít nổi giận trước thái độ của Na-banh. Ông muốn dạy cho Na-banh một bài học. Rất may, bên cạnh Na-banh có A-bi-ga-in. Người vợ này đã xử sự cách khéo léo và mềm mại.

¹⁴ Có một đứa đầy tớ báo tin cho A-bi-ga-in, vợ của Na-banh, rằng: Đa-vít có sai những sứ giả từ đồng vắng đến chào chủ chúng tôi, nhưng Na-banh ở gặt gồng cùng họ. ¹⁵ Song trọn lúc chúng tôi ở gần những người ấy tại trong đồng, thì họ rất tử tế cùng chúng tôi, chúng tôi không bị khuấy khuấy, và chẳng thiếu mất vật chi hết. ¹⁶ Bao lâu chúng tôi ở gần các người đó, lo chăn bầy chiên chúng tôi, thì ngày và đêm họ dường như tường che cho chúng tôi. ¹⁷ Vậy bây giờ, khá xem xét điều bà phải làm; vì đã định giáng tai họa trên chủ chúng tôi và trên cả nhà người; chủ dữ quá, không có ai nói cùng người được.

¹⁸ A-bi-ga-in vội vàng lấy hai trăm ổ bánh, hai bầu da rượu nho, năm con chiên đực nấu chín, năm đấu hạt rang, một trăm bánh nho khô, và hai trăm bánh trái vả khô, chất trên lưng lừa. ¹⁹ Đoạn, người nói cùng các tôi tớ rằng: Hãy đi trước ta, ta sẽ đi theo các người. Nhưng nàng không nói chi hết cùng Na-banh, chồng mình.

1 Sa-mu-ên 25:14-19

Cuộc chạm trán đầy kịch tính giữa A-bi-ga-in và Đa-vít diễn ra sau đó. Hành động chân thành của A-bi-ga-in đã làm cho Đa-vít và đạo quân bốn trăm người của ông thay đổi ý định hỏi tội Na-banh. A-bi-ga-in đã nói ra những lời hòa nhã, mềm mại với Đa-vít là người đang trong cơn nóng giận. Người phụ nữ này đã tháo ngòi nổ cho một cuộc chiến sắp xảy ra. Thật đúng là: “Lời đáp êm nhẹ làm nguôi cơn giận; Còn lời xằng xóm trêu thanh nộ thêm.” (Châm ngôn 15:1). A-bi-ga-in đã thuyết phục Đa-vít rất mềm mại khiến ông không phạm tội.

²³ Khi A-bi-ga-in thấy Đa-vít, liền lật đật xuống lừa mình, và sắp mình xuống đất tại trước mặt Đa-vít mà lạy. ²⁴ Vậy, nàng phục dưới chân người mà nói rằng: Lạy chúa, lỗi về tôi, về tôi! Xin cho phép con đòi ông nói trước mặt ông; xin hãy nghe các lời của con đòi ông. ²⁵ Xin chúa chớ kể đến người hung ác kia, là Na-banh; vì tánh hắn thật hiệp với nghĩa tên hắn: tên hắn là Na-banh, và nơi hắn có sự điên dại. Còn tôi, là con đòi chúa, chẳng có thấy những người chúa đã sai đến.

²⁶ Bây giờ, Đức Giê-hô-va đã ngăn chúa đến làm đổ huyết ra, và lấy chánh tay mình mà báo thù; tôi chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống và mạng sống của chúa mà thề: nguyện các thù nghịch chúa và kẻ tìm hại chúa đều như Na-banh! ²⁷ Và bây giờ, này là lễ vật mà con đòi chúa đem đến dâng cho chúa, để phát cho các người đi theo sau.

1 Sa-mu-ên 25:23-27

³² Đa-vít đáp cùng A-bi-ga-in rằng: Đáng ngợi khen Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, vì đã sai người đến đón ta ngày nay! ³³ Đáng khen sự khôn ngoan người và chúc phước cho người, vì ngày nay đã cản ta đến làm đổ huyết và ngăn ta dùng chính tay mình mà báo thù cho mình. ³⁴ Nhưng ta chỉ Giê-hô-va Đức Chúa Trời hằng sống của Y-sơ-ra-ên, là Đáng đã cản ta làm điều ác, mà thề rằng, nếu nàng không vội vàng đến đón ta, thì đến sáng mai, phàm vật gì thuộc về Na-banh sẽ chẳng còn lại vật mọn hơn hết.

³⁵ Vậy, Đa-vít nhận lễ vật do nơi tay nàng đem đến cho người, và nói rằng: Hãy trở lên nhà người bình an. Hãy xem, ta đã nghe theo tiếng người, và tiếp người tử tế.

³⁶ Khi A-bi-ga-in trở về cùng Na-banh, thì Na-banh đương ăn tiệc trong nhà mình, thật như yến tiệc của vua vậy. Na-banh có lòng vui vẻ và say lắm. A-bi-ga-in không tỏ cho người biết điều gì hoặc cần kíp hay chẳng, cho đến khi sáng. ³⁷ Nhưng sáng mai, khi Na-banh đã già say rồi, vợ người thuật lại hết, lòng người bèn kinh hoảng, trở thành như đá. ³⁸ Cách chừng mười ngày sau, Đức Giê-hô-va đánh Na-banh, và người chết. ³⁹ Khi Đa-vít hay Na-banh đã chết, thì nói rằng: Đáng ngợi khen Đức Giê-hô-va thay, vì đã xử đoán sự sỉ nhục mà tôi bị bởi Na-banh, và đã giữ tôi tớ Ngài khỏi làm điều ác! Đức Giê-hô-va đã khiến sự hung ác của Na-banh đổ lại trên đầu hắn!

Đoạn, Đa-vít sai người đến hỏi A-bi-ga-in làm vợ mình. ⁴⁰ Những tôi tớ Đa-vít đến tìm A-bi-ga-in, tại Cạt-mên, mà nói rằng: Đa-vít sai chúng tôi đến cùng nàng, vì người toan lấy nàng làm vợ.

⁴¹ Nàng bèn chỗi dậy, sắp mình xuống đất, mà nói rằng: Này con đòi của chúa sẽ làm tôi mọi chúa đặt rửa chân các tôi tớ của chúa tôi. ⁴² Đoạn, A-bi-ga-in vụt đứng dậy, cời lừa mình, có năm con đòi đồng theo, mà đi với các sứ giả của Đa-vít, đặt làm vợ người

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Sự mềm mại được bén rễ từ niềm tin của chúng ta vào TRỜI. Khi nhìn vào người khác bằng nhãn quan của Đức Chúa Trời, chúng ta được thuyết phục đối đãi với họ tốt theo cách mà TRỜI đã đối xử với chúng ta. Một người mềm mại là một người chín chắn, thận trọng trong suy nghĩ và hành động. Người đó đặt chính mình ở vị trí khiêm nhường để có thể chia sẻ tình yêu cho người khác. Người mềm mại là một người điềm tĩnh trong khi tình huống chung quanh đang bị kích động. Chúa Giê-su là khuôn mẫu ho chúng ta bước theo. Chúng ta cũng nhìn thấy sự mềm mại của A-bi-ga-in đối kháng với sự độc ác của Na-banh. Có những phước hạnh tiềm ẩn cho người mềm mại. Hãy thực hành điều này cho một ai đó ở gần bạn trong vòng một tuần lễ, bạn chắc sẽ làm nên một sự khác biệt chưa từng có trước đây cho mối quan hệ của mình.

TRỞ NÊN GIỐNG NGÀI

Chương 30

KHIÊM NHƯỜNG

CÂU HỎI CHÌA KHÓA

“Coi người khác như tôn trọng hơn mình” có ý nghĩa gì?

Ý TƯỞNG CHÌA KHÓA

Tôi chọn lựa quý trọng người khác hơn chính bản thân mình.

CÂU CHÌA KHÓA

³ Chớ làm sự chi vì lòng tranh cạnh hoặc vì hư vinh, nhưng hãy khiêm nhường, coi người khác như tôn trọng hơn mình. ⁴ Mỗi một người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình, nhưng phải chăm về lợi kẻ khác nữa.

Phi-líp 2:3-4

Ghi chú: Từ “humility” trong Tiếng Anh dịch sang Tiếng Việt là “sự khiêm nhường” có nghĩa: không nghĩ/không xem là mình giỏi hơn/tốt hơn người khác.

HƯỚNG ĐI CỦA CHƯƠNG

Khiêm nhường là một đức tính tuyệt vời. Nó là một quyết định hay chọn lựa tôn trọng người khác hơn chính bản thân. Đối nghịch với khiêm nhường là tính tự cao. Người kiêu ngạo hay tự cao cho rằng họ hơn những người khác về tài năng và những lĩnh vực khác. Họ cố gắng để thể hiện chính mình cách hợm hĩnh và khoe khoang. Người khiêm nhường thì khác, họ xem người khác đáng được tôn trọng. Họ nhìn và quý mến người khác qua lăng kính của Đấng Christ. Người khiêm nhường tiếp nhận tình yêu vô điều kiện từ Đức Chúa Trời, và biết cách để chia sẻ nó. Họ có đức tin vào những lời dạy của Chúa Giê-su và tôn trọng người khác giống như Thầy của mình.

Bạn có muốn sở hữu đức tính này? Trong chương này chúng ta sẽ nghiên cứu các phần Kinh Thánh liên quan đến các đề mục:

- Đấng Christ là gương mẫu của chúng ta.
- Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo, nhưng ban ơn cho người khiêm nhường.
- Nghịch lý của sự khiêm nhường.

ĐẤNG CHRIST LÀ GƯƠNG MẪU CỦA CHÚNG TA

Chúa Giê-su là gương mẫu tốt nhất cho chúng ta học về sự khiêm nhường. Lẽ ra Ngài là Vua của hoàn vũ phải ngự đến thế giới một cách đầy trang trọng, uy nghiêm. Tuy nhiên những chi tiết trong sự giáng sinh của Chúa bày tỏ sự khiêm nhường của Ngài. Chúa đến trong chuồng chiên máng cỏ, ở giữa một gia đình bình thường đến không ngờ.

¹ Lúc ấy, Sê-sa Au-gút-tơ ra chiếu chỉ phải lập sổ dân trong cả thiên hạ. ² Việc lập sổ dân này là trước hết, và nhằm khi Qui-ri-ni-u làm quan tổng đốc xứ Sy-ri. ³ Ai nấy đều đến thành mình khai tên vào sổ.

⁴ Vì Giô-sép là dòng dõi nhà Đa-vít, cho nên cũng từ thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, lên thành Đa-vít, gọi là Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, ⁵ để khai vào sổ tên mình và tên Ma-ri, là người đã hứa gả cho mình, đương có thai. ⁶ Đang khi hai người ở nơi đó, thì ngày sanh đẻ của Ma-ri đã đến. ⁷ Người sanh con trai đầu lòng, lấy khăn bọc con mình, đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà quán không có đủ chỗ ở.

⁸ Và, cũng trong miền đó, có mấy kẻ chăn chiên trú ngoài đồng, thức đêm canh giữ bầy chiên. ⁹ Một thiên sứ của Chúa đến gần họ, và sự vinh hiển của Chúa chói lòa xung quanh, họ rất sợ hãi.

¹⁰ Thiên sứ bèn phán rằng: Đừng sợ chi; vì này, ta báo cho các ngươi một tin lành, sẽ là một sự vui mừng lớn cho muôn dân; ¹¹ ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các ngươi một Đấng Cứu-thế, là Christ, là Chúa. ¹² Đây là dấu cho các ngươi nhìn nhận Ngài: Các ngươi sẽ gặp một con trẻ bọc bằng khăn, nằm trong máng cỏ. ¹³ Bỗng chúc có muôn vàn thiên binh với thiên sứ đó

ngợi khen Đức Chúa Trời rằng:

¹⁴ Sáng danh Chúa trên các tầng trời rất cao,

Bình an dưới đất, ân trạch cho loài người!

Lu-ca 2:1-14

Trong những năm sống trên đất, Chúa Giê-su đã dạy cho các môn đồ về tầm quan trọng của sự khiêm nhường. Đây là những gì Ngài đã làm:

¹ Trước ngày lễ Vượt Qua, Đức Chúa Giê-su biết giờ mình phải lìa thế gian đang trở về cùng Đức Chúa Cha đến rồi; Ngài đã yêu kẻ thuộc về mình trong thế gian, thì cứ yêu cho đến cuối cùng.

² Dương bữa ăn tối (ma quỷ đã để mưu phản Ngài vào lòng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt con trai Si-môn),

³ Đức Chúa Giê-su biết rằng Cha đã giao phó mọi sự trong tay mình, và mình đã từ Đức Chúa Trời đến, cũng sẽ về với Đức Chúa Trời, ⁴ nên đứng dậy khỏi bàn, cởi áo ra, lấy khăn vắt ngang lưng mình. ⁵ Kế đó, Ngài đổ nước vào chậu, và rửa chân cho môn đồ, lại lấy khăn mình đã vắt mà lau chân cho. ⁶ Vậy, Ngài đến cùng Si-môn Phi-e-rơ, thì người thưa rằng: Chúa ôi, chính Chúa lại rửa chân cho tôi sao? ⁷ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Hiện nay người chẳng biết sự ta làm; nhưng về sau sẽ biết. ⁸ Phi-e-rơ thưa rằng: Chúa sẽ chẳng rửa chân tôi bao giờ! Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Nếu ta không rửa cho người, người chẳng có phần chi với ta hết. ⁹ Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng những rửa chân mà thôi, lại cũng rửa tay và đầu nữa! ¹⁰ Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Ai đã tắm rồi, chỉ cần rửa chân, thì được sạch cả. Vả, các người đã được tinh sạch, nhưng chưa được tinh sạch đều. ¹¹ Vì Ngài đã biết ai sẽ phản Ngài; tại thế cho nên Ngài phán rằng: Các người chẳng phải hết thảy đều được tinh sạch.

¹² Sau khi đã rửa chân cho môn đồ, Ngài mặc áo lại; đoạn ngồi vào bàn mà phán rằng: Các người có hiểu điều ta đã làm cho các người chẳng? ¹³ Các người gọi ta bằng Thầy bằng Chúa; các người nói phải, vì ta thật vậy. ¹⁴ Vậy, nếu ta là Chúa là Thầy, mà đã rửa chân cho các người thì các người cũng nên rửa chân lẫn cho nhau. ¹⁵ Vì ta đã làm gương cho các người, để các người cũng làm như ta đã làm cho các người. ¹⁶ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, đày tớ chẳng lớn hơn chủ mình, sứ giả cũng chẳng lớn hơn kẻ sai mình. ¹⁷ Ví bằng các người biết những sự này, thì có phước, miễn là các người làm theo.

Giăng 13:1-7

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Người lãnh đạo là người phục vụ - đây là bài học mà Chúa Giê-su dạy và Ngài đã làm gương cho chúng ta. Còn cách nào khác mà bạn có thể áp dụng nguyên tắc này bên cạnh việc rửa chân cho người khác?

Sứ đồ Phao-lô đi theo những nguyên tắc căn bản của Chúa Giê-su, ông đã viết thư cho hội thánh Phi-líp dạy họ về sự khiêm nhường. Vị sứ đồ cũng chỉ ra gương mẫu của Đấng Christ.

³ *Chớ làm sự chi vì lòng tranh cạnh hoặc vì hư vinh, nhưng hãy khiêm nhường, coi người khác như tôn trọng hơn mình.* ⁴ *Mỗi một người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình, nhưng phải chăm về lợi kẻ khác nữa.*

⁵ *Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có,* ⁶ *Ngài vốn có hình Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm giữ;* ⁷ *chính Ngài đã tự bỏ mình đi, lấy hình tôi tớ và trở nên giống như loài người;* ⁸ *Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự.* ⁹ *Cũng vì đó nên Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên rất cao, và ban cho Ngài danh trên hết mọi danh,* ¹⁰ *hầu cho nghe đến danh Đức Chúa Giê-su, mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thấy đều quì xuống.*

Phi-líp 2:3-10

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Bạn nghĩ gì khi Phao-lô viết về Chúa Giê-su: “chính Ngài đã tự bỏ mình đi..”. Những điều nào được bao hàm trong mệnh đề này? Chúa Giê-su là ai trước khi Ngài tự bỏ mình đi? Tại sao Ngài làm điều này?

ĐỨC CHÚA TRỜI CHỐNG CỰ KẼ KIÊU NGẠO NHƯNG BAN ƠN CHO NGƯỜI KHIÊM NHƯỜNG.

Những phần Kinh Thánh sau đây trong Châm ngôn đề cập đến kẻ kiêu ngạo và người khiêm nhường. Hãy gạch chân những câu có ý: TRỜI chống cự kẻ kiêu ngạo, nhưng ban ơn cho người khiêm nhường.

³³ *Sự rửa sả của Đức Giê-hô-va giáng trên nhà kẻ ác;
Song Ngài ban phước cho chỗ ở của người công bình.*

³⁴ *Quả thật Ngài nhạo báng kẻ hay nhạo báng;
Nhưng Ngài ban ơn cho người khiêm nhường.*

Châm ngôn 3:33-34

*Khi kiêu ngạo đến, sỉ nhục cũng đến nữa;
Nhưng sự khôn ngoan vẫn ở với người khiêm nhường.*

Châm 11:2

*¹⁸ Sự kiêu ngạo đi trước, sự bại hoại theo sau,
Và tánh tự cao đi trước sự sa ngã.*

*¹⁹ Thà khiêm nhượng mà ở với người nhu mì,
Còn hơn là chia của cướp cùng kẻ kiêu ngạo.*

Châm. 16:18-19

*Trước khi sự bại hoại, lòng người vẫn tự cao;
Song sự khiêm nhượng đi trước sự tôn trọng.*

Châm. 18:12

*Phần thưởng của sự khiêm nhượng và sự kính sợ Đức Giê-hô-va,
Ấy là sự giàu có, sự tôn trọng, và mạng sống.*

Châm. 22:4

*Sự kiêu ngạo của người sẽ làm hạ người xuống;
Nhưng ai có lòng khiêm nhượng sẽ được tôn vinh.*

Châm. 29:23

Câu chuyện của Đa-ni-ên minh họa cho lẽ thật “Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo, nhưng ban ơn cho người khiêm nhường.” Đa-ni-ên là một thanh niên Do-thái bị bắt làm phu tù cho đế quốc Ba-by-lôn. Sau ba năm được huấn luyện, người thanh niên này có một chỗ đứng đặc biệt trong vương triều Nê-bu-cát-nét-sa. Nhờ vào sự giúp đỡ của TRỜI, Đa-ni-ên có khả năng giải thích các điềm chiêm bao. Đức Chúa Trời đã sử dụng Đa-ni-ên để dạy vua Nê-bu-cát-nét-sa về bài học khiêm nhường.

¹⁹ Bấy giờ Đa-ni-ên, gọi tên là Bêl-tư-xát-sa, bị cầm trong giây lâu, và những ý tưởng làm cho người bối rối. Vua lại cất tiếng nói rằng: Hỡi Bêl-tư-xát-sa, đừng cho điềm chiêm bao và sự giải nghĩa làm rối người. Bêl-tư-xát-sa nói rằng: Thưa chúa, nguyện cho điềm chiêm bao đến cho những kẻ ghét chúa và sự giải nghĩa cho kẻ thù nghịch chúa!²⁰ Cây mà vua đã thấy, trở nên lớn và mạnh, ngọn chằm đến trời, và khắp đất đều xem thấy,²¹ lá thì đẹp và trái thì sai, có đủ cho mọi loài ăn, các thú đồng ở dưới bóng nó, các loài chim trời làm ổ trên nhánh nó,²² hỡi vua, ấy là chính mình vua, vua đã trở nên lớn và mạnh, sự cao cả của vua tăng thêm và thấu đến trời, quyền thế vua đến đầu cùng đất.

²³ Song đến điều vua thấy một đấng thánh canh giữ từ trời mà xuống, và nói rằng: Hãy đốn cây và hủy phá đi; song, hãy để lại gốc của rễ nó trong đất, rồi hãy buộc nó bằng một dây xích sắt và đồng ở giữa đám cỏ xanh trong đồng ruộng, cho nó bị nhuần thấm bởi sương móc trên trời; và cho người có phần với các thú đồng, cho đến khi đã trải qua trên người bảy kỳ.²⁴ Hỡi vua,

này là lời giải, và này là mạng định của Đấng Rất Cao, đã đến trên vua, chúa tôi: ²⁵ Người ta sẽ đuổi vua ra khỏi giữa loài người, và chỗ ở vua sẽ ở giữa những thú vật trong đồng. Vua sẽ bị buộc phải ăn cỏ như bò, và sẽ được thấm nhuần sương móc trên trời; bảy kỳ sẽ trải qua trên vua, cho đến khi vua nhận biết rằng Đấng Rất Cao cai trị trong nước loài người, và Ngài muốn ban cho ai tùy ý. ²⁶ Còn như đã truyền rằng chừa lại gốc của rễ cây đó, tức là khi nào vua đã nhận biết các tầng trời cầm quyền, thì nước vua chắc sẽ thuộc về vua. ²⁷ Vậy nên, hỡi vua, xin hãy nghe lời tôi khuyên vua: hãy lấy sự công bình mà chuộc tội lỗi, hãy thương xót những kẻ nghèo khó để chuộc những điều gian ác mình. Như vậy sự bình an vua còn có thể lâu dài hơn nữa. ²⁸ Hết thấy những sự đó đều đến cho vua Nê-bu-cát-nét-sa. ²⁹ Khi khỏi mười hai tháng, vua đi dạo trong hoàng cung Ba-by-lôn, ³⁰ thì cất tiếng mà nói rằng: Đây chẳng phải là Ba-by-lôn lớn mà ta đã dựng, bởi quyền cao cả ta, để làm đế đô ta, và làm sự vinh hiển oai nghi của ta sao? ³¹ Lời chưa ra khỏi miệng vua, thì có tiếng từ trên trời xuống rằng: Hỡi vua Nê-bu-cát-nét-sa, đã báo cho người biết rằng: Ngôi nước đã lìa khỏi người. ³² Người sẽ bị đuổi khỏi giữa loài người, sẽ ở với thú đồng; sẽ bị buộc phải ăn cỏ như bò, rồi bảy kỳ sẽ trải qua trên người, cho đến khi người nhận biết rằng Đấng Rất Cao cai trị trong nước của loài người, và Ngài muốn ban cho ai tùy ý. ³³ Trong chính giờ đó, lời nói ấy đã ứng nghiệm cho vua Nê-bu-cát-nét-sa, vua bị đuổi khỏi giữa loài người; ăn cỏ như bò; thân thể vua phải thấm nhuần sương móc trên trời, cho đến tóc vua cũng mọc như lông chim ưng, móng vua thì giống như móng loài chim chóc. ³⁴ Đến cuối cùng những ngày đó, ta đây, Nê-bu-cát-nét-sa, ngược mắt lên trời, trí khôn đã phục lại cho ta, và ta xưng tạ Đấng Rất Cao. Ta bèn ngợi khen và làm sáng danh Đấng sống đời đời, uy quyền Ngài là uy quyền còn mãi mãi, nước Ngài từ đời nọ đến đời kia. ³⁵ Hết thấy dân cư trên đất thấy đều cảm như là không có; Ngài làm theo ý mình trong cơ binh trên trời, và ở giữa cư dân trên đất; chẳng ai có thể cản tay Ngài và hỏi rằng: Ngài làm chi vậy? ³⁶ Trong lúc đó, trí khôn phục lại cho ta, ta lại được sự vinh hiển của ngôi nước ta, sự oai nghi chói sáng trở lại cho ta; những nghị viên và đại thần ta lại châu ta. Ta lại được lập lên trên ngôi nước, và sự uy nghi quyền thế ta càng thêm. ³⁷ Bây giờ, ta, Nê-bu-cát-nét-sa, ngợi khen, tôn vinh, và làm cả sáng Vua trên trời; mọi công việc Ngài đều chân thật, các đường lối Ngài đều công bình; và kẻ nào bước đi kiêu ngạo, Ngài có thể hạ nó xuống.

Đa-ni-ên 4:19-37

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Vua Nê-bu-cát-nét-sa tự cho mình là người như thế nào trước khi điềm chiêm bao của ông trở thành sự thật? Sau đó ông đã thay đổi tâm trí ra sao? Một người khiêm nhường tự nhận biết mình như thế nào trong mối quan hệ với TRỜI?

NGHỊCH LÝ CỦA SỰ KHIÊM NHƯỜNG

Nghịch lý là một lời phát biểu dường như trái ngược với tri thức thông thường. Tuy nhiên nó lại là lẽ thật. Một vài người nghĩ rằng người khiêm nhường sẽ luôn bị thua lỗ so với những người khác. Nhưng Kinh Thánh dạy điều ngược lại. Có một nguồn phước hạnh lớn cho những ai bước đi trong sự khiêm nhường. Điều này không có nghĩa là người khiêm nhường luôn luôn thắng theo nhãn quan của thế gian, nhưng nó có nghĩa là trải nghiệm lẽ thật về sự thỏa lòng và vui mừng trong mọi tình huống.

¹ Đức Chúa Giê-su xem thấy đoàn dân đông, bèn lên núi kia; khi Ngài đã ngồi, thì các môn đồ đến gần.

² Ngài bèn mở miệng mà truyền dạy rằng:

³ Phước cho những kẻ có lòng khó khăn, vì nước thiên đàng là của những kẻ ấy!

⁴ Phước cho những kẻ than khóc, vì sẽ được yên ủi!

⁵ Phước cho những kẻ nhu mì, vì sẽ hưởng được đất!

⁶ Phước cho những kẻ đói khát sự công bình, vì sẽ được no đủ!

⁷ Phước cho những kẻ hay thương xót, vì sẽ được thương xót!

⁸ Phước cho những kẻ có lòng trong sạch, vì sẽ thấy Đức Chúa Trời!

⁹ Phước cho những kẻ làm cho người hòa thuận, vì sẽ được gọi là con Đức Chúa Trời!

¹⁰ Phước cho những kẻ chịu bắt bớ vì sự công bình, vì nước thiên đàng là của những kẻ ấy!

¹¹ Khi nào vì cơ ta mà người ta mắng nhiếc, bắt bớ, và lấy mọi điều dữ nói vu cho các ngươi, thì các ngươi sẽ được phước. ¹² Hãy vui vẻ, và nức lòng mừng rỡ, vì phần thưởng các ngươi ở trên trời sẽ lớn lắm; bởi vì người ta cũng từng bắt bớ các đấng tiên tri trước các ngươi như vậy.

Ma-thi-ơ 5:1-12

Trong phần Kinh Thánh sau đây, Gia-cơ và Giăng đã đưa ra một lời thỉnh cầu với Chúa Giê-su. Câu hỏi này bày tỏ sự kiêu ngạo của họ. Từ bối cảnh này Chúa dạy các môn đồ về sự khiêm nhường.

³⁵ Bấy giờ, Gia-cơ và Giăng, hai con trai Xê-bê-đê, đến gần Ngài mà thưa rằng: Lạy thầy, chúng tôi muốn thầy làm thành điều chúng tôi sẽ xin. ³⁶ Ngài hỏi rằng: Các ngươi muốn ta làm chi cho?

³⁷ Thưa rằng: Khi thầy được vinh hiển, xin cho chúng tôi một đũa ngồi bên hữu, một đũa bên tả.

³⁸ Nhưng Đức Chúa Giê-su phán rằng: Các ngươi không biết điều mình xin. Các ngươi có uống được chén ta uống, và chịu được phép báp-têm ta chịu chăng? ³⁹ Thưa rằng: Được. Đức Chúa Giê-su phán rằng: Các ngươi sẽ uống chén ta uống, và sẽ chịu phép báp-têm ta chịu; ⁴⁰ nhưng chỉ như ngồi bên hữu và bên tả ta thì không phải tự ta cho được: Ấy là thuộc về người nào mà điều đó đã dành cho.

⁴¹ Mươi sứ đồ kia nghe sự xin đó, thì giận Gia-cơ và Giăng. ⁴² Nhưng Đức Chúa Giê-su gọi họ mà phán rằng: Các ngươi biết những người được tôn làm đầu cai trị các dân ngoại, thì bắt dân phải phục mình, còn các quan lớn thì lấy quyền thế trị dân. ⁴³ Song trong các ngươi không như vậy; trái lại, hễ ai muốn làm lớn trong các ngươi, thì sẽ làm đầy tớ; ⁴⁴ còn ai trong các ngươi

muốn làm đàu, thì sẽ làm tôi mọi mọi người. ⁴⁵ Vì Con người đã đến không phải để người ta hầu việc mình, song để hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.

Mác 10:35-45

Giăng Báp-tít cũng là một gương mẫu khác về sự khiêm nhường. Hãy xem ông đã phản ứng thế nào khi được người khác hỏi về lai lịch của mình:

²⁷ *Giăng trả lời rằng: Ví chẳng từ trên trời ban cho, thì không một người nào có thể lãnh chi được.* ²⁸ *Chính các người làm chứng cho ta rằng ta đã nói: Ấy không phải ta là Đấng Christ, nhưng ta đã được sai đến trước Ngài.* ²⁹ *Ai mới cưới vợ, nấy là chàng rể, nhưng bạn của chàng rể đứng gần và nghe người, khi nghe tiếng của chàng rể thì rất đổi vui mừng; ấy là sự vui mừng trọn vẹn của ta đó.* ³⁰ *Ngài phải dấy lên, ta phải hạ xuống.*

Giăng 3:27-30

CÂU HỎI THẢO LUẬN

Hãy nêu ra một vài cách mà chúng ta có thể bắt chước Giăng Báp-tít để trở nên khiêm nhường hơn?

Vì Giăng Báp-tít đã biểu lộ ý tưởng, lời nói và mục vụ của mình cách khiêm nhường, nên Chúa Giê-su đã gọi ông là người được tôn trọng nhất.

¹¹ *Quả thật, ta nói cùng các người, trong những người bởi đàn bà sanh ra, không có ai được tôn trọng hơn Giăng Báp-tít, nhưng mà kẻ rất nhỏ hèn trong nước thiên đàng còn được tôn trọng hơn người.*

Ma-thi-ơ 11:21

Một số người nhìn vào đời sống và chức vụ Phao-lô như là khuôn mẫu của sự khiêm nhường. Tuy nhiên cuộc đời của Phao-lô có hai giai đoạn. Trong thời kỳ đầu ông cũng là kẻ bách hại đạo của Đấng Christ. Sau khi qui đạo ông trở thành người chịu khổ, và dĩ nhiên khiêm nhường vì danh Đấng Christ. Phao-lô tự bạch về chính mình như sau:

¹² *Ta cảm tạ Đấng ban thêm sức cho ta, là Đức Chúa Giê-su Christ, Chúa chúng ta, về sự Ngài đã xét ta là trung thành, lập ta làm kẻ giúp việc;* ¹³ *ta ngày trước vốn là người phạm thượng, hay bắt bớ, hung bạo, nhưng ta đã đổi ơn thương xót, vì ta đã làm những sự đó đương lúc ta ngu muội chưa tin.* ¹⁴ *Ấn điển của Chúa chúng ta đã dư dật trong ta, với đức tin cùng sự thương yêu trong Đức Chúa Giê-su Christ.* ¹⁵ *Đức Chúa Giê-su Christ đã đến trong thế gian để cứu vớt kẻ có tội, ấy là lời chắc chắn, đáng đem lòng tin trọn vẹn mà nhận lấy; trong những kẻ có tội đó ta là*

đầu. ¹⁶ Nhưng ta đã đội ơn thương xót, hầu cho Đức Chúa Giê-su Christ tỏ mọi sự nhịn nhục của Ngài ra trong ta là kẻ làm đầu, để dùng ta làm gương cho những kẻ sẽ tin Ngài được sự sống đời đời. ¹⁷ Nguyên xin sự tôn quý vinh hiển đời đời vô cùng về nơi Vua muôn đời, không hề hư nát, không thấy được, tức là Đức Chúa Trời có một mà thôi! A-men.

1 Ti-mô-thê 1:12-17

ĐIỀU CHÚNG TA TIN

Một trong những bằng chứng mạnh mẽ nhất cho thấy rằng chúng ta càng ngày càng trở nên giống Chúa Giê-su chính là sự khiêm nhường. Cơ đốc nhân phải học tập để xem người khác theo như cách mà Đấng Christ đã nhìn xem họ. Khi bày tỏ sự khiêm nhường, chúng ta cũng đã chứng minh sự hiện diện của Chúa đang ở cùng. Đừng để cho quan điểm của thế gian cho rằng “người khiêm nhường luôn bị thua lỗ” lừa dối bạn. Lễ thật của Kinh Thánh là: “Đức Chúa Trời chống cự kẻ kiêu ngạo nhưng ban ơn cho người khiêm nhường.” Ngài đòi hỏi những ai theo Ngài phải hành động phải lễ, đầy tình yêu thương và bước đi trong sự khiêm nhường. Điều này chắc chắn sẽ dẫn chúng ta đến một nguồn phước lớn. Chúng ta không thể lấy sức riêng làm cho mình trở nên khiêm nhường. Nhưng với sự giúp đỡ của TRỜI, hãy nhớ rằng: “Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi.” (Phi-líp 4:13)